

КАНДИС БУШНЕЛ

ТРИУМФЪТ НА ЧЕРВИЛАТА

Превод от английски: Антоанета Дончева-Стаматова, 2009

chitanka.info

На моя скъп съпруг Чарлз

1

Септември е великолепен в Манхатън. И този септември не правеше изключение от предишните. Идеална температура — двадесет и пет градуса, съвсем лека влажност и безоблачно синьо небе. Когато се върнеш в града след бурното лято, времето сякаш ти нашепва, че ти е подготвило забележителни преживявания и че славата те очаква съвсем наблизо, точно зад следващия ъгъл. Въздухът жужи от въодушевление и само за един-единствен ден градът преминава от заспало в превъзбудено състояние. Шесто авеню и Парк авеню се изпълват с пълзящи гъсто една след друга коли, атмосферата се насища с шума на нескончаемите разговори по мобилните телефони, а ресторантите се пръскат по шевове от гости. За цялата останала част от страната Денят на труда^[1] бележи края на лятото и началото на новата учебна година. Ала тук, в Ню Йорк, истинската година започва с няколко дена по-късно — с онази достолепна традиция, известна повече като Седмицата на модата.

На Шесто авеню, точно зад Обществената библиотека, паркът „Брайънт“ бе трансформиран в истинска страна на чудесата, изпъстрена с огромни бели палатки, където щяха да се състоят десетки модни дефилета. Черни стъпала, покрити с килим, водеха към френските прозорци и през цялата седмица по тях се тълпяха студенти и почитатели, надяващи се да зърнат любимите си дизайнери или филмови звезди. Заедно с тях бяха и задължителните японски фотографии (които всеобщото мнение определяше като по-учтиви от останалите), папараците, хората от охраната с техните слушалки и радиостанции, младите момичета, отговарящи за връзките с обществеността (неизменно в черно, с неизменното загрижено изражение на лицето), както и помощници от всякакви раси и калибри, крещящи в мобилните си телефони на шофьорите да докарат колите им. Покрай тротоара бяха строени черни лимузини, всяка с размерите на три нормални коли, като че ли всеки момент тук щеше се проведе

някакво ужасно важно държавно погребение. Ала вътре, в палатките, животът се намираше в своята най-бляскава и най-вълнуваща фаза.

Сред всичките модни изяви задължително имаше пет-шест, на които всеки, който държи да утвърди мястото си в кокошарника на обществото (или просто да напомни на останалите, че все още пълзи по земята), беше длъжен да присъства. И първото сред тези велики събития бе шоуто на Виктори Форд, което щеше да се проведе в седем вечерта в първия четвъртък от Седмицата на модата. Към седем без петнадесет сцената във вътрешността на палатката представляваше добре контролирана лудница — имаше шест телевизионни екипа, около стотина фотографии, както и гъмжило от поклонници на модата, кандидати за светско признание, купувачи и всякакви по-дребни звездички, зажаднели за началото на шоуто и заредени с типичното нетърпение на тълпата, удостоена с присъствие на галавечер. Млада кандидат-светска персона, гушнала малко кученце, беше ударена по главата от видеокамера. Дамска чанта, изработена от Джими Чу, беше стъпкана от една от пиарките, която едва не съсипа скъпия аксесоар, само и само да се добере до по-важна клечка. Но онези, които се бяха надявали да зърнат някоя прочута филмова звезда, бяха принудени да преживеят огромно разочарование, защото филмовите звезди (както и именитите политици, като например кметът) никога не минаваха през парадния вход. Тях охраната ескортираше до един таен страничен вход, който отвеждаше право зад сцената. А в този свят, където животът се състои от все по-стесняващи се ексклузивни кръгове (или просто Дантевите кръгове на ада, в зависимост от гледната точка), мотаенето зад кулисите преди началото на шоуто бе единственото подходящо място за всяка уважаваща себе си персона.

В далечния ъгъл на тази площ, скрита зад дълга закачалка с дрехи, стоеше самата Виктори Форд, тайно дърпаща от цигарата си. Виктори се бе отказала от пушенето преди много години, но точно сега цигарата беше превъзходно извинение да остане сама със себе си. По този начин в продължение на три минути никой не смееше да я закачи, което ѝ предоставяше няколко секунди да се концентрира и да се подготви за следващите шестдесет минути, през които бе длъжна да следи и за най-малката подробност по ревюто, да се отърка около именитите си клиенти, както и да даде няколко интервюта за пресата и телевизионните канали. Виктори дръпна силно от цигарата си,

наслаждавайки се на този рядък момент на спокойствие преди всяко шоу. През последните четири седмици бе работила по осемнадесет часа на ден и въпреки всичко следващият съдбовен час — часът, за който се бе трудила месеци наред, щеше да мине като една секунда. Смръщи се и пусна фасата в близката чаша, пълна наполовина с шампанско.

Погледна часовника на ръката си — елегантно творение на „Баум & Мерсие“ от неръждаема стомана, с изящен наниз от миниатюрни диаманти около циферблата — и си пое дълбоко дъх. Беше седем без десет. Към осем часа, когато и последната манекенка завърши своята обиколка по пътеката и Виктори се появи, за да приеме аплодисментите на публиката, тя вече щеше да е наясно със съдбата, която я очакваше през следващата година. Щеше да бъде или на върха на играта, или в средата, но все пак оцеляваща, или на дъното, опитваща се да възстанови изгубените позиции. Виктори бе наясно, че с това шоу поема огромен риск, както и че не бе длъжна да го прави. Всеки друг дизайнер на нейно място би продължил да следва същата линия, която го бе направила прочут и продаваем през последните три години. Но не и Виктори. Защото това бе прекалено лесно. Като собственичка на своята малка модна компания, тя не бе длъжна да отговаря пред никакви инвеститори или акционери. Надяваше се, че тази вечер ще демонстрира пред целия дизайнерски бранш една нова страна от своя талант — нов поглед към начина, по който биха могли да се обличат жените. Не без известна ирония тя си каза, че е или герой, или пълен глупак.

Виктори се измъкна иззад дългата закачалка и веднага бе обградена от три от своите верни помощнички — млади жени в разцвета на двадесетте, които бяха работили за това шоу почти толкова всеотдайно и неуморно, колкото и самата тя. И трите бяха облечени в дрехи от новата ѝ колекция, и трите държаха в ръце папки и носеха в ушите си слушалки, и трите излъчваха истинска и неподправена паника.

Виктори се усмихна успокояващо и се обърна към едно от момичетата с думите:

— Лила, тимпанистите заеха ли местата си?

— Да, обаче Синди Бийчек, онази с клюкарската колонка, се е побъркала! Твърди, че има някакъв проблем със слуха и трябва да си

смени мястото!

Виктори кимна разбиращо. Синди Бийчек се подвизаваше из света поне от хиляда години и беше същинска зла вещица от приказка на братя Грим — никой не я харесваше, но ако не я поканиш, значи си гарантираш злословията на пресата за цялата следваща година.

— Размени ги с Мов Бинчли. Мов толкова много държи да я виждат сред изисканото общество, че няма да има нищо против къде е седнала. Обаче го направи бързо, преди другите да забележат!

Лила кимна и се втурна да изпълнява задачата, така че Виктори насочи вниманието си към останалите две млади жени.

— От „Екстра“ искат интервю...

— Кийт Ричардс пристига, а не сме предвидили за него място...

— Липсват четири чифта обувки...

Виктори се зае с разрешаването на проблемите ред по ред:

— „Екстра“ ще получат две минути, придружете Кийт зад кулисите и го дръжте там до последния момент, а обувките са в кутия под масичката на гримьора.

След тези думи тя подреди чертите на лицето си в подходящата физиономия и се насочи към екипа на „Екстра“, който седеше сред вихрушка от доброжелатели, всички до един настояващи да я поздравят. Тя се придвижваше сред тълпата с добре обиграна грация, чувствайки се така, сякаш се носеше над тялото си. От време на време спираше, за да целуне някого, за да размени някоя и друга дума с друг или за да се ръкува с нечия слисана и замаяна от блясъка десетгодишна дъщеря, чиято майка настояваше, че вече ѝ е страстна почитателка.

„Надявам се, че ще продължи да ми бъде почитателка и след шоуто“ — каза си мрачно Виктори, позволявайки си този кратък момент на вътрешна неувереност.

Ала в следващата секунда беше буквално връхлетяна от екипа на „Екстра“ и някаква млада жена с накъдрена червена коса бутна микрофон под носа ѝ. Виктори погледна физиономията на момичето и се приготви за изпитанието. Шестте години на нескончаеми интервюта я бяха научили автоматично да определя репортера като приятел или враг и макар преобладаващата част от пресата да бе по принцип благосклонна и добронамерена към нея, от време на време се случваше и някоя развалена ябълка. По изкуствената усмивка и презрително стиснатите устни на това момиче Виктори веднага разбра, че има пред

себе си жена на нож с целия свят. Понякога ставаше въпрос просто на скорошно скъсване с приятеля, но в повечето случаи причината беше далеч по-дълбока — всепроникващо недоволство от всичко на този свят, защото да пробиеш в Ню Йорк изобщо не е толкова лесно, колкото хората често биват подвеждани да вярват.

— Виктори — заяви надменно младата жена, като добави — нали нямаш нищо против да ти викам Виктори? — Съзнателно култивираният акцент подсказа на Виктори, че това момиче вероятно се мисли за отдавна надраснало капризите на модата. — Ти си на четиридесет и две години...

— На четиридесет и три — поправи я Виктори. — Все още празнувам рождените си дни. — Да, оказа се права. Започването на интервю с въпрос за възрастта, си е акт на неприкрита враждебност.

— Освен това не си омъжена и нямаш деца. Струва ли си наистина да се простиш с брака и мисълта да имаш деца, само и само да правиш кариера?!

Виктори се засмя. Защо винаги ставаше така, че независимо от постиженията на една жена в този свят, ако не е омъжена и няма деца, всички продължават да я смятат за пълен провал?! Предвид обстоятелствата, въпросът на младата журналистка бе изключително нетактичен, както и крайно възмутителен. Та какво би могло да знае това момиче за прищевките на съдбата, за това колко се е борила и от какво се е лишила, за да стигне дотук, да стане международно призната дизайнерка със собствена компания — постижение, което със сигурност бе далеч по-велико от всичко, което тази пренеприятна млада жена би извоювала някога! Ала Виктори бе прекалено добре запозната с протокола, за да си позволи да изгуби самообладание пред нея. Ако го направеше, със сигурност още утре щеше да се озове в клюкарските вестници.

— Всяка сутрин, когато отворя очи — започна Виктори Форд, разказвайки история, която бе споделяла в стотици интервюта досега (но като че ли никой журналист не бе успял да проумее), — аз се оглеждам и се заслушвам. Сама съм и чувам... тишина. — Тук тя погледна съчувствено момичето. — Но почакай малко! — вдигна драматично пръст. — Чувам... тишина. И бавно, но сигурно, из тялото ми се разлива чувство на щастие! На радост. И винаги благодаря на

Бога, че по някакъв невероятен начин съм успяла да остана свободна! Свободна да се наслаждавам на своя живот и на своята кариера!

Момичето се изхили нервно. После дръпна един кичур от косата си.

— Огромна част от битието на всяка жена се състои в изричане на лъжи, не мислиш ли?! — продължи Виктори. — Непрекъснато ни се налага да повтаряме, че искаме онези неща, които обществото ни казва, че трябва да искаме. Жените смятат, че оцеляването им зависи от съблюдаването на правилата. Ала за някои от нас конформизмът означава смърт. Смърт на душата. А душата — повиши тон тя — е безценна! Така че, когато живееш в лъжа, нанасяш непоправими вреди на душата си!

Момичето вдигна изненадано поглед към Виктори, после се смръщи в знак на съгласие, а накрая закива одобрително. Точно тогава бяха прекъснати от една от асистентките на Виктори, която нареждаше възбудено в слушалката:

— Джени Кадин пристига! Време за реагиране — три минути!

---

[1] Ден на труда — в повечето държави се празнува на 1 май, но в САЩ празникът се чества през първия понеделник от септември. — Бел.прев. ↑

Уенди Хийли бутна очилата на носа си, излезе от кадилака и огледа ордата папараци, кръжащи около колата. Независимо че се бе намирала стотици пъти в подобна ситуация, никога не преставаше да се удивлява от ефективността, с която подобни навлеци успяваха да надушат филмовите звезди. Сигурно притежаваха обонянието на хрътките или пък се обучаваха на това. И въпреки всичките си години във филмовия бизнес Уенди и до днес не разбираше как самите звезди успяват да се справят с това внимание. Същевременно бе абсолютно убедена, че ако беше на тяхно място, никога нямаше да успее. Добре, че позицията ѝ не го изискваше! Тя беше президент на компанията „Парадор Пикчърс“ и една от най-влиятелните жени във филмовия бизнес, но за фотографите не беше нищо повече от нечия невзрачна секретарка.

Уенди се обърна към вратата на кадилака и несъзнателно изпъна сакото на черния си костюм на „Армани“. Неочаквано си даде сметка, че животът ѝ се състои от черни отрязъци „Армани“ — не си бе купувала нищо ново вече цели две години. Сигурно повечето хора биха счели това за непростим грях, особено като се имаше предвид, че една от най-добрите ѝ приятелки е модната дизайнерка Виктори Форд. Поне за това велико събитие можеше да облече нещо друго, но сега идваше направо от офиса, а и с тази работа и трите деца, плюс съпруг, който спокойно можеше да мине за четвърто, все от нещо трябваше да се откаже. И това беше модата. Както и фитнесът. Както и здравословното хранене. Една жена не може да огрее навсякъде. Няма значение. Най-важното сега бе, че тя е тук и че, точно както бе обещала на Виктори още преди месеци, водеше Джени Кадин.

Тълпата фотографи стесни кръга около кадилака. Няколко души от охраната се намесиха, опитвайки се да удържат побеснялата орда, която с всяка следваща секунда като че ли нарастваше все повече и повече. От колата се материализира личната пиарка на Джени — намръщена млада жена, позната на всички само с едно име — Домино.

Домино беше само на двадесет и шест години, обаче имаше онова специфично излъчване от типа „внимавай да не се ебаваш с мен, щото лошо ти се пише!“, което хората обикновено асоциират с по-яки във врата и гърдите типове от мъжки пол. Към това излъчване се добавяше и гробовен глас, подсказващ, че младата жена сигурно консумира за закуска пирони без мляко.

— Каза ви се назад! — изрева тя, стряскайки тълпата не на шега.

И тогава се появи самата Джени Кадин. Уенди си каза, че най-вече тя е още по-красива, отколкото по снимките — ако подобно нещо изобщо бе възможно. Снимките винаги улавяха леко асиметричните ѝ черти, както и факта, че към връхчето носят ѝ леко се разширява. Ала при среща очи в очи тези дребни недостатъци биваха бързо изтривани от неповторимото ѝ излъчване, което просто не позволяваше на хората да отлепят погледи от нея. Тази жена сякаш притежаваше някакъв собствен енергиен източник, който я осветяваше отвътре, а сто и осемдесетте ѝ сантиметра височина и бледата ѝ, златисточервеникава коса, подобна на недоузрели ягоди, също не бяха за подценяване.

Джени се усмихна на фотографите, а Уенди отстъпи, без да сваля поглед от нея. Хората извън филмовия бизнес изгаряха да разберат какво е да познаваш подобно създание и автоматично приемаха, че завистта би направила приятелството между тях невъзможно. Но Уенди познаваше Джени вече близо петнадесет години, когато и двете едва проходаха в своя бизнес, и въпреки всичките ѝ пари и славата, никога не би си и помислила да си смени мястото с нея. У Джени имаше нещо нечовешко — тя никога не си позволяваше да бъде нито ексцентрична или арогантна, нито пък груба егоистка. Към това се добавяше и друго, неуловимо, като че ли тази жена не притежаваше душа. Но Джени бе една от нейните звезди и Уенди бе сигурна, че близостта между тях е максималната, която звездата можеше да даде. И все пак не можеше да я нарече истинска приятелка — както приятелките ѝ Виктори Форд и Нико О'Нийли, които в своите области бяха точно толкова преуспели, колкото и Джени в киноиндустрията.

Хората от охраната успяха да им отворят достатъчно пространство, за да изминат краткото разстояние към страничния вход на палатката. Джени беше облечена в кафяв панталон с леко разширени в долната част крачоли и неоново сако. Уенди си помисли, че това е един от най-страхотните тоалети, които бе виждала. Беше от

новата колекция на Виктори и Уенди знаеше, че приятелката ѝ го бе изработила специално за Джени, заради което звездата бе посетила няколко пъти студиото на Виктори за проби. Но през последните три седмици прочутата дизайнерка бе толкова заета, че Уенди не бе успяла да поговори с нея по този въпрос, нито да сподели мнението си за Джени. Въпреки това спокойно можеше да си представи какво би казала Виктори. Тя би сбърчила нос като малко дете и би отсякла: „Знаеш ли, Уенди, Джени е страхотно момиче! Но надали бих я нарекла точно «приятно». Като я гледам, е далеч по-пресметлива, от която и да е от нас, дори и от Нико!“ А после двете биха се засмели, защото си знаеха, че приятелката им Нико сигурно е най-пресметливата жена в целия град. Обаче тя беше истински майстор в тази работа, а най-брилянтното от всичко бе, че никой никога не разбираше за машинациите ѝ. Единственото, което разбираш, бе, че най-неочаквано се оказваш труп.

Идеята Уенди да доведе Джени на шоуто бе, разбира се, на Нико. Кое то си беше толкова очевидно, че Уенди се сконфузи как сама не се е досетила. „Това е напълно естествено — бе отбелязала Нико с прословутия си безупречен, хладен маниер на говорене, който превръщаше всичко, излязло от устата ѝ, в безспорна истина. — Джени Кадин е най-важната филмова звезда в този момент, а Виктори е най-важният дизайнер! Освен това Джени носи тоалети предимно на мъже дизайнери. И въпреки това имам усещането, че дълбоко под всичкия този блясък тя си е феминистка, особено след раздялата ѝ с Кайл Ънгър. — Тук тя имаше предвид прочутата звезда от екшъни и приключенски филми, който публично бе скъсал с Джени по време на едно късно токшоу по телевизията. — Затова бих се опитала да се позова на феминистката ѝ страна, макар дълбоко да се съмнявам, че ще бъде толкова трудно. Тя няма никакъв вкус за мъжете, за разлика от вкуса ѝ за обличане, който е превъзходен!“

Както винаги Нико се бе оказала права. Джени бе приела с отворени обятия възможността да бъде облечена от Виктори и да се появи на нейното модно ревю, където присъствието ѝ щеше да гарантира на Виктори още повече публичност. И сега, докато наблюдаваше как Джени се провира ловко сред подредените от двете ѝ страни фотографии (притежаваше неповторим маниер да отбелязва с вниманието си присъствието им, който беше напълно естествен, сякаш

въобще не я снимаха), Уенди се изпълни с надежда, че присъствието на звезда от такъв ранг ще бъде недвусмислен знак за успеха на новата модна линия на Виктори. Въпреки че никога и пред никого не бе признавала, дълбоко в душата си Уенди бе изключително суеверна и сега, дори и само заради Виктори, носеше късметлийските си бикини — смущаващо протрит образец на дамското бельо от бял памук, който съвсем случайно бе носила вечерта, когато преди пет години един от филмите ѝ бе номиниран за „Оскар“.

Джени влезе в палатката, следвана плътно от Уенди. Уенди бързо свали ръката си и тайничко стисна палци. Надяваше се шоуто на Виктори да бъде грандиозен успех. Никой не го заслужаваше повече от приятелката ѝ.

Само след няколко минути, точно в седем и петнадесет, пред входа, отвеждащ към палатките на Шесто авеню, спря чисто нова лимузина с матирани стъкла. Отвътре излезе шофьор в костюм на тънки райета и пригладена черна коса, заобиколи и отвори задната врата.

Появи се Нико О'Нийли. Облечена със сребристи панталони, блуза на къдрички и златисточервеникаво сако от норка, което почти се преливаше с цвета на косата ѝ, тя отдалече подсказваше, че не е случаен човек. Още от най-ранна възраст Нико излъчваше онова специфично сияние на важните клечки, което караше околните да се питат кои са и защо въобще са тук, а при първи поглед към зашеметяващата ѝ коса и бляскави тоалети всеки би могъл да я сбърка с филмова звезда. При по-задълбочено вглеждане обаче се виждаше, че в действителност тя не е красива. Обаче бе използвала максимално всички свои дадености, което, в съчетание със самоувереността и успеха ѝ, известни като най-доброто средство за разхубавяване на всяка жена, бе довело до всеобщото мнение, че Нико О'Нийли е страхотна дама.

Точността на Нико бе пословична. Тъй като знаеше, че модното дефиле на моделите на Виктори няма да започне по-рано от седем и половина, тя бе изчислила пристигането си така, че едновременно и да не закъснее, и да не ѝ се налага да прекарва огромно количество време в очакване на началото на шоуто. Като главен редактор на списание

„Бонфайър“ (и според „Тайм“ една от най-прочутите жени в издателския бранш), Нико О’Нийли имаше гарантирано място на първия ред на всяко модно ревю, което избере да удостои с присъствието си. Но да седиш на тези места, които се намираха само на сантиметри от пътеката, означаваше да се превърнеш в най-лесната мишена на света. Фотографите и операторите пълзяха около пътеката като свине в търсене на трюфели, да не говорим пък за неизброимата върволица от хора, които спокойно можеха да те хванат натясно с всякакви словоизлияния — от покани за партита до молби за делови срещи или просто водени от желание да се отъркат о светския блясък и току-виж, прихванали мъничко от него. Нико ненавиждаше подобни ситуации просто защото никак не я биваше в празните приказки — за разлика например от Виктори, която само за две минути бе в състояние да слезе на нивото дори и на автомонтьора и да започне разговор с него за децата му. В резултат на всичко това хората доста често я вземаха за надут сноб или просто за кучка, а тъй като самата Нико не притежаваше способността да отвърща на подобни удари, не можеше да им обясни, че подобно впечатление е само илюзорно. Когато се сблъскваше с нетърпеливото, молещо лице на непознат (та дори и на познат), Нико се вкаменяваше, несигурна какво точно искат от нея и напълно убедена, че каквото и да е то, тя няма да бъде в състояние да го даде. При все това, когато се стигнеше до работата ѝ и до изправяне пред безличната и напълно безлика публика, тя беше брилянтна. Нико отлично знаеше какво точно се харесва на публиката. Само личните срещи бяха в състояние да я сконфузят.

Тази черта на характера ѝ със сигурност бе една от големите ѝ грешки, но като жена на четиридесет и две бе стигнала до извода, че е напълно безполезно да се самобичуваш за недостатъците си и е далеч по-лесно да приемеш, че не си съвършен. Най-добрият подход бе да сведеш до минимум всички конфузни ситуации и да продължиш напред. И така, като погледна часовника си и видя, че вече е седем и двадесет, което означаваше, че ще бъде принудена да седи на горещия стол само десет минути, след което погледите на всички ще се насочат към пътеката, Нико тръгна нагоре по стълбите.

Автоматично бе пресрещната от двама фотографи, които изскочиха като духове от лампите си, за да я снимат. Откакто преди шест години бе станала главен редактор на уважаваното (и леко

прашасало) списание „Бонфайър“ и го бе преправила в лъскава библия на попултурата за развлечение, информация и политика, тя се бе превърнала във фотографски обект на всяко събитие, на което присъстваше. Отначало, неуверена как точно да се държи, тя бе позирала нарочно, но съвсем скоро си даде сметка, че стоенето пред баражния огън на светкавиците, опитвайки се да изглеждаш поне минимално естествен (като че ли се наслаждаваш на преживяването), никога няма да се превърне в нейна силна страна. Отгоре на всичко подобно поведение подсказваше за помпане на самочувствието, а Нико не желаше да бъде впримчвана в онова опасно и напълно погрешно схващане, от което боледуваше този град — че само ако бъдеш удостоен от вниманието на фотографите, се превръщаш в някой. Беше виждала подобна трансформация у прекалено много хора в нейния бизнес. Започваха да си мислят, че самите те са знаменитости и преди да разберат какво става, се концентрираха много повече върху битието си на звезди, отколкото върху работата си. Така постепенно губеха концентрацията си и биваха изхвърлени от работата си. Съвсем същото се бе случило наскоро с един неин познат, който бе принуден да се премести в дивия щат Монтана.

Оттогава насам никой никога не чу нищо повече за него.

И така, Нико бе стигнала до извода, че макар да не може да избегне фотографите, не е длъжна да им позира. Затова просто си вървеше и си гледаше работата, като се държеше така, сякаш фотографите около нея не съществуваша. В резултат от този подход на всички снимки Нико О’Нийли излизаше в крачка. Как върви от лимузината си към театъра, как преминава бързо по червения килим — и лицето ѝ обикновено бе хванато в профил. Това, естествено, направи отношенията ѝ с пресата твърде неловки и трудни — известно време всички бяха започнали да я наричат кучка. Ала годините последователност в поведението („Последователността — изтъкваше винаги Нико — е камериерка на успеха!“) ѝ се бяха отплатили. И сега отказът ѝ да позира се възприемаше просто като очарователна ексцентричност, специфична черта на нейната многообразна личност.

Нико се стрелна покрай двамата фотографи, а после премина през френските врати, където зад кадифеното въже я очакваше ятото на папараците.

— Ето я Нико! — извика възбудено някой. — Нико! Нико О'Нийли!

„Смешна история! — каза си Нико. — Но не и съвсем неприятна!“ Всъщност сърцето ѝ се стопляше, че все още предизвиква такава радост сред техния бранш. Познаваше ги от години — „Бонфайър“ беше купувал снимки почти от всеки от тях. Затова тази вечер тя се обърна лекичко, усмихна им се, помахаше с ръка и поздрави:

— Здравейте, момчета!

— Хей, Нико, с кого си облечена? — провикна се мощна жена с къса руса коса, която се подвизаваше в бранша от двадесетина години.

— Виктори Форд! — извика в отговор Нико.

— Така си и знаех! — възкликна със задоволство жената. — Тя винаги носи Форд!

По-голямата част от хората вече бяха влезли в Павилиона — огромната палатка, където щеше да се проведе модното ревю на Виктори, така че Нико успя да се промъкне през кадифеното въже без никакви проблеми. Ала вътре я очакваше нещо съвсем различно. Местата се издигаха на осем етажа, извисявайки се почти до върха на палатката, а точно пред пътеката имаше още столове, оградени с нисък метален парапет, зад които стотици репортери и фотографи водеха истинска битка на лакти за по-добра позиция. Сцената върху самата пътека, която в момента бе все още покрита с найлон, наподобяваше коктейлна маса. Атмосферата бе наелектризирана от празничната възбуда, напомняща за първия учебен ден след ваканцията, само дето в случая хората не се бяха виждали чак от последното голямо парти в Хамптънс през уикенда преди Деня на труда и сега се прегръщаха и разтърсваха радостно ръцете си, сякаш са били разделени с години. Настроението определено беше заразително, обаче Нико огледа стълпотворението около себе си с неподправен ужас. Как въобще ще се добере до мястото си?!

Мина ѝ през ума, че може и да си тръгне, ала знаеше, че това е невъзможно. Част от служебните ѝ задължения включваше присъствие на най-малко шест модни ревюта през сезона, а и Виктори бе най-добрата ѝ приятелка. Просто ще трябва да си проправи път със зъби и нокти, пък дано всичко се нареди както трябва.

Като че ли доловила ужаса ѝ, до нея неочаквано се материализира някаква млада жена и възкликна възторжено, сякаш

среща стар приятел:

— Здравсти, Нико! Да те отведе ли до мястото ти?

Нико веднага си сложи най-добрата маска за социални събития — скована, неловка усмивка — и подаде поканата си на момичето. То веднага тръгна уверено сред жужащото море от хора. Някакъв фотограф вдигна високо апарата си и я снима, неколцина познати помахаха весело, а други успяха да проврат ръцете си и дори телата си, за да се здрависат с нея и да я целунат по бузата. Лаейки прегракнало, охраната напразно се опитваше да въведе някакъв ред и да накара гостите да заемат местата си. След няколко дълги минути Нико и нейната придружителка най-сетне успяха да се доберат до средата на пътеката, където главната редакторка зърна мястото си. Върху розово картонче с характерната за Виктори Форд причудлива рамка бе отпечатано нейното име: „Нико О’Нийли“. Нико се отпусна на мястото си с доволна въздишка. В следващата секунда обаче пред нея кацна рояк фотографи, които веднага защракаха с апаратите си. Тя се вторачи напред, към отсрещната страна на пътеката, която като че ли бе много по-организирана от нейната част на палатката. Местата и от двете ѝ страни бяха все още празни. Погледът ѝ неволно падна върху козметичния магнат Лин Бенет. Лицето му я накара да се усмихне вътрешно. Не че Лин нямаше основателна причина да се намира на модно ревю, особено като се знаеше, че козметиката, парфюмите и модата са неразривно свързани. Просто Лин бе пословичен мъжкар в бизнеса и Нико изобщо не си го представяше като човек, проявяващ някакъв интерес към дамското облекло. Вероятно бе дошъл, за да си оплакне очите с манекенките — начин за прекарване на свободното време, на който малцина нюйоркски бизнесмени бяха в състояние да устоят. Лин ѝ помахаша. Тя вдигна програмата си и учтиво отвърна на поздрава му.

Въздъхна и погледна нетърпеливо часовника си. Беше почти седем и половина, а ето че помощният персонал все още не беше вдигнал найлона от пътеката — сигналът, че шоуто всеки момент започва. Нико се извърна надясно, за да види кой ще седи до нея, и с радост констатира, че на картончето пишеше „Уенди Хийли“. Това беше втората ѝ най-добра приятелка. Страхотна възможност! Не се бяха виждали с Уенди поне от месец, може би някъде от средата на лятото, преди семействата им да се отправят на почивка. Уенди бе

ходила в Мейн, който понастоящем изпълняваше ролята на най-модерното място за прекарване на летните отпуски сред хората от филмовата индустрия — основната идея бе, че там няма какво да правиш друго, освен да се наслаждаваш на природата. При все това Нико бе убедена, че всеки уважаващ себе си представител на Холивуд би предпочел по-скоро да го видят мъртъв, отколкото да го изловят в лятна вила с по-малко от шест стаи и най-малко един-двама души персонал, та било то и сред дивата пустош в североизточните части на страната! А Нико бе завела своето семейство на ски в Куинстаун, Нова Зеландия. Съпругът ѝ Сеймор бе изтъкнал, че това е мястото, което те отдалечава най-много от цивилизацията, без да те принуждава напълно да я напускаш. Въпреки това обаче успяха да се сблъскат с неколцина познати, което за пореден път доказваше, че независимо колко далече се опиташ да избягаш, Ню Йорк винаги ще те преследва.

С все по-нарастващо нетърпение Нико започна да разлиства нервно програмата. Предполагаше, че закъснението на шоуто се дължи на Джени Кадин, която бе определена да седне от другата страна на Уенди. Уви, филмовите звезди се бяха превърнали в необходимо зло на съвременния живот. Нико въздъхна и погледна небрежно вляво от себе си, плъзгайки поглед по надписа върху картончето. И замръзна.

На картончето пишеше: „Кърби Атууд“.

Нико бързо извърна глава — замаяна, смутена, възбудена и напълно объркана. И всичко това едновременно. Случайност ли е това, или някой го е направил нарочно? Възможно ли е да са разбрали за нея и Кърби Атууд? Абсурд! Тя определено не бе споделила с никого, а и Кърби надали го е направил. Но нали не бе мислила за него вече близо месец?! А сега името му неочаквано я върна към онзи миг в тоалетната на нощния клуб „Бунгало 8“.

Случи се преди най-малко три месеца и оттогава насам тя нито го беше виждала, нито го беше чувала. Кърби Атууд бе много прочут манекен и фотомодел, с когото се бе запознала на едно парти, спонсорирано от „Бонфайър“ и новото телевизионно шоу на компанията „Муви тайм“. Съвсем за кратко Нико бе останала сама край бара. Тогава към нея се бе приближил Кърби, усмихвайки се. Беше толкова красив, че тя автоматично го изхвърли от съзнанието си. Предположи, че моделът се е припознал — взел я е за някоя важна дама, която би подпомогнала кариерата му. А после, докато все още

седеше на масата за официалните гости, поглеждаше тайничко часовника си и се чудеше кога може да си тръгне, без да обиди никого, Кърби се бе настанил точно до нея. Беше се държал изключително мило — донесе ѝ питие, опита се да я забавлява. И ето че само пет минути след този миг тя вече си мислеше какво ли е да прави секс с него. Разумът веднага ѝ подсказа, че младежът надали ще прояви интерес към нея, но същевременно си даде сметка, че на този свят едва ли ще се намери жена, която да види Кърби и да не го пожелае. Съзнаваше, че навлиза в твърде опасна територия. И тъй като не искаше да рискува хората да я помислят за пълна глупачка, тя се изправи и се запъти към тоалетната. Обаче Кърби я последва. Последва я право в тоалетната, та чак в кабинката!

Жалка история, разбира се. Ала онези няколко минути в кабинката на тоалетната се бяха превърнали в един от най-прекрасните мигове в нейния живот. Седмици след това тя продължи да живее със спомена. Споменът за начина, по който черната коса падаше върху челото му, за цвета на сочните му устни (бежово черешови, с по-тъмна линийка точно там, където започваше кожата, все едно си бе сложил молив за устни), за усещането на тези устни върху нейните. Меко и гладко, и влажно. (Нейният съпруг Сеймор винаги стискаше устните си и лепваше върху нея сухи, кратки целувчици.) Тогава Нико имаше чувството, че устните му обгръщат цялото ѝ лице. Краката ѝ омекнаха — в най-буквалния смисъл на думата. Не можеше да повярва, че все още е в състояние да изпита подобно вълнение. На четиридесет и две, моля ви се! А като тийнейджърка!

Слава богу нещата спряха дотук. Кърби ѝ бе дал телефонния си номер, но тя така и не му се обади. Той също — вероятно изпитваше прекалено голям страх от влиятелната ѝ позиция в обществото, за да се осмели да го стори. И така беше по-добре. Да започне връзка с фотомодел на мъжко бельо би било просто абсурдно! Особено на фона на отвращението, което тя съвсем явно демонстрираше относно извънбрачните връзки на колегите си в „Сплач-Върнър“, които на всичко отгоре даже не си правеха труда да ги прикриват.

Но какво щеше да прави сега, на публично място, пред очите на половината от елита на Ню Йорк?! Дали да не се направи, че не го познава? Ами ако той първи повдигне въпроса? Или пък още по-лошо — ако въобще не я помнеше?! Виктори със сигурност веднага щеше да

измисли нещо — нали не беше омъжена и непрекъснато попадеше в подобни ситуации! Обаче Нико бе живяла с един и същи мъж в продължение на четиринадесет години, а когато проживееш толкова дълго в подобен затворен свят, напълно изгубваш способността си да навигираш в романтични ситуации с други мъже.

Точно тук ѝ се наложи да си напомни, че в случая въобще не става въпрос за романтична ситуация. Ще поздрави Кърби, сякаш го познава съвсем бегло (което си беше точно така), после ще се съсредоточи върху шоуто и накрая ще се прибере вкъщи по живо по здраво. Всичко ще протече съвсем нормално и невинно.

Точно тогава пред нея изникна Кърби.

— Здравсти! — извика той толкова високо и ентусиазирано, сякаш бе на седмото небе, че я вижда.

Нико вдигна глава, възнамеряваща да съхрани хладната си, незаинтересована фасада, но веднага щом го зърна, сърцето ѝ се разтуптя бясно и тя си даде сметка, че усмивката ѝ наподобява напълно глупашкото задоволство на гимназистка.

— Какво правиш тук? — попита той и се отпусна в стола до нея. Седалките бяха поставени толкова близо една до друга, че бе напълно невъзможно да седиш до него и да не го докоснеш. Нико усети, че ѝ се завива свят.

— Виктори Форд е една от най-добрите ми приятелки — отговори тя.

Кърби кимна и отбеляза:

— Защо не го бях разбрал по-рано?! И все пак не мога да повярвам, че сега седя до теб! Къде ли не те търсих!

Това изявление беше толкова шокиращо, че Нико се видя в чудо какво да отговори. Огледа се, за да види дали някой не ги наблюдава, а после реши, че при създалите се обстоятелства най-добрата реакция бе да не отвърща нищо.

— Така ли? — бе единственото, което отрони, а после плъзна небрежно поглед към лицето му. Голяма грешка! В главата ѝ автоматично нахлу споменът за тяхната целувка. Нико прехвърли крак върху крак и усети, че започва да се възбужда.

— Ти изобщо не ми се обади — отбеляза очевидния факт Кърби. Тонът на гласа му предполагаше, че е обиден.

— Ами, виж какво, Кърби... — започна тя.

— Аз също не можах да ти се обадя.

Тя извърна глава на другата страна, така че ако някой ги гледаше, да възприеме разговора им като размяна на празни приказки, и изрече:

— Защо?

Той се приведе към нея и докосна крака ѝ.

— Направо няма да повярваш! Знаех много добре коя си — така де, знаех, че си прочута и всичко останало — обаче не можах да си спомня къде точно работиш! Глупава работа!

Нико го стрелна с поглед. Изражението му подсказваше абсолютна искреност — отчасти смутено и отчасти самоиронизиращо се, като че ли младежът нямаше никакъв друг избор, освен да се смее на собствената си глупост, както и да се надява, че тя също ще възприеме нещата откъм смешната им страна. Нико се усмихна. Ако беше излязло от устата, на който и да е друг човек, признанието му би било крайно обидно — но от устата на Кърби то звучеше очарователно. Душата ѝ се изпълни с трепета на надеждата. Ако Кърби наистина няма представа коя точно е тя, то тогава интересът му към нея вероятно е напълно непреднамерен и искрен.

— Работя в списание „Бонфайър“ — прошепна едва чуто главната редакторка.

— Аха! Знаех си! — отсече Кърби. — Обаче не успях да си спомня. И ако трябва да ти призная, не исках да питам никого, защото хората щяха да ме вземат за пълен тъпанар!

Нико си даде сметка, че кима съчувствено — като че ли всеки ден попадеше в сходни ситуации и напълно разбираше чувствата му.

Пред тях най-ненадейно се материализира някакъв фотограф и щракна с апарата си. Нико бързо извърна глава. Само това ѝ трябваше — да я изтъпанчат на първа страница в сладък разговор с Кърби Атууд! Веднага трябва да престане с този неуместен флирт! Обаче Кърби не бе от младежите, които умеят да прикриват чувствата си особено умело. Докосна крака ѝ, за да ѝ привлече вниманието.

— Все пак не се отчаях. Знаех си, че някъде ще попадна на теб! — продължи той. — И после с теб бихме могли да... Сещаш се, де... — Тук впи очи в нея по крайно съблазнителен начин. — Искам да кажа, че... че те срещнах и много те харесах и... Да знаеш, че по принцип не харесвам много хора! Да, вярно е, познавам много, но почти никого от тях не харесвам!

Нико погледна крадешком към Лин Бенет, който ги зяпаше с любопитство. Вероятно се чудеше какво толкова имаше да говори тя с някакъв фотомодел! Крайно време е да сложи точка на всичко това!

— Прекрасно разбирам какво имаш предвид — отвърна тя, продължавайки да гледа точно пред себе си.

— А ето, че сега съм тук и седя точно до теб на някакво модно ревю! — възкликна Кърби. — Каква беше думата... Комат?

— Не, късмет — отвърна Нико.

Помести се неловко на седалката си. Тази чужда дума внезапно я накара да осъзнае неизбежното — щеше да преспи с Кърби Атууд. Нямаше представа точно кога или точно къде. Само бе сигурна, че това ще се случи. Ще го направи само веднъж и няма да каже на абсолютно никого! Само веднъж!

— Точно така, късмет — повтори младежът до нея. Усмихна й се.

Тя пак се помести сконфузено. Боже, наистина ли бе започнала да се възбужда?! Та подобно нещо не бе преживявала със съпруга си вече години наред! Възможно ли е Сеймор да я е привличал някога? Сигурно. Определено имаха доста активен сексуален живот. Или поне в началото.

— Точно това харесвам в теб — продължаваше упорито Кърби. — Ти си умна. Знаеш разни думи. Повечето хора вече не знаят много думи. Забелязала ли си?

Тя кимна и усети, че се изчервява. Надяваше се никой да не им обръща внимание. За щастие в палатката бе много горещо, така че червенината ѝ би се възприела като напълно нормална реакция на кожата. Искаше ѝ се да си направи вятър с програмата, както повечето хора около себе си — показно, за да демонстрират раздразнението си от закъснението на шоуто, — обаче се отказа. Щеше да изглежда крайно просташко.

Сякаш усетил нарастващото недоволство, един от тимпанистите удари инструмента си. Сигналът бе подет от останалите му колеги, разположени от двете страни на пътеката. Последва кратко раздвижване и иззад завесата, която отделяше пътеката от кулисите, се появи Джени Кадин, обградена плътно от бодигардове. Отведоха я до мястото ѝ. Веднага след нея се появи и Уенди.

Звукът от тимпаните ставаше все по-силен и по-силен. Уенди се настани на мястото си и започна да разказва на Нико за комарите в

Мейн. Двама сценични работници бързо навиха опънатия върху пътеката найлон. Прожекторите се включиха и заслепиха гостите. Веднага след това се появи и първата манекенка.

Беше облечена в късо сако с остра яка в наситено сиво-кафяво и дълга зелена пола, която завършваше точно над глезена. Първата мисъл на Нико бе, че съчетанието на тези два цвята би трябвало да бъде дразнещо. Вместо това обаче те си изглеждаха перфектно заедно — предизвикателно, но с вкус, — като че ли събирането им бе напълно естествено. След това обаче усети, че главата ѝ се замайва. Винаги се бе гордяла със способността си да анализира, да подрежда нещата, да фокусира вниманието си и да извлича същността било на въпроса, било на човека срещу себе си. Ала ето, че прословутата ѝ концентрация я бе напуснала. Вторачи се в модела, който мина бавно покрай нея, опитвайки се да запомни до последната подробност елементите на тоалета, за да може после да ги обсъди с Виктори, обаче мозъкът ѝ демонстративно отказа съдействие. Ритъмът на тимпаните отми и последните петна съпротива, застояли се в разума ѝ, и единственото, за което вече можеше да мисли, бе Кърби. И да се наслаждава на онова велико чувство да бъдеш завладяна.

3

Великолепието на седмицата на модата дойде и отмина, палатките бяха прибрани и натъпкани някъде по складовете за дрехи и градът се отдаде на обичайното си ежедневие от работа, работа и пак работа.

В един бивш склад в Манхатън, на Двадесет и шеста улица, съвсем близо до Пето авеню, семейство Хийли се намираше в обичайното си състояние на пълен хаос. В някогашния плевник, който от три години изпълняваше ролята на дом за Уенди Хийли, съпруга ѝ Шейн, трите им деца, както и цяла менажерия рибки, костенурки и хамстери, от тавана на голямата зала все още висяха разноцветните панделки от последния рожден ден. По пода се въргаляха спаружените останки от балоните, пълни преди с хелий. Червенобузест прощъпалник, с все още неразличим отдалече пол, седеше на дивана и пищеше. Долу до него бе приклепнало тъмнокоeso момченце, опитващо се да извади вътрешностите на червено метално камионче пожарна чрез неотклонни млатения по изтърканите до блясък дъски.

Вратата на банята се отвори с трясък и оттам изскочи Уенди Хийли с килнати на носа очила, сграбчила двата края на японското кимоно, наметнато на гърба ѝ, и се втурна в стаята. С една ръка грабна бебето, а с другата измъкна камиончето от ръцете на момченцето.

— Тайлър! — извика му тя. — Веднага се приготвяй за училище! Тайлър се излегна по корем на пода и покри главата си с ръце.

— Тайлър! — повтори заплашително Уенди.

Никакъв отговор. Уенди сграбчи детето за горнището на пижамката и го вдигна.

— Кажи „моля“ — изрече невъзмутимо Тайлър.

Уенди започна да подрусва в ръце бебето, като същевременно се опита да измисли как да се справи с поредното своенравие на баткото. Той беше едва на шест годинки и тя изобщо не искаше да му се дава, но прецени, че ако това ще го накара да се върне в стаята си и да се преоблече за училище, унижението си струваше.

— Окей — въздъхна примирено. — Моля ти се!
— Моля ти се какво? — изрече самоуверено Тайлър.
Уенди подбели очи и рече:
— Моля ти се, върви си в стаята и се преоблечи за училище!
Момченцето я изглежда хитро и отсече:
— Плати ми!
— Какво?! — зяпна майка му.
— Плати ми! — повтори авторитарно то и поднесе длан.
— Колко? — смръщи се Уенди.
— Пет кинта.
— Три!
— Става!

Стиснаха си ръцете и Тайлър побягна към стаята си доволен, че е отбелязал поредната точка срещу майка си.

— „Пали“ — обади се бебето, имайки предвид „пари“. То беше всъщност момиченце, на седемнадесет месеца, и Уенди вече знаеше, че първата дума на третото й дете бе „пари“, а не „мама“. Но какво можеше да направи тя?!

— Пари. Точно така, миличка. Пари. Хубаво нещо. — Насочи се към спалнята. Подобно на останалата част от плевнята, спалнята също беше мебелирана оскъдно — само най-основните неща. Въпреки това по някакъв незнаен начин успяваше да внуши усещане за задушаваша теснотия. — Парите са хубаво нещо, нали така, миличка? — продължи Уенди, като хвърли кръвнишки поглед на съпруга си Шейн, който продължаваше да се излежава.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш нещо? — извиси глас той.

Господи! Веднага й стана ясно, че пак нещо не му е наред, че пак ще омърмори света. Нямахше представа докога ще може да го издържи. Още от миналата Коледа, което ще рече вече близо година, настроението на съпруга й варираше от пълно пренебрежение до тотална враждебност, като че ли се бе превърнал в заложник на собствения си живот.

— Би ли ми помогнал, скъпи? — попита колкото й бе възможно по-спокойно, едва сдържайки раздражението си.

После се пресегна и вдигна рязко щорите — като пират, който вдига корабния флаг. Искаше й се да му се развика, да се разкрещи, но

след дванадесет години брак с него бе наясно, че Шейн не реагира никак добре на женската агресия — ако тя започнеше да крещи, той щеше да се нацупи и заинати още повече.

Шейн се изправи в леглото, нацупи се, протегна се и се прозя преднамерено широко. Въпреки всеизвестния факт, че се бе омъжила за един мръсник и че му беше бясна, Уенди почувства болезнена любов към него. Просто Шейн беше прекалено красив и секси и ако сега не държеше в ръце бебето, тя със сигурност щеше да се опита да прави секс с него. Обаче веднага си даде сметка, че редовните свирки надали са най-подходящата награда за отвратителното му поведение.

— Тайлър се държи идиотски — обяви Уенди. — А Магда изобщо не съм я виждала...

— Сигурно си е в стаята и пак реве — махна небрежно с ръка съпругът ѝ.

— И всички ще закъснеем — добави Уенди.

— Къде е дъртата госпожа... Как ѝ беше името?

— Госпожа Минивър — поправи го Уенди. — Нямам представа. Очевидно и тя закъснява. Времето отвън е гадно. Би ли поддържал за малко бебето, ако обичаш? Да мога поне да си взема един душ!

И без да чака отговора му, тя му тръсна бебето. То веднага сграбчи стърчащата му, метросексуална коса (преди седем години Шейн бе ходил на козметичен хирург за вграждане на коса, за което бе платила, разбира се, Уенди) и я дръпна радостно, а Шейн, точно толкова радостно, потри носа си в този на момиченцето. Уенди се спря за миг на прага, разнежена от сцената между баща и дъщеря (възможно ли е на света да има по-добър баща от Шейн?!), ала Шейн побърза да вгорчи удоволствието от момента с думите:

— Ще се наложи днес ти да закараш децата на училище. Аз имам среща.

— Каква среща? — попита недоумяващо Уенди. — Среща в девет сутринта?!

— В девет и половина. Обаче е в ресторанта. Така че няма да имам никакво време да ги закарам на училище, а после да измина целия път до другия край на града и да бъда навреме.

— Не можеш ли да я отложиш за по-късно?

— Не, Уенди — отвърна той с нарочно престорено търпение, сякаш ѝ бе обяснявал това стотици пъти. — Срещата е с предприемача.

И със строителния инспектор. Знаеш ли колко трудно е в наши дни да си уредиш среща с тези типове?! Но ако толкова много държиш да я отменя, няма проблеми! И тогава ще изминат още два месеца, докато ресторантът отвори врати. Какво пък, нали парите са си твои!

„Господи! — въздъхна за кой ли път вътрешно тя. — Пак се започва!“

— Парите ми са общи, Шейн — изрече търпеливо. — Казвала съм ти го милион пъти. Парите, които аз изкарвам, са за цялото ни семейство. За нас. За теб и за мен! — Уенди знаеше, че ако ролите бяха разменени, че ако той беше човекът, който изкарва всички пари в къщата, а тя не печели и цент, никога не би искала той да си ги стиска и да твърди, че са изцяло негови. — Просто си мисля... може би не си много щастлив с този ресторант. Може би трябва да се върнеш към сценариите...

За съжаление това се оказа червеното платно, развято под носа на бика.

— Мамка му, Уенди! — извика той. — Какво си ме зачесала тази сутрин?!

Тя се закова на място и стисна челюсти. Първата ѝ мисъл бе, че иска да си вземе почивка и да замине някъде далече от съпруга и децата си, обаче бързо се съвзе и си даде сметка, че иска не почивка, а да прави още повече филми. И ако трябваше да бъде напълно честна със себе си, искаше някой от филмите ѝ да спечели „Оскар“ за най-добър филм (досега пет от лентите ѝ бяха номинирани, но нито един не беше спечелил). Искеше да тръгне по червения килим, да се качи на сцената и да се изправи пред публиката, за да благодари на всички („Специални благодарности към моя любящ съпруг Шейн, без чиято помощ и подкрепа никога нямаше да постигна всичко това!“), а после да се наслаждава на нестихващите аплодисменти. Вместо всичко това обаче тя каза единствено:

— Просто искам да си щастлив, Шейн. — Добре премерена пауза. — Така че всички покрай теб да сме щастливи!

Запъти се към банята, завъртя крановете и се пъхна под душа. Боже! Какво, за бога, щеше да прави с Шейн?!

Примигна под горещата вода, заопипва около себе си за шампоана, а после вдигна шишето близо до очите си, за да види има ли нещо. Слава богу, поне ѝ беше оставил малко. Докато сапунисваше

косата си, Уенди се зачуди какво още би могла да стори, за да помогне на съпруга си. В крайна сметка той беше голям човек. Беше на тридесет и девет години. (Макар че обикновено изглеждаше много по-млад. Много, много по-млад. Уенди обичаше да казва на шега, че той е четвъртото ѝ дете.) Да не би да преживява криза на четиридесетте? Или нещата отново опираха до пари и до факта, че през последните десет години Шейн не бе изкарал със собствен труд и цент?

Нищо ново под слънцето. И без това тя го издържаше още от мига, в който се бяха запознали преди цели петнадесет години.

Тогава проявяваше филми в едно филмово студио, а той се готвеше да стане велик творец на филми. Не режисьор — творец на филми! Беше с три години по-малък от нея, което в онези години си беше доста смело — двадесет и седем годишна жена с двадесет и четири годишен мъж. На всичко отгоре беше толкова красив, че спокойно можеше да стане актьор. Но за него актьорската професия не била достатъчно интелигентна. Била много под него. Тогава живееше с още трима младежи в една съборетина на пешеходната улица в Санта Моника, което не беше никак благодатно за развитие на любовна връзка, така се само след две седмици той се премести да живее при нея. Тогава твърдеше, че е истински творчески гений. А тя е практичната. Уенди нямаше нищо против. Той беше толкова неустойчив! И сладък. Но винаги на нокти с живота. Пишеше сценарий и се опитваше да събере пари за независим филм. И тя му помогна, филмът ѝ отне две години и 300 000 долара, а после се превърна в нещо като хит, така че двамата се ожениха.

Но после, типично по холивудски, всичко замря. Шейн получи няколко поръчки за сценарии, но нито един от тях не стигна до реализация. Истината беше, че те не бяха особено добри — нещо, което Уенди предпочиташе да пази за себе си. Казваше си, че това няма значение — той я подкрепяше, беше добър баща, двамата се забавляваха, така че на нея не ѝ пукаше особено. И по причини, които тя и до днес не можеше да проумее, нейната кариера летеше стремглаво нагоре. Сега вече заемаше изключително влиятелен пост, макар че се старееше да не обръща много внимание на този факт. За нея този пост бе важен единствено заради финансовото спокойствие, което им осигуряваше — не се налагаше да се тревожат за пари, въпреки че дълбоко в себе си тя непрекъснато се тревожеше.

Тревожеше се, че може да я уволнят или че парите ѝ могат да свършат — какво щяха да правят тогава?! И ето, че сега Шейн, който бе преминал от писане на сценарии към писане на роман (непубликуван), искаше да отвори ресторант! Уенди бе вложила вече 250 000 долара в този ресторант. Не знаеше почти нищо за проекта, защото нямаше време да му обърне внимание. Но знаеше, че сигурно и той ще бъде пълен провал. От друга страна, може пък да впише тези пари като разходи...

Излезе изпод душа и точно в този момент в банята се появи Шейн и ѝ подаде мобилния телефон. Уенди го погледна въпросително и той прошепна:

— Джош е! — И сбърчи нос.

Уенди въздъхна. Джош бе един от тримата ѝ асистенти — арогантен двадесет и три годишен младеж, който изобщо не се стараеше да прикрие факта, че по негово мнение нейната работа би трябвало да се падне на него. На няколко пъти се бе опитала да му изясни, че ранните часове на деня са време за семейството и че не трябва да я свързва с никого преди девет часа, освен ако не е нещо спешно. Но Джош изобщо не я слушаше и обикновено ѝ звънеше поне три пъти между седем и половина и девет и петнадесет, когато тя пристигаше в офиса.

— Ранна птичка, както винаги рано пее, а, Джош? — изрече в телефона тя, докато изтриваше краката си.

Настъпи миг тишина, сякаш Джош възприе думите ѝ като обвинение. За него бе напълно непонятно как е възможно хората да имат живот извън работата си. Той бе напълно убеден, че подобни хора изобщо не трябва да заемат властови позиции — особено над човек като него.

— Току-що се обади Виктор Матрик! — изрече той, отделяйки нарочно сричките. — Реших, че това вероятно влиза в графата на спешните неща.

„Мамка му!“ — прииска ѝ се да изпищи. Мамка му! Мамка му! Мамка му! Виктор Матрик бе изпълнителният директор на „Сплач-Върнър“, която сега притежаваше „Парадор Пикчърс“ — компанията, на която пък тя беше президент.

— Какво му каза?

— Казах му, че в момента не си на линия, но че ще се опитам да се свържа с теб. — Пауза. — Да се опитам ли да го открия още сега?

— Само секунда, става ли?! — извика тя, уви се с една хавлия и се изстреля от банята. Докато минаваше покрай кухнята, видя, че госпожа Минивър вече е пристигнала и нацупено храни децата с багети и кремообразно сирене. По някакво чудо Тайлър и Магда се оказаха облечени и готови за училище.

— Добро утро! — изрече студено госпожа Минивър с изискания си британски акцент.

Заплатата ѝ беше 150 000 долара годишно. По този повод Уенди често се шегуваше, че докато повечето бавачки получават по 100 000, акцентът на госпожа Минивър ѝ струва допълнителни 50 000. Сега тя ѝ помаха притеснено и забързано нахълта в малката задна стаичка, които наричаха кабинет. Втре имаше метално бюро, чисто нов компютър, няколко неразпечатани кашона, играчки, разнообразни дивидита, спортна пътечка (използвана само веднъж) и три чифта ски. Уенди се отпусна върху мекия офис стол и изрече в телефона:

— Вече можеш да ме свържеш с Виктор!

Хавлиената кърпа се плъзна по тялото ѝ и тя сведе поглед към гърдите си. Господи, започнали са да увисват! Някога те бяха нейната радост и гордост, а сега приличаха на две сплескани круши! Очевидно сериозно ще трябва да се замисли дали да не се подложи на козметична операция!

— Свързвам те с Виктор Матрик! — обяви от другия край на линията Джош с полупрезрителен и полуподмазвачески тон.

— Здравей, Виктор! — изчурулика бодро Уенди.

— Надявам се, че не те притеснявам — изрече с мазен глас шефът ѝ.

— Ни най-малко!

— Хубаво. За онзи филм, дето ще му правим вътрешна прожекция. „Петнистото прасе.“ Да разбирам ли, че мога да заведа на него и внуците си?

Но какво, по дяволите... Какви ги дърдори този човек, за бога?!

— Ами... това зависи от възрастта на внуците ти, Виктор — изрече предпазливо Уенди. Възможно ли е шефът ѝ да няма никаква представа за съдържанието на филма? — Това е нашата голяма романтична комедия за декември.

— Значи не е детско филмче — констатира Виктор.

— О, не! — отговори любезно тя. — Това е романтична комедия, която се върти около един шикозен ресторант в Уест Вилидж. В главните роли са Джени Кадин и Танър Коул.

— Да, знам, че играе Джени Кадин, та по този повод все се чудех защо е приела да играе прасето — възкликна Виктор и за огромно облекчение на Уенди се разсмя гръмогласно.

— Убедена съм, че Америка няма нищо против да я гледа и в такава роля, но точно в нашия случай, Виктор, „Петнистото прасе“ е името на ресторанта.

— Ясно — обади се шефът ѝ, най-сетне поемайки си дъх след пристъпа на смях. — Е, Уенди, очаквам с нетърпение да те видя в пет.

— Точно така, Виктор. В пет часа — изрече спокойно тя, макар да ѝ идваше да се разпищи. От две седмици насам бяха пуснали съобщение, че вътрешната прожекция ще бъде в четири.

— Мислех, че вътрешната прожекция е в четири! — изсъска Джош веднага щом Виктор затвори. За асистентите беше стандартна практика да остават на линия, за да си водят записки за разговора, ако се налага.

— Беше! — отбеляза саркастично Уенди. — Но сега, както разбирам, ще бъде в пет. Следователно ще се наложи да се свържеш с всички и да им съобщиш за промяната в часа.

— Ами ако не им е удобно?

— Ще им бъде удобно и още как! Просто им съобщи, че промяната е наложена от Виктор Матрик!

С тези думи тя затвори. Отпусна се назад в стола си и простена. Вече години наред хората разправяха, че Виктор Матрик, когото всички наричаха просто Стареца, постепенно полудява, а разговорът от тази сутрин определено го доказваше. Само това ѝ трябваше! Ако Виктор откачи и го принудят да отстъпи мястото си на изпълнителен директор, компанията ще сложи някой друг и тя вероятно ще бъде първият в списъка на уволнените. Винаги се започваше от хората на нейната позиция. Независимо от добрите ѝ резултати президентът на „Парадор Пикчърс“ би бил прекалено скъпа прищявка за новия изпълнителен директор. И тогава какво ще прави? Какво ще стане с децата ѝ? Ами с Шейн?

„По дяволите!“ — рече си наум тя и вдигна хавлиената кърпа от пода. Това означаваше, че ще ѝ се наложи да работи още по-упорито и на всичко отгоре да подходи хитро. Най-вероятно щяха да заменят Виктор с някой вътрешен човек, което означаваше, че тя трябва да започне да култивира близки познанства с всички президенти на отдели, както и с изпълнителните директори, които се отчитаха пред Виктор. Надали можеха да изберат по-лош момент от този! „Парадор Пикчърс“ произвеждаше по шестнадесет филма на година и тя надзираваше лично всеки един от тях — от закупуването на авторските права на основния материал до наемането на сценаристите и режисьорите, и актьорите, и операторския екип, до одобряването на бюджетите, до посещение на евентуалните места за снимките, до съблюдаването на ежедневните дреболии и пускането на бележки до редакторите, а после до вземането на решенията за рекламния бюджет, и за промоциите, и накрая — присъствието на премиерите. И на всичко отгоре точно сега се намираше в подготвителната фаза на един филм, който лично тя считаше за най-важен в своята кариера, филмът се наричаше „Парцаливите пилигрими“ и снимките му трябваше да започнат след два месеца. „Парцаливите пилигрими“ беше филмът с главно „ф“ — филмът, който всеки във филмовата индустрия си мечтаеше да направи някой ден, от онези филми, за които хората в нейните среди живееха, от филмите, заради които човек изобщо се решаваше да влезе в бизнеса. Но точно сега „Парцаливите пилигрими“ приличаше на малко бебе. За да оцелее до следващата фаза от живота си, той се нуждаеше от непрестанно внимание и грижи — къпане, хранене, смяна на пелените. И последното нещо, което ѝ трябваше точно сега, бе да обикаля офисите и да се натяга на шефове и колеги.

Телефонът ѝ отново иззвъня. Уенди погледна дисплея и видя, че е отново от сградата на „Сплач-Върнър“. Да не би Виктор пак да е решил да си поговори с нея?

— Ало? — изрече бодро тя.

— Уенди? — долови тихичък гласец от другия край на линията. — Обажда се Миранда. Миранда Дилейни, асистентката на Нико О’Нийли. — Звучеше така, сякаш разполага със свободно време за разговори по цял ден (което вероятно беше точно така).

— Да, Миранда, как си? — побърза да я прекъсне Уенди.

— Добре съм — отговори бавно момичето. После си прочисти гърлото и добави — Нико ми поръча да проверя дали остава уговорката ви днес за обяд. В „Майкълс“.

— О, да. Обядът — кимна Уенди.

Напълно беше забравила за този обяд и вероятно при други обстоятелства щеше да го отмени заради вътрешната прожекция на новия филм. Но бързо размисли. Ако Виктор е решил да се самоунищожи, подкрепата на Нико би била неоценима. Особено като се имаше предвид, че приятелката ѝ растеше бързо в йерархията на „Сплач-Върнър“ и вече тайничко беше пуснала пипалата си, за да стане президент на цялото издателско подразделение, което би я поставило точно под Виктор по отношение на властта. На Уенди ѝ оставаше само да се надява, че Нико ще успее да получи този престижен пост преди Виктор окончателно да е загубил разсъдъка си.

Седнала с изпънат гръб на задната седалка на лимузината, на път за летището за хеликоптери в Истсайд, Нико О'Нийли бе убедена, че напълно владее положението. Бе облечена с черна блуза на къдрички, която подчертаваше златистия ѝ тен, а тъмносиният ѝ костюм бе изработен в Париж от една от личните шивачки на Виктори. Костюмът беше измамно семпъл, но красотата му се коренеше в кройката. Беше ушит специално за нея, за да приляга перфектно на тялото ѝ. Нико притежаваше най-малко петдесет подобни костюма (някои от тях с панталони), а материята им варираше от бяла коприна до кафяв туид. Това означаваше едновременно, че тя никога няма да напълнее и че нямаше нужда да се притеснява какво да облече сутринта за работа. Прословутата ѝ последователност създаваше у екипа ѝ и у нейните колеги усещане за предсказуемост — бяха наясно какво могат да очакват от нея, както и спокойствие на духа, — защото знаеха как точно ще започне всеки работен ден.

„Няма що!“ — въздъхна тихо тя.

Колата вече се носеше по магистралата „Рузвелт“. Нико извърна глава и обгърна с поглед безрадостните кафяви сгради, които се простираха една след друга покрай пътя. При гледката на толкова много еднаквост нещо в нея се скъса и я налегна усещане за поражение.

Нико се помести неловко на мястото си. От година насам все често ѝ се случваше да преживява подобни моменти на отчайваща празнота, като че ли нищо нямаше значение, нищо нямаше да се промени, нищо ново нямаше да се случи. И пред очите ѝ се ширваше безкрайната магистрала на живота — ден след ден, безкрайни дни и нищо по-различно в следващия. А междувременно времето отлиташе и единственото, което ѝ се случваше, бе това, че остарява и се смалява, и знаеше, че някой ден ще се събуди не по-голяма от точица и накрая просто ще изчезне. Пуф! Като дребен листец, изгорен под увеличителното стъкло на слънцето. Тези чувства бяха започнали да я

задушават, защото никога досега не бе изпитвала подобна мирова скръб. Никога не бе имала време да ѝ се отдава. През целия си живот се бе борила и борила, и пак борила, за да се превърне в това, което бе сега — целостта, която представляваше Нико О'Нийли. И после, една сутрин, времето най-сетне я бе настигнало и тя се бе събудила, осъзнавайки, че е тук, че е жива. Бе пристигнала на крайната си гара и имаше всичко, за което бе работила толкова упорито — зашеметяваща кариера, любящ (така де!) съпруг, когото уважаваше, както и красива десетгодишна дъщеря, която обожаваше.

И би трябвало да се зарадва. Вместо това обаче тя се чувстваше уморена. Като че ли всички тези неща принадлежаха не на нея, а на някой друг, напълно непознат.

Нико повдигна тока на едната си обувка и натисна силно с него пръстите на другата. Никакви такива мисли! Нямаше да позволи на подобно случайно, необяснимо чувство да я съсипе!

Не и тази сутрин. Особено тази сутрин, която, както ѝ се наложи да си напомни, бе толкова важна за бъдещата ѝ кариера. През последните три месеца тя бе подработвала почвата, за да си осигури среща с Питър Борш, новия изпълнителен директор на „Хъкабийс“ — огромната верига магазини за продажби на дребно, които като че ли завладяха целия свят. „Хъкабийс“ никога не пускаха реклами в списанията, но Нико не виждаше никаква причина нещата да не се променят. Струваше ѝ се напълно очевидно, но си остана и единствената в издателското подразделение, която положи усилия да се свърже с „Хъкабийс“ — компания, която повечето хора в „Сплач-Върнър“ смятаха за „долнопробна“. Но тя не беше сноб. Публикациите в „Уолстрийт джърнъл“ ѝ помагаша да следи кариерата на Питър Борш вече години наред. Питър обичаше да се изживява като „човек от народа“, но не трябваше да се забравя, че освен това бе завършил и „Харвард бизнес скул“, при това с пълна стипендия. Сега, след като точно той бе назначен за изпълнителен директор на „Хъкабийс“, Нико бе убедена, че ще направи огромни промени, а тя държеше да бъде в първите линии още от самото начало. Но дори уреждането само на една среща ѝ бе отнело седмици наред, през които ѝ се наложи да ухажда Питър, като му изпраща ръкописни бележки, както и списания и книги, които според нея биха събудили неговия интерес — в това число и рядък екземпляр от първото издание на „Изкуството на

войната“. И накрая, само преди пет дена, Питър Борш ѝ се бе обадил лично и най-сетне се бе съгласил на среща.

Нико извади компактната си пудра и огледа критично състоянието на грима си. Уреждането на тази среща не беше част от нейните задължения (технически погледнато, спадаше към задълженията на шефа ѝ, Майк Харнес), ала преди шест месеца Нико бе стигнала до заключението, че неприятното чувство, което я спохождаше напоследък, е ни повече, ни по-малко последица от усещането, че буксува. Не че ѝ бе неприятно да бъде главен редактор на „Бонфайър“, даже напротив! Беше вълнуващо и крайно стимулиращо. Но заемаше тази длъжност вече цели шест години — откакто бе на тридесет и шест, с което се превърна в най-младия главен редактор на списанието в петдесетгодишната му история. За съжаление обаче успехът е като красотата — след пет дена разходки из къщата с миризливи чорапи вече не е толкова вълнуващ. Затова тя бе взела решение, че ще изкачи следващото стъпало в йерархията на компанията. Най-високият пост бе изпълнителен директор на „Сплач-Върнър“, но за да го заеме, първо трябваше да атакува позицията точно под него, което означаваше, че трябва да стане шеф на издателското подразделение. Единствената потенциална пречка беше нейният пряк шеф — Майк Харнес, който я бе наел преди шест години. Вярно, беше му задължена, но тук нещата стояха на принципна основа — досега нито една жена не бе успяла да заеме поста изпълнителен директор на „Сплач-Върнър“, така че беше крайно време някоя да го направи.

И Нико възнамеряваше тази жена да бъде точно тя.

Лимузината премина през отвора във веригите, които ограждаха летището за хеликоптери, и закова спирачки на няколко метра от зеления „Сикорски“, който се бе разположил спокойно на площадката. Нико излезе от колата и се запъти бързо към машината. На две крачки от него обаче спря и се послуша, изненадана от шума на друга кола, идваща зад нея. Обърна се и видя тъмносин мерцедес, който точно в този момент трополеше през портала.

„Невъзможно!“ — помисли си тя със смесица от гняв, шок и тревога. Мерцедесът принадлежеше на Майк Харнес — изпълнителен директор и президент на „Върнър пъбликейшънс“. Тя, разбира се, го бе уведомила за тази среща с Питър, при това няколко пъти, като дори го бе поканила да я придружи. Ала Майк бе отхвърлил пренебрежително

идеята ѝ, изтъквайки, че трябва да пренасочи вниманието си към Флорида, където има по-важни дела. Фактът, че днес той не бе заминал за Флорида и вместо това бе решил да се появи на хеликоптерната площадка, можеше да означава само едно — че ще се опита да си присвои заслугите за тази среща!

Нико се загледа в излизацията от колата Майк с присвити очи. В началото на петдесетте, той поддържаше високата си фигура все така в безупречна форма, макар да попрекаляваше с бронзиращите кремове — очевидно харесваше този свой неестествено златист тен. Сега той я погледна глуповато и закричи към хеликоптера. Безсъмнено си даваше сметка за настроението ѝ. Ала в корпорацията като „Сплач-Върнър“, където всичко, което човек казваше, правеше, та дори обличаше, бе потенциална храна за акулите, сдържането на емоциите бе императив номер едно. Затова, ако сега се конфронтираше с Майк, веднага щеше да бъде нарочена за кучка. Ако повиши глас, ще я нарекат истеричка. И из всички офиси ще плъзнат слухове за пълната ѝ загуба на контрол. Съзнавайки всичко това, Нико си сложи леко озадачена усмивка на лицето и се загледа в шефа си. Когато той приближи, тя възкликна:

— Много съжалявам, Майк! Очевидно някой е объркал графициите ни! Моята асистентка резервира хеликоптера още преди пет дена за срещата ми в „Хъкабийс“!

Нико перфектно разбираше, че по този начин автоматично прехвърля топката в неговото поле. Сега шефът ѝ щеше да бъде принуден да си признае, че се натяга да присъства на тази среща. И ето как реагира той:

— След всичката работа, която свършихме заедно по тази среща, реших, че няма да е зле да видя въпросния Борш със собствените си очи!

„Да, бе, а после да цъфнеш самодоволно пред Виктор Матрик и да му разкажеш какви усилия ти е струвало със собствени ръце да уредиш тази среща!“ — кипеше вътрешно Нико.

Иначе кимна, запазвайки обичайното си, напълно непроницаемо изражение. Предателството на Майк беше непростимо, но не и неочаквано — както обикновено, това си беше просто бизнес за шефовете в „Сплач-Върнър“, където по принцип можеш да правиш всичко, стига да ти се размине.

— Тогава да тръгваме! — подкани го тя и тръгна по стълбичката на хеликоптера.

Докато се настаняваше в луксозната кожена седалка, тя си помисли как ѝ трябваха цели три месеца, за да уреди тази среща с Питър Борш, а на Майк му стигнаха три минути, за да провали всичко. Шефът ѝ се настани до нея с невъзмутимо спокойствие, сякаш всичко си беше наред, и възкликна:

— Между другото, получи ли последната паметна бележка на Виктор? Дъската на този човек май наистина се е разхлопала здраво, не мислиш ли?

— Мммм... — отговори неопределено Нико.

Въпросната паметна бележка представляваше имейл, който Виктор Матрик бе разпратил до всички свои служители и касаеше щорите на прозорците. В нея се казваше: „Всички щори трябва да бъдат вдигнати до средата на всеки прозорец, или точно 101.66 сантиметра от перваза!“ Като повечето изпълнителни директори на подобна висока позиция, Виктор, който вече бе преполовил седемдесетте, беше пословично ексцентричен. През месец-два предприемаше внезапни разходки из коридорите на подопечната му корпорация и в резултат на обиколките му хората се сдобиваха с подобни бележки в компютрите си. Така вследствие на напредналата му възраст и на странностите в поведението му почти всички бяха убедени, че Виктор вече е напълно откачил и че надали ще изкара още дълго на поста си. От друга страна обаче, тези слухове се носеха вече пет години, а що се отнася до Нико, тя не бе изцяло съгласна с тях. Вярно е, че Виктор Матрик си беше откачалка, ала не и в смисъла, който служителите му влагаха в тази дума.

Нико взе броя на „Уолстрийт джърнъл“, който лежеше на близката масичка, и рязко го отвори. Почти всеки голям шеф в „Сплач-Върнър“ си точеше зъбите за поста на Виктор, в това число и Майк, както и още един твърде опасен изпълнителен директор — Селдън Роуз. Селдън Роуз бе президент на телевизионното подразделение и въпреки че двамата с Уенди бяха на едно ниво, Уенди открай време се притесняваше, че Селдън Роуз се опитва да разшири територията си и да грабне и нейната работа. Самата Нико още нямаше категорично мнение за този човек, но в компания като „Сплач-Върнър“ всеки, заемащ някаква властова позиция, бе в състояние само за секунди да се

обърне и срещу най-добрия си приятел. Не беше достатъчно само да си вършиш добре работата и да поддържаш темпото всеки божи ден — налагаше се да посвещаваш голяма част от времето си и в охраняване на поста си, и в кроене на тайни планове за превземането на следващия подстъп към върха.

Нико се втрени в отворения в скута ѝ вестник, преструвайки се на крайно заинтересована от някаква статия за търговията със стоки на дребно. Вероятно Майк дори и не си представяше, че тя би могла да се стреми към най-върховния пост в „Сплач-Върнър“ — или поне тя така предполагаше. Мястото се характеризираше с невероятни византийски интриги и огромно напрежение, така че малцина жени, та дори и мъже се натискаха да го заемат. Ала Нико въобще не се срамуваше от амбициите си, пък и двадесетте години корпоративен живот я бяха убедили, че е в състояние да върши всяка една работа не по-зле, от който и да е мъж — та дори и по-добре.

„Да вземем за пример Майк!“ — помисли си тя и крадешком го погледна. В момента той се бе привел напред в седалката си и се опитваше да надвика рева на току-що включените двигатели, за да говори с пилота за спорт. Корпорациите навсякъде по света бяха пълни с мъже като Майк — мъже, които не изглеждат нито изключително умни, нито особено интересни, но които много добре владеят всички правила на играта. Този род мъже прекрасно знаеха как да се наредят до останалите влиятелни хора — винаги бяха искрени и лоялни, винаги демонстрираха отлични умения за „екипна работа“ и винаги успяваха да се изкачат по корпоративната стълбица, защото бяха наясно чии задници да целуват и кога. Нико открай време подозираше, че Майк е станал изпълнителен директор и президент на „Върнър пъбликейшънс“ само защото се е сетил как да гъделичка Виктор Матрик по слабото място — Виктор бе всеизвестен маниак на тема спорт, а Майк му е осигурявал билети за всяко важно спортно събитие, на което и самият той е присъствал.

Браво! Похвално! Обаче Майк Харнес не бе единственият, който владее правилата на играта. Само преди две години Нико би се почувствала крайно неудобно дори само от мисълта да заеме поста на шефа си, особено на такъв шеф като Майк, който по принцип бе доста свестен и разбран. Ала през последната година поведението му към нея се беше променило коренно. Отначало неуловимо, учтиво

затваряйки ѝ устата по време на служебните брифинги, постепенно все по-явно и неприкрито, а накрая съвсем целенасочено бе пропуснал да включи името ѝ в списъка на докладчиците за редовното корпоративно събрание, което се провеждаше на всеки две години. А сега и това — да се опитва да обсеби срещата ѝ в „Хъкабийс“, среща, за която сам никога не би се сетил, а дори и да се беше сетил, не би успял да организира.

Хеликоптерът се отлепи от земята и залепи Майк на облегалката. Той се обърна към Нико и небрежно отбеляза:

— Скоро ми попадна една статия в „Джърнъл“ за Питър Борш и „Хъкабийс“. И, честно да ти кажа, смятам, че срещата идва напълно навреме.

Нико го дари с хладна усмивка. Въпросната статия се бе появила преди два дена, а фактът, че Майк се кани да обърне нещата така, сякаш идеята е била изцяло негова, я накара да закипи от гняв. Даже и да искаше, вече не можеше да си позволи да игнорира явната решимост на шефа ѝ да ѝ подреже крилата — нищо чудно след няколко месена да се пробва и да я уволни! Ненадейната му поява тази сутрин бе ни повече, ни по-малко официално обявяване на война. Отсега нататък въпросът стоеше така: или тя, или той. Но годините корпоративен опит я бяха научили да сдържа чувствата си, никога да не показва на опонента си какво мисли, а още по-малко пък — какво е решила да стори. Сега Нико сгъна вестника и приглади полата си. Онова, за което Майк изобщо нямаше представа, бе, че вече бе предприела необходимите стъпки ла му подлее вода.

Само преди месец, когато нейната асистентка бе успяла да издири онзи екземпляр от първото издание на „Искуството на войната“, Нико бе отишла при Виктор Матрик, за да поиска от него специално разрешение да запише разходите за книгата като служебни, тъй като тя не беше никак евтина — повече от хиляда долара. И при така създадите се обстоятелства тя, естествено, беше длъжна да му обясни с най-големи подробности защо ѝ е трябвала тази книга и в какво са се състояли усилията ѝ досега в тази насока. Накрая Виктор я бе похвалил за „творческия подход“. Иронията във всичко обаче бе, че ако Майк я бе включил в списъка на докладчиците за корпоративното събрание, на нея вероятно никога не би ѝ хрумнало да започне да действа зад гърба му. Ала случаят бе непростима обида, да не говорим

пък, че хората го бяха коментирали седмици наред — както преди, така и след събранието. Така че, ако Майк толкова държеше да я смаже, можеше да го стори по-дипломатично.

Но ето, че той бе допуснал грешка и сега единственото, което й оставаше, бе да заиграе в неговата лига. Ако срещата с „Хъкабийс“ не оправдаеше очакванията им, грешката щеше да бъде изцяло негова. Но ако минеше добре и Майк отиде при Виктор, последният веднага ще схване какво точно става. Нищо не беше в състояние да мине незабелязано покрай смразяващите синьо-жълтеникави очи на Виктор Матрик, а фактът, че Майк си е позволил да падне толкова ниско, със сигурност щеше да заслужи презрението му.

Всички тези мисли, в комбинация с все по-разширяващия се пред очите ѝ хоризонт на града, я накараха да се почувства отново като старото си „аз“. И докато хеликоптерът се снишаваше покрай гората отворени червила на високите сгради, Нико усети вълнение, доста наподобяващо сексуална възбуда. Такова усещане я обхващаше при всеки досег с познатата стоманобетонна панорама. Град Ню Йорк си оставаше и до днес най-прекрасното място на този свят, както и едно от малкото, където жените като нея могат не само да оцеляват, но и да властват. А когато под краката им се появи мостът „Уилямсбърг“, тя не можа да не си каже: „Аз притежавам този град!“

Или във всеки случай възнамеряваше да го притежава. При това скоро.

Кафемашината изгъркори доволно като същество, празнещо червата си, и започна да плюе вода през филтъра в каничката.

„Даже и кафе машината е по-щастлива от мен!“ — въздъхна печално Виктори, докато наливаше горчивата напитка в обикновена бяла голяма чаша.

Хвърли око на стенния часовник, макар да нямаше никакво желание да си напомня колко е часът. Беше единадесет сутринта и тя все още си беше вкъщи, и все още с китайската си синя копринена пижама, щампована с дребни весели кученца. Което нищо чудно и да бе някаква типична китайска шега, защото, както бе известно, най-добрият приятел на човека всъщност служеше за любима храна на тази далечна нация.

„Което на свой ред носи съответната ирония“ — каза си тя, докато слагаше три препълнени лъжички захар в кафето си. През последните три седмици имаше чувството, че са я ръфали с кокалите, само дето в нейния случай бе имала съмнителната чест и да бъде изплюта.

Виктори бе опитала нещо ново и всичките ѝ усилия бяха отхвърлени. Светът действително бе едно много жестоко място.

Взе чашата си и с бавни стъпки излезе от кухнята. Мина през бърлогата с вградените рафтове и телевизора с плосък екран, оттам през фойето и заслиза по стълбите към дневната, където в камината прещеше истински огън. По мнението на агентите по недвижими имоти апартаментът ѝ бе „истинско бижу“. Ала сега, когато вдигна глава към надвисналия четири метра по-нагоре таван и великолепия античен кристален полилей, Виктори се зачуди колко ли още ще може да си позволи да живее тук.

Официално компанията ѝ се намираше в криза.

По цялата дължина на френските прозорци, от които се разкриваше гледка към улицата, се простираше пейка. Виктори се отпусна изтощено на нея и се загледа навън. През последните две

седмици и половина беше все на път — тръгна само три дена след катастрофалното модно ревю, затова не бе успяла да разчисти и вестниците, които бяха струпани върху махагоновата масичка в трапезарията. Всички те съдържаха отзиви за шоуто ѝ. Критиците не се оказаха благосклонни. Оттогава бе изминал почти месец, но в главата ѝ продължаваха да кънтят унищожителни фрази като: „Виктори не победи“, „изгубена посока“, „разочароващо“. И като че ли това не беше достатъчно, а и следното: „Кой изобщо би облякъл подобни дрехи, а дори и да се осмели, къде би могъл да ги носи?!“ Върхът на отзивите бе: „Виктори Форд е повече шоумен, отколкото моден дизайнер — истина, станала пределно ясна с последната ѝ колекция, с която тя направи опит да се нареди сред представителите на висшата мода!“ Всички тези думи продължаваха да я преследват и да се навират в съзнанието ѝ като гадна воня. Виктори знаеше, че повечето от хората на изкуството никога не допускаха грешката да четат написаното за себе си, но лично тя не можеше да си го позволи — не можеше да допусне да обърне гръб на неприятната действителност. Тя предпочиташе да е наясно с истината, за да се справи с нея. Може би трябваше да изхвърли тези статии още тогава, но реши да ги запази в папката при останалите, за да може някой ден да се смее, докато ги чете. А ако не се засмее, значи въобще няма да ѝ пука, защото това би означавало, че вече не е дизайнер. А ако не е дизайнер, пак няма да ѝ припука, защото това би означавало, че е мъртва.

Виктори се загледа през прозореца и въздъхна дълбоко. Сигурно е започнала да остарява, щом вече вижда света само в черно и бяло и щом продължава да вярва, че ако не може да бъде моден дизайнер, би предпочела да е мъртва. Но за съжаление си беше такава. Още от осемгодишна възраст, когато, докато чакаше реда си при зъболекаря, погледът ѝ беше паднал върху списание „Вог“, лежащо върху масичката в чакалнята. (Впоследствие си даде сметка, че зъболекарят ѝ всъщност се е обличал далеч по-шикозно, отколкото го е мислела тогава.) И докато разлистваше страница след страница и се наслаждаваше на модата, тя се усети неочаквано пренесена в друг свят — място, което като че ли предлагаше неограничени възможности и където всичко, за което си си мечтал, би могло да се случи. Но после зъболекарят я бе извикал, тя бе вдигнала поглед и бе осъзнала, че седи

на зелен пластмасов стол в малка стаичка със стени на петна и лющеща се мазилка, и тогава всеки детайл в помещението доби огромни размери и тя преживя откровение. Оттогава насам не бе изпитвала нищо по-мощно, нищо по-всеобхващащо. Просто разбра, че точно това е нещото, за което е дошла на този свят — да бъде моден дизайнер. Това бе нейната съдба.

Беше си малко странна, разбира се, но тогава още не го знаеше. Тогава бе все още дете и години наред живееше с илюзията, че всички други са също като нея — и също като нея са наясно точно какво ще правят в този живот. Спомняше си как още като десетгодишна разправяше на децата, че ще стане моден дизайнер, въпреки че нямаше ни най-малка представа нито как се стига дотам, нито какво точно правят модните дизайнери.

Виктори стана и започна да кръстосва по персийския килим пред камината. Сега, от позицията на зрелостта вече можеше да прецени, че онова нейно младежко невежество всъщност е било за добро. Защото ѝ е позволило да следва смело и неотклонно налудничавата си мечта, и то по начини, към които днес не би се осмелила да прибегне.

Разтърси глава, спомняйки си с умиление онези първи дни в Ню Йорк. Тогава всичко беше ново, всичко за нея бе вълнуващо. Разполагаше с изключително малко пари, но изобщо не се страхуваше — целта ѝ бе една-единствена, напред и нагоре. Още от онова време имаше усещането, че Ню Йорк като че ли одобрява мечтата ѝ и започва да ѝ сътрудничи в нейния заговор с живота. Премести се да живее там на осемнадесет години, когато отиде да учи в училището по изкуствата. И един есенен ден, когато времето беше все още топло, но във въздуха вече се долавяха първите мразовити повеи на зимата — ден, доста приличащ на днешния — докато пътуваше с метрото, някаква жена я попита откъде е купила сакото, с което беше облечена. Виктори автоматично плъзна поглед по изрусената коса на жената, деловия ѝ костюм, който говореше за преуспяваща бизнес дама, към блузата с изискана дребна папийонка (каквито тогава бяха на мода) и с присъщата на младостта арогантност вирна брадичка и отсече:

— Мое творение е! Аз съм моден дизайнер!

— Вие сте моден дизайнер?! — изгледа я невярващо дамата. (И защо да ѝ вярва — тогава беше кльощава и плоска в гърдите като момче, при това изглеждаше много по-млада от осемнадесет). — В

такъв случай трябва непременно да се видим! — И жената беше бръкнала в чантата си на Луи Вюитон (която Виктори и до днес не можеше да забрави — тогава ѝ се беше сторила много шик) и ѝ беше подала визитна картичка. — Аз съм търговски посредник и работя за един универсален магазин. Ще ви чакам в моя офис в понеделник, в десет часа сутринта! Донесете колекцията си!

Виктори въобще не разполагаше с колекция, но кога подобно нещо е било пречка за амбицията на младостта?! Срещата ѝ с тази жена (както по-късно разбра, името ѝ беше Мирна Джеймсън) бе истинско чудо! И чудото се беше случило в пет часа следобед една сряда. До три и половина сутринта в понеделник (което ѝ предостави достатъчно време да си вземе душ и към десет вече да бъде на срещата) Виктори разполагаше с първата си колекция от шест тоалета, включително самото. Последните пет дена бе посветила на задачата да рисува модели, да купува платове и да превива гръб над шевната машина, която бе получила като подарък от родителите си по случай завършването на гимназията. Наложил ѝ се да похарчи и всичките си пари за наема двеста долара. Работеше почти денонощно, като си позволяваше да се отпусне само за по няколко часа на дивана спалня, който бе намерила изхвърлен на улицата. В онези години градът беше доста различен — беден, разнебитен, мизерен. Единствено мрачната решимост и железният цинизъм на неговите обитатели успяваха да го поддържат жив. И все пак под пластове мръсотия кълнях семената на оптимизма и вярата, че всичко на този свят е възможно и докато тя се трудеше, целият град като че ли пулсираше заедно с нея. Кроеше и шиеше под звуците на клаксоните, виковете на хората и нескончаемия тътен на музиката от околните барове. И дори и през ум не ѝ мина мисълта, че може и да се провали.

Мирна Джеймсън се оказала търговски посредник за „Маршал Фийлдс“ — един от прочутите универсални магазини на Чикаго. Офисът ѝ се намирал в подобна на пещера сграда на Седмо авеню и Тридесет и седма улица. Кварталът на дрехите приличал на ориенталски пазар. По улиците един след друг се редяли магазини за родители, за мъжко облекло, за дамско облекло, за бебешки дрешки, за платове, копчета, ципове и бельо. От ауспусите на паркираните пред входовете им камиони изригвали отровен дим, но това ни най-малко не смущавало работниците, които тикали закачалки с дрехи и кашони

с кожи през човешкото стълпотворение. В тъмните входи на сградите се таяха джебчии, измамници и всякаква друга измет. Виктори вървеше през тълпите, притиснала здраво до гърди торбите с колекцията си, и си мислеше, че след всички този труд не може да позволи да я ограбят.

Офисът на Мирна Джеймсън се състоеше от две стаи, разположени в средата на дълъг, безрадостен, покрит с линолеум коридор. В първата стая седеше млада жена с изражение на разгневена пчела, чиито дълги нокти потракваха върху слушалката на телефона. Зад отворената врата се намираше кабинетът на Мирна — Виктори веднага забеляза елегантния, облечен в черен чорапогащник крак и обут с обувка с остър връх. Мирна бе първата истинска бизнес дама, с която Виктори се запознаваше, а в онези години от жените с кариера не се очакваше да бъдат любезни и приятни. Мирна излезе от кабинета си, огледа критично Виктори и с леко стържещ метален глас изрече:

— Значи все пак дойдохте. Хубаво. Да видим сега какво ми носите!

Петте денонощия без почти никакъв сън накрая си казаха думата и Виктори едва не избухна в сълзи. За първи път осъзна, че Мирна може и да не хареса колекцията ѝ, а мисълта за провал беше унищожителна. Знаеше, че срамът завинаги ще осакати душата ѝ и вероятно ще определи насоката на целия ѝ по-нататъшен живот. Ами ако това се превърне в практика — да се опитва и да се проваля? Тогава ще трябва да се върне в родния си град и да работи в магазина с ксерокса — като най-добрата си приятелка от гимназията, която така и не бе успяла да се измъкне от блатото на еснафския им градец.

— Готини са — отбеляза Мирна, докато разглеждаше колекцията ѝ. Начинът, по който разглеждаше образците, по който ги държеше, обръщаше и опипваше платовете, изпълни Виктори с чувството, че тя самата е подложена на този подробен оглед. Под ярката светлина на флуоресцентните лампи тя забеляза, че по лицето си Мирна носи дълбоки белези от шарка и че се е опитала да ги прикрие с дебел пласт фон дьо тен. — Предполагам, че не разполагате с никакво досие на продажбите, нали? Всъщност има ли нещо, което не ми казвате, но все пак трябва да знам? — Тук я изгледа подозрително.

Виктори нямаше ни най-малка представа какво точно има предвид Мирна.

— Ами... — запелтечи, — аз просто...

— Продавали ли сте въобще за някой магазин? — попита нетърпеливо Мирна.

— Не — отсече бързо Виктори. — Това е първата ми колекция. Защо, да не би да има някакъв проблем? — запита с нарастваща паника.

Мирна само сви рамене и отбеляза:

— Е, все отнякъде трябва да се започне, нали така? Проблем няма, просто това означава, че засега не мога да приема много голяма поръчка. Ще трябва да тръгнем с по-малко, а ако се продадат, следващия сезон ще взема повече.

Напълно зашеметена, Виктори успя само да кимне.

После побягна навън, замаяна от радост. Впоследствие щеше да има много такива повратни, успешни житейски мигове, но този, първият, не можеше да се сравни с нищо друго. Тръгна по Тридесет и седма улица, после зави по Пето авеню, без да знае къде отива — просто вървеше ли, вървеше напред и единственото, с което бе наясно, бе, че иска да бъде в центъра на събитията. Чувстваше се лека като перце, докато лавираше между минувачите. Накрая спря пред центъра „Рокфелер“ и се загледа в кънкьорите. Градът приличаше на сребриста Страна на Оз, пълна с магия, чудеса и неограничени възможности. Едва когато влезе в парка и изразходи част от натрупаната си енергия, се запъти към една телефонна будка и се обади на най-добрата си приятелка от училището по изкуствата — Кит Келендър.

— Каза, че ще тръгнем с по-малко, но поръча осемнадесет бройки! — извика Виктори в слушалката.

Поръчката им се видя огромна и в онзи момент тя дори и не сънуваше, че някога ще приема поръчки за десет хиляди бройки.

Още три седмици почти денонощно виране над шевната машина — и първата поръчка беше завършена. Появи се в офиса на Мирна с три големи торби от супермаркета.

— Какво правиш тук? — изгледа я косо Мирна.

— Нося нещата от поръчката! — изрече гордо Виктори.

— Нямах ли си експедитор?! — ахна търговският посредник. — Какво според теб ще правя с тези торби?!

При този спомен Виктори се усмихна. В онези далечни години нямаше никаква представа за техническите аспекти от работата на

дизайнера — нямаше представа, че истинските дизайнери си имат кроачни и шивачни, където им изработват моделите. Ала амбицията и изгарящото желание (желание, което повечето от жените изпитват само към мъжете) ѝ даваха криле. А после получи по пощата чек за петстотин долара. И всичките ѝ дрехи бяха продадени. Беше само на осемнадесет, а вече беше влязла в бизнеса.

През следващото десетилетие вървеше нагоре и нагоре. Двете с Кит се преместиха в двустайно апартаментче в Долен Истсайд, на улица, прочута с индийските си ресторанти и подземните „магазини за бонбонки“, където всъщност предлагаха наркотици. Двете крояха и шиеха, докато очите им се премрежваха. Тогава излизаха от дома си и обикаляха изложбите и сумрачните нощни клубове, където танцуваха до три призори. Тогава Виктори едва успяваше да изкара пари дори за сметките и ежедневните си разходи, обаче изобщо не ѝ пукаше. Беше убедена, че големият успех е точно зад следващия ъгъл, а засега самото пребиваване в този град и фактът, че работеше това, за което беше мечтала цял живот, ѝ бяха напълно достатъчни.

А после получи първата си голяма поръчка от „Бендел“ — универсален магазин, известен с политиката си за подпомагане на млади, едва прохождащи дизайнери. Това беше поредният повратен момент в живота ѝ — поръчката беше достатъчно голяма, за да ѝ гарантира собствена площ на третия етаж с името и логото ѝ на стената. Но имаше и една уловка. Реалната изработка на дрехите щеше да изисква огромна инвестиция — 20 000 долара, които тя не притежаваше. Обиколи три банки, за да се опита да вземе заем, но във всяка от тях мениджърите търпеливо ѝ обясниха, че за да вземе заем, човек трябва да има допълнителна гаранция или залог — нещо конкретно, като например къща или кола, което банката да из земе и да продаде в случай, че не може да си погаси задълженията.

Виктори не виждаше никакъв изход от този порочен кръг, но един ден телефонът ѝ иззвъня. Беше Мирна Джеймсън. Предложи ѝ да се свърже с човек на име Хауард Фрипълмейър. Обясни ѝ, че въпросната личност е пълна отрепка, но в този бизнес е от тридесет години и може да ѝ помогне.

Хауард Фрипълмейър далеч надмина описанието на Мирна. Първата им среща се проведе в едно кафене, където Хауард нагъваше сандвич с пастърма, без да си прави труда да изтрива остатъците от

горчицата в ъгълчетата на устата си. Дрехите му бяха кафяви, а косата — стряскаща. Носеше малка перука, която стърчеше над челото му като перваз на прозорец. А след като приключи с яденето, грабна броя на „Дейли нюз“, който си беше донесъл, и изчезна в тоалетната. Изминаха петнадесет минути. Интуицията на Виктори ѝ подсказваше да плати своята част от сметката и веднага да си обира крушите, но не го направи. Беше отчаяна и нямаше друг избор.

Когато Хауард се върна на масата, неочаквано заяви, че е взел решение. Бил решил, че тя си струвала инвестицията, че имала потенциал. През следващата година щял да вложи 80 000 долара в компанията ѝ, а в замяна искал тридесет процента от печалбата. Тогава сделката ѝ се стори добра. Хауард беше кошмарен и сякаш грубостта и простацината му не бяха достатъчни, ами около него се носеше и ужасна смрад. Виктори обаче си каза, че това не я интересува — нали няма да спи с него?! Освен това се нуждаеше от парите му.

— Грижете за парите остави на мен хлапе — заяви той, докато пуфкаше десетата си цигара „Парламент“. — А ти си гледай модата. Работя в този бизнес вече тридесет години и отлично разбирам вас, творческите натури. Когато започнете да мислите за пари, обърквате всичко.

И тя беше кимнала, мислейки се, че наистина точно така става.

Беше се доверила на Хауард, но само защото тогава не беше събрала достатъчно опит, за да не му вярва. Той премести „дейността“ ѝ в огромна зала в сграда близо до Седмо авеню, където боядисаните в индустриално сиво коридори кънтяха, а за дамската тоалетна се изискваше специален ключ. Сградата смърдеше на отчаяние, на обещания и на мечти, които никога нямаше да се сбъднат, но след като бе работила толкова време в миниатюрния си апартамент, Виктори я възприе като огромна крачка нагоре.

И дрехите ѝ се продаваха. Хауард я уведоми, че през тази година компанията ще направи най-малко 200 000 долара — сума, която ѝ се стори умопомрачителна.

— Но само преди да извадя от нея моите осемдесет хиляди плюс моите тридесет процента. Това ще рече шестдесет хиляди плюс осемдесет хиляди — сто и четиридесет хиляди.

Нещо не ѝ се стори особено честно, но тогава беше прекалено отстъпчива, за да спори с него.

— Но този човек те ограбва! — бе извикала възмутено Кит.

В съседния до тях апартамент живееше жена, която беше банкер и една вечер Виктори ѝ обясни ситуацията.

— Никой не прави бизнес по този начин! — бе поклатила възмутено глава съседката. — Освен това вече нямаш нужда от него! Нещата са прости — търсене и предлагане. Можеш да се справиш и сама!

Само че имаше един малък проблем — не можеше да се отърве лесно от Хауард. Или поне не и законно. В нетърпението си най-сетне да се избави от паричните си проблеми Виктори бе подписала с Хауард един договор, който му даваше правото да получава своите тридесет процента до края на живота ѝ.

Нямаше избавление от Хауард. Трябваше да влачи него и непоносимата му смрад навсякъде след себе си. Виктори не можеше да се побере в кожата си от яд, че се оказа такава глупачка. Нощем лежеше с отворени очи и се чудеше какво да измисли, та да се отърве от него. Мина ѝ дори мисълта да потърси наемен убиец. И тогава се закле, че ако някога успее да се измъкне от тази гадна ситуация, никога повече няма да се обвързва с партньори.

А после Хауард направи нещо твърде странно. Отвори си нова модна компания в отсрещната сграда.

Да, наистина беше странно, но отначало Виктори не се замисли особено по този въпрос. Беше доволна дори и само заради факта, че вече няма да ѝ се налага да го търпи непрекъснато на главата си. Всяка божа сутрин той пристигаше с влака от петте градчета в Лонг Айленд, облечен в евтин шлифер, със задължителната си картонена кутия и неизменния вестник „Дейли нюз“. В кутията задължително имаше три кафета и поничка. Първото, което правеше, бе да седне на телефона — нещо, което продължаваше три часа, докато накрая излезе за обяд. Хауард очевидно разполагаше с безкрайна върволица дружки от бизнеса, с които провеждаше нескончаеми разговори по телефона, и Виктори често се питаше как тези хора въобще успяваха да свършат някаква работа през деня. По принцип нямаше нищо против разговорите им, но офисът се състоеше от една-единствена огромна, обща зала, така че никой не можеше да се отърве от Хауард и неговото боботене в слушалката. А когато най-сетне благоволяше да затвори, започваше да разглежда скиците ѝ.

— Това не става! — често отсичаше. — Кой в Минесота ще ти облече подобно нещо?!

— Хауард — изричаше търпеливо тя, — аз самата съм от Минесота. И полагам максимални усилия да се отърва от белезите на Средния запад.

— Че що?! За да ти лепнат няколко красиви картинки във „Вог“ ли? Красивите картинки обаче не продават дрешките, това да го знаеш от мен! На дамичките им трябва нещо, което да облекат в събота вечер за срещата с любимия! Ето това е причината, която продава дрешките, ясно ли е?! И без разните там измишльотини! Свестните мъже искат да виждат дамите си в красиво и почтено облекло!

— Но аз наистина искам да видя дрехите си във „Вог“! — изсъскваше гневно Виктори. — И ще го постигна, това пък ти да го знаеш от мен!

Тогава Хауард се привеждаше напред, обгръщайки я в неповторимата си, зловеща смрад и се усмихваше. Зъбите му бяха сивкави, с остатъци от храна между тях, като че ли бе извън достойнството му да хване четката и да ги измие.

— Заглеждала ли си се някога в онези дизайнерчета, дето ги пускат във „Вог“, а?! Онези там Халстън, Клайн, та дори и Скаси, дето иначе се казва Исакс, обаче решил да си пише името отзад — напред — всичките до един са еврейски педали! Да си зървала случайно някоя жена дизайнер там? Няма начин! И това е, защото когато става въпрос за мода, че и за всичко останало — филми, архитектура, картини, — най-добрите във всички тези области са мъже! И за това си има съвсем основателна причина!

Хауард така и не я удостои с честта да ѝ обясни причината — не че я интересуваше. Нещо ѝ подсказваше, че е за предпочитане да не чува отговора му.

Вместо това просто го проклинаше наум и се връщаше на работното си място. Надяваше се, че някой ден все ще се отърве от него. Казваше си, че ако успее да му докара достатъчно пари, може би той ще се смили и ще я остави на мира.

И един ден наистина го направи. На сутринта не се появи, а когато все пак пристигна, вече беше четири следобед. Този ритуал продължи няколко седмици. Виктори бе толкова благодарна на съдбата, че я е освободила от ежедневното му присъствие, че въобще

не се сети да попита защо. Но не пропусна да забележи, че независимо до колко късно оставаше да работи тя, Хауард задължително се появяваше в офиса малко преди тръгването ѝ.

След няколко седмици, докато вървеше по улицата, съвсем случайно се натъкна на Мирна Джеймсън.

— Разбрах, че Хауард е успял да те набута в „Плевника на дрехите“ — отбеляза тя.

Виктори я изгледа изненадано. Реши, че Мирна вероятно бърка нещо.

— Може би имаш предвид някой универсален магазин. Например „Блумингдейлс“...

— Скъпа — изкиска се Мирна, като постави ръка върху нейната, — много добре различавам твоите модели! Бих ги познала навсякъде! Това ми е работата, забрави ли?

— Но това е напълно невъзможно! — запротестира Виктори.

Мирна вдигна защитно ръце и отбеляза:

— Видях онова, което видях. В неделя ходих до „Плевника на дрехите“ и зърнах цяла закачалка тоалети, които приличаха напълно на твоите модели. Имаха си даже и дантелените ръкавици с панделките. Между другото, как върви онази нова компания на Хауард, дето я настани отсреща, на номер 1411?

Виктори поклати недоумяващо глава. В Квартала на дрехите хората говореха за сградите чрез техните номера, а „Бродуей“ № 1411 бе най-долнопробната от всичките. Там всичко се продаваше на търг на евтините търговски вериги. Тази сграда бе грозното доведено дете на модната индустрия, за което никой не желаше да говори открито. Виктори усети, че я завладява все по-нарастваща паника. Благодарни на Мирна и пресече улицата, лавирайки между колите. Не можеше да повярва на ушите си. Дори и Хауард не би бил чак толкова глупав, че да разпродава тайно дрехите ѝ на № 1411. Това би сложило край както на нейната репутация, така и на неговата инвестиция, така че просто не беше логично. Нали тя лично провери списъка на наличния инвентар за последния месец — уж всичко си беше наред...

„Не е възможно!“ — повтаряше си наум, опитвайки се да си вдъхне кураж.

Фоайето на № 1411 смърдеше на мазнината от милионите кутийки доставена храна, които вероятно бяха минали оттук през

последните седемдесет години. На стената се виждаше списък на всички фирми, които се помещаваха в сградата, но Виктори нямаше представа какво точно да търси — Хауард би могъл да кръсти компанията си както си поиска и надали беше чак толкова глупав, че да ѝ даде собственото си име. Виктори реши да се качи до втория етаж, където се провеждаха търговете. И наистина — в средата на подобната на пещера зала, натъпкана с рафтове и закачалки дрехи, очакващи реда си, тя зърна две закачалки с тоалети, които представляваха абсолютни дубликати на нейните модели. Опипа материята и потрепери — разликата бе, че тези дрешки тук бяха направени от евтини платове, които само след три-четири обличания щяха да се разпаднат или пък да се свият при химическо чистене. Обърна една от полите, погледна шева и установи, че не само е неравен, но дори и недовършен. И тогава зърна етикета. Нейният запазен знак представляваше розово квадратче с причудлива рамка, в центъра, на което с красиви калиграфски букви е изписано: „Виктори Форд“. Етикетът на тези фалшиви боклуци беше почти същият, само дето името вътре гласеше: „Вайсрой Фьорд“.

Хвърли дрехата на земята, сякаш беше прокажена, и отстъпи ужасена.

Преряза я такава непоносима болка, че се преви на две. Този мръсник дори не си беше направил труда да смени името! Сигурно я взема за пълен идиот! Наистина ли си въобразява, че това тук ще му се размине?! Очевидно точно това си въобразяваше. Явно я възприемаше за глупаво младо момиче, което ще направи всичко, което поиска от него — хлапачка, която той може да изцеди докрай, а после да изхвърли, без да носи последиците за действията си.

Може. Обаче не знаеше с кого си има работа!

Виктори усети, че се изпълва с неистов гняв. Хауард бе откраднал детето ѝ, така че тя щеше да го убие! Не, по-добре първо да го обезобрази, а едва след това да го убие! Едно е да се ебава с нея, но съвсем друго — да се ебава с бизнеса ѝ.

Никога до този момент не бе изпитвала подобни чувства. И дори не бе и сънувала, че някога може да се ядоса толкова много. Сякаш на автопилот тя се върна долу във фойето, откри името на неговата „нова компания“ и се втурна към вратата на офиса му. Хауард беше вдигнал крака върху олющеното си метално бюро, тъпчеше в устата си нещо, приличащо по-скоро на трохи, и говореше по телефона.

— Каквоооооо? — извика, изненадан от внезапното ѝ нахлуване.

— Гаден мръсник! — изпищя тя с все сила, грабна вестника от бюрото му и го плесна на гула.

— Какво, по дяволите... — изломоти той, но после се сети, че говори по телефона и изрече в слушалката: — Ще ти звънна по-късно!

— Как смееш да се държиш така с мен?! — изкрещя Виктори и запристъпва заплашително срещу него, като че ли се канеше да го удари. Прииска ѝ се да бе мъж, та наистина да го направи. — Видях онези дрехи! На втория етаж...

Но преди да успее да продължи, той скочи на крака и я прекъсна:

— Как смееш ти да се държиш така с мен! Никога повече не допускай грешката да нахълтваш в офиса ми и да ми крещиш!

Отбранителната му реакция я свари неподготвена. Виктори само успя да отвори и затвори уста, неуверена как точно да му отвърне.

— Видях онези неща там... — започна.

— Е, и?! — изрече гневно той и се наведе да си вземе вестника. — Добре, видяла си някакви дрехи. Но после идваш тук и започваш да ми пициш като някоя побъркана истеричка!

Яростта отново я завладя.

— Откраднал си моделите ми! — извика. — Нямах право! Нямах право да ме ограбваш така!

Той сбърчи отвратено нос и промърмори:

— Ти си напълно луда! Махай се веднага оттук!

— Нямах право да го правиш!

— Кое по-точно? — сви презрително рамене той. — Този бизнес се крепи на подражанието. Всеизвестен факт.

— Нека сега ти обясня нещо, Хауард — изви заплашително глас Виктори. — Не си играй с мен! И не си въобразявай, че оттук нататък ще видиш нещо от моите толкова трудно спечелени печалби!

— Я, така ли?! — повиши глас той и целият почервения. Приблужи се до нея, изви ръката ѝ и я бутна към вратата. — Разполагам с една хартийка, дето ти подписа, и която казва нещо съвсем различно! Така че дори и не си помисляй, че ще се отървеш от мен!

И в следващия миг тя се озова в коридора, а Хауард тресна вратата на офиса си под носа ѝ.

Всяка веничка в главата ѝ запулсира от унижение и гняв. В продължение на няколко секунди остана неподвижна, неспособна да асимилира какво точно се беше случило току-що. Логиката подсказваше, че Хауард би трябвало да се изплаши от нея, защото не той беше правият — или поне да прояви приличието да се престори на уплашен. Но вместо това той бе извъртял нещата така, че да я изкара чудовище, побъркана жена. Постепенно осъзна, че бе изгубила всичките си позиции още в мига, в който отвори уста, за да му се развика.

Мамка му! Ето че сега той знаеше, че тя е разбрала! Когато стигна до асансьора, тя натисна бутона няколко пъти, обзета от внезапна паника. Трябваше да се махне от тази сграда колкото бе възможно по-скоро! Не искате Хауард да излезе в коридора и да я завари още тук — не беше готова за втора конфронтация толкова скоро. Трябваше да си мълчи за факта, че той я ограбва, докато не се сдобие с по-конкретна информация как да действа. Най-сетне вратата на асансьора се отвори и тя побърза да влезе в него. Облегна се на стената и усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи. Не беше честно! Беше посветила целия си живот да си създаде име и компания! Беше си съдрала задника от работа! Мислеше си, че ще бъде възнаградена за своя успех. А какво получаваше сега?! Някакво мекотело бе измъкнало нещата под носа ѝ и я бе ограбило! Не трябваше да допуска подобно нещо! Не трябваше да позволява да му се размине!

— Крайно време е да престанеш да се държиш като малко момиченце и да пораснеш! — посъветва я нейната съседка, банкерката. — Ти си бизнес дама. А бизнес дамите не влизат в лична конфронтация с подобни мръсници! Слушай сега! Обявяваш доходите си и го съдиш! Водиш го в съда и осъждаш яко дебелия му бял задник!

— Но не мога да си позволя адвокат! — запелтечи Виктори. — Пък и нещата са твърде сложни!

Но по-късно размисли. Ако възнамеряваше да оцелее в този кучешки бизнес, трябваше да изпрати послание до цялата модна индустрия. И посланието ще гласи: „Ако някой настъпи по мазола Виктори Форд, тя ще отвърне на удара! Последиците ще бъдат жестоки!“

На следващия ден изпрати Кит да се представи за търговски посредник на някакъв универсален магазин и да се срещне с Хауард

във „Вайсрой Фьорд“. Кит се престори, че се възхищава на дрехите му, и направи няколко снимки с полароид. Същевременно Виктори направи снимки на собствените си модели. А адвокат успя да си намери чрез Мирна, която се чувстваше едва ли не виновна за онова, което я бе сполетяло.

Три месеца по-късно срещна Хауард. В съдебната зала. Той си беше все така смърдящ и грозно облечен и все така блажено безгрижен, сякаш подобни неща му се случваха всеки ден. Виктори постави снимките на дрехите на Хауард редом до тези на собствените си модели, а после съдията обяви кратка почивка, за да вземе решение. Адвокатът на Хауард предложи споразумение. Ако тя върне на Хауард неговите 80 000, той ще забрави за тридесетте си процента и тя ще бъде свободна. Завинаги.

Виктори изпита огромно облекчение. Подобна цена беше нищо в сравнение с глупавата бизнес грешка, която беше допуснала. Но пък получи добър урок — хората, с които сключваш сделки, са точно толкова важни, колкото и самите сделки! Всеки дизайнер научаваше този урок по трудния начин, защото в училището по изкуствата никой не се сещаше да го преподава...

Телефонът иззвъня и прекъсна потока на спомените ѝ. Сърцето на Виктори се изпълни с лошо предчувствие. Новините най-вероятно бяха лоши. Защото през последните три седмици единствените новини, които получаваше, бяха от лоши по-лоши.

За миг се замисли дали да не остави телефона да си звъни, без да го вдига, но после реши, че така постъпват само страхливците. Оказа се Триш — една от асистентките ѝ от дизайнерското студио.

— Господин Икито звъня три пъти — уведоми я тя. — Казва, че било спешно. Помислих си, че вероятно бихте искали да ви уведомя.

— Благодаря! Веднага ще му се обадя.

Виктори затвори телефона и кръстоса ръце пред гърди, сякаш да ги стопли. Какво ще каже сега на господин Икито? Вече повече от седмица успяваше да избегне разговора с него под претекст, че обикаля страната, но когато става въпрос за бизнес, японците държат нещата да се движат бързо и ефективно. „Харесвам ви — вземате решенията си бързо“ — бе отбелязал господин Икито преди пет години, когато започнаха да работят заедно. И все пак той си беше бизнесмен, държеше да прави пари, което на свой ред означаваше, че ще я

изостави още в мига, в който усети, че нещата ѝ вече не се продават. Беше ѝ предложил разрешение на проблема — ала то бе непоносимо.

Модна къща „Виктори Форд“ бе компания, която изобщо не можеше да се сравнява по големина и размах с такива марки като „Ралф Лорен“ или „Калвин Клайн“, но през петте години, откакто бе положила началото на деловото си сътрудничество с японците, Виктори бе успяла да превърне своя бизнес в миниатюрен конгломерат, разширил границите си далеч отвъд миниатюрното апартаментче, в което някога бе започнала. Сега разполагаше с осемдесет и три магазина в Япония, а през тази година двамата с господин Икито бяха решили да разработят и Китай — следващата важна територия на потенциалните клиенти, която чакаше да бъде завоювана. Господин Икито беше платил лиценза за моделите ѝ, в това число не само за дрехите, но и за чантите, обувките, слънчевите очила, както и останалите аксесоари, за да ги произвежда в Япония. Той поемаше всички производствени разходи, а на нея даваше определен процент от печалбите. И така, благодарение на филиала, ръководен от господин Икито, годишната печалба на компанията ѝ днес достигаше до десет милиона долара.

Пролетната ѝ колекция не се беше понравила особено на господин Икито — в интерес на истината, той не можеше да я понася. Поради което само два дена след злополучното си шоу Виктори бе отлетяла за Токио, за да се срещне с него. Срещата се бе превърнала в истинско унижение за нея. Господин Икито носеше западни дрехи, но предпочиташе да движи бизнеса си по японски маниер — седнал пред ниска дървена масичка, по време на характерната японска чайна церемония, разлистващ каталога ѝ с моделите от пролетната колекция. Той беше нисък мъж с къса посребрена коса и уста като на рибка гупи.

— Госпожице Виктори, какво станало с вас? — попита той, разлиствайки страниците на каталога с неприкрито отвращение. — Откъде взели вие тези идеи? Това не сте вие! И кой носи тези дрехи? Никоя жена носи дълги поли пролет. Нищо забавно, строга мода. Жени много обичат показват краката си!

— Господин Икито — бе казала тя, свеждайки глава, за да демонстрира почитта си към него (мразеше да го прави, но знаеше, че трябва да показва уважение пред чуждестранните си партньори), —

опитвах се да направя нещо ново. Опитвам се да израсна. Да се разширя. Като дизайнер, аз...

— Защо иска вие прави всичко това? — ужаси се господин Икито. — Вие голям успех! Нали знаете какво казва в Америка — ако не е счупено, не го поправяй!

— Но аз се опитвам да стана по-добра! Да постигна най-доброто, на което съм способна!

— Ха! — извика японецът и размаха ръце пред лицето си, като че ли гонеше досадно насекомо. — Вие в Ню Йорк винаги мисли за егото си! Тук, в Япония, мислим само за бизнес!

— Но аз наистина мисля за бизнеса си! — бе запротестирала Виктори. — Ако смятам да оцелея още дълго като дизайнер, трябва да разширя обхвата на моделите си! Да докажа, че мога да правя и висша мода!

— И за какво ви е? — погледна я неразбиращо господин Икито. — Няма пари в тази мода. Всички знаят го. Преди пет години вие казала, че искате да прави милиони долари!

— И все още го искам!

— Но сега вие опитвате се да бъде Оскар де ла Рента. Или може би господин Сен-Лоран! Светът не нуждае се от Сен-Лоран. Светът нуждае се от Виктори Форд!

„Така ли е наистина?“ — си бе помислила Виктори, свеждайки поглед към чая си.

— Тук ние няма магазини на Оскар. Добре де, в Токио има — един. Но Виктори Форд, това вече друго! Тя има осемдесет и три магазина само в Япония! Разбирате ли какво казвам? — погледна я домакинът ѝ.

— Да, господин Икито, но...

— Имам отговор! — възкликна господин Икито и плесна с ръце.

Вратата от оризова хартия се плъзна и на прага застана секретарката му (Виктори дълбоко се съмняваше, че някой би я определил като асистентка). Жената склочи длани пред гърдите си, поклони се леко и попита на японски:

— Да, господин Икито?

Шефът ѝ ѝ каза нещо на японски. Тя кимна и леко плъзна вратата обратно. Господин Икито се обърна отново към Виктори:

— Вие ще ми благодарите! Вие кажете си: „Господин Икито, той гений!“

Виктори се усмихна сконфузено. Почувства се ужасно виновна, подобно на малко дете, което е извършило нещо особено грозно. Е, всъщност си беше точно така. Беше разочаровала господин Икито. А принципът ѝ беше никога да не разочарова никого. Искаше всички хора да я обичат и да я възхваляват, да я потупват по главичката като добро момиче. Запита се защо винаги ставаше така, че, независимо какви успехи жънеше, не беше в състояние да надрасне вродения си навик да се прекланя пред мъжкия авторитет? Тя беше зряла жена със собствен бизнес, който бе започнала буквално от нулата с нищо друго, освен собствения си творчески заряд и трудолюбие. Имаше си дори и черна карта „Американ експрес“! Но ето, че сега седеше на тръни пред господин Икито, тръпнейки в очакване на решението му, вместо да вземе нещата в свои ръце и тя да е тази, която да му каже какво иска! От друга страна, не смееше да го обижда. Прииска ѝ се да бъде като Нико. Ако приятелката ѝ Нико беше на нейно място, щеше да каже: „Господин Икито, нещата стоят така и толкова! Ако искате, приемете ги, ако не искате, недейте!“

А после господин Икито направи нещо, което накара сърцето ѝ да падне право в петите. Той вдигна чайника от масичката и придържайки с една ръка капачето, ѝ наля още чай.

Виктори преглътна нервно. В този момент вече ѝ беше ясно, че изобщо няма да хареса „решението“ на господин Икито. В Япония да налееш чай на другия си имаше множество значения с различни, деликатни нюанси. Но точно в този случай това беше жест на помирение, на подготовка за неприятни новини.

Господин Икито вдигна своята чашка и отпи от чая си, поглеждайки я над ръба по начин, който подсказваше, че очаква от нея и тя да стори същото.

Тя също отпи от своя чай.

Чаят беше горещ и леко опари устните ѝ, но пък домакинът ѝ изглеждаше доволен от желанието да го слуша. После вратата отново се плъзна леко и при тях се появи млада японка в тъмносин делови костюм.

— А! Госпожице Мацуда! — възкликна господин Икито.

— Добро утро, господин Икито! — поздрави младата жена, свеждайки леко глава. Имаше ясно доловим британски акцент, което наведе Виктори на заключението, че сигурно е завършила университет в Англия, най-вероятно в Оксфорд.

— Госпожица Виктори Форд — обърна се към нея домакинът ѝ, — запознайте се с новия си дизайнер! Госпожица Мацуда!

Виктори изгледа първо госпожица Мацуда, а после и господин Икито, който се бе ухилил широко. Почувства, че ѝ премалаява, но все пак подаде учтиво ръка.

Номерът им няма да мине! По никакъв начин!

— Обожавам дрехите ви! — отбеляза госпожица Мацуда, отпускаяки се пред масичката. — За мен ще бъде чест да работя с вас!

На Виктори ѝ се прииска да каже, че това все още не се знае, но осъзна, че гърлото ѝ пресъхва и че не е в състояние да изрече и думичка. Отпи отново от чая си, опитвайки се да си възвърне самообладанието.

— Госпожица Мацуда много добър дизайнер — изрече господин Икито, прехвърляйки поглед от едната жена към другата. — Тя рисува модели точно като старата Виктори Форд! Вие ги одобрявате, разбира се. Така ние продължаваме бизнес и всички щастливи!

Виктори се изкашля дискретно, като постави ръка пред устата си. А после, не желаейки с лека ръка да отхвърля предложението му, изрече предпазливо:

— Но първо се налага да видя рисунките ѝ. Преди да вземем каквото и да било решение.

— Вие видите всички рисунки, които искате — извика господин Икито и благосклонно разтвори ръце. — Тя добра, вие видите. Тя копира всички. Тя прави Ралф Лорен по-добре от самия Ралф Лорен!

Единственото желание на Виктори в този момент бе моментално да се махне от тази стая. Беше бясна и обидена, но си даваше сметка, че това вероятно е само егото ѝ. Знаеше, че когато става въпрос за бизнес, понякога човек установява, че спокойно може да живее с идеи, които първоначално са му се сторили достойни само за презрение — ако, разбира се, си дадеш достатъчно време за размисъл и успееш да преодолееш обидата. Ала сега най-важното нещо бе да не реагира по никакъв начин, защото така ще причини разрыв, който по-късно може и да не успее да поправи.

Изправи се.

— Благодаря ви, господин Икито, за любезното разрешение — изрече на глас. — Имам друга среща. Ще ви се обадя след обяд.

Сам по себе си, този ход също беше рискован, тъй като господин Икито очакваше от нея да остане дотогава, докато той прецени, че е необходимо. Смръщи се.

— Вие не харесва разрешението ми?

— О, в никакъв случай! Това е много добро разрешение! — отвърна тя, отстъпвайки с гръб към вратата и покланяйки се непрекъснато като марионетка. Ако продължи да се покланя, господин Икито можеше и да не забележи прибързаното ѝ оттегляне. Или поне да не го възприеме като пълна обида.

— Вие трябва решите! — изтъкна той. — То много добро предложение!

— Да, господин Икито, много добро. — Стигна до вратата, плъзна я и все така продължавайки да се кланя, отстъпи заднишком през отвора.

— Чао! — извика госпожица Мацуда, помахвайки ѝ с ръка. „Точно така, чао!“ — каза си мислено Виктори, леко усмихната. За съжаление този край на срещата можеше да се възприеме като перфектно обобщение на ситуацията.

Не можеше да позволи името ѝ да стои върху модели, които не са нейни. Или вероятно можеше? Когато излезе на претъпкания тротоар, тя се насочи към хотела, в който беше отседнала, пеша, за да се опита да се отърси от усещането за клаустрофобия. Ала шумът, тълпите, трафикът и подобните на трески сгради, извисяващи се далеч нагоре към невидимото небе, само влошиха положението. Накрая не издържа и спря такси. Вратата на колата се отвори и тя се строполи изнемощяла на задната седалка.

— Хотел „Хаят Токио“ — пошепна едва чуто.

В хотелската стая беше още по-зле. Всеизвестен факт е, че стаите в токийските хотели са изключително малки. Затова тя по традиция си резервираше малък апартамент в „Четири сезона“, без да се скъпи за допълнителните разходи, но този път, в знак на покаяние, се бе регистрирала в малка, стандартна японска стая в хотел „Хаят“, с твърдо двойно легло (японците имат много странни схващания за удобството), което заемаше почти целия под. Влезе в банята

(поредното тясно пространство с размерите на нюйоркски гардероб), намокри една хавлиена кърпа със студена вода и я постави върху лицето си. Но кърпата се оказа от грубо платно и изобщо не беше предназначена да задържа вода. Виктори я смъкна, загледа се в нея и в един момент се разплака.

Очевидно нищо не се беше променило. Още от самото начало на кариерата си тя редуваше сълзите с работата — първо си поплакваше, а после продължаваше с поредната задача. Работа, сълзи. Работа, сълзи. Така до безкрай.

Все така подсмърчаща, тя се върна в стаичката и се отпусна върху твърдото легло. Предполагаше, че ако разберат, повечето хора биха били шокирани от количеството време, което тя прекарваше в сълзи, защото образът, който демонстрираше пред обществото, бе съвсем различен — хладнокръвна, забавна, непоправима оптимистка, вечно вярваща, че накрая всичко ще се нареди добре и че зад следващия ъгъл я очаква поредната вълнуваща нова възможност. Никога не си позволяваше да плаче пред хората (въпреки че асистентите ѝ на няколко пъти я бяха излавяли с подпухнали очи, но тя задължително се преструваше, че всичко е наред), но и никога не се опитваше да сдържа сълзите си. За нея беше от изключително значение да излива емоциите си по някакъв начин — в противен случай някой ден можеше да заприлича на нещо като наркоманка, с напълно дрогирана от преструвките физиономия.

После се излегна на леглото и се вторачи неவிждащо в тавана, който бе само на два метра и половина над главата ѝ. Искаше ѝ се да звънне на някого — на Нико или Уенди, или на някой приятел и любовник, какъвто нямаше в момента. Или даже, ако беше възможно, на жиголо — всеки, който би се навил да я изслуша и да ѝ каже, че е прекрасна, и да ѝ помогне да се почувства по-добре. Но не можеше да си го позволи. Затова започна да размишлява как да се справи с проблема със собствени сили. Наложиха си да си припомни, че досега винаги се бе справяла с всичко сама, без ничия помощ.

През онзи следобед така и не се обади на господин Икито. Изчака до следващия ден и после хвана обратния самолет за Лос Анджелис. Уведоми го, че ѝ трябват няколко дена, за да обмисли предложението му, а после продължи да отлага вземането на решение. Концентрира се върху случващото се в магазините ѝ в Лос Анджелис,

Далас, Маями и Чикаго. Отвсякъде получаваше едни и същи отзиви — пролетната колекция била „интересна“, но дали не е създала и няколко класически модела, които да стават за магазините? Не, не е създала такива. В такъв случай каква е реакцията на Ню Йорк? Дали от „Бергдорф“ са възприели новата ѝ линия?

Да, възприели са я. Така убеждаваше всички. Приели са я и в „Барнис“. Но не споменаваше нищо за факта, че бяха взели само няколко от моделите ѝ. Най-консервативните. По собствените им думи търговските посредници подхождали „с надежда“. Защото надали някой би имал полза, ако вземат неща, които накрая ще бъдат принудени да продадат с осемдесетпроцентна отстъпка.

„Да вървят по дяволите!“ — изпсува наум тя, като хвърли унищожителен поглед на телефона върху полицата на камината. Какво им става на всички?! Защо се страхуват толкова? На нея лично не ѝ пукаше от това какво казват за нея. Беше убедена, че пролетната ѝ колекция бе най-доброто, което досега бе създавала. Вярно, че с нея излиза напълно от традиционния си стил, но се получи точно така, както си я беше представяла — още откакто я бе замислила преди една година. В интерес на истината очакваше много по-ласкави отзиви. Очакваше да бъде поздравявана, да бъде възхвалявана. Не би си признала пред никого, но имаше мигове, когато си бе фантазирала, че тази колекция ще я изстреля на ново ниво и че ще бетонира завинаги мястото ѝ в модната индустрия. Искаше, когато умре, хората да казват за нея: „Тя бе един от най-великите дизайнери на Америка!“

Добре де, можеше да живее и без подобни хвалебствия, но това в никакъв случай не означаваше, че не трябва да се опитва. Точно това бе и проблемът при успеха — щом веднъж го вкусиш, искаш още и още от него. Защото никой друг град не е в състояние да ти даде подобно усещане за успех. Ню Йорк бе ненадминат в това отношение. Когато извоюваш успех, се превръщаш в обект на обожание, на любов и на немалка доза страх. Успехът носеше спокойствие и сигурност. Докато провалът...

Виктори поклати глава. Не трябва да си позволява подобни размисли. Никой не идваше в Ню Йорк, за да се провали. Всички пристигаха тук, за да успеят. Та нали и преди е била многократно на ръба на провала и всеки път страхът, който съпровождаше подобна перспектива, я бе карал да работи още и по-упорито. Но някога това

като че ли нямаше чак такова значение — тогава нямаше какво толкова да губи. Затова сега беше наложително да се хване в ръце и да си стъпи на краката. Беше наложително да не губи разсъдъка си. Трябваше да запази спокойствие и да продължи напред, сякаш нищо не се беше случило и сякаш не е била съкрушена — да си внуши, че всичко ще се нареди.

Беше длъжна да се обади на господин Икито. Но какво да му каже?

Не можеше да позволи работата ѝ да ѝ бъде отнета и да бъде преправена от някой друг, като че ли Виктори е някакъв посредствен холивудски сценарист. Не можеше да позволи някой да си играе с нея по този начин! Защото, ако плъзне мълвата, че японската линия не е нейно лично дело, тя завинаги щеше да изгуби репутацията, която толкова дълго беше градила. В Ню Йорк никой не уважаваше дизайнери, които позволяват на други хора да им рисуват моделите — това се смяташе за измама, така че всеки, който прибягваше до чужда помощ, веднага биваше изключван от кръга на истинските дизайнери. Това беше границата, която Виктори никога не можеше да си позволи да прекрачи. Това беше въпрос на чест, а в един свят, където във всички браншове честта вече се счита за анахронизъм, човек е длъжен да отстоява със зъби и нокти малкото останали истински неща.

Загубата на отвъдокеанските постъпления би се превърнала в сериозно предизвикателство за компанията ѝ, но тя знаеше, че ще го преживее. Ще се появи нещо друго. Така че господин Икито или трябва да приеме моделите ѝ, или да забрави за тях. Ни повече, ни по-малко. И точно това трябваше да му каже още тогава.

Вдигна слушалката на телефона, за да му се обади, и точно в този момент погледът ѝ падна върху наградата „Пери Елис“, изложена гордо в средата на полицата над камината. Тази награда я накара да поразмисли. „Но това е проклятието! — помисли си стреснато. — Проклятието най-сетне е успяло да ме достигне!“ Наградата „Пери Елис“ бе най-престижната в модната индустрия и всички дизайнери копнееха за нея. Даваше се на всеки две години на най-обещаващия млад дизайнер в памет на Пери Елис, който бе починал от СПИН в края на 80-те години на XX век. Спечелването на тази награда осигуряваше на младия дизайнер бляскава кариера, катапултирайки го право под светлините на прожекторите. Но се носеше мълва и за

някаква особена, тъмна страна — няколко от спечелилите тази награда по-късно се бяха провалили. Като една от малцината жени, носителки на тази награда, Виктори обичаше да се шегува, че полът ѝ е помогнал да надживее проклятието. Но може и да не беше така. Пред очите ѝ внезапно изникна нишката на бъдещето ѝ. В момента се намираше от обратната страна на върха и се спускаше стремглаво. Следващите два сезона щяха да донесат същите резултати като пролетния, поръчките от магазините постепенно ще спаднат, хората ще спрат да купуват дрехите ѝ и само след година и половина тя ще бъде разорена, ще се озове на улицата и ще бъде принудена да се върне обратно в родния си град — неомъжена и напълно провалила се, на четиридесет и три...

Телефонът в ръката ѝ внезапно извънх и тя подскочи стреснато. Женският глас от другия край на линията и беше напълно непознат.

— Виктори Форд? — попита непознатата.

— Да, аз съм — изрече предпазливо Виктори, опасявайки се, да не би да е попаднала на някой търговец от теле маркетинга.

— Здравейте! Обажда се Елън от офиса на Лин Бенет! — Направи пауза, за да ѝ предостави време да асимилира информацията, че я търси не кой да е, а милиардерът Лин Бенет. Виктори едва успя да сдържи смеха си. Откъде-накъде пък ще я търси точно Лин Бенет?! — Знам, че е съвсем неочаквано за вас, но господин Бенет се питаше дали бихте приели да се срещнете за по едно питие следващия четвъртък в шест вечерта?

Този път Виктори вече не успя да се сдържи и се изхили. Какъв ще е този мъж да кара секретарката си да му урежда срещите?! От друга страна, не трябва да прибързва със заключенията. Вероятно не става въпрос за интимна среща. Дватамата с Лин Бенет се бяха срещали няколко пъти, но досега той не ѝ бе обръщал никакво внимание.

— Може ли да попитам защо? — обърна се тя към секретарката му.

— Ами... — изрече притеснено Елън, при което сърцето на Виктори веднага се изпълни със съчувствие към нея, — мисля, че той всъщност иска да ви опознае. Единственото, което ми е известно, е, че той ми поръча да ви се обадя и да разбера дали бихте желали да се срещнете с него!

Виктори се замисли. Никога не се бе интересувала от богаташи от типа на Лин Бенет, пък и знаеше, че не е от онези жени, които

подобни мъже харесват. Беше прекалено пряма, за да играе играта, която се изискваше за случая — ласкателства и мили очички, пък и никога не ѝ беше допадала мисълта, че отговорът на женските проблеми се крие в парите на богатшите. От друга страна, фактът, че Лин Бенет си прави труда да я търси, може и да означава, че той е различен. Така че не би ѝ навредило да бъде любезна с него, особено предвид настоящето ѝ положение.

— За мен ще бъде удоволствие да се срещна с него, но точно следващия четвъртък трябва да присъствам на предпремиерата на биеналето „Уитни“ — отговори тя. — Нямам представа дали Лин Бенет обича изкуството, но...

— О, направо го обожават! — възкликна с осезаемо облекчение Елън. — Той притежава една от най-богатите колекции в света!

Виктори се усмихна на собствената си несъобразителност. Разбира се, че Лин Бенет ще „обожават“ изкуството! Та той е милиардер, нали така?! А първото нещо, което правят мъжете, когато се сдобият с пари (след като си хванат за гадже някой супермодел, естествено), бе да си купят малко изкуство и култура. Един вид шлифование на ръбовете.

Когато затвори телефона, Виктори установи, че доброто ѝ настроение се завръща. Вниманието на Лин Бенет бе недвусмислен знак за предстояща промяна. Интуицията ѝ подсказваше, че я очаква нещо ново и много вълнуващо. Вдигна брадичка, изглежда самоуверено телефона и набра Япония.

Виктори разгъна салфетката си и огледа със задоволство ресторанта.

Макар пролетната ѝ колекция да не бе особено успешна, все пак бе страхотно да си отново в Ню Йорк, където жените могат да бъдат такива, каквито са. Където могат да бъдат абсолютно прями, да заявят: „Искам това и това!“, и никой да не гледа на тях като на антихристи, нарушаващи някакъв железен закон — светая светих на женското поведение.

За разлика от нещата в Япония.

— Госпожице Виктори, вие в никакъв случай не казва „не“ на моето предложение! — бе изтъкнал на няколко пъти господин Икито, когато му бе звъннала по телефона. — Вие жена! Вие трябва слушате онова, което казват мъжете! Мъжете винаги знаят най-добре!

И ето, че накрая бе принудена да се предаде — да се съгласи да отложи решението си за някой друг ден. Което беше адски вбесяващо.

— Скъпа, просто трябва да принудиш магазините да приемат моделите ти! — бе изтъкнал приятелят ѝ Брайън Бръмли, когато ѝ се бе обадил, за да я успокои заради унищожителните критики по медиите. — Не им позволявай да те командват! Ти си тази, която трябва да командва! Просто им заповядай какво да правят, за бога!

Е, да, на Брайън му беше лесно да дава съвети. Самият той беше много търсен моден дизайнер, но освен това притежаваше два огромни плюса — беше мъж, при това гей. И известен със своята необузданост. Хората се страхуваха от него. Докато от нея като че ли никой не го беше страх.

По-добре да не мисли повече по този въпрос. Не и точно сега, когато се канеше да обядва с двете си най-добри приятелки в „Майкълс“. Въпреки всички приливи и отливи на съдбата Виктори никога не бе съжалявала за живота си в Ню Йорк и все още бе в състояние да изпита наслада от факта, че се намира в този ресторант. Вярно е, че тук цените бяха абсурдно надути и мястото излъчваше

същия снобизъм и интригантски дух като гимназиално кафене, ала когато една жена престане да оценява сладките, дребните глупости на живота, значи вече се е превърнала в износена дърта чанта. И няма защо да се чуди защо хората са престанали да отговарят на обажданията ѝ.

Виктори бе пристигнала първа на уговорената им среща, затова сега реши да се възползва от възможността и да огледа добре сцената. „Майкълс“ изпълняваше ролята на скъпарска столова за градските представители на елита и за кандидатите за членство в него. Някои от тях дотолкова се бяха пристрастили към обществените бързеи и течения, че обядваха тук всеки ден, сякаш ресторантът бе някакъв ексклузивен кънтри клуб. Ако човек държеше да напомни на хората, че съществува, трябваше да се появи в „Майкълс“. Мълвата твърдеше, че клюкарските вестници плащат на определени сервитьори, за да им докладват кой с кого е обядвал и за какво са си говорили. А „най-горещите“ маси бяха удостоени с номера от едно до десет. Сега Виктори се намираше на маса номер две, вероятно защото щеше да обядва с Нико О’Нийли и Уенди Хийли (самата тя бе прекалено скромна относно собствената си значимост, за да добави и своето име към списъка).

Поставена на удобния метър и половина разстояние и отделена от всички останали, се намираше маса номер едно — най-мечтаната от всички посетители на ресторанта. Това беше не само прочутата „Маса на властта“, но и най-уединената от всички в заведението, защото бе отдалечена достатъчно от всички други маси и така блокираше всякакви опити на присъстващите за подслушване. Днес на тази велика маса се бяха разположили три жени, които Виктори тайничко наричаше „Пчелите майки“. По-възрастни, по-мъдри от нея и прочути със своите инцидентни истерични пристъпи, те представляваха истинско олицетворение на жените с кариера — размахваха дамоклевия си меч на града вече години наред. Твърдеше се, че точно те са хората, които тайно управляват Ню Йорк. Всяка една от тях не само бе достигнала върховете в своята област, но и след петдесетте и повече години по тази земя бе успяла да създаде близки връзки с всички, които имат някакво значение. Една от тях, Сюзан Ароу, се бе прочула със следното изказване: „Всеки е бил никой на някакъв етап от своя живот, в това число и кметът.“

Сюзан Ароу вероятно вече наближаваше седемдесет, но външният ѝ вид правеше възрастта ѝ напълно неразгадаема. Когато една преуспяла жена стане на четиридесет, с нея по правило се случва нещо много странно — сякаш времето тръгва на заден ход и по някакъв необясним начин тя започва да изглежда все по-красива и по-млада и още по-привлекателна, отколкото е била даже на тридесет. Вярно е, че повечето подобни дами си инжектират в лицата ботокс и силикон, правят си лифтинг на очите, а понякога дори и на цялото лице, ала общият ефект далеч надвишава резултата от онова, което би могъл да постигне само хирургичният скалпел. Защото факторите, които придават истинското сияние и блясък на една жена, са успехът и личностната реализация — тогава те се превръщат в олицетворение на пълноценния живот. Сюзан Ароу се бе преборила с рака, имаше два лифтинга на лицето, а може би и импланти на гърдите, но кой се интересуваше от това? Тя все още изглеждаше секси със своя кремав кашмирен пуловер с остро деколте (което разкриваше леко неестествено млада кожа) и кремави вълнени панталони. Виктори и Нико винаги си казваха, че когато станат на нейната възраст, биха били доволни да изглеждат и наполовина толкова добре, колкото нея.

Сюзан беше основател и президент на прочутата преуспяваща компания за връзки с обществеността „Ей Ди Ел“. С нея на масата седяха Карла Андрюз — известната журналистка от водещите новини, както и Мъфи Уилямс, която, в края на петдесетте, се явяваше най-млада от трите. Мъфи беше президент на американския клон на конгломерата за луксозни стоки „Би & Си“, което пък я превръщаше в най-влиятелната жена в модната индустрия на Съединените щати. Външният ѝ вид обаче беше в ярък контраст с пухкаво звучащото ѝ име, подсказващо за произход от първите американски англосаксонски заселници. Тя действително беше наследница на такова (от Бостън), но приличаше на типична недостъпна французайка. Тъмната коса беше сресана прилежно по главата ѝ, опъната и вдигната на малко стегнато кокче. На носа ѝ неизменно почиваха характерните ѝ очила на „Картие“ със синкави стъкла, за чиито рамки се твърдеше, че са от осемнадесеткаратово злато. Мъфи бе безмилостна бизнес дама, която не проявяваше абсолютно никаква търпимост към глупаците. Само една нейна дума бе достатъчна, за да запрати някой дизайнер на дъното или на върха.

Когато днес Виктори пристъпи прага на ресторанта, сърцето ѝ се разтуптя при вида на Мъфи — не толкова от страх, колкото от възхищение. За нея Мъфи бе еквивалентът на Мик Джагър. Вкусът ѝ беше безупречен, а стандартите ѝ — почти недосегаеми. Виктори даваше мило и драго само за една мила дума от страна на тази жена и въпреки че за някои хора би се сторило детинско, малкото коментари, които Мъфи бе направила по неин адрес през годините, се бяха превърнали в едни от най-безценните ѝ спомени. След първото ѝ голямо модно шоу преди шест години Мъфи се бе появила зад кулисите, бе я потупала царствено по рамото и бе изрекла със своя изтънчен, аристократичен акцент: „Беше много добре, скъпа! Много, много добре! Имаш огромен потенциал!“

При нормални обстоятелства Виктори би отишла до масата им, за да ги поздрави. Но тъй като предполагаше, че Мъфи вероятно е на едно и също мнение с критиците относно нейното последно модно шоу, а като се имаше предвид, че когато не харесваше нещо, тя обикновено не коментираше, точно сега мълчанието ѝ би било непоносимо. Защо сама да се поставя в потенциално неловко положение?! Все пак Мъфи улови погледа ѝ, докато сядаше на масата си, но Виктори реши да ограничи поздрава си до неутрално, учтиво кимване.

Но сега, докато Виктори оглеждаше масата на Пчелите майки, Мъфи неочаквано вдигна поглед и я забеляза, че ги наблюдава. Виктори се усмихна сконфузено, но по-възрастната жена като че ли не се обиди. Вместо това се изправи, остави салфетката си на стола и се насочи към нея.

„Господи!“ — препоти се Виктори. Чак толкова лошо ли е било шоуто ѝ, че да принуди Мъфи да положи допълнителни усилия и да наруши традицията си? Само след две секунди идолът на Виктори вече стоеше до масата ѝ, като извиси финото си тяло над нея.

— Скъпа, отдавна се канех да ти се обадя! — пошепна заговорнически Мъфи.

Виктори вдигна изумено глава. Досега Мъфи никога не ѝ бе оказвала честта да я търси по телефона. Но преди да успее да отвърне каквото и да било, по-възрастната жена продължи:

— Държа да знаеш, че шоуто ти беше превъзходно! Критиците просто не знаят какво приказват! Понякога са прави, наистина, но

доста често и грешат! Продължавай да правиш онова, което си започнала, скъпа, и не се съмнявай, че накрая светът ще успее да те настигне!

И след като обяви присъдата си, Мъфи потупа Виктори по рамото два пъти (почти както кралица потупва рицар с меча си) и се върна на своята маса.

В продължение на няколко секунди Виктори не успя да реагира по никакъв начин. Седеше си, вторачена неவிждащо право напред, неспособна да асимилира този неочакван комплимент. А накрая усети, че ще експлодира от щастие. Подобни моменти в живота ѝ бяха изключително редки, затова, независимо какво щеше да стане в бъдеще, тя си знаеше, че ще съхранява коментара на Мъфи в сърцето си като ценно семейно бижу — от време на време, когато се чувства потисната, ще го изважда и ще оглежда, за да си възвръща силите.

Около вратата на ресторанта настъпи раздвижване и ето че на прага се появи Нико О'Нийли. Профуча покрай управителя като фурия, без да му обръща внимание, и се насочи право към своята маса. Когато зърна Виктори, лицето ѝ засия. Традиционно тя излъчваше хладина, а често и студ, но за приятелките си никога не беше такава.

— Е, как е Япония? — попита Нико, като я прегърна.

— Ужасна — отговори Виктори. — Но току-що Мъфи Уилямс ме уведоми, че шоуто ми е било превъзходно! Надявам се, че този коментар ще ми държи влага поне три години!

— Няма да ти се наложи, Вик! — усмихна се Нико. — Ти си гений! — О, Ник...

— Говоря съвсем сериозно — отбеляза Нико и разгъна рязко салфетката си. После вдигна глава към сервитьора, който кръжеше наблизо в очакване на подходящия момент да ѝ подаде менюто, и отсече: — Вода, ако обичате! Газирана!

Виктори погледна щастливо приятелката си. Даваше си сметка, че отношенията ѝ с нейните приятелки са безценни, защото само с жени можеш да си позволиш да издаваш уязвимостта си — можеш да си изпросиш потупване по гърба, без да се притесняваш, че ще те сметнат за безнадеждно неуверена. Но точно с Нико връзката ѝ беше още по-дълбока. Преди години, когато преминаваше през труден период и не разполагаше с достатъчно пари, за да произведе следващата си колекция, Нико ѝ бе дала назаем четиридесет хиляди

долара. Виктори нито я беше молила, нито си го бе и помисляла. Ала ето че една вечер Нико се бе появила в студиото ѝ като добрата фея кръстница.

— Аз разполагам с тези пари, а на тебе ти трябват! — бе отсякла, докато пишеше чека ѝ. — И не се тревожи, че няма да можеш да ми ги върнеш! Защото знам, че ще го направиш!

Виктори често си казваше, че най-интересното при хората е скритата им страна — дълбините на душите им, особено при хора като Нико О'Нийли. Когато се бе запознала с Нико, изобщо не бе допускала, че ще получи най-безценните си уроци по приятелство точно от тази жена — защото зад надменната си маска Нико бе изключително лоялен човек. „Де да можеше този нещастен сервитър да знае каква жена е тя всъщност!“ — помисли си Виктори, докато наблюдаваше развеселено изплашената му физиономия, докато ѝ подаваше менюто. Тя обаче само махна с ръка и отсече:

— Няма нужда! Вече съм решила какво да си поръчам!

Коментарът ѝ беше напълно невинен, обаче сервитърът позеленя така, сякаш му бяха зашлевили шамар. Подобно на повече мъже, сблъскващи се с жена, която отказва да си губи времето с традиционните светски превземки, сервитърът вероятно също бе помислил Нико за кучка.

Но както винаги, самата Нико тънеше в блажено неведение относно мнението на хората за нея. Сега се приведе напред към Виктори с неочакван за нея ентусиазъм. Срещата в „Хъкабийс“ беше минала забележително добре, особено като се има предвид, че Питър Борш почти не обърна внимание на Майк Харнес. А после, окрилена от победата си, Нико бе направила нещо, което никога не бе допускала за себе си — бе се обадила на Кърби Атууд и си бе уговорила с него среща след обяда.

— Току-що направих нещо много ужасно! — изтъкна гордо тя, но бе очевидно, че не го счита за ужасно. — Тази сутрин толкова се вбесих на Майк Харнес, че...

— Убедена съм, че си го е заслужил!

— Всъщност, това няма нищо общо с работата — отбеляза Нико, сведе поглед към скута си и започна да оправя салфетката. — Дадох си сметка, че в последно време съм се затворила в някаква кула. Че съм станала недосегаема. Освен това направих нещо много ужасно...

— Миличка — засмя се Виктори, — ти никога не би направила каквото и да било ужасно нещо! Особено в социален план. Ти си безупречна!

— Нищо подобно! Или най-малкото, невинаги искам да бъда такава. Та ето какво стана... — започна, но първо се огледа, за да се убеди, че никой не ги подслушва.

Точно в този момент обаче Сюзан Ароу ги забеляза и се приведе от масата си.

— Здравейте, момичета! — изграчи тя като стара гарга.

Нико автоматично си сложи професионалната физиономия.

— Скъпа, бихме ли могли да поговорим за един твой клиент. Танър Коул? — попита тя.

Филмовата звезда Танър Коул беше лицето от корицата на ноемврийското издание на списание „Бонфайър“, но беше настоял лично да одобри снимките. За да му угодят, се бяха принудили да направят три фотосесии и като че ли това не бе достатъчно, а и бе заявил пред една от асистентите, че ще ѝ окаже честта да ѝ позволи да му направи свирка в тоалетната по време на почивката.

— Миличка, този човек е израснал в обор! В най-буквалния смисъл на думата. Няма никакви маниери! — махна небрежно с ръка Сюзан.

— Кой по-точно? — намеси се с подозрение Карла Андрюз, като постави ръка на ухото си. Тя седеше от другата страна на масата, а много мразеше да я изолират — една от причините, поради която, както твърдеше мълвата, вероятно бе успяла да се задържи на поста си толкова дълго време, макар че за мястото ѝ чакаха купища по-млади жени.

— Танър Коул. Някаква филмова звезда — махна пренебрежително с ръка Мъфи Уилямс. Въпреки че модната индустрия открай време имаше любовна връзка с Холивуд, Мъфи упорито отказваше да приеме съвременната гледна точка към актьорите и продължаваше да гледа на тях по старомодния начин, който ги определяше като разглезени деца е незаслужено високи доходи.

— Да, знам, че е филмова звезда — изглежда я презрително Карла. — Лично аз съм го интервюирала девет пъти. Първото интервю от него взех още в бебешката му възраст!

— Убедена ли си, че държиш да споделиш с нас подобна информация? — просъска Мъфи и попи устни със салфетката си.

— Въобще не ми пука кой ще ме чуе! Не се страхувам от нищо! — срязва я Карла.

— Виктори — обади се Сюзан, загърбвайки Карла и Мъфи, — Лин Бенет успя ли да се свърже с теб?

Значи ето как се е сдобил с телефонния ѝ номер. Виктори кимна и отговори:

— Звънна ми тази сутрин.

— Надявам се, че нямаш нищо против — отбеляза Сюзан. — Обикновено не давам лесно номерата на познатите си, но Лин не ме остави на мира цели три седмици! Още откакто ходил на твоето шоу. Непрекъснато му повтарях, че първо трябва да се допитам до теб, но Лин си е такъв — изпада в разни мании. Обади ми се пет пъти, настоявайки, че на всяка цена трябвало да те види!

„Господи! — помисли си Виктори. — Сега целият ресторант ще разбере, че Лин Бенет ме кани на среща!“ От друга страна, имаше ли някакво значение? В мига, в който ги зърнат заедно на публично място, всички ще знаят.

— Но нали вече сме се запознавали! — изтъкна крайно озадачена на глас тя. — Най-малко десет пъти!

— И сто пъти да се бяхте виждали, той пак няма да си спомни! — изсумтя Сюзан. — Мозъкът му е като сито! Преди две години, по време на едно събитие, се засече с първия си бизнес партньор и не го позна! Представяш ли си?!

— Е, не е чак толкова глупав, де! — вметна Карла. — Все пак е милиардер!

— Както и да е. Иначе е безобиден — съгласи се Сюзан.

— Направо си е котенце — добави журналистката. — Жените непрекъснато го използват. Особено умните.

— Защо се изненадваш? Та той е мъж! Няма абсолютно никаква представа какво иска! — пошепна Мъфи.

— Съвсем случайно обаче е мой добър приятел — отбеляза наперено Сюзан. — Може и да не е идеален, но има ли идеален човек на тази земя? Непрекъснато си напомням, че независимо колко ме вбесява моят съпруг Уолтър, аз вероятно съм по-лоша...

— Ето я и Уенди! — извика Нико, като вдигна глава.

— Здравейте! Извинявайте, че закъснях! — изрече задъхано Уенди Хийли, изправяйки се до масата. Очилата ѝ бяха запотени, а дрехите ѝ леко капеха.

— Скъпа, да не би да си вървяла пеша? — изграчи Сюзан. — Там, в „Сплач“, да не би да не се грижат за вас?

Уенди се смръщи. Да, наистина беше вървяла пеша чак от офиса си — асистентът ѝ Джош съвсем небрежно я бе информирал, че не може да ѝ осигури кола.

— Имам за асистент мъж — отговори тя, сякаш това обясняваше всичко.

— О, и аз имах веднъж асистент мъж — намеси се Виктори. — Носеше розови пуловери, които си купуваше от магазинчета втора употреба, и всеки следобед подремваше. На дивана. Същинско дете! Понякога се чудех дали да не започна да го храня с мляко и бисквитки!

— Абе, всички мъже в този град ли са толкова побъркани? — попита Уенди.

— Като говорим за мъже, виждала ли си наскоро Виктор Матрик? — обади се небрежно Сюзан.

— Предполага се, че ще се видя с него този следобед — отговори Уенди.

— Нали ще му предадеш поздравите ми, а?

— Няма проблеми — кимна Уенди.

— Приятен обед! — учтиво прекрати разговорите през масите Нико.

— Нямах представа, че Сюзан познава Виктор Матрик — изрече шепнешком Уенди, докато се настаняваше при приятелките си.

— Едно време му е била гадже — отбеляза Виктори. — Все още ходят заедно на почивки в Сейнт Бартс. Със съответните си половинки, разбира се.

— Никога няма да престана да се удивлявам откъде научаваш всичките тези неща! — отбеляза Нико.

— Просто обикалям — отговори Виктори. — Миналата година съвсем случайно попаднах на тях в Сейнт Бартс.

— И как ти се стори Виктор? — пошепна Уенди.

— Странен — отговори също така шепнешком Виктори. — Разхождаше се, пъхнал стик за голф отзад в панталоните си, а в Сейнт Бартс няма никакви игрища за голф!

— Съвсем сериозно се тревожа за Виктор! — изтъкна Уенди. — Тази сутрин например ми се стори напълно откачил. Ако превърти, с мен е свършено!

— Ничия кариера не би трябвало да зависи от присъствието или отсъствието на някой друг! — отбеляза назидателно Виктори. — Това трябва да зависи изцяло от самия човек!

— Лесно ти е да го кажеш! Нали не работиш за корпорация!

— И никога няма да работя — точно поради тази причина! Но пък „Парадор“ прави много пари! И всички са наясно, че това се дължи изцяло на теб!

— О, фасулска работа! — сви рамене Уенди. — Просто трябва да спечеля поне един „Оскар“, това е всичко! Например с „Парцаливите пилигрими“. Или пък Нико да получи работата на Виктор.

— За това ще ми трябват най-малко две години — намеси се делово Нико, сякаш това бе напълно в сферата на възможното. — А междувременно не бих се тревожила чак толкова много за Виктор. С него човек може да се оправи много лесно. Стига да знае как, разбира се.

И след тези думи направи знак на сервитьора.

— Да? — сведе предпазливо глава към нея той.

— Бихме искали да поръчаме.

— За мен една пържола „Хангер“, ако обичате! Средно запечена — обади се със сладък глас Виктори.

— За мен пъстърва — отсече Нико.

— А за мен салата с риба тон. Без картофи — каза Уенди.

— Картофите отстрани ли да бъдат? — поиска да знае сервитьорът.

— Без никакви картофи! — повиши глас Уенди. — Всъщност няма да направите никак зле да премахнете всички картофи от този ресторант!

Сервитьорът я изгледа недоумяващо.

— Трябва да сваля някой и друг килограм — обясни тя на приятелките си. — Циците ми са увиснали до пъпа. Забелязах го едва тази сутрин и едва не излязох от кожата си! Нищо чудно, че през последните шест месеца Шейн нито веднъж не ми е предлагал секс! Все аз трябва да си искам!

— Как е Шейн? — пое веднага темата Нико.

— О, изобщо нямам представа! Почти не го виждам. Сигурно и с ресторанта му нищо не става, както и с всичко друго, затова непрекъснато се цупи. Добър е единствено с децата. Честно да ви кажа, понякога си мисля, че е трябвало да се роди жена! Както и да е. Виждаме се само в леглото, и, може и да ви звучи ужасно, вече не ми пука особено. Знам, че на някакъв етап и аз ще спра да ходя на работа и тогава ще бъдем принудени да прекарваме всяка минута заедно и да си лазим по нервите!

— Късметлийка си ти! — намеси се Виктори. — Шейн е божествен! А пред мен единствената перспектива е Лин Бенет. И мога спокойно да ви уверя, че нямам намерение да прекарвам целия си живот с него!

— Човек никога не знае! — отбеляза Нико с твърде нехарактерна за нея мечтателност. — Понякога любовта изниква оттам, откъдето най-малко я очакваш.

— Аз все още вярвам в истинската любов — кимна Уенди. — Но не задължително с мъж, който е чукнал петдесетте и който никога не се е женил. Така де, нали за това става въпрос?

— Нямам представа — отговори Виктори. — Както и да е. И без това не вярвам в истинската любов. Според мен всичко е една голяма измама.

— Всеки човек вярва в истинската любов! — изтъкна Уенди. — Така че, ако не е тя, за какво друго да живеем?

— За работата си! — отговори Виктори. — Заради стремежа да сториш нещо значимо в този свят! Да не забравяме и такива дребни, но съществени неща като храна, облекло и покрив над главата си.

— Но подобен подход е прекалено прозаичен! Ако хората не вярваха в истинската любов, никой нямаше да стъпи на кино!

— Точно това искам да кажа! Любовта е понятие от рекламата! Предназначено е да продава определени стоки!

— Изобщо не я слушай! — намеси се най-сетне Нико, като погледна ласкаво Виктори. — Нарочно се опитва да ти противоречи!

— О, знам го! — махна с ръка Уенди. — Някой ден и тя ще се влюби.

Виктори въздъхна и отбеляза:

— Вече съм прекалено стара за това. Отдавна съм приела факта, че до края на живота си — или най-малко още десетина години, докато

мъжете престанат да ми обръщат внимание — ще имам хладни, единствено цивилизовани връзки с тях. Никой от нас няма да повишава глас, но и на никого няма да му пука особено за другия.

„Дали пък не е точно така? — запита се Нико. — Възможно ли е човек да стане прекалено стар за любов и страст?“ От тази мисъл я побиха тръпки, затова ѝ се прииска да смени темата. Още преди много години бе решила, че вече не е в състояние да преживее романтична любов.

— Във всеки случай — продължи Виктори — изобщо не мога да си представя защо Лин Бенет настоява да се срещне с мен! Аз въобще не съм негов тип жена!

Нико и Уенди си размениха многозначителни погледи. Уенди въздъхна и отбеляза:

— Вик, ти си тип жена за всеки мъж, още ли не го знаеш?! Ти си красива, умна, забавна...

— Да бе, както и всички останали хубави думички, които жените си казват една на друга, когато не могат да си намерят мъж! — махна с ръка Виктори. — Няма значение. И без това всичко е пълна глупост. Мъжете винаги се оказват пълно разочарование просто защото ние имаме прекалено големи очаквания за тях! А после за пореден път си даваме сметка, че сме щели да си бъдем къде-къде по-добре, ако всичкото онова време, което сме прахосали за тях, сме го посветили на работата си. Много съжалявам, но според мен нищо не може да се сравни с удовлетворението, което те изпълва, когато си създала нещо с ръцете или ума си! И това е нещо, което, както и да се стекат обстоятелствата, никой на този свят не може да ти отнеме!

Тук не можеше да не се сети отново за господин Икито.

— Но на мен все още ми харесва да се гушкам с Шейн — пошепна мечтателно Уенди, като се сети, че не го беше правила доста дълго време. — Та аз все още го обичам! Той е баща на децата ми! Нали двамата сме ги създали! Връзката ни е прекалено дълбока!

— И ти ли гледаш по този начин на Сеймор? — обърна се Виктори към Нико.

Споменаването на името на Сеймор внезапно изпълни Нико с чувство за вина заради онова, което се канеше да му причини. Дали да сподели с приятелките си за Кърби? Отначало бе започнала да разказва на Виктори, но после бе размислила. Пък и засега нямаше кой знае

какво за казване. Освен това си даваше сметка, че Виктори ще бъде ужасена. Със сигурност ще се разочарова от нея. Приятелката ѝ никога досега не се беше омъжвала и подобно на повечето хора, които не се бяха сблъскали с този кошмар, продължаваше да идеализира семейната институция. Схващанията ѝ относно поведението на женените хора бяха изключително строги и праволинейни. Не че се опитваше да я съди — просто ако Виктори ѝ се ядосаше, Нико нямаше представа как да се държи. Освен това защо да прави Уенди и Виктори съучастнички в престъплението си?!

Вече беше крайно време да смени темата.

— Що се отнася до Виктор — изрече на глас тя, — той е способен на всичко. Но не мисля, че би представлявал проблем. Според мен проблемът е Майк Харнес.

И започна да им разказва как шефът ѝ се е опитал да си припише заслугите за срещата в „Хъкабийс“.

— Обратно в „Сплач-Върнър“ ли? — попита шофьорът.

— Ами... всъщност не още — отговори небрежно Нико. — Налага се да се отбия на едно място. Трябва да взема нещо за дъщеря си.

Съобщи тази информация с обичайния си авторитет, но автоматично осъзна, че извинението е изключително глупаво. Докато ровеше в чантата си за листчето с адреса, си каза, че, ако трябва наистина да взема нещо за дъщеря си, това не би й отнело повече от десетина минути. От друга страна, нищо чудно да остане там наистина толкова. Та дори и по-малко. Може би в мига, в който зърне Кърби Атууд, ще си даде сметка, че всичко това е било огромна грешка, и ще си тръгне.

— Бихме могли да отидем на разходка в парка! — бе възкликнал възторжено Кърби, когато тя му се беше обадила тази сутрин от офиса си. — Паркът е страхотно близо до къщата ми. Лично аз много обичам да ходя там, а ти? Мога дори да ти купя хотдог, красавице!

— Кърби — бе пошепнала търпеливо тя, — не мога да си позволя да ме видят в Сентрал парк заедно с теб!

— И защо така?

— Защото съм омъжена. Или май си забравил?

— Значи не можеш да се поразходиш из парка с приятел, така ли?

— Бихме могли да се видим в твоя апартамент — изрече Нико, като си мислеше, че Кърби сам е трябвало да се сети за това, освен ако всъщност изобщо не желае да прави секс с нея.

— Да бе! — извика Кърби. — Като че ли аз сам трябваше да се сетя за това, а?

Фактът, че Кърби в крайна сметка проумя грешката си, й даде известни надежди.

Най-сетне откри листчето хартия, на което бе надраскала адреса му (листче, което възнамеряваше да изхвърли веднага, щом приключи

срещата им), и го погледна. Апартаментът на Кърби въобще не се намираше в близост до парка — беше доста на изток, на Седемдесет и девета улица и Второ авеню. Но ако си млад и енергичен като него, пет пресечки надали ти се струват огромно разстояние.

— Отивам на Източна Седемдесет и девета улица, номер триста — съобщи тя на шофьора.

Божичко, ама какви ги върши тя?!

Включи мобилния си телефон. Не можеше да си позволи да прекъсне връзката си с офиса за прекалено дълго време. Обади се на асистентката си Миранда, за да разбере има ли някакви нови съобщения. Дали да ѝ каже същата лъжа, с която бе излязла пред шофьора? Най-добре е да говори по-уклончиво.

— Налага се да се отбия на едно място — изрече делово тя, като си погледна часовника. Наближаваше два следобед. Ако двамата с Кърби действително стигнат дотам, колко ли време ще ѝ отнеме? Петнадесет минути? Но нали преди и след това все пак ще се наложи да говорят за нещо?! — Ще се появя в офиса около три — съобщи на Миранда. — Най-късно в три и половина, в зависимост от трафика.

— Няма проблеми — отвърна весело Миранда. — Имате планирана среща едва за четири. Ако все пак се окаже, че ще закъснеете, само ме предупредете!

„Слава богу! — помисли си Нико. — Миранда се оказа схватливо момиче! Очевидно има достатъчно ум, за да се сети кога е за предпочитане да не задава въпроси. И си дава сметка, че всеки получава само толкова информация, колкото е необходимо!“

Отговори на две телефонни обаждания, а после колата ѝ попадна в задръстване на Петдесет и девета улица. Защо шофьорът не се сети да мине през парка?! О, да, по обяд паркът обикновено е затворен. Какво глупаво, крайно неудобно правило! Щом веднъж бе взела решение да се обади на Кърби, Нико знаеше, че вече няма връщане назад. С всяка следваща секунда вълнението ѝ се усилваше все повече и повече — нямаше търпение да го види, но същевременно се ужасяваше от тази първа среща. Все едно бе отново на осемнадесет и се канеше да отиде на първата си среща. И почувства, че онази почти забравена замаяност пак се завръща.

Сети се, че няма да е зле да се обади на Сеймор. Никак не ѝ се искаше той да ѝ звънне точно когато е с Кърби и когато неминуемо ще

й се наложи да го излъже.

— Хей — извика съпругът й, когато вдигна телефона в градската им къща. Откакто преди две години бе решил да започне да се занимава с отглеждане на породисти кучета, бе развил и някои странни реакции, като например този негов нов начин за отговаряне на телефона.

— Здравей! — рече Нико.

— Какво става? Зает съм! — отсече безцеремонно Сеймор.

Нико знаеше, че грубостта му не е преднамерена. Той просто си беше такъв. Изобщо не се бе променил от вечерта преди четиринадесет години, когато се запознаха на едно парти и той я убеди да си тръгне с него и да отидат на бар, а накрая я попита кога смята да се пренесе при него. Сеймор бе напълно погълнат от себе си, от собствените си мисли и работа — никога не преставаше да се удивлява и възхищава на собствената си персона, и това му беше напълно достатъчно. Нико подозираше, че всички мъже по принцип са точно такива, само че някои го прикриват по-добре, а други — не.

— С какво? — попита сега тя.

— С една лекция. За подкомисията в Сената. Строго секретно — отсече делово съпругът й.

Нико кимна. Сеймор бе истински гений и наскоро беше поканен за съветник в правителството относно нещо, свързано с тероризма по интернет. И тъй като той по принцип си беше доста тайнствен, тази нова възможност пасна перфектно на характера му. Официалната му работа беше като професор по политически науки в Колумбийския университет, където изнасяше по една лекция седмично, но преди това бе работил като могъщ инвестиционен банкер. В резултат от всичко това никой не поставяше под въпрос нито неговите препоръки, нито мненията му и той разполагаше с достъп до неколцина от най-брилянтните умове на съвремието. По този повод веднъж й беше казал следното: „При теб хората идват за блясък и да се отъркат в попкултурата, а при мен — за разговор!“

Понякога Нико си казваше, че би трябвало да приеме тези негови думи като обида, но странното е, че не гледаше на тях по този начин. Защото Сеймор в голяма степен беше прав. Всеки от тях си имаше своите силни и слаби страни, но те се бяха научили да толерират различията си, защото знаеха, че заедно са непобедим екип. Именно на

това се крепеше и бракът им. Когато и Нико започна да печели много пари, двамата стигнаха до заключението, че Сеймор вече спокойно може да напусне работата си като инвестиционен банкер, за да се посвети на истинското си призвание — да преподава в Колумбийския университет. Нико бе изключително горда от факта, че точно заради нея съпругът ѝ е в състояние да се отдаде на една смислена, макар и твърде лошо платена кариера. Въпреки че понякога се питаше дали всъщност Сеймор съзнателно не е режисирал нещата точно в тази посока — още от деня, в който се запозна с нея, започна да я окуражава и да я обучава как да жъне успехи и как да превзема корпоративните върхове, за да може той самият да си позволи да ги напусне.

Тя, разбира се, се бе оказала много добра ученичка. Не че се бе нуждаела от Сеймор за амбицията и успехите си.

И сега Нико каза в телефона:

— Значи няма да имаш време да поговорим за партито, така ли?

Имаха си традиция на всеки две седмици да организират в дома си някакво парти — от вечери в тесни кръгове за дванадесетима, през бюфети за петдесет, та до коктейли за стотици. Тези събития имаха изцяло делова цел — бяха предназначени да поддържат имиджа на Нико на съответната висота, да създават нови връзки, както и да са сигурни, че знаят всичко, което става, още преди да се е появило в новините. Нико изобщо не харесваше тези партита, но си даваше сметка, че Сеймор е прав, затова продължаваше да ги организира, за да му достави удоволствие. Не че това ѝ създаваше никакви трудности. С всичко се занимаваше съпругът ѝ — намираше фирми за организиране на тържества, избираше менюто и поръчваше алкохола, въпреки че у тях никой никога не се напиваше. Сеймор мразеше пияните хора. Ненавиждаше онези, които губят контрол над себе си, а освен това бе въвел правилото най-късно до десет и половина вечерта всички да си бъдат по леглата.

— Ще поговорим за това довечера — отговори сега съпругът ѝ.
— Ще се прибереш ли навреме?

— Все още не знам — каза Нико. — Ако не се лъжа довечера май има нещо за превенция на рака на гърдата.

— В такъв случай най-добре върви! Изцяло в твоя полза е да ти видят физиономията!

И затвори. Нико усети, че внезапно я наляга огромно изтощение. Вече не можеше да се весели никъде. Но някога не беше така. В началото, когато се издигаше и когато всичко беше все още твърде ново, животът ѝ беше истинска вихрушка. Всеки ден беше изпълнен със сладки дребни вълнения. Двамата със Сеймор се къпеха в еуфорията на непрестанните постижения и победи. Проблемът бе в това, че никой не се сещаше да те предупреди, че трябва да продължиш да побеждаваш. Че не трябва да си позволяваш да спиращ. Че трябва да продължаваш все по-нагоре и по-нагоре.

Нали в крайна сметка точно затова сме дошли на този свят! Независимо какво правиш, непрекъснато трябва да разравяш дълбините на съзнанието си, за да търсиш волята, която да ти дава криле. И да продължаваш да се опитваш. Защото, когато спреш да вървиш напред, просто умираш.

И всички забравят за теб.

Е, всъщност тя няма да щъка по тази земя, когато я забравят, така че защо да ѝ пука?!

Нико погледна през прозорчето на колата. Най-сетне бяха тръгнали по Трето авеню, но трафикът продължаваше да бъде все така дразнещо бавен. Но не трябва да си позволява подобни мрачни мисли! Та нали само след няколко минути ще види Кърби! Представяше си го като случайна карта в живота си, като шут в пъстроцветен костюм, като красиво опакован шоколад.

— Номер триста ли казахте? — прекъсна мислите ѝ шофьорът.

Сградата, в която живееше Кърби, представляваше огромна, бежова тухлена кула, а алеята за паркиране пред нея се виеше от Седемдесет и девета улица до Второ авеню. Типично обиталище за средната класа, но пък алеята, която по-скоро беше неудобна, отколкото полезна, вероятно е била предназначена да придаде на кооперацията известна класа. Под тентата на входа имаше две летящи врати и една плъзгаща се, която се отваряше автоматично — като онези по летищата. Във фоайето се извисяваше огромно бюро, зад което седеше портиер със заплашителен вид.

— За Кърби Атууд, ако обичате — изрече Нико.

— За кого? — извиси глас портиерът, нарочно правещ се на глух.

Нико въздъхна и повтори:

— Кърби Атууд.

Портиерът я изглежда свирепо без никаква особена причина, освен може би факта, че тя като че ли го бе притеснила, като го бе помолила да изпълни служебните си задължения. После разгърна папката си, намери номера, вдигна телефонната слушалка и го набра.

— К'во ви беше името?

Нико се смути. Ситуацията ѝ напомни, че никога досега не беше правила подобно нещо и не беше сигурна какъв точно е протоколът. Дали да каже истинското си име и така да се изложи на потенциалната опасност да бъде хваната? Но пък ако каже някакво измислено име, Кърби вероятно няма да поеме, а това ще доведе до нови конфузни ситуации.

— Нико — пошепна едва чуто.

— Какво? — извика портиерът. — Никол?

— Точно така.

— Тук някаква си Никол за вас — изрече портиерът в слушалката. После, като я изглежда крайно подозрително, просъска: — Можете да се качвате. Двадесет и пет Г. Когато слезете от асансьора, завийте надясно.

Сградата на Източна Седемдесет и девета улица номер триста беше огромна. Апартаментите бяха натъпкани като кутии за обувки един до друг и един върху друг. Имаше тридесет и осем етажа с по двадесет и шест апартамента на всеки от тях, които бяха обозначени с буквите от азбуката. Това правеше всичко 988 апартамента. Двамата със Сеймор някога също бяха живели в подобна кооперация — в първите години след брака им. Но не след дълго се бяха изнесли, за да тръгнат напред и нагоре.

Чу отварянето на някаква врата — звукът отекна из целия коридор. Очакваше оттам да надникне красивата глава на Кърби, но вместо това към нея се спусна гигантско куче и заподскача весело — не се разбра дали се радваше на компанията или на успешното му освобождаване от затвора на апартамента. Звярът тежеше близо петдесет килограма, с гъста козина, но пък достатъчно гладка, за да подсказва на Нико, че е наполовина грейхаунд и наполовина грейт дейн.

Нико се закова на място и се подготви да сграбчи кучето от двете страни на гривата, ако се опита да скочи върху нея, но точно преди звярът да стигне до нея, в коридора се появи Кърби и извика строго:

— Пале, седни!

Кучето автоматично се закова на място и се отпусна на задните си лапи, изплезило език от радост.

— Това е Палето — представи животното Кърби, докато вървеше към нея със самоуверена усмивка.

Беше облечен в тъмносиня риза, почти разтворена, с изключение на едно-единствено копче, закопчано в средата на гърдите му, сякаш току-що си я бе наметнал. Отдолу се виждаха перфектно изваяните му мускули. Нико бе поразена от тялото му, но още по-поразена бе от неговите умения за обучение на кучето. Тя отлично знаеше, че за тренирането на подобно огромно животно са необходими особен тип търпение и благ, но безпрекословен авторитет.

— Как си, красавице? — извика небрежно Кърби, сякаш бе напълно нормално да посреща в апартамента си доста по-възрастни от него жени посред бял ден, с цел секс. Нико неочаквано се смути. Как да се държи сега? Как очаква от нея Кърби да се държи? Как гледа на нея? И тъй като не разполагаше с никакви други прецеденти, с които да сравни настоящата ситуация, тя се надяваше той да гледа на тях двамата като на Ричард Гиър и Лорън Хътън в „Американско жиголо“. Може пък, ако се престори, че е Лорън Хътън, ще успее да изиграе тази сцена, а?

И защо непрекъснато трябва да я нарича „красавице“?

— Още веднъж се извинявам, че не се сетих веднага да те поканя в апартамента си — каза той, като я поведе по коридора. После се извърна и я дари с такава сладка усмивка, че сърцето ѝ се разтопи. — Освен това наистина много държах да видиш апартамента ми. Още от мига, в който те зърнах, си казах, че с удоволствие бих изслушал мнението ти за моя апартамент! Странна работа, нали? Как става така, че просто срещаш някой и веднага ти се иска да знаеш какво си мисли? По принцип възнамерявах да се преместя. Вярно е, че към центъра е по-хладно, но тъй като съвсем наскоро приключих с освежаването на жилището си, реших, че е доста глупаво отново да се впускам в тази суматоха по преместването, не мислиш ли?

Нико се стъписа. Как би трябвало да реагира на това словоизлияние? Дватама със Сеймор живееха в центъра, в голяма градска къща в Уест Вилидж, на Съливан стрийт. Да, сигурно беше много модерно, но истинската причина, поради която бяха избрали да

живеят там, бе, че е тихо, приятно и съвсем близо до училището на Катрина. Защо пък да не му изкаже съчувствията си относно изпитанията на домашния ремонт? За подновяването на тяхната къща им трябваше цяла година, макар че лично тя не взе почти никакво участие. Цялата работа я свърши Сеймор, а после, когато започнаха да пренасят мебелите и докато вътрешният дизайнер нанасяше последните щрихи, бяха отседнали в хотел „Марк“ за три дена. След това ѝ връчиха връзка ключове и един ден след работа тя просто се върна в новата им къща вместо в стария им апартамент. Въпрос на удобство наистина, но сега тя си каза, че ако сподели това с него, вероятно ще му се стори разглезена и надута. Затова просто се усмихна неловко и промърмори:

— Ами... всъщност не знам, Кърби...

— Е, когато го видиш, ще си кажеш мнението — отсече той и отвори със замах вратата, а после я задържа с ръка, така че, за да влезе, Нико трябваше да мине под нея. Тялото ѝ се отърка в гърдите му и тръпката, която премина през тялото ѝ, я накара да се изчерви. — Какво ще пиеш, вино или вода? — попита той. — Казах си: „Тази жена ми прилича на почитател на бялото вино“, та отскочих до магазина и взех една бутилка.

— Нямаше нужда. Кърби — изрече тя и си даде сметка, че езикът ѝ се е вързал като на ученичка. — Не трябва да пия посред бял ден.

— Да, знам. Ти си делова жена — кимна Кърби и се насочи към кухнята, която представляваше тясна дупка, разположена вдясно на входната врата. Отвори хладилника и извади оттам бутилката бяло вино. — Но все пак трябва да се отпусках от време на време. Не можеш непрекъснато да караш със сто километра в час!

При тези думи се извърна и ѝ се ухили.

Тя също му се усмихна. Внезапно главата му се стрелна като на змия и той впи устни в нейните, закотвяйки я за вратата. После, като продължаваше в една ръка да държи бутилката, с другата я придърпа към себе си. Тя доброволно притисна тялото си о неговото. Усещаше устните му като мек, узрял, сочен плод — може би папая, — пълна противоположност на твърдото му като стомана тяло. Комбинацията беше неустоима. Целувката продължи като че ли цяла вечност, макар че сигурно беше само тридесет секунди. Оттам нататък тя започна да

се задушава. Зави ѝ се свят. Сложи ръце върху гърдите му и го отблъсна лекичко.

Той отстъпи крачка назад и я заглежда изпитателно, опитвайки се да схване реакцията ѝ.

— Като че ли беше прекалено много и прекалено бързо, а? — изрече накрая и нежно погали бузата ѝ. А веднага след това скочи на друга тема като дете, неочаквано попаднало на по-интересна играчка. — Хайде да пийнем малко вино, какво ще кажеш? — При тези думи постави бутилката върху барплота и я изгледа така, сякаш бе приятно изненадан да открие какво всъщност държи. Отвори шкафчето пред себе си и извади оттам две винени чаши. — Тези ги взех от „Крейт & Барел“. Ходила ли си там? Правят разпродажби на всичко. Тези ми излязоха само по пет долара парчето, а пък са истински кристал! — Извади тапата на бутилката и наля вино в чашите. После продължи със своя леко напевен, младежки глас: — Веднъж бях на яхтата на един богаташ. И там всички чаши, даже и онези за сок, бяха кристални! Представиш ли си?! Така че едно от нещата, които харесвам най-много в Ню Йорк, е, че можеш да се сдобиеш с истински страхотни неща почти без пари! Обръщала ли си внимание на този факт?

Подаде ѝ чашата и тя само кимна в отговор. Не беше в състояние да изрече каквото и да било. Страстта я бе накарала да онемее.

Добре, че в кухнята се вмъкна кучето, та ги поразсея. Нико го помилва по главата, а после го хвана лекичко под брадичката и вдигна главата му към себе си, така че да го накара да я погледне в очите. Кучето покорно се втренчи в нея.

— Много добро куче имаш — отбеляза тя. — Няма ли си истинско име?

Кърби се усмихна стеснително и отговори:

— Ами, реших да поизчакам да видя какъв ще е характерът му, преди да му дам име, сещаш ли се? Защото понякога даваш някакво име на кучето, а после осъзнаваш, че то въобще не е подходящо за него, обаче вече нямаш избор. Не може току-така да променяш името на едно куче. Тези животни не са чак толкова умни. Объркват се — и добави: — Като децата са. Представиш ли си какво ще се случи, ако родителите на едно петгодишно дете внезапно решат да му сменят името?! Вероятно ще обърка даже и училището си!

След тези думи той я погледна, очаквайки реакцията ѝ. Тя се засмя и това очевидно му хареса. Не че бе наясно какво да очаква, но във всеки случай не бе очаквала и тази наивна, очарователна, особена... интелигентност? Е, вероятно не точно интелигентност.

Но у Кърби със сигурност имаше нещо много по-интересно от първоначалното впечатление, с което бе останала.

— Хей, забравих! — извика неочаквано той. — Сега си спомних, че трябваше да ти покажа апартамента си! Нали точно така те примамах тук, а? Само дето се поразсеях. От една красавица.

При което я погледна многозначително и Нико примигна. Може пък да не е изобщо глупав, но ѝ се прииска да престане да я нарича по този странен начин. Старомодната дума я караше да се чувства стара — сякаш му беше майка или нещо подобно.

— Кърби, аз...

Той се насочи към нея уж да я поведе, но най-неочаквано се обърна, прегърна я и отново залепи устни в нейните. „Вероятно нарича всяка жена красавица“ — помисли си тя, докато той измъкваше блузата от полата ѝ и плъзгаше ръка нагоре по гърба ѝ, за да разкопчее обиграно сутиена ѝ. Е, във всеки случай не я третираше като майка. Ръката му обгърна нежно една от гърдите ѝ. Определено знаеше как да докосва една жена. А когато той започна да кръжи деликатно с пръст около зърното ѝ, тя почувства, че му се отдава — така, както никога досега не се бе отдавала на Сеймор.

Паникьоса се, отблъсна го и извърна глава. Но какво прави, за бога?! Сеймор... Кърби... след няколко секунди щеше да свали дрехите ѝ и... и какво ще си помисли за тялото ѝ? Сигурно е свикнал да спи само с двадесет и пет годишни супермодел!

Кърби свали ръката си и пошепна:

— Хей, добре ли си? Защото не е необходимо да... знаеш какво.

— Но аз го искам! — промълви тя. — Само че...

Той кимна разбиращо и отбеляза:

— За първи път ти е.

Тя го погледна недоумяващо. Не беше сигурна какво точно има предвид.

— Е, нали се сещаш — добави той. — Да изневеряваш на съпруга си.

Тя го зяпна шокирано, а той се възползва от възможността да затвори устата ѝ с още една целувка.

— Не се тревожи — промърмори. — Със сигурност си имаш причини, нали така?

И най-ненадейно обгърна с ръце кръста ѝ и я повдигна, сякаш беше дете. Постави я върху барплота и се приведе над нея. Тя се отдръпна леко, все още не напълно готова да му се отдаде, особено след забележката му за изневярата. „Защо трябваше да го казва толкова направо?“, чудеше се тя. И все пак си беше самата истина.

Тя действително изневеряваше на съпруга си. Нищо чудно този факт да го възбуждаше допълнително.

— А в случай, че се питаш, трябва да ти кажа, че имаш страхотно тяло! — пошепна той, докато плъзгаше ръка под полата ѝ.

Опита се да ѝ разтвори краката. Тя започна да се съпротивлява. Мислеше си обаче колко ѝ е приятно, че той я желае достатъчно, за да си прави целия този труд да я подготвя, както и че, ако се съпротивлява, после ще може да се самозалъгва, че просто не е успяла да устои на онова, което се е случило — просто е била завладяна от мига. Накрая му позволи да ѝ разтвори краката. Кърби плъзна ръце нагоре-адолу по вътрешната страна на бедрата ѝ, без да отлепя очи от лицето ѝ. „Добре, че е Сеймор! — помисли си тя. — Добре, че ме кара да правя гимнастика по половин час всяка сутрин в домашната фитнес зала в мазето!“ Казваше ѝ, че било по здравословни причини, а не от естетически съображения — за да може Нико да повиши издръжливостта и концентрацията си. Неочаквано я осени прозрението, че съпругът ѝ я третира по-скоро като състезателен кон, отколкото като човешко същество.

— Трябва ли ти особено? — попита Кърби, като подръпна ластичния колан на чорапогащника ѝ. Тя го изгледа в блажено неведение. — Или просто да го срежа? — продължи смело той. — Много ми се иска да го срежа с ножиците, за да стигна до теб, но може би ще стане твърде подозрително да се прибереш вкъщи без чорапогащник...

— Няма проблеми — пошепна тя и се излегна, за да го остави да продължи замисленото.

Даваше си сметка, че всичко това въобще не е в неин стил, но пък, от друга страна, никой никога нямаше да разбере какво бе

направила тук, в кухнята на Кърби. Пазеше един резервен чорапогащник в малката гардеробна до банята в офиса си, а там никой няма да ѝ обърне внимание дали е с чорапи или не.

Кърби се присегна и от керамичната купа, в която държеше всякакви дървени лъжици и шпатули, извади кухненските ножици. През главата ѝ премина мисълта, че наред с уменията в леглото го бива и за готвач. После той прокара ръка по корема и вътрешната страна на бедрата ѝ, след което дръпна ластика на чорапогащника и започна да го реже надолу агонизиращо бавно. А когато достигна до платката, остави ножиците и с две ръце го доразкъса.

Нико имаше чувството, че ще се пръсне от нетърпение.

После Кърби нежно дръпна настрани дъното на бикините ѝ (които, слава богу, бяха хубави — небесносиня коприна от „Ла Перла“) и започна да кръжи с пръст около срамните ѝ устни. Нико по принцип не говореше по време на секс — всъщност, предпочиташе да не издава никакви звуци, — но ето че сега изненада сама себе си, когато от устата ѝ излезе дълбок, гърлен звук. Като че ли беше малко смущаващо, защото ѝ се стори, че звучи като порноактриса, но той май нямаше нищо против. Дръпна още по-силно платката на бикините ѝ, а после с две ръце разтвори срамните ѝ устни.

Божичко! Това наистина е страхотно! Възможно ли е да стане още по-хубаво от това да правиш секс с модел на бельо на Калвин Клайн, при това страхотен секс?!

Как успя да извади такъв късмет?

И неочаквано я завладя чувство за вина. Ако Сеймор се опитахе да направи с нея нещо подобно, тя веднага щеше да го отреже. И без това през последните години го отблъскваше все повече и повече, така че сега той почти не си правеше устата за каквото и да било.

— Много си красива тук! — промърмори Кърби и плъзна език по вагината ѝ, като едновременно с това проникна с пръсти във вътрешността ѝ. — Следващия път ще те поставя на колене — изрече с такава страст, че я накара веднага да забрави за Сеймор и да си представи всякакви разгорещени картини с Кърби. — Мамка му, не издържам повече!

И с тези думи грабна ножиците и с един замах сръза платката на бикините ѝ. Бръкна в джоба си, извади оттам опакован презерватив и го разкъса със зъби. С обиграни ръце смъкна ципа на панталоните си и

извади отвътре пенис, корав като камък (добре де, изразът е напълно клиширан, така е, но пък нямаше друг начин, по който би могъл да бъде описан). Размерите на въпросния атрибут бяха доста по-големи от обичайните. Беше доста по-голям и по-дълъг. Или най-малкото — от този на Сеймор.

Кърби умело постави презерватива върху пениса си и тя едва не се изкиска като ученичка. Презервативи! Съвсем бе забравила, че съществуват. Никога досега не бе спала с мъж, който използва презервативи, защото през последните четиринадесет години (даже повече, защото не бе спала с никого най-малко шест месеца, преди да срещне Сеймор), бе правила секс само с един мъж. А освен това през целия си живот бе имала само петима мъже, в това число Кърби.

— Нали нямаш нищо против? — обади се той. — Така е по-добре. Без никакви бъдещи притеснения. Пък и ти си толкова влажна...

Тя просто поклати глава в очакване пенисът му да проникне в нея. Падна назад, стенойки от удоволствие. Главата ѝ се блъсна в стената. Той вдигна краката ѝ достатъчно високо, за да постави ходилата ѝ върху ръба на барплота. Така тя остана напълно уязвима, фактът, че си позволяваше да се разкрие до такава огромна степен, бе сам по себе си достатъчно възбуждащ, защото никога не го бе допускала... не и със Сеймор...

А след това изгони окончателно мисълта за Сеймор от главата си. В никакъв случай нямаше да позволи на съпруга си да ѝ развали този толкова уникален момент на удоволствие!

После се сви върху барплота като парцалена кукла.

— Беше доста добре, нали? — попита Кърби, като ѝ помогна да слезе. Тя се изправи и приглади полата си. Някъде в суматоката бе изгубила не само чорапогащника и бикините си, но така също и обувките си. — Накрая наистина изпищя!

— Така ли? — погледна го смутено тя, като смъкна обувките си от барплота. — Обикновено не правя така.

— Може. Но днес го направи — отбеляза той с бащинска добросърдечност. — Не се притеснявай! На мен ми хареса! — Подаде ѝ срязаните бикини и попита: — Това трябва ли ти?

— Не мисля.

Да не би той да си въобразява, че ще си ги прибере, за да си ги закърпи вкъщи?!

— Това означава, че цял следобед ще се разнасяш из града съвсем гола отдолу — отбеляза Кърби, като обгърна с ръце лицето ѝ. — Точно така ще си те представям оттук нататък. И всеки път, когато си те представям, ще се надървам!

Тя се изсмя нервно. Не беше свикнала мъжете да я възприемат като сексуален обект. Но това означава ли, че Кърби иска отново да бъде с нея?

Надяваше се да е така. Постави ръка върху рамото му, за да се задържи, докато си обуваше обувките. И сега какво следва? Веднага ли трябва да си тръгне? Погледна си часовника. Беше два и половина. Ако тръгне веднага, до три часа вече ще си бъде в офиса. Ами ако той се обиди?

— Е, сега наистина ще те разведа из апартамента си — отсече той. — Можеш ли да повярваш, че изобщо не излязохме от кухнята? Много е гот, нали?

Тя вдигна очи към него и се вторачи в лицето му. Наистина беше красив. Пропорциите му бяха перфектни, но имаше и нещо повече — свежестта на младостта. Някои неща не могат да се поправят нито от скалпела на хирурга, нито от иглата на дерматолога, а това са цветът на кожата и стегнатостта на мускулите, особено на тези около врата. Вратът на Кърби беше изключително гладък, а кожата му беше като масло. Само съзерцанието на врата му беше достатъчно, за да я възбуди наново. Всичките онези приказки, че жените не обръщали внимание на външния вид и младостта на мъжете, са чиста проба лъжа.

В този момент я осени въпроса колко ли жени има той още в живота си. Но не можеше да го пита подобно нещо, нали така? Би се възприело като признак на неувереност. Най-добре е да не бърза и да чака той да я насочва.

— За мен ще бъде удоволствие да разгледам останалата част от апартамента ти — изрече на глас.

Не че тази част беше много голяма — само дневна, спалня и стандартната нюйоркска баня. Но пък мебелите бяха удивително стилни.

— В „Ралф Лорен“ ми правят осемдесет процента отстъпка, така че се получи страхотно, нали? — отбеляза той.

Седна върху велуреното канапе, а тя се отпусна до него. На масичката пред тях зърна портфолиото му и веднага започна да го разглежда. Имаше снимки с лицето на Кърби в реклами за афършейв, Кърби — седнал на мотоциклет за една компания за кожени изделия, Кърби във Венеция, в Париж, с каубойска шапка някъде из Дивия запад, може би Монтана. Той обаче постави ръка върху нейната и пошепна:

— Недей!

Тя го погледна и ѝ се прииска да се гмурне в очите му. Не бяха точно кафяви, а по-скоро като млечен шоколад, със златисти точки. Прииска ѝ се да се слее с него.

— Защо пък не? — попита изненадано.

Гласът ѝ май не прозвуча особено нормално. Сведе поглед към поредната страница от портфолиото (Кърби на кон), неспособна да повярва на онова, което току-о беше сторила с него. Беше си истинско чудо. Кой би помислил, че и на тези години ще може да изживее подобно удоволствие, при това с мъж, който е много по-млад от нея и при това толкова разкошен?!

— Мразя да се снимам — махна с ръка Кърби. — Мразя начина, по който се отнасят към мен. Сякаш съм парче месо, нищо друго. Въобще не им пука за мен, за това, което съм всъщност, като човек!

„Какво ли е да се влюбиш в Кърби Атууд?“ — зачуди се Нико, докато го наблюдаваше съчувствено. Добре че той не бе в състояние да разчете мислите ѝ.

— Но това е ужасно! — изрече на глас. Възмущението му бе повече от трогателно. Надали има нещо по-разтърсващо на този свят от това да установиш, че красивите са точно толкова уязвими, колкото и всички останали. — Но пък иначе си много добър!

— В какъв смисъл добър? Че за това не е необходимо кой знае какво! Просто насочват камерите си към мен и ми казват да се правя на щастлив. Или на силен. Или на нещо друго, точно толкова глупаво. Но понякога — добави и весело докосна ръката ѝ — аз им давам нещо различно! Опитвам се да изглеждам замислен. Сякаш мисля за нещо изключително важно.

— Покажи ми този свой поглед! — подкани го окуражаващо Нико. Господи, но какво прави още тук?! Веднага трябва да се връща в офиса си!

— Сериозно? — изгледа я Кърби. После сведе глава, а когато я вдигна, се бе вторачил някъде в близката далечина. Задържа това изражение в продължение на няколко секунди. Изглеждаше по-скоро меланхоличен, но като изключим това, изражението му не подсказваше почти нищо друго. Господи!

— Видя ли? — извика възторжено той. — Успя ли да разбереш, че се бях замислил?

Нико не искаше да бъде груба, затова отговори:

— Разбира се! Страхотен си, Кърби!

— А можеш ли да ми кажеш за какво точно си мислех?

Тя се усмихна. Кърби беше като дете. Много освежаващо, наистина.

— Не, но ти ми кажи!

— За секс! — изкрещя той и се ухили. — За секса, който току-що правихме! Добре де, ти сигурно си мислиш, че би трябвало да изглеждам по-скоро щастлив. Не бе, излъгах те. Всъщност си мислех, че много се надявам да мога отново да те видя, пък не бях много сигурен дали ти също ще искаш.

— О! — бе единственото, което успя да каже Нико. Този човек непрекъснато я караше да губи равновесие. Никога не я е бивало в емоционални словоизлияния, особено с мъжете. — Много ще се радвам отново да се видим. Но, Кърби... — добави, като погледна часовника си, — сега наистина трябва да се връщам в офиса!

— Права си. Аз също трябва да тръгвам. И аз си имам разни дивотии за изпълнение.

Изправиха се и се загледаха неловко един в друг, накрая той се приведе и я целуна.

— Беше много приятно, нали? — попита той.

— Да, беше страхотно — промърмори тя, като ѝ се прииска да бе по-добра с думите, за да му обясни колко невероятно всъщност е било.

— Пале! — извика той, като се отдръпна от нея. Кучето се появи в лек тръс от спалнята. — Седни! — изкомандва го господарят му. — Здрависване!

Кучето веднага вдигна лапа. Нико я пое. Здрависаха се.

Уенди Хийли седеше в задната част на служебния киносалон на четиридесет и третия етаж в сградата на „Сплач-Върнър“.

Киносалонът имаше петдесет места — тъмна кожа, с размерите на клубни фотьойли, а стените му бяха покрити с ламперия от светло дърво. В дръжките на креслата имаше поставки за чаши, а от дясната страна — подвижни дървени плотове за онези, които държаха да си водят бележки. В момента в прожекционната зала имаше дванадесетина човека: Питър и Сюзан — двамата изпълнителни директори, които бяха точно под Уенди в йерархията, Селдън Роуз — шефът на телевизионното подразделение, и той с двамата си помощници, Черил и Шарлийн, началниците на рекламните отдели за Източното и Западното крайбрежие, режисьорът на филма и гаджето му, както и трима от актьорите: Танър Коул, Джени Кадин и „новото попълнение“ Тони Кранли — дребен мъж с мишо изражение, за когото всички предвещаваха, че щял да стане голяма звезда, и който не можеше да направи и една крачка без личния си пиар Майра — яка, внушителна жена с медноруса коса, която приличаше на мамичка.

— Здравсти, миличка! — изрече Майра и целуна Уенди по бузата, но не и преди да бе настанила Тони в едно кресло на първия ред, точно до Танър Коул.

— Заповядай при нас! — покани я Шарлийн.

— Само след минутка! — отвърна Майра и се загледа изпитателно в Тони, който точно в този момент се правеше, че боксира Танър в ушите.

— Как върви? — попита Уенди и бутна нагоре очилата си. В момента беше леко изнервена и затова очилата непрекъснато се плъзгаха по носа ѝ.

Майра пак погледна към Тони, подбели очи и сви рамене — жест, който предизвика усмивките на Шарлийн и Уенди.

— Не бе, сериозно, всичко е страотно! — запротестира Майра.

— Видяхме онзи параграф на страница шеста — отбеляза Шарлийн. Въпросният параграф разказваше как Тони се опитал да опипва една прочута млада звезда по време на церемония за раздаване на награди и тя го зашлевила.

— Боже, как мразя актьорите! — въздъхна Уенди.

— Глупости! — извика Шарлийн, посочи я с пръст и отсече: — Ти обожаваш актьорите! Всички те знаят като продуцент на актьорите! А те пък обожават теб!

— Шарлийн заминава за Индия — отбеляза ни в клин, ни в ръкав Уенди.

— Ще ми се и аз да можах да замина нанякъде! — простена Майра.

— Че защо не го направиш?! — възкликна с жар Шарлийн. — Така де, има ли нещо, което да те спира? Преди месец просто се събудих една сутрин, огледах се и си казах: „За какво изобщо живея? Какво правя тук?“ И осъзнах, че имам нужда да живея. Истински. Да се махна от всичко това, за да успея да погледна всичко от нова перспектива.

— Да, като че ли всичко се свежда до това — съгласи се Уенди. — До перспективата.

— И ти можеш да дойдеш, ако искаш! — покани я Шарлийн.

— Но как да го направи? — намеси се Майра. — С всичките тези деца и какви ли не още задължения на главата!

— Ако щете вярвайте, но аз също съм мислила по този въпрос — отбеляза Уенди.

— Да бе, сега, като се замисля, можеш да излъжеш, че отиваш на снимки — вметна Шарлийн.

Уенди се усмихна. Знаеше си, че никога няма да може да направи подобно пътешествие. Но все пак самата идея за него... Още от дете си мечтаеше за дълго пътешествие. Да види света. Да се разхожда из екзотични кътчета... Но бързо изхвърли тази мисъл от главата си.

Огледа се и отново намести очилата си.

— Кого още чакаме? — попита Майра.

— Виктор Матрик — отговори Шарлийн и намигна на Уенди.

Уенди й се усмихна мрачно. Тази част от работата й беше най-неприятна. Миговете на агония преди началото на вътрешната проекция, когато, независимо колко добър си си мислела, че е

филмът, знаеш, че само след два часа може да се окажеш напълно опровергана; че онова, което си възприемала като смешно или съвсем ясно, по някакви неведоми причини не успее да докосне публиката. А после, независимо колко филма си продуцирала, независимо от успехите ти (а тя бе имала предостатъчно, даже може би повече, отколкото ѝ се полагаше), провалите увисват над главата ти като косата на смъртта. Уенди си даваше сметка, че не трябва да допуска никакви емоции относно филмите си (нали мъжете непрекъснато обвиняваха жените, че влагат прекалено много емоции във всичко!), но бе напълно невъзможно да вложиш толкова много енергия в определен проект и да не се обвържеш емоционално с него. Затова, когато някой филм не се приемаше, все едно бе умрял някой добър приятел. Приятелят може и да е бил по принцип гадняр, да е бил истинско куку или пък неудачник, но това изобщо не означава, че не си го харесвал, че не си искал той все пак накрая да успее.

И когато филмите ѝ се проваляха, когато умираха, в продължение на няколко дена след това тя пропадеше в тайната си черна дупка на срама. Защото не филмът се бе провалил — бе се провалила тя. Бе предала не само себе си, но и редица други хора.

— О, Уенди! — изтъкваше в такива моменти Шейн, въздъхвайки отвратно. — Защо изобщо ти пука? Та това е само някакъв си тъп холивудски филм!

А тя винаги се усмихваше и отговаряше:

— Прав си, скъпи!

Но всъщност не беше така. Той грешеше. Разковничето за всичко в този живот се състоеше в това, че трябва да ти пука — наистина да ти пука — за онова, което правиш. Да се отдадеш напълно на страстта си.

Мобилният ѝ телефон иззвъня. Тя го погледна и пошепна на момичетата:

— Това е Шейн!

— Щастливка! — усмихна се Шарлийн и кимна. През последните пет години нито тя, нито Майра бяха имали късмета да се сдобият със сериозна връзка — факт, който като че ли непрекъснато пърхаше на ръба на съзнанието им.

Уенди се изправи и се запъти към коридора, за да приеме обаждането. Подплатените врати на прожекционната зала се

притвориха тихо зад гърба ѝ.

— Здравсти! — изрече щастливо в телефона. Това беше първият им разговор през този ден.

— Заета ли си? — попита той, както ѝ се стори — доста хладно.

Не знае ли, че всеки момент ще започне скрийнингът? Може пък да е забравила да му каже.

— Всичко наред ли е, скъпи? — попита тя с топъл, майчински глас.

— Трябва да поговорим.

— Децата добре ли са? Нали с Магда нищо не се е случило?

— Децата са си добре — отговори с нехаен глас той. — Трябва да поговорим. Ние, двамата!

Това не прозвуча никак добре. През главата ѝ запрепускаха десетки сценарии. Някой техен познат е починал; получили са уведомително писмо от данъчните, че трябва да внасят още пари; съдружниците му от ресторанта са го изхвърлили... Уенди вдигна глава. По коридора вървеше с бодра крачка Виктор Матрик. Защо винаги ставаше така, че мъжете и майките като че ли имат някакво шесто чувство, за да тормозят близките си по телефона в най-неудобния момент?!

— Ще ти се обадя по-късно. След вътрешната прожекция — заяви тя с възможно най-нормалния си тон и веднага изключи телефона.

— Здравей, Уенди! — поздрави я Виктор и разтърси ръката ѝ.

— Радвам се да те видя, Виктор! Всички много се радваме, че успя да ни отделиш от ценното си време! — отвърна тя.

Отстъпи крачка встрани, за да го пропусне да влезе първи в киносалона. Настъпи миг на неудобство. Тя беше жена, но пък той беше по-възрастен от нея и имаше по-голяма власт. „Възрастта преди красотата“ — каза си Уенди. И все пак, след толкова години във филмовата индустрия, все още не знаеше как точно да се отнася с мъже като Виктор Матрик — възрастните мъже с авторитет и власт. Тя мразеше мъжкия авторитет. Всеки път, когато ѝ се налагаше да се изправя очи в очи с мъже като Виктор, се чувстваше като малко момиченце, което е принудено да се опълчи на баща си. Отношенията с баща ѝ не бяха никак лесни. Той се държеше хладно и пренебрежително с нея, като че ли изобщо не очакваше от дъщеря му

да излезе нещо сваясно (и до ден-днешен се удивляваше, че тя не само има работа, а и че изкарва толкова много пари — когато разбра, че Уенди печели повече от три милиона долара годишно, единственият му коментар бе: „Вече не мога да разбера този свят!“). Приятелката ѝ Нико обаче отлично знаеше как да се оправя с мъже като Виктор. Прилагаше метода на тънките ласкателства. Говореше им на тяхното ниво. Държеше се така, сякаш бе една от тях. А Уенди никога не можеше да го направи. Знаеше, че изобщо не е „една от тях“, така че бе безпредметно да се преструва.

— Смяташ ли, че ни очаква хит, а, Уенди? — попита я шефът ѝ.

Виктор бе от онези магнати, които обичаха да повтарят имената на подчинените си отново и отново под претекст, че така им помагат да се чувстват значими, но всъщност по-скоро, за да ги сплашат, като им напомнят, че те притежават превъзходна памет, а горките служители — не.

— Виктор — изрече сега тя, — смятам, че филмът е страхотен!

— Ето такова отношение искам от всичките си началници! Ентусиазъм! — възкликна Виктор, сви дясната си ръка в юмрук и удари с нея дланта на лявата. — Хайде да си поиграем на топка!

Уенди последва Виктор в проекционната зала и се настани в редицата точно зад него. Екранът припука и оживя, белият лъч зад тях освети огромната глава на Виктор и късата му, пожълтяваща коса. Уенди се отпусна назад в креслото си и през главата ѝ премина мисълта как ли би реагирал Виктор, ако тя отиде при него и му заяви: „Хубаво, Виктор! Хайде сега да си поиграем на кукли!“

Точно сто и единадесет минути по-късно Танър Коул се приведе и целуна Джени Кадин в теглената от коне шейна, която се носеше по главната алея на Централ парк. Уенди бе виждала този край стотици пъти в монтажната зала, но все още бе в състояние да се изпълни с онова съзливо задоволство, което може да се постигне само когато публиката действително е убедена, че правдата е възтържествувала благодарение на истинската любов. На пръв поглед това изглеждаше най-лесният край, но всъщност изобщо не беше така. Имаше си строги правила: мъж с високо обществено положение и пари се влюбва в жена с ниско обществено положение, обикновено по-бедничка, но пък иначе

почтена и благородна. (Или в момиче. Това беше още по-добре.) Петдесетте години борба за феминизъм, образование и успехи не бяха допринесли почти с нищо за изкореняването на този мит. Имаше моменти, когато Уенди се чувстваше крайно некомфортно от мисълта, че ѝ се налага да продава подобни глупости на съвременните жени. Но пък имаше ли някакъв избор? Тя работеше в развлекателния бизнес, а не в бизнеса на истината, а освен това колко жени с лека ръка биха се подписали под обратното — жена с високо обществено положение (умна, преуспяваща, влиятелна) се влюбва в мъж с далеч по-ниско обществено положение и накрая поема изцяло грижата за него?!

Глупости! Внушението е съвсем различно!

Шарлийн се приведе напред и потупа Уенди по рамото.

— И аз искам да преживея всичко това! — проплака тя, като посочи застиналия кадър на екрана, където Танър Коул бе впил устни в Джени Кадин и върху който вече вървяха надписите.

— На такива като нас подобно нещо никога не може да се случи — изсумтя Майра. — Още ли не си го разбрала?!

— Но аз искам! — изви Шарлийн.

— Аз пък искам яхта и частен самолет. Но няма да имам нито едното, нито другото — просъска Майра.

Хората започнаха да стават от местата си.

— Беше фантастично! — извика Танър Коул от първия ред.

— Страхотна работа сте свършили, хора! — изрече високо Виктор Матрик. — Наистина първокласна! Селдън, ти какво ще кажеш? Хит, нали?

Уенди се усмихна. В стомаха ѝ се претърколи топка тревожност, примесена със страх и гняв. Този филм си беше неин, а не на Селдън! Селдън нямаше нищо общо с него, освен дето прочете сценария и звънна тук-там, за да им осигури за режисьор Питър Саймънсън. А ето че сега Селдън се беше приближил до Виктор и му разтърсваше ръката, подмазваше му се и го засипваше с поздравления, сякаш всичко това беше негово дело. Шибаният подлизурко Селдън Роуз със сплъстената си коса и глуповатата си усмивка (странното е, че някои жени в компанията го намираха за привлекателен, но Уенди изобщо не бе съгласна с тях) се опитваше да си присвои всички заслуги на неин гръб!

Уенди излезе на пътеката и се настани точно пред погледите на Виктор и Селдън. Беше от решаващо значение да наложи присъствието си. Не всеки ден ѝ се отдаваше да бъде в една стая с Виктор Матрик, така че сега трябваше да използва всяка възможна секунда. Приведе глава и се усмихна на Селдън, все едно че го слуша задълбочено. Познаваше Селдън Роуз от години, всъщност — от цяла вечност, още от Лос Анжелис. Той бе известен сред техните среди като безогледно амбициозен тип. Може, но и тя беше такава. За тази игра винаги са нужни двама.

— Виктор — измърка нагаждачески Уенди (направо ѝ прилявяше, но знаеше, че така трябва да се държи), — искам да те поздравя за твоята всеотдайност към качеството! Този филм е пропит отвсякъде с интелигентността на „Сплач-Върнър“!

Очите на големия шеф заблестяха, макар че не стана ясно дали от лудост, дали от старост или по малко и от двете. И той отговори:

— Моята интелигентност, Уенди, се състои в това, че наемам най-добрите хора в света, за да ръководят компаниите ми! И двамата вършите страхотна работа!

Уенди се усмихна. С периферното си зрение забеляза, че Джени Кадин и Танър Коул се насочват по пътеката към нея. Само след тридесетина секунди Джени щеше да я обсеби и оттам нататък разговорът със Селдън и Виктор ще стане невъзможен. Джени веднага щеше да поиска тяхното внимание. Нали си беше филмова звезда — значи беше най-важна от всички!

— Благодаря ти, Виктор! — отвърна Селдън и улови погледа на Уенди. — Двамата с Уенди работим отлично заедно!

Уенди едва не ахна, но успя да задържи лицето си в измъчена усмивка. Значи такава му била играта на Селдън! Внезапно пред очите ѝ изникна цялата картина — Селдън иска да придърпа „Парадор“ към собственото си подразделение, „Муви тайм“. Стреми се да управлява едновременно „Муви тайм“ и „Парадор“ и да се прави на неин шеф. Възмутително! Преди пет години, когато „Сплач-Върнър“ купи „Парадор“ и направиха Уенди президент, Селдън Роуз не бе искал да има нищо общо с филмовата компания. Говореше се, че си имал големи разправии с бившата съпруга, както и дори, че тайно подготвял почвата за провала на „Парадор“. Но после Уенди бе вдигнала „Парадор“ на крак, като през последните две години направи пет

хитови ленти, докато „Муви тайм“ продължаваше все така да си куцука отзад. В такъв случай нищо чудно, че Селдън Роуз е решил да ѝ обяви война.

Джени Кадин щеше да кацне при тях всеки момент. Уенди си пое дълбоко дъх през носа, надявайки се да захрани мозъка си с малко по-голяма доза кислород. Ако сега позволи на Селдън да отбележи точка пред Виктор, той ще пхне пухкавите си пръстчета в пукнатината и ще започне да разтваря ли, разтваря, докато не сътвори пропаст.

Налагаше се веднага да го перне през пръстите!

— Помощта на Селдън бе неоценима, Виктор — изрече тя, като кимна, уж признавайки качествата на колегата си. — Имахме само две срещи по повод „Петнистото прасе“, но пък Селдън ни свърза с нашия режисьор, Питър Саймънсън. — И после се усмихна така, сякаш целият успех на филма се дължи на това единствено телефонно обаждане. — Който свърши превъзходна работа! — заключи триумфално.

Тук направи пауза, като вътрешно се поздрави за успешния удар. Беше напълно достатъчен, за да напомни на Селдън, че ако възнамерява да пресича забранената линия, Уенди ще го принуди да извади тежката артилерия, както и да подскаже на Виктор, че докато продължава да я държи на тази ръководна позиция, тя няма нищо против да работи и в екип. Моментът за това изказване също бе избран перфектно. Защото точно в следващата секунда при тях се появи Джени Кадин и обгърна с ръка раменете на Уенди, което означаваше, че всички разговори, които не се отнасят до великата звезда, трябва да приключат.

— Уен — пошепна ѝ Джени с тон на съблазнителка, — уморена съм! Искам довечера да ти дойда на гости за вечеря! Ще ми приготвиш ли твоята прочута лазаня?

Уенди само я потупа по ръката и попита:

— Нали познаваш вече Виктор Матрик?

Джени, която беше висока 176 сантиметра и тежеше около 56 килограма (от които най-малко два за силиконовите импланти в гърдите ѝ), се разгъна с грацията на змия и подаде дългата си бяла ръка на големия шеф.

— Здравей, татенце! — Пое ръката му, а после се приведе напред, за да го дари с шумна целувка по бузата. Лицето на Виктор

светна. „Господ на благослови Джени!“ — помисли си Уенди. Винаги знаеше от коя страна е намазана филията. — Харесва ми това голямо, страхотно татенце! — изгука актрисата.

Виктор се изчерви още повече. Групата се насочи към асансьорите.

— Уенди вече работи по един страхотен нов сценарий за мен! — похвали се Джени на Виктор. Сините ѝ очи бяха огромни, а когато ги разтвореше широко, за да подчертае нещо, за останалите беше просто невъзможно да отлепят поглед от нея. — Но този път е сериозен! Всички смятаме, че има огромен потенциал за няколко „Оскара“!

— По този въпрос говори само с Уенди — отбеляза Виктор, като я потупа бащински по рамото. — Никога не поставям под съмнение решенията на моите изпълнителни директори!

При тези думи се усмихна на цялата група и тръгна надолу по коридора към офиса си.

Селдън Роуз натисна копчето на асансьора. Киносалонът се намираше на предпоследния етаж, където беше и тайният асансьор, отвеждащ към личните помещения на Виктор и трапезарията му, под които следваха различните офиси и подразделения на „Сплач-Върнър“. Точно под него, където бе прожекционната зала, беше и етажът на Уенди. Тя целуна Джени по бузата и я покани в дома си на вечеря към осем часа. Селдън стоеше пред вратата на асансьора и въртеше в ръка мобилния си телефон, с което я накара да се запита дали не ѝ е ядосан. Не че това имаше някакво значение. Сега, след като вече го погребва, можеше да си позволи най-малкото да бъде благородна.

— Поздравления, Селдън! — изрече, а после добави без доза ирония: — Свърши страхотна работа!

Селдън вдигна очи към нея, сви рамене и отвърна:

— Е, проектът си беше твой.

Тази негова реакция определено я изненада. Уенди бе работила достатъчно с мъже като Селдън Роуз (такива като него в киноиндустрията с лопата да ги ринеш), та знаеше, че това привидно смъкване на знамената обикновено предвещава негласно обявяване на война. Но, от друга страна, Селдън може да не е чак толкова безмилостен, колкото го определяше мълвата — или може би тя просто го бе натъпкала достатъчно дълбоко в кутийката му, за да я остави на мира поне през следващите два месеца. Това напълно я устройваше —

и без това имаше предостатъчно проблеми. Докато вървеше по коридора към офиса си, който се намираше точно на ъгъла на етажа, мобилният ѝ телефон иззвъня. Оказа се, че през последните два часа е събрал петнадесет нови съобщения, в това число пет от Джош, едно от дъщеря ѝ и три от Шейн. Но какво му ставаше на този човек?! Сигурно пак ще ѝ иска пари. Да, може би е прав. Трябва да поговорят. Тя да не би да е банка!

Първият номер, който Уенди набра, бе този на дъщеря си.

— Здравсти, мамоооу — провлачи с престорен аристократизъм Магда.

— Здравейте, графиньо, ваше сиятелство!

— Мисля, че ще се наложи да купите мен пони!

— О, така ли, не знаех! — възкликна Уенди, не без известно задоволство.

Вероятно това означаваше, че уроците по езда, които дъщеря ѝ Магда вземаше с дъщерята на Нико — Катрина, вървят добре. Точно на това се беше и надявала. Магда бе страхотно човече. Щеше да ѝ се отрази много добре да си хване нови приятелчета, да се вълнува от нещо смислено. Освен това колко би могло да струва едно пони? Та то е само миниатюрен кон, нали така?! Сигурно две-три хиляди долара?

— Защо не вземеш да се поразровиш в интернет и да разгледаш рекламите на понитата, а после да поговорим, става ли? — каза Уенди.

Магда въздъхна раздражено и отвърна:

— Мамоооу, понитата не се намират така! Не и по интернет! — Отвращението в гласа ѝ беше почти осезаемо. — Трябва да отлетиш до Палм Бийч с частния си самолет и там да се срещнеш с човека, който развъжда най-добрите понита в тази страна!

Господи! Един урок по езда и тя вече говори така, сякаш ще ходи на олимпиадата! Откъде ги научава всичките тези глупости?!

— Скъпа, ние няма да търсим пони от Палм Бийч! — изрече търпеливо майка ѝ. — Сигурна съм, че можем да намерим много хубаво пони и тук, в Ню Йорк! — Всъщност, възможно ли е? Откъде идват тези понита все пак? Е, все някъде из града трябва да има. В крайна сметка Ню Йорк бе средище на всякакви паразити — както човешки, така и всякакви други. Колко ли видове животни и насекоми има по света, за които не знаем? — Ще говорим по този въпрос довечера, когато се върна. Джени К. ще ни гостува за вечеря.

— Джени коя? — изписка наперено Магда.

Уенди въздъхна и отговори:

— Актрисата. Магда! Не си ли спомняш? Тя е една от любимките ти! Играеше принцеса Дългоноска в онзи филм, дето много ти хареса!

— Но този филм беше анимационен, мамоооу!

— Е, тя беше гласът на принцесата — отговори Уенди, а после се отказа да спори с дъщеря си. — Татко вкъщи ли е?

— Не, не е.

Телефонът на Уенди отново иззвъня. Беше Шейн.

— Тъкмо ме търси по другата линия. Пак ще ти се обадя. Включи мобифона си. Шейн й изпращаше писмено съобщение. Там се казваше: „Искам развод.“

Това беше толкова очевиден вик за внимание, че Уенди едва не се разсмя. Шейн никога не би поискал развод. Къде ще отиде? Как ще се храни? Как ще си позволява скъпите ризи на „Долче & Кабана“, които толкова много обича?!

„Не бъди глупак — написа тя. — Обичам те!“

„Говоря съвсем сериозно!“

„Отложи развода за някой друг ден — отговори му Уенди. — Джени идва на вечеря! — И като послепис добави: — Нали ще се върнеш навреме?“

Седмо авеню номер петдесет и пет беше най-престижната сграда в Квартала на дрехите. Беше разположена точно в средата между пресечките на Тридесет и девета и Четиридесета улица и представляваше тясна постройка с дискретна елегантност и финес. Беше изградена от мрамор, а към малкото фоайе водеше въртяща се врата от блестящ месинг. На стената висеше списъкът на живущите — своеобразен наръчник „Кой кой е в модната индустрия“: Оскар де ла Рента, Дона Каран, Ралф Лорен, а някъде по средата — Виктори Форд.

Виктори погледна името си, въздъхна и влезе в асансьора. Беше се нанесла в тази сграда преди четири години, напускайки претъпкания си таван на една от страничните улички, с което съобщи на модната индустрия, че е пристигнала. Студиото ѝ беше от помалките — само част от етаж, в сравнение, например, с трите етажа на Ралф Лорен. Но пък половината от битката в модния бранш беше за начина, по който те възприемат хората. Точно това бе и една от причините, поради която определен моден дизайнер един ден можеше да бъде на върха, а на следващия — на улицата. Никога нямаше да забрави следобеда, когато, връщайки се от обяд, бе заварила във фоайето хамали и разбра, че Уилям Джеймсън е закрил фирмата си.

„Но пък Уили си имаше спонсори“ — напомни си тя, докато вратите на асансьора бавно се затваряха. В горната част на кабината се виждаше дълга редица със запазените марки на всички дизайнери в сградата — докато асансьорът минаваше покрай етажите им, знаците светваха. Ключката твърдеше, че Уилям продължавал да прави пари, но не достатъчно, че да задоволи спонсорите си, така че те му спрели кранчето. А престъплението му беше единствено трите последователни неуспешни сезона.

„Това никога няма да се случи с мен!“ — помисли си свирепо тя. Освен това Уилям беше станал велик. А тя все още не е достигнала подобни висоти. Поне засега.

Асансьорът извънх и над вратата светна розовото лого „Виктори Форд“ с причудливата рамка. Тя излезе и измина няколко крачки до вратата с матирано стъкло, върху която бе нарисуван нейният знак. Стомахът ѝ внезапно се сви на топка от страх. Само наемът на това място бе 20 000 месечно! Това правеше по 240 000!

— Здравей, Клеър! — поздрави жизнерадостно тя момичето на рецепцията, като че ли нищо не се беше случило. Клеър беше младо, красиво и много трудолюбиво градско момиче, което беше във възторг, че си е намерило работата на мечтите си — в бляскавата модна индустрия.

— Здравсти! — поздрави я възторжено Клеър. — Как беше пътуването?

— Страхотно — отговори Виктори и свали палтото си. Клеър протегна ръка, за да го поеме, но Виктори ѝ направи знак, че няма нужда. Никога нямаше да се чувства удобно да кара подчинените си да правят онова, което всеки нормален човек би могъл да направи и съвсем сам.

— Как беше Япония?

— Гореща — отговори Виктори.

— Току-що за теб пристигнаха два големи пакета — отбеляза рецепционистката.

Виктори кимна. Цяла сутрин се бе ужасявала от мисълта за тези пакети — още откакто бе говорила с господин Икито и той бе преповторил за стотен път колко брилянтна била идеята му да наеме госпожица Мацуда като дизайнер. После добави, че тя всъщност вече ги била направила и че днес сигурно ще пристигнат в офиса ѝ.

— Не приемам „не“ за отговор! — бе натъртил той.

Виктори усети, че като че ли започва да го мрази. Защо досега не си бе давала сметка колко го ненавижда?

— Благодаря, Клеър! — каза на рецепционистката.

Точно срещу бюрото на момичето се намираше елегантната демонстрационна зала, където канеха своите купувачи и разни знаменитости, за да им представят новата модна линия. Стените и килимът бяха в опушено розово, а от тавана висяха два малки кристални полилея „Бакара“. За постигането на този цвят бяха необходими цели две седмици. Идеята за розово си беше брилянтна — този цвят по принцип е естествен съюзник на жените, а освен това

пасва добре почти на всеки тен на кожата, — но реалността на розовото обикновено е истински кошмар. Ако е прекалено ярко, става натрапчиво и несериозно, а при неподходящо нюансиране се получава нещо, напомнящо обикновено на лекарство за стомашни киселини. Но пък точно това розово, примесено с лека нотка бежово, беше просто перфектно — едновременно създаваше изискана атмосфера и внасяше успокоение.

Но сега, точно пред залата, се виждаше един твърде обезпокоителен символ — почти пълна закачалка с модели от пролетната колекция. Дрехите бяха изпратени на магазина „Нийман Марк“ в Далас само преди три дена и по график трябваше да бъдат върнати едва в края на седмицата. Сърцето на Виктори падна в петите.

— Клеър? — обърна се тя към рецепционистката. — Кога пристигнаха тези модели?

— О! — възкликна смутено момичето. — И те пристигнаха тази сутрин.

— От „Нийман“ обадиха ли се?

— Доколкото знам, не — отговори Клеър, но добави обнадеждено: — Обаче на мен ми се наложи да отскоча до аптеката, така че може би Зоуи е приела съобщението!

— Благодаря! — кимна Виктори, опитвайки се да запази самообладание.

Пое по дългия коридор към офиса си. Мина покрай огромната кроачна, където зад шевните машини седяха четири жени; покрай още две стаи, разделени на кабинки, където бяха разположени хората за връзките с обществеността, асистентите и стажантите; друг малък офис, принадлежащ на отговорниците по корпоративните връзки; и накрая един малък офис в края, където седеше Марша Циндерхоф — офис мениджър и счетоводител. Както обикновено вратата на Марша беше затворена, украсена с неизменния знак „Внимание! Зла котка!“. Виктори почука и влезе.

— Здравсти! — поздрави делово Марша, като вдигна глава от компютъра.

Тя беше само с две години по-възрастна от Виктори, но бе от онзи тип жени, които още в гимназията изглеждат на средна възраст. Живееше на същата улица в Куинс, където се беше родила и израснала, и ходеше с един и същи човек от петнадесет години. Марша беше

много скучна, но истинска богиня на цифрите, поради което Виктори се считаше за късметлийка, че беше попаднала на нея. Веднъж ѝ беше казала: „Спокойно можеш да си намериш работа и в някоя голяма счетоводна фирма на Уолстрийт, Марша! Така вероятно ще се чувстваш доста по-сигурна!“

„Най-голямата ми сигурност е да знам, че счетоводните ти книги са в пълна изправност!“ — бе отговорила Марша. Тя не обичаше промените и Виктори си даваше сметка, че може да мине и по-тънко със заплащането ѝ. Но като собственик бе напълно убедена, че когато става въпрос за работници и служители, получаваш точно толкова, за колкото си плащаш, а и всеки човек заслужава да бъде оценен по достойнство. Марша изкарваше по сто хиляди долара годишно плюс пет процента от печалбите.

— Мисля, че се очертава голям проблем — изрече Виктори, като се отпусна на малкия сгъваем метален стол пред бюрото на счетоводителката си. Марша би могла да вземе и по-голям офис, с красива мебелировка, обаче тя си го харесваше такъв — евтин и притеснителен, защото по този начин се спасявала от чести гости.

— Аха! — кимна Марша и извади дъвка от най-горното чекмедже на бюрото си.

— Мамка му! — пошепна Виктори. — А аз тайничко се надявах да ми кажеш, че всичко е само в главата ми, да ме успокоиш и да отбележиш, че всичко ще бъде наред!

— Да, в главата ти е — отвърна Марша, като задъвка енергично. — Защото познаваш тази материя не по-зле от мен самата. — Набра нещо на клавиатурата и продължи: — Ако лицензите от Япония са същите като миналата година, всичко ще бъде наред. Но продажбите от нашите универсални магазини са спаднали с петдесет процента в сравнение с миналогодишните!

— Олеле! — възкликна Виктори.

— Боли, нали? — кимна Марша. — Копелета! Та значи, това ни връща точно там, където бяхме преди три години.

— Ами ако и в Япония всичко пропадне?

— Няма да стане особено приятно — отговори счетоводителката. — Миналогодишните ни печалби оттам възлизат на два милиона и петстотин и седемдесет хиляди долара. Надали някой би искал да загуби подобна цифра!

— Копелета! — отбеляза този път шефката ѝ. Марша я изглежда въпросително и Виктори почувства, че ѝ прилошава.

— Е, има и добри новини — кимна благосклонно счетоводителката. Глътна дъвката си и извади нова лентичка. Марша поглъщаше дъвките като истинска храна и Виктори потреперваше само при мисълта какво ли представляват червата ѝ. — Помниш ли аксесоарите, дето направи миналата пролет, за безмитните магазини? Те вървят много добре! И чадърите, и ботушите за дъжд, и ръкавиците! Засега печалбите ни от тях възлизат на двеста осемдесет и девет хиляди долара, а доколкото знам, още най-малко пет месеца ни очаква такова гадно зимно време.

— Боже, чадърите и ботушите! — изуми се Виктори. — Кой би помислил!

— Това са точно онези неща, от които човек винаги се нуждае и които винаги забравя да си вземе на път. Освен това готините чадъри се намират действително много трудно!

Виктори кимна, примигвайки леко на думата „готини“. Ще се отърве ли някога от тази дума? „Виктори Форд е много готино дете!“ — бе написала учителката ѝ от детската градина в първия ѝ бележник. Думата я преследваше през целия път от Илинойс до Манхатън. „Готино! Готино! Готино!“ — гласеше заглавието на първото ѝ интервю за списание „Уименс уеър дейли“. Така и не успя да се отърси от това определение.

„Готино значи“ — помисли си отвратено тя. С други думи, не е заплашително с нищо. Приятно, но не достатъчно добро, за да бъде прието на сериозно.

— Пролетната колекция обаче не беше готина — каза на глас тя.

— Така е. Не беше — съгласи се Марша и я погледна право в очите.

— Какво всъщност мислиш за нея? Ама наистина! — попита Виктори, макар въобще да не ѝ беше приятно, че се налага да издава неувереността си.

— Мисля, че е... различна — отговори неопределено счетоводителката. — Но искаш ли да чуеш истината? — Тук глътна и втората си дъвка. — Дългите поли не са особено удобни. Особено ако ти се налага да се качваш в метрото всеки божи ден!

Виктори кимна. Завладя я усещане за вина. Опитвайки се да направи нещо по-различно, беше предала всички — ето че дори и лоялната Марша бе леко разочарована от нея.

— Благодаря ти все пак! — кимна и се изправи.

— Какво смяташ да правим сега? — попита Марша.

— Все ще измислим нещо — отговори Виктори с доста по-голяма доза самоувереност, отколкото чувстваше. — Винаги успяваме да измислим!

И се запъти към своя офис.

Личното ѝ работно място се намирало на един слънчев ъгъл в предната част на сградата, с изглед към Седмо авеню. Беше доста шумно, но светлината бе в изобилие. Вътрешният дизайн беше напълно утилитарен — огромно бюро в класически стил и дълга, тясна библиотечна маса, върху която Виктори рисувахе скиците си. Върху една от стените имаше коркова дъска, където забождаше модели в различни фази на завършеност. В центъра на кабинета бе разположен единственият ѝ реверанс пред блясъка — четири стола в стил арт деко от една богаташка къща в Палм Бийч, тапицирани в бяла кожа и обгръщащи масичка за кафе от ковано желязо и стъкло. Масичката беше затрупана догоре с вестници и списания. Най-отгоре се мъдреха два огромни плика, върху които със сребрист маркер бе изписано името ѝ.

Виктори простена и се отпусна върху един от столовете. Разкъса първия плик.

Вътре имаше няколко скици, нарисувани върху дебела бяла хартия. Прегледа ги бързо, а после ги хвърли върху купа на масата. Отпусна се назад в стола и закри лицето си с ръце. Както и беше очаквала, произведенията на госпожица Мацуда бяха пълен боклук.

Свали ръце и се вторачи във втория плик. Сребристият надпис внезапно ѝ се стори заплашителен. Обърна плика, за да не ѝ се налага да гледа надписа, и го разкъса.

Тези бяха още по-лоши и от първите! Беше прекарала почти целия си живот в разглеждане на дизайнерски скици, в анализирането им, опитвайки се да установи къде точно не се получава и как чрез промяна на пропорциите с няколко милиметра би могла да постигне нещо по-добро и по-приятно за окото. И сега ѝ бяха необходими само

две секунди, за да прецени, че рисунките на госпожица Мацуда са пълен провал.

Остави скиците върху купчината на масата и се изправи, цялата трепереща от гняв. Та това си беше истинска обида! Момичето нямаше никакъв талант, а в стремежа си да копира стила ѝ бе заимствала характерните ѝ детайли, превръщайки ги в пародия. Това е! Госпожица Мацуда бе взела решението вместо нея. Още преди много години Нико бе казала на Виктори нещо, което тя никога не забравяше: „Когато става въпрос за бизнес, запомни едно. Щом се събудиш сутрин, трябва да можеш да се гледаш спокойно в огледалото! Номерът е, разбира се, да си дадеш сметка какво можеш и какво не можеш да толерираш в поведението си!“ И сега, когато отново се вгледа в боклуците на госпожица Мацуда, Виктори проумя, че по никакъв начин не би могла да се погледне в огледалото, ако знае, че всички тези модели се продават свободно по света, при това носещи нейното име.

Та тя никога не би направила нещо толкова ужасно!

Така. Значи ще каже едно-две нещица на господин Икито. И без това ѝ писна от обидното му отношение. Ако иска, би могъл да си опита шансовете с пролетната ѝ колекция, ако пък не, ще си гледа магазините на Виктори Форд с празни рафтове.

Погледна часовника си. В Токио беше около един през нощта — прекалено късно, за да звъни. Пък и господин Икито не беше единственият ѝ проблем. Универсалните магазини — нейният хляб и сол за последните двадесет години — като че ли също се обръщаха срещу нея.

За миг си представи как се обажда поред на всички в модния бранш и им вдига грандиозен скандал, но знаеше, че, когато си жена, гневът не е сред полезните средства в бизнеса. Ако позволи на хората в нейните среди да разберат колко я боли, колко е ядосана и притеснена заради лошия прием на последната ѝ колекция, всички ще решат, че е изчерпана и затова мрази света. Само неудачниците се оплакват от провалите и лошия късмет, като обвиняват всичко друго и всички други, с изключение на единствено виновните — себе си.

Приближи се до корковата дъска и заоглежда оригиналните скици на пролетната си колекция. Въпреки унищожителните отзиви на критиците обаче тя все още смяташе, че те са красиви, смели, оригинални и нови. Защо и останалата част от света да не може да

види това, което виждаше тя? „Виж какво, Вик — бе й казала Уенди по време на обяда, — същото нещо съм виждала хиляди пъти, случващо се на режисьори, актьори и сценаристи. Щом веднъж човек стигне до някакъв връх светът решава да го сложи в кутийка и да му лепне етикет. А ако се опита да направи нещо по-различно, веднага се превръща в заплаха. Първата реакция на критиците е да те убият. И тъй като не могат да го направят в буквален смисъл, избират онова, което е най-близко до истинското убийство — опитват се да ти убият духа! Няма нищо по-лесно от това да се справиш с успеха! — бе продължила приятелката й, дъвчейки кичура си. — Истинското изпитание обаче идва тогава, когато трябва да се справиш и с провала!“

Виктори и преди бе имала няколко провала, но тогава те нямаха чак такова огромно значение. В онези дни и очакванията към нея не бяха толкова големи, и провалите й — толкова публични.

— Имам чувството, че всички ми се присмиват зад гърба — бе пошепнала тогава, в ресторанта.

— Да, разбирам те — бе кимнала Уенди. — Гадно е. Но трябва веднъж завинаги да проумееш, че не е така! Преобладаващата част от хората са прекалено обсебени от себе си, за да обърнат сериозно внимание на другите.

— Хей! — извика асистентката й Зоуи, влитайки в кабинета й. — На телефона е Санди Берман от „Нийман Маркър“. Клеър ми каза, че си тук, но не можах да те открия никъде!

— Бях при Марша — отговори Виктори.

— Да й кажа ли, че си излязла? — попита Зоуи, долавяйки колебанието й.

— Не, няма нужда. Свържи ме.

Седна зад бюрото си. Предстоящият разговор със сигурност щеше да бъде неприятен — труден както за Санди, така и за нея самата. Със Санди правеха бизнес вече от десет години и често обичаха да казват, че са израснали в него заедно. Сега Виктори си пое дълбоко дъх и вдигна телефона.

— Санди, много ми е приятно да те чуя! — започна весело, сякаш всичко си беше наред.

— На мен също — промърмори учтиво Санди от другия край на линията. — Сигурно си много уморена след всички тези пътувания!

— Ами... Япония, Далас, Лос Анжелис... обичайното — отвърна Виктори и сви рамене. — Но иначе съм добре. Ти как си?

— Значително по-добре след края на Седмицата на модата.

Двете се засмяха, напълно наясно с нещата, а после настъпи пауза. Виктори се изкуши да я запълни, но реши този път да остави Санди да свърши мръсната работа.

— Знаеш колко много те обичаме всички в „Нийман“ — започна накрая Санди.

Виктори само кимна, а в гърлото ѝ се образува буца.

— И лично аз много харесах пролетната колекция — продължи Санди. — Но общото усещане е, че тя не е така продаваема, колкото другите ти колекции.

— Така ли? — престори се на изненадана Виктори. — Честно да ти кажа, Санди, според мен това е най-добрата колекция, която съм правила някога. — Намръщи се. Мразеше, когато ѝ се налагаше да се продава на хората от универсалните магазини. Имаше чувството, че изглежда много евтина. Но в случая не можеше просто да ги загърби с лека ръка, затова продължи: — Вярно е, че е малко различна, но...

— Не казвам, че не е красива — прекъсна я Санди. — Но тя породила общото усещане на страх кой ще се реши да я носи! Ако зависеше само от мен, никакви проблеми! Обаче клиентите на „Нийман“ са доста по-консервативни, отколкото си мислиш!

— Разбирам защо са уплашени — отбеляза съчувствено Виктори. — Но хората винаги се страхуват от новото. Затова смятам, че трябва да дадеш на колекцията ми шанс. И съм убедена, че накрая ще бъдеш доста изненадана!

— Отлично знам колко си талантива — по този въпрос две мнения няма! — изтъкна помирително Санди. — Добрата новина е, че все пак ще вземем десет модела.

— Това не е особено много — от тридесет и шест...

— Е, вярно, не е обичайната ни поръчка — съгласи се Санди. — Но пролетната колекция ще се продава доста трудно. Ако трябва да бъда честна с теб, Вик, положих огромни усилия, за да ги накарам да приемат поне десетина!

Топката в гърлото на Виктори се спусна надолу и се заклеци в средата на гърдите ѝ. Но тя събра сили и храбро изрече:

— Наистина оценявам усилията ти, Санди!

— Слушай, Вик, двете работим с „Нийман“ от доста дълго време, затова знам, че ще продължим да работим и в бъдеще. Така че всички очакваме с огромно нетърпение есенната ти колекция! — заключи Санди с очевидно облекчение, че най-сетне е успяла да съобщи лошите новини.

„Ако все още съм в бизнеса!“ — помисли си мрачно Виктори и тресна слушалката.

После, в продължение на няколко секунди остана неподвижна, вторачена неவிждащо пред себе си, опитвайки се да асимилира думите на Санди и значението им за нейната компания. Посланието беше пределно ясно — най-добре е да се върне към онова, което е правила досега, към безопасната територия, иначе с нея е свършено.

— Но аз не искам да се връщам назад! — изрече на глас.

— Някаква жена те търси по телефона — съобщи Зоуи, като надникна на вратата.

Виктори я изгледа неразбиращо.

— Елън някаква си. От офиса на някаква жена. Лин някаква си.

— Да не би да е на Лин Бенет? — попита Виктори.

— Възможно е — кимна Зоуи.

— Благодаря — процеди шефката ѝ. Обикновено не се сърдеше на Зоуи, когато не успява да запомни имената на хората. Но и тя самата имаше вина за това — държеше се прекалено свободно и любезно с асистентите си, в резултат на което те не се стараеха достатъчно.

— Да не би да е онзи старец, милиардерът? — любопитства Зоуи и сбръчка отвратено нос.

Виктори въздъхна и само кимна. За млада жена като Зоуи Лин Бенет сигурно изглеждаше невероятно древен. Изведнъж се улови, че се надява обаждането на Елън да е свързано с отменяне на срещата — защото, ако не беше така, Виктори въобще не беше далече от мисълта да го стори. Не можеше да си позволи да излезе на среща с човек като Лин Бенет — не и сега, когато целият ѝ живот се разпадаше. А дори и да беше на върха на света, какъв смисъл имаше да го прави? Чиста загуба на време, пък и Лин Бенет сигурно ще се окаже противен дърт досадник...

— Здравейте, Елън! — изрече тя в телефонната слушалка.

— Говорих с Лин и той каза, че биеналето „Уитни“ е перфектна възможност! — съобщи Елън. — Ще ви се обадя два дена по-рано, за

да потвърдя срещата.

— Много добре — чу се да казва Виктори, неспособна да се съпротивлява.

После затвори телефона със съзнанието, че е допуснала огромна грешка. Още отсега знаеше, че този Лин Бенет ще се окаже огромен трън в задника. Тази негова асистентка няма ли си по-важни задачи, че да си губи времето с уреждане на социалния му живот?!

Всъщност точно така се държаха всички богати, неженени мъже. Превръщаха служителките си в заместнички на несъществуващите съпруги.

Виктори се изправи и се насочи към дългата маса, върху която рисуваше моделите си. В десния ъгъл, прилежно събрани на купчинка, стояха скиците за есенната колекция, която вече бе започнала. Взе една от тях и се вторачи критично в нея.

Линиите започнаха да се разливат пред очите ѝ. Обзе я паника. Не беше в състояние да прецени дали скицата е добра или не. Остави я и грабна друга — една от любимите ѝ. Вторачи се в нея. Накрая поклати глава. Не беше сигурна. Просто вече не беше сигурна в нищо. Подобно нещо не ѝ се беше случвало никога досега. Колкото и зле да е било, тя бе спокойна, защото знаеше, че винаги може да разчита на вкуса и интуицията си. И ако сега те я предадат, с нея е свършено!

— Вик?

Подскочи стреснато. Отново Зоуи.

— Пак онази жена. От офиса на Лин.

Господи! Виктори се насочи ядосано към телефона и го вдигна.

— Да, Елън? — изрече хладно.

— Много съжалявам, че пак ви притеснявам! — чу в другия край на линията смутения глас на секретарката. — Но току-що говорих с Лин, та той иска да знае дали „Чиприани“ е достатъчно добър за вечерята ви след откриването на биеналето?

— Нямах представа, че после ще вечеряме — отбеляза изненадано Виктори.

— Честно да ви кажа — сниши заговорнически глас Елън, — той обикновено не кани дамите си на вечеря още на първа среща! Та очевидно интересът му към вас е много голям!

— Виж ти! — възкликна горчиво Виктори, като си каза, че този човек като че ли бе единственият, проявяващ интерес към нея. От

друга страна, нищо чудно и да не четете модните списания.

— Ако не ви е удобно, няма проблеми — обади се Елън. — Просто ще му съобщя, че вече имате други планове.

Виктори се замисли. Може би точно сега изобщо няма да ѝ навреди да бъде видяна навън в компанията на Лин Бенет. Това ще даде на хората нова храна за клюки и най-важното — ще им отвлече вниманието от безнадеждно провалилата ѝ се колекция. Мразеше да смесва бизнеса с романтичните си връзки, но пък си даваше сметка, че има моменти, когато човек трябва да стори всичко възможно, за да спаси работата си. Пък и кой е казал, че трябва да спи с него?!

Имайки предвид всичко това, отговори на секретарката:

— Кажете на Лин, че за мен ще бъде удоволствие да вечерям с него!

— Всичко, което искам, е любов! — въздъхна драматично Джени Кадин.

— Правилно. И един „Оскар“ отгоре — кимна разбиращо Уенди.

Двете с Джени седяха на канапетата в онази част от някогашната плевня, която изпълняваше ролята на дневна. Пиеха бяло вино и пушеха цигари. Джени не се различаваше особено от останалата част от звездното братство — пред хората твърдеше, че нито пие, нито пуши, но всъщност практикуваше и двата порока, при това редовно, само че в пълна тайна. Уенди имаше известни подозрения, че от време на време Джени не отказва и някой джойнт с трева, но пък коя е тя, че да съди другите! Дватамата с Шейн и до днес си позволяваха това удоволствие два-ри пъти годишно. Смръщи се и погледна часовника си. Беше девет и половина. Къде, по дяволите, е Шейн?!

— Ако ти не можеш да откриеш любовта, то какво остава за другите! — добави тя, като отпи от виното си.

Този коментар беше по-скоро от любезност. Джени бе призната за една от най-красивите жени на света, но за последните три години не бе успяла да завърже нито една сериозна връзка — не че това бе в състояние да изненада Уенди. Връзката с прочута филмова звезда изобщо не е лесна. Трябва да бъдеш особен тип човек (според Уенди, по-скоро перверзен), за да нямаш нищо против папараците да те следват на всяка крачка, а да не забравяме и факта, че звездите непрекъснато са на път. Освен това всеки снимачен екип се превръща в своеобразна огромна фамилия — с всичките там интриги и драми, характерни за нея. Следователно в живота на филмовите звезди трудно се намира място и за съпруг — нещо, което всеки разумен мъж доста бързо схваща и бяга.

— Ти имаш голям късмет с Шейн! — отбеляза Джени.

— Ами... — махна с ръка Уенди.

Шейн не се беше появил за вечеря, което изобщо не беше в негов стил. Дори не вдигаше мобилния си телефон. Уенди започваше да се

притеснява. Беше му оставила две съобщения, но пък и не искаше да го притиска, защото ако наистина бе ядосан от нещо, настойчивостта ѝ щеше да влоши нещата още повече. И до ден-нешен съпругът ѝ бе в състояние да се държи като двадесет и две годишен младеж, който има нужда от собствено „пространство“. Тайлър влетя в помещението като тежкотоварен влак и обяви:

— Писна ми!

— По това време вече трябва да си в леглото, господинчо! — отбеляза Уенди с леко укорителен тон. — Часът е девет и половина!

— Няма! — отсече детето.

— Има! — повиши глас майка му.

— Нямаааа! — изкрещя Тайлър.

Господи, каква трудна възраст! А Магда бе толкова сладка на шест! Сега Уенди го сграбчи за ръката, придърпа го към себе си, погледна го право в очите и каза спокойно:

— Джени ни е на гости, а ти се държиш крайно неприлично! Нали не искаш тя да остане с впечатлението, че си лошо момче?!

— О, няма нищо! — махна безгрижно с ръка гостенката им.

— Сега ще си легнеш ли? — продължи Уенди.

Тайлър се откопчи от ръцете ѝ, погледна я злобно и изкрещя: — Нееее!

После хукна като хала из стаята.

— Много се извинявам! — обърна се сконфузено Уенди към Джени, като се изправи. Сега, след като вече беше изискала от сина си да си ляга, беше длъжна да отстоява позицията си докрай.

Къде, по дяволите, се бави Шейн?!

— Не се тревожи за мен! — кимна Джени и си наля последната капка вино в чашата. Вдигна празната бутилка и добави: — Ще отида да отворя друга!

Уенди кимна и хукна да гони Тайлър. От гърдите ѝ се отрони дълбока въздишка. При обичайни обстоятелства не би имала нищо против Джени да стои и до среднощ. Но пък при обичайни обстоятелства Шейн си беше вкъщи. Божичко! Да не е започнал тайно да се дрогира?

Сграбчи сина си за крайчеца на блузката и го вдигна. Детето започна да пищи и да я рита. Без да му обръща внимание, тя го понесе към стаята му.

Всички детски стаи обхващаха огромно пространство, разделено само с картонени стени. На Уенди ѝ се искаше да живеят в истински апартамент, с истински стени, обаче Шейн бе настоявал да живеят в плевня, защото било „много шик“. От време на време ставаше въпрос за ремонти или за преместване, но тъй като тя нямаше никакво свободно време, нещата си оставаха само на приказки — очите на съпруга ѝ блясваха гневно само при мисълта за майстори или за агенти по недвижими имоти. Поради всичко това продължаваха да си живеят в старата плевня, която с всеки изминал ден рухваше все повече и повече.

Сега Уенди постави сина си на леглото. Той започна да скача. Но къде е Шейн, за бога?! Обикновено той приспиваше Тайлър, а тя само влизаше, за да го целуне за „лека нощ“. Когато си беше вкъщи, разбира се. Защото доста често не беше вкъщи, а на снимките на поредния си филм. И макар че никога не би си признала пред никого, с изключение може би на Нико или Виктори, понякога имаше моменти, когато семейството изобщо не ѝ липсваше, когато се чувстваше изключително щастлива, че е сама, че е успешно реализирала се в живота личност, без никакви семейни връзки, които да ѝ тежат като камък на шията и само да я дърпат назад!

Тайлър си запуши ушите и се разпищя.

— И аз се чувствам точно така, скъпи! — кимна Уенди и го сграбчи за предницата на блузката.

Точно тогава той вдигна ръка и я цапардоса. Право в лицето. С юмрук.

Уенди ахна и се дръпна назад шокирана. Първата ѝ мисъл бе, че детето по никакъв начин не е искало да направи точно това. Но ето че той отново се приближаваше нападателно към нея, свил дребната си, мършава ръчичка в юмруче. Уенди не можеше да повярва на очите си. Беше чувала за момченца, които удрят майките си (пък и за по-големи мъжаги). Но никога не бе допускала, че собственият ѝ син ще се обърне срещу нея, че сладкото ѝ шестгодишно дребосъче ще я малтретира така, сякаш е някаква... някаква прислужница!

Дорева ѝ се. Заболя я. Заболя я душата. Ето ги пак, на самата повърхност — милионите години на мъжко насилие над жените! И абсолютната убеденост, че са в правото си да се държат като господари на света!

Изпълни я неизпитвана досега ярост. Ненавист към малкото копеленце. Задиша учестено. Сграбчи го за китките и го стисна като менгеме.

— Никога повече не си и помисляй да удряш мама, разбра ли?!
— просъска в лицето му. — Ясно ли е? Никога повече не удряй мама!

Той я изгледа... объркано? Като че ли не схващаше, че е извършил нещо лошо. „И сигурно е точно така“ — каза си Уенди и пусна ръцете му.

— Право в леглото, Тайлър! Веднага! — заповяда му тя.

— Ама... — запротестира той.

— Веднага! — вече бе принудена да извика майка му.

Детето виновно се сви в леглото с дрехите. Въобще не й пукаше. Когато се върне, Шейн ще му облече пижамката. Пък и да спи с дрехите, голяма работа! Няма да му стане нищо за една нощ!

Излезе от импровизираната стая и затвори вратата зад гърба си. Продължаваше да трепери от ярост. Облегна се на стената и сложи ръка върху устните си. От очите й рукоуха сълзи. Обичаше сина си. Наистина! Всъщност обожаваше всичките си деца! Но те очевидно я мислеха за отвратителна майка. Ето Тайлър например — той определено я мразеше!

Уенди не бе в състояние да се справи с всичките тези разнородни емоции. Така става, когато имаш толкова деца. Безкрайни емоции. И не всичките от тях особено приятни.

Изпълни я чувство на вина.

Насочи се към дневната. В рамката на вратата зърна в далечината Джени Кадин — изглеждаше като красиво момиче от снимка на модно списание. Чупливата ѝ коса беше вдигната небрежно на тила ѝ. Дългите ѝ крака бяха опънати лениво напред. За момент на Уенди ѝ се стори, че я мрази. Мразеше я заради свободата ѝ, заради всичко онова, с което не ѝ се налагаше ежедневно да се справя. Дали Джени бе наясно каква щастливка е, че е свободна?

Направи завой към кухнята, отвори камерата на хладилника и извади оттам бутилка водка.

„Защо въобще се реших да имам деца?!“ — запита се тя и си наля едно малко. Изпи го на един дъх. Ако не беше родила, двамата с Шейн сигурно отдавна нямаше да бъдат заедно. Но не това бе истинската причина. Тресна вратата на камерата. Целият хладилник

беше украсен с рисунките на децата — точно така, както и хладилникът в родния ѝ дом съхраняваше нейните творби, както и тези на четирите ѝ по-малки братя и сестри. Беше родила децата просто защото за нея това беше най-естественото нещо на света — всъщност никога не го бе поставяла под въпрос. Спомни си, че още когато беше малка, на годините на своята Магда сега, си мислеше, че няма търпение да стане „голяма“ (на двадесет и една), за да започне да ражда деца (сигурно на някакъв етап майка ѝ, ѝ беше казала, че това е възрастта, на която жените могат да имат деца). И именно поради тази причина нямаше търпение да започне да прави секс. Още на тринадесет даде първата си истинска целувка на момче, а на шестнадесет изгуби девствеността си. Хареса ѝ. Изпита оргазъм още в мига, в който момчето напъха члена си в нея.

— Наред ли е всичко? — провикна се Джени от дневната.

— Да, няма проблеми — отговори Уенди, стегна се и се отправи към гостенката си.

Тази вечер на всяка цена трябва да прави секс с Шейн! При това истински! През последните няколко месеца Шейн се беше омързеливил доста по отношение на секса — или може би тя просто го беше разглезила. Благоволяваше да ѝ разреши да му прави свирки, но после ѝ обръщаше гръб и блажено заспиваше. По едно време тази традиция започна да я притеснява, но пък и не ѝ се искаше да го притиска. Когато човек е женен от дванадесет години, не може да не си дава сметка, че всяко семейство преминава през различни фази на взаимоотношенията.

Чу завъртането на ключа в ключалката. И всичко автоматично се върна на мястото си.

В дневната се появи Шейн, излъчващ обичайната си момчешка жизненост. Все още не бе изгубил тена си от коледната им почивка в Мексико, а бузите му бяха порозовели от студа навън. Около Шейн винаги имаше нещо тръпчиво мъжко, което караше цялата енергия в къщата да се раздвижва при неговата поява. Сякаш въздухът се увеличаваше, къщата ставаше пълна.

— Здравсти! — извика той и метна палтото си на един стол.

— Шейн, скъпи! — изгука Джени и потупа мястото до себе си.
— Тъкмо си говорехме за теб!

— Сериозно?

Погледна към Уенди. Очите им се срещнаха. Уенди долови някаква стоманена нотка в тях, но реши да не му обръща внимание. Сигурно се чувстваше виновен, че е закъснял за вечеря, и сега очаква от нея да му стъжни живота. Е, обаче тя ще го изненада. Няма да спомене закъснението му. Даже няма и да го пита къде е бил.

— Тъкмо казвах на Уенди каква щастливка е, че има теб! — продължи да флиртува Джени.

Шейн се смръзна, но след малко запита:

— Има ли още вино?

— Тонове — отговори Уенди, — но ако се беше сетил да поръчаш! — Незнайно защо, но внезапно почувства необходимостта да му припомни кой контролира нещата в тази къща.

— Може, но не съм се сетил — отвърна той.

— Е, няма значение — махна с ръка съпругата му. И тъй като изпита лека вина, стана, отиде до кухнята, донесе чаша на Шейн, наля му малко вино и му го подаде.

— Благодаря — кимна той и я изгледа хладно, като непознат.

— Филмът ни ще стане истински хит! — отбеляза Джени, приведе се към Шейн и докосна крака му. — Уенди каза ли ти вече?

— Естествено, че ще бъде хит — отбеляза Шейн и отпи от виното си. — Щом ти играеш в него!

Джени си тръгна след четиридесет и пет минути. Шейн я изпрати до колата ѝ. Когато се върна, над дома им се спусна неочакван хлад.

Без да поглежда към жена си, той се отправи към кухнята и си наля чаша водка.

— Но какво правиш, за бога?! — възкликна Уенди. Прииска ѝ се да го докосне, да оправи нещата, но между тях сякаш се бе издигнала стена. Отказа се и отсече: — Шейн, не знам какъв ти е проблемът, но ти предлагам да изплюеш камъчето!

Той отпи огромна глътка от водката си и заби поглед в земята. Накрая изрече през стиснати зъби:

— Уенди, днес изобщо не се майтапех! Искам развод!

„Горката Уенди!“ — помисли си Виктори за хиляден път през тази седмица.

Бяха изминали десетина дена, откакто Шейн бе пуснал бомбата за развода и бе напуснал общото им жилище. Онази вечер Уенди ѝ се бе обадила в единадесет и половина, пиана и в пълен шок, та Виктори се бе принудила веднага да си хвърли палтото върху пижамата и да отиде при приятелката си. За поведението на Шейн не съществуваше абсолютно никакво обяснение, а апартаментът бе с краката нагоре. Магда бе станала и настояваше да знае какво става, а бебето, като че ли долавяше, че нещо не е наред и се опитваше всячески да суче, въпреки че майка му го бе отбила преди повече от година. Кърмата на Уенди бе отдавна пресъхнала, но въпреки това тя позволи на малката си дъщеричка да суче — щом това можеше да я успокои, значи си струваше.

— Виж ме на какво приличам! — бе извикала тогава тя, седнала на дивана, с разкопчана блуза и свален сутиен и с беше, вкопчено в гърдата ѝ. — Ето това е целият ми шибан живот! Работя по седемдесет часа седмично, а моят съпруг се въртна и ме напусна просто ей така, без никаква причина! Как, по дяволите, успях да стигна дотук?!

Виктори се загледа разтревожено в Уенди и изрече:

— Нали не смяташ сега да ми разиграеш сценка в стил Сара-Катрин?!

За нейно огромно облекчение приятелката ѝ се разсмя.

За тях трите Сара-Катрин се бе превърнала в нарицателно име за конкретен вид момичета, които пристигат в Ню Йорк от провинцията, започват да се катерят по социалната стълбица, извоюват известни успехи, но после най-неочаквано се сричат. Някога тя бе действителна личност. Бе се докопала до върховете на бизнеса с нощни клубове, а веднъж в „Бонфайър“ дори бяха публикували неин портрет в шест страници. Ала ето че една прекрасна вечер, без никакво

предупреждение, тя се побъркала и тръгнала чисто гола по Пето авеню да обира витрините на магазините.

— Така и няма да разбере защо Сара-Катрин е полудяла — отбеляза Виктори. — Но като се замисля за нея, настръхвам. Може да се случи с всеки от нас!

Уенди изсумтя. Бебето продължаваше да бозае несъществуващото ѝ мляко.

— Ако питаш мен, тя си беше луда още от самото начало. Но тъй като беше преуспяваща, никой не забеляза. Когато си на върха, подобни неща обикновено ти се разминават.

— Коя е тази Сара-Катрин? — намеси се в разговора Магда.

— Една жена, на която в никакъв случай не би искала да приличаш — отсече Виктори.

— Аз искам да приличам на мама, когато порасна! — отсече авторитетно момичето. — Да бъда кралица и да се разпореждам с хората!

Уенди и Виктори си размениха многозначителни погледи. После Уенди изтъкна:

— Мама не се разпорежда с хората, скъпа! Просто им казвам какво трябва да направят! Това е част от работата ми!

— Напротив! Нали се разпореждаше и с татко! Всички си мислеха, че на него му харесва, но ако искаш да знаеш, точно затова те напусна!

Накрая Виктори успя да накара Магда да се върне в леглото си, но само срещу обещанието, че ще я пусне да разгледа демонстрационната зала. Горката Магда беше в онази особена възраст между детството и зрелостта, когато нищо не беше лесно! Беше станала доста пухкава, а гърдите ѝ бяха започнали да набъбват. Виктори изпитваше искрено съжаление към нея, но какво можеше да направи?

„Горката Уенди!“ — помисли си за кой ли път сега тя и погледна през прозореца.

Беше се разположила на задната седалка на свръхмодерна лимузина мерцедес и се чувстваше като агне на заколение. Возилото, предназначено да накара хората да се почувстват нищожни, принадлежеше на Лин Бенет и бе изпратено специално за нея. Беше се опитала да обясни, че може да пристигне на срещата и със собствени

средства, но Елън, асистентката на Лин, ѝ се бе примолила да се съгласи на този вариант. „Ако не приемете, шефът ще побеснее!“ — бе добавила тя.

Да, Лин Бенет. Ето ти един типичен пример за човек, който се разпорежда с хората!

Включи телефона си и набра номера на Уенди.

— Искаш да ти кажа честно ли? — изрече в телефона приятелката ѝ с леко приглушен глас, като че ли дъвчеше нещо. — През последните два дена бях толкова заета, че буквално не ми остана време да мисля за Шейн. Как смяташ, това нормално ли е или не?

— Прекрасно е! — отбеляза Виктори. — Запомни, че независимо какво ще стане с Шейн, ти си имаш кариерата! И децата, разбира се!

— Знам, че никой не ми вярва, но аз съм сигурна, че накрая той ще се върне!

— Никой не го познава така добре, както ти! — каза Виктори, но веднага си помисли, че Уенди или се държи храбро, или предпочита да си затваря очите за истината. А може пък да е права! Шейн може би ще се върне при нея. Къде другаде да отиде? Не разполага нито с пари, нито с някаква работа! Освен, естествено, ако не си намери друга лековерна жена, която да се грижи за него. Виктори бе изключително внимателна да не огласи последното пред приятелката си, нито пък да се издаде какво е истинското ѝ мнение за Шейн. Защото, ако двамата накрая все пак се съберат, тя не искаше мнението ѝ да се превърне в проблем между нея и Уенди. — Успя ли да се чуеш днес с него?

— Вчера се чухме — отговори неопределено Уенди.

— И?

— Казва, че мислел. Така че се старая да го оставя да размишлява на спокойствие.

— Нищо чудно просто да е изпаднал в кризата на средната възраст! Нали тази година навършва четиридесет?

— Точно така. Шибани мъже! Защо на тях им е позволено да имат криза на средната възраст, а на нас — не?! Казвам ти, че в най-скоро време и аз ще изоставя всичко и ще отпраша за Индия на духовно пътешествие! Да го видим дали ще му хареса! Ти къде си сега, между другото?

Виктори се вторачи в тила на шофьора пред себе си и отговори шепнешком:

— Имам една среща. С Лин Бенет! В момента съм в колата му!

— Очевидно ще се забавляваш — отбеляза с горчивина Уенди.
— Той поне ще може да плати вечерята ви! Но пък ще трябва да прибегва до виагра, за да прави секс!

— Така ли смяташ наистина? — извика Виктори. Досега изобщо не се беше замисляла по този въпрос.

— Всичките тузари пият виагра. Направо са се вманиачили на тази тема! Особено онези от Холивуд! — отбеляза презрително Уенди.
— Да, знам, че Лин Бенет живее в Ню Йорк, но иначе си е типичен холивудски магнат! Всичките му приятели са филмови звезди. Освен това не пропуска нито един от мачовете на „Лейкърс“! Направо ме побиват тръпки, като си помисля за това!

— За кое, за баскетбол ли?

— Не, за виаграта! — отсече приятелката ѝ. — Така де, ако не можеш да го вдигнеш без помощта на медицината, не е ли това ясен знак от природата, че вече ти е време да прекратиш секса?!

Виктори се засмя. Но въпреки думите на Уенди тя долавяше, че приятелката ѝ е доста разтревожена за случилото се с Шейн. Защото изобщо не беше в неин стил да напада така мъжете.

Накрая приключиха разговора и Виктори пак погледна през прозореца. Лимузината вече напредваше по Медисън авеню, покрай скъпите дизайнерски магазини с площ над пет хиляди квадратни метра от рода на „Валентино“. Пак се замисли за случилото се между Уенди и съпруга ѝ и се смръщи. Страхуваше се за приятелката си — страхуваше се какво ще се случи с нея, ако Шейн не се върне. И двойно повече се страхуваше какво ще стане, ако той се върне.

Когато се запозна с Шейн — преди много години, на един коктейл в Лос Анжелис, където той беше заедно с Уенди, — тя го възприе така, както сигурно и Уенди го бе възприемала в началото. После с изненада разбра, че Уенди е омъжена. Тя беше прям човек, с момчешко излъчване — не носеше никакъв грим, а обичайното ѝ облекло беше дънки и ботуши, мъжка риза и тъмносин блейзер. Тогава Виктори се зачуди дали Уенди не се бе лишила съзнателно от своята женственост, за да я възприемат на сериозно в киноиндустрията, но постепенно осъзна, че тя си е просто такава. От Уенди се излъчваше някаква особена топлота и лекота на общуването, която напомни на Виктори за момичетата, с които се сприятеляваше, когато беше на

осем. Като зрял човек, Уенди се бе превърнала в онзи тип жена, която останалите жени смятат за красива, а мъжете рядко забелязват. И през първата седмица на тяхното запознанство тя с абсолютно нищо не подсказа на Виктори, че в живота ѝ има мъж.

Поради всичко това Виктори бе истински шокирана, когато на поредния коктейл Уенди се появи с един възхитителен млад мъж. Шейн имаше буйна, рошава коса и закръглено херувимско лице. Не беше особено висок, но за мъж с неговото излъчване това и не беше задължително. В началото тя въобще не ги възприе като двойка. Шейн се държеше като момче, което не се смята за достатъчно зряло, за да бъде женено, и имаше лицето на мъж, който не счита за наложително да се обвързва конкретно, с която и да е жена. В душата на Виктори автоматично се зародиха подозрения — дали всъщност Шейн не е гей, или пък само използва Уенди.

— Нямах представа, че вие двамата сте женени! — бе възкликнала изумено Виктори, прехвърляйки погледа си от единия към другия и обратно.

— Е, аз съм нейната голяма тайна! — бе отбелязал Шейн, съзерцавайки Уенди с обожание. — Гледа да не ме показва много пред хората!

Уенди се бе засмяла гордо, а Виктори се бе почувствала като пълна идиотка. И действително само една глупачка не би допуснала и трета възможност — че Шейн просто обича Уенди. И защо да не я обича?! По онова време тя познаваше Уенди само от няколко седмици, но вече бе убедена, че тя е прекрасен човек. И фактът, че Шейн е бил достатъчно интелигентен, за да прозре колко великолепна е Уенди, бе напълно достатъчен за Виктори, за да го хареса.

Ала обожанието ѝ не бе продължило особено дълго. Веднъж успял да надникне отвъд красивата фасада на Шейн, човек разбираше, че той е като евтина сребърна паница — щом потъмнее, загубва завинаги блясъка си. Той беше типичен мазник, непрекъснато се опитваше да се натяга на приятелите на Уенди от филмовия бизнес. Съпругата му си съдираше задника от работа, докато негова милост си караше кефа — голф, ски, скейтборд. А по отношение на външния си вид бе по-зле и от жена. По време на няколко гостувания на Виктори в техния дом Шейн не бе пропуснал да се изфука с разнообразните си нови придобивки към личния си гардероб: „Долче & Кабана“, „Ралф

Лорен“, „Прада“ и какво ли още не. А един път бе извадил обувки на „Коул Хаан“ от алигаторска кожа, които струваха 1 500 долара! Уенди просто се бе изсмяла. Възприемаше поведението му като смешно — посещенията му в SPA центровете, редовните сесии за масаж, редовният маникюр и педикюр. Бе стигнал дори дотам, че да изруси връхчетата на щръкналата си коса и да си слага инжекции с ботокс! Та самата Уенди не си бе поставяла такива инжекции (не че имаше нужда — по бялата кожа на лицето ѝ, което много трудно хващаше тен, нямаше никаква бръчица)! А напоследък говореше и за пластична операция на очите, която щяла да му бъде направена от някакъв скъпарски холивудски пластичен хирург.

— Уенди — бе рискувала веднъж Виктори да се обърне към приятелката си, — не се ли притесняваш, че Шейн ще пропилее всичките ти пари?

Това беше в навечерието на Нова година, преди две години. Уенди и Шейн бяха организирали парти, беше станало много късно и повечето гости вече си бяха тръгнали. Шейн бе заявил, че си ляга. Уенди, Виктори и Нико седяха на старото канапе, продължаваха да пият шампанско и да споделят най-големите си тайни.

— Ти никога не си се омъжвала, затова надали разбираш — бе отвърнала Уенди. — Защото, когато човек създаде семейство, всичко трябва да се споделя. Искаш партньорът ти да бъде щастлив. Пък и аз не съм полицаи, та да надзиравам поведението на Шейн! Не искам и той да ме надзирава. Просто го обичам.

Виктори никога нямаше да забрави нито този миг, нито страстта, с която бе говорила тогава Уенди. Реакцията ѝ бе показателна за добротата, щедростта и благородството на нейния характер. Уенди обичаше да закриля хората, да се грижи за тях. На Виктори често ѝ се искаше да бъде като нея, но се съмняваше, че би могла. Водещи в скалата на нейните ценности бяха справедливостта и равнопоставеността, така че когато се стигнеше до връзки с мъже, тя задължително държеше сметка кой какво е дал и кой какво е взел. Експертите в областта на човешките отношения непрекъснато напомняха, че не трябва да се подхожда по този начин, но тя просто не бе в състояние да го превъзмогне. Обичаше, когато вечер си легне, да знае, че мъжът е вложил точно същото количество усилия във връзката

им, колкото и тя. И тъй като мъжете обикновено не го правеха, всичките й връзки завършваха с...

Мобилният й телефон иззвъня. Тя го обърна към себе си и погледна номера. Господи! Пак Елън! Сигурно за пети път днес. Виктори включи телефона и изрече с примирен глас:

— Здравейте, Елън!

— Направо няма да повярвате! В крайна сметка Лин настоя да се срещнете в офиса му!

Виктори подбели очи и отговори:

— Добре тогава. Но сигурна ли сте?

— Да, този път и двамата сме сигурни! — извика ентусиазирано Елън.

От другата страна на линията се дочу някакво тракане и преместване и ето че накрая се обади самият Лин Бенет:

— Здравсти, хлапе! Довлечи си задника тук, при мен, на Седемдесет и втора улица!

— Само след минутка ще бъда там — отговори Виктори, като се стараеше да не издава раздражението си.

Изключи, приведе се към шофьора и каза:

— Беше Елън. Оказва се, че ни очакват на Седемдесет и втора улица.

После се отпусна назад. Ама това вече наистина е прекалено! Този човек не може ли да вземе едно решение и да се придържа към него?! Ставаше ясно, че той е собственик на две огромни сгради, които обхващат цяла една пресечка — от Седемдесет и втора до Седемдесет и трета улица. Домашният му адрес беше на Седемдесет и трета, а служебният — на Седемдесет и втора. Елън й се беше обаждала преди десетина минути — първо, за да й каже, че Лин я чака в жилището си; после, че е променил решението си и че иска да я види в офиса си. След това пък му беше хрумнало да се чакат в музея „Уитни“. А ето че сега пак настояваше да се срещнат в офиса му.

За нея подобно поведение бе просто един не особено деликатен начин да й подсказе, че неговото време е по-ценно от нейното.

Най-сетне колата спря и шофьорът излезе, за да й отвори вратата. Обаче Виктори нямаше време за подобни официалности — излезе сама, застана на тротоара и вдигна глава към сградата на Лин. Тя представляваше, меко казано, чудовищност — цялата беше облицована

в бял мрамор, а в единия ѝ край стърчеше куличка! На Виктори ѝ се стори, че от прозореца на кулата наднича женско лице. Тревожно лице.

А после лицето изчезна.

Поколеба се. Питаше се дали всичко това не е чиста загуба на време. Та тя още не бе опознала Лин Бенет, а ето че вече не го харесваше. „Веднага звънни на Елън и ѝ кажи, че сега ти си променила решението си! — пошепна дълбоко в душата ѝ някакъв глас. — Какво може да ти направи този човек? Да се ядоса и да ти съсипе бизнеса ли?!“

Но точно в този момент тежката порта от ковано желязо се разтвори бавно и към нея със заплашителна походка се насочи едър, набит мъж, с черен костюм и слушалки на ушите. На Виктори ѝ се стори, че той ходи така, сякаш се е насрал.

— За срещата с господин Бенет, нали? — попита мъжът. — Да...

— Всичките си гости ли посрещате по този начин? — осмели се да попита тя.

— Да, разбира се — кимна той и я въведе вътре.

— Какво искаш да кажеш с това дали е хубава? Разбира се, че е хубава! Разкошна е! — изрече Лин Бенет и погледна към Виктори, докато продължаваше да говори по телефона.

Седеше на въртящ се стол от кафява кожа и пушеше пура, вдигнал обувия си в шикозни английски обувки крак върху бюрото си, като че ли разполагаше с цялото време на света и тя не го чакаше. Офисът въплъщаваше представата на някакъв вътрешен дизайнер за библиотеката кабинет на типичния джентълмен — ламперия по стените, секции до тавана, ориенталски килим и огромен, емайлиран пепелник за пури с логото на „Дънхил“. Виктори седеше на ръба на малък френски фотьойл, покрит с тапицерия на леопардови шарки. В момента, в който той я погледна, тя се усмихна учтиво.

Докога ще трябва да търпи всичко това? Беше пристъпила прага на офиса на Лин най-малко три минути по-рано от уговореното, а ето че той все още говореше по телефона! Защо просто не стане и не си тръгне?!

— Вече е тук — продължаваше Лин в телефонната слушалка. — Името ѝ е Виктори Форд. Точно така — кимна и намигна на гостенката си. — Модният дизайнер, да. Същата. Наистина красива жена, казвам ти! — После сложи ръка върху слушалката и ѝ заяви: — Танър Коул те познава много добре и одобрява срещата ни! Ето, вземи! — Подаде ѝ телефона. — Кажи му „здрости“! Окуражи го малко! Горкичкият! Напоследък хич не му върви в романтичната част.

Виктори въздъхна, изправи се и пое слушалката от ръката на Лин. Поведението му беше детинско! Много мразеше да я принуждават да разговаря по телефона с човек, когото не познава. Ако ще и този човек да е филмова звезда.

— Ало! — изрече сега тя в телефонната слушалка.

— Не му позволявай да ти се качва на главата! — изгука великият Танър Коул в ухото ѝ.

— В никакъв случай — отсече тя и погледна към Лин. — Защото ако го направи, ще трябва да започна да излизам с вас!

Лин грабна слушалката от ръката ѝ с престорена ярост изкрещя в нея:

— Чуваш ли я какви ги говори, моля ти се?! — обърна се и ѝ се ухили. Виктори забеляза, че зъбите му са огромни и ослепително бели. — Каза, че май трябва да тръгне с теб, а не с мен! Очевидно само тя не е чувала нищо за размерите на онази ти работа!

Виктори въздъхна и се върна на фотьойла си. Вдигна ръка и погледна демонстративно часовника си. Лин беше такъв шоумен, че човек просто не можеше да не го съжали. Вероятно това негово поведение се дължеше на вътрешната му неувереност. Да, трудно е за вярване, но не и невъзможно. Може би именно неувереността бе в основата на непрестанния му стремеж да прави пари. Огледа се и зърна три чудати графики — на Александър Калдърс, които струваха стотици хиляди долари. Нищо чудно Лин да бе замислил цялата тази сценка, с цел да я впечатли — когато тя влезе, да го заvari да говори по телефона с големия си приятел Танър Коул.

Кръстоса крака. Защо пък не! Най-малкото е почувствал необходимостта да положи някакви усилия! Почувства съжаление към него.

— Ясно, мой човек! Добре! Ще се видим утре вечер, при шибаните „Янки“! — извика той и затвори телефона. Бейзболният сезон беше в разгара си. Лин безсъмнено притежаваше запазена лежа на стадиона на „Янките“.

Виктори се замоли да не започне сега да ѝ говори за спорт.

— О, здравей! Как си? — извика възторжено той, като че ли току-що я бе забелязал. Изправи се, заобиколи бюрото си, сграбчи и двете ѝ ръце и се приведе, за да я целуне по бузата. — Изглеждаш страхотно!

— Благодаря! — кимна хладно Виктори.

— Не, говоря ти съвсем сериозно! — каза той, без да пуска ръката ѝ. — Много се радвам, че прие поканата ми!

— Няма проблеми — изрече сковано тя. Чудеше се дали и той се чувства точно толкова неудобно, колкото и тя.

— Елън! — изкрещя най-неочаквано той. — Колата долу ли е?

— Много добре знаете, че е долу — достигна до тях гласът на Елън от другата страна на вратата.

— Да де, ама точно пред входа ли е? Искам просто да изляза от сградата и веднага да вляза в колата! Не ми се виси отпред като прани гаци да чакам Бъмпи!

— Веднага ще го предупредя, че слизате — изчурулика весело асистентката му.

— Кой е Бъмпи? — попита Виктори, докато се питаше за какво ли ще разговарят цяла вечер.

— Моят шофьор — отговори Лин. — Господин Дупка. Ако ще по целия път да има само една-единствена дупка, той със сигурност ще я намери! Нали така, Елън? — извика на излизане той.

Виктори вдигна очи към него, като се чудеше дали говори сериозно или се майтапи.

Елън вече стоеше до бюрото си и държеше черно кашмирено палто. Лин пхна ръце в ръкавите и попита:

— Балончетата?

— Точно до вас — отговори асистентката му и посочи към бутилката шампанско „Кристал“ на бюрото си.

— В „Уитни“ сервират отвратително шампанско — обясни Лин. — Непрекъснато им казвам да си повишат стандарта поне на „Верв“, но те са си стиснати копелета. Та затова си нося от моето.

Елън тръгна след тях, понесла бутилката шампанско и две чаши. Виктори си каза, че една жена никога не би си и помислила да иска от секретарката си подобна услуга. Погледна смръщено към Лин и изсумтя. В този момент той зае мястото си на задната седалка, Елън му подаде бутилката и чашите и заяви:

— Забавлявайте се, деца!

Виктори погледна изумено секретарката, която улови погледа ѝ и само сви рамене.

После се извърна към Лин, който вече разкъсваше с опитни ръце златното фолио на бутилката. Присви очи. Ако ще нищо друго да не излезе от тази вечер, най-малкото ще даде на Лин Бенет един хубав урок.

„Този Лин Бенет е голям кретен!“ — помисли си Нико, като присви очи към заглавната страница на вестник „Ню Йорк поуст“. Водещото заглавие крещеше: „Ред Сокс на върха!“, но в квадрата в горната част се мъдреше снимка на Лин Бенет с надпис: „Прочутият милиардер в кучешка схватка! Виж стр. 3“

„Надявам се някое куче да го е ухапало!“ — каза си Нико и обърна на трета страница. За съжаление обаче историята се оказа пълно разочарование. Разказваше единствено за това, как Лин Бенет не желаел училищният двор зад къщата му след шест вечерта да се превръща в кучкарник. Цитираше се изказването му за „нехигиеничните условия“, на което авторът противопоставяше мнението на съседите, че Лин Бенет е „грубиян и кучемразец“. Нико беше напълно съгласна с тях — на този свят нямаше нищо по-лошо от мъж, който мрази кучетата. Познаваше Лин Бенет от много години и при всяка тяхна среща го бе възприемала като човек, който като дете не е пропускал възможността да скрие някое куче, когато никой не го гледа. Темата за мъжете и кучетата ѝ напомни за Кърби и неговото куче. Както и за това, какво бе направила с Кърби два пъти през изминалата седмица. Беше си обещала, че няма да мисли за Кърби, когато си е у дома и когато Сеймор е наблизо, защото смяташе, че това няма да бъде честно спрямо него. Затова сега затвори вестника и го хвърли на пода.

Беше неделя. Минаваше десет сутринта. Нико се намираше в „пещерата“ — залата за фитнес, която Сеймор бе направил в мазето на градската им къща. Залата бе разположена един етаж под приземния, където пък се намираха кухнята, градината и кучешките колибки и който някога бе представлявал лабиринт от малки складове без нито един прозорец. Но за скромната сума от 150 000 долара съпругът ѝ бе покрил пода със сезалов мокет и бе построил баня с душ, сауна и парна стаичка, без да броим високотехнологичните фитнес уреди. В момента Нико се намираше на един от тях — нещо, наречено „обгръщащ тренировъчен уред“. Измишльотината изискваше упражняващият се да бъде обгърнат с кожени каиши — всеки път, когато го използваше, тя се чувстваше като обект на някакъв странен научен експеримент. Кое то в известен смисъл си беше точно така.

Сведе поглед към дигиталния брояч. Оставаха ѝ още десет минути. Загледа се в отражението си в покритата с огледала стена.

Пъшкаташе и се потеше, смръщена от концентрация. Знаеше, че трябва да завърши упражнението. Оставаха й... още девет минути. А после ще останат осем, след това седем и така нататък — докато приключи. Много мразеше тези физически мъчения, но си даваше сметка, че не може без тях. И не само заради Сеймор. Добрият ѝ външен вид беше задължителна част от работата ѝ — в най-буквалния смисъл на думата. Виктор Матрик бе постановил, че неговите изпълнителни директори трябва не само да работят здраво, но и да спортуват здраво. Два пъти годишно организираше приключенско сафари за двадесетте си най-висши помощници, част от което се състоеше в трибой: рафтинг в буйните планински потоци, скачане от самолет (страхливците си имаха по един личен инструктор) и планинско колоездене в щата Юта. Съпрузите и съпругите бяха добре дошли, но не бяха задължителни. При все това Сеймор винаги я бе придружавал и винаги се бе отличавал със своята издръжливост. „Никой от вас не би могъл да се подготви специално за някоя от тези спортни дисциплини — обичаше да отбелязва той, — така че номерът е да бъдеш винаги в добра физическа форма. Тренираш ли редовно, първите места в тези състезания са ти гарантирани!“ Ето защо ѝ бе построил и тази фитнес зала.

Мобилният телефон на Нико, поставен на кукичка отстрани на уреда, неочаквано иззвъня. Тя се загледа притеснено в него. При нормални обстоятелства щеше да го остави горе, особено в неделя. Но тъй като сега имаше любовна връзка с Кърби (макар че все още не бе готова да признае дори пред себе си, че е така), предпочиташе да не рискува да бъде разкрита. Беше го предупредила, че при никакви обстоятелства не трябва да ѝ звъни вечер или през уикендите, но Кърби беше силно емоционален тип човек, което означаваше, че под влиянието на страстта лесно би забравил това нейно условие. Сега Нико погледна номера на дисплея и за свое огромно облекчение установи, че е Уенди.

— Здравсти! — извика бодро в телефона тя, докато сваляше каишите от тялото си.

— Виктори ходи с Лин Бенет! — обяви веднага Уенди със смесица от ужас и възхищение. — Двамата са във всички вестници!

— Да, знам, че имаше една среща с него, но...

— В събота вечерта ходила с него на бейзболен мач! — отбеляза възмутено Уенди. — Божичко! Надявам се да не заприлича на Сара-Катрин! Нали си спомняш, че Сара-Катрин също излиза с него?!

Нико изтри потта от тила си. Защо, за бога, Уенди изведнъж се е размислила толкова за Сара-Катрин?! Особено след като вече три години никой нито я бе чувал, нито я бе виждал (и слава богу!).

— Не че си падам особено много по Лин Бенет — отбеляза сега Нико, — но Вик изобщо не прилича на Сара-Катрин! Тя си има истински, сериозен бизнес! И огромен талант! — Знаеше, че Уенди се намира в онази кошмарна дупка, в която попадат всички жени, когато личният им живот започва да се разпада. В подобно състояние те си въобразяваха, че и животът на всички останали хора около тях също се разпада. — Искаш ли да обядваме заедно? — попита я сега тя, макар да си даваше сметка, че не трябва да си губи времето, а да работи.

— Искам, но не мога да си го позволя. Имам много работа — отговори унило Уенди.

— Аз също не мога. Какво ще кажеш за „Да Силвано“ в един? Ще звънна и на Виктори!

Затвори и отново вдигна вестника. Прелисти набързо страниците. Да, ето ги и тях, на шеста страница — огромна цветна снимка на Виктори и Лин Бенет, и двамата с бейзболни шапки на „Янките“. Виктори бе изправена и крещеше радостно, а Лин, чието издължено лице Нико винаги свързваше с хапчета за кашлица, бе вдигнал победоносно юмрук.

Е, очевидно нито един от двамата нямаше представа, че „Янките“ скоро ще изгубят.

Отнесе вестника до пейката и приседна. Отдръпна го от очите си, за да прочете надписа под снимката. Зрението ѝ беше започнало да отслабва — неизбежна последица от навлизането в четиридесетте. Сега успя да различи единствено думите „Влюбените гугутки“, а под тях: „Янките може и да загубиха, но това като че ли изобщо не притеснява милиардера Лин Бенет и модната дизайнерка Виктори Форд. Двамата са забелязани заедно из цял Манхатън...“

Как, за бога, се стигна дотук?! Когато за последен път бе говорила с Виктори — което беше в петък сутринта, — тя ѝ беше казала, че си е прекарала страхотно с Лин Бенет, но не и по начина, за който обикновено си мислят хората. После беше добавила, че надали

ще отиде на втора среща с него, защото дълбоко се съмнявала, че той ще я потърси. Нико се загледа по-внимателно в снимката. Виктори действително изглеждаше като човек, който се наслаждава на мига. Нико поклати глава. Приятелките ѝ никога нямаше да престанат да я изненадват с решенията и поведението си.

Случи се така, че Лин Бенет като че ли се влюби във Виктори и Виктори се влюби в него.

Добре де, според нея „влюбване“ като че ли бе малко пресилено. Но чувството, което я бе изпълнило, със сигурност би могло да се определи като начало на любов. Топлото, пълзящо нагоре-надолу из тялото ти чувство на превъзбуденост, когато установиш, че харесваш даден мъж, че той е приятен, а може би и нещо повече от приятен — че може би е изключителен за теб. Чувството на новото начало. Чувството на Коледа. Отвътре ти става хубаво, уютно, а отвън всичко ти се струва красиво и бляскаво.

— Ще бъда долу, на две крачки от теб. Така че, ако имаш нужда от нещо, просто слез. Или извикай Робер — каза сега Лин.

Робер беше икономът му — един от петимата членове на постоянния обслужващ персонал на къщата, сред които бяха още двама бодигардове, камериерка и готвачка. Приведе се, за да я целуне. Тя плъзна ръка по тила му и с наслада усети гладко избръснатата му кожа. После отговори:

— И без това трябва да се обадя на няколко места. Така че, не се притеснявай за мене!

— Да, това ми е много добре известно — отговори той и я целуна толкова настойчиво, че тя падна назад в леглото.

След минута обаче Виктори го избута нагоре и промърмори:

— Нали не искаш да закъснееш за срещата си с Джордж?!

— По дяволите! Копелето може и да почака! Нали кортът си е мой! — отбеляза Лин, но само след секунда се изправи. Той беше педант на тема задължения, точно като нея. Държеше да изпълни всички задължения, които бе поел. — Ще се видим след час!

— Приятно прекарване! — подвижна му тя.

Не пропусна да забележи, че тази сутрин Лин изглежда особено добре, облечен в бял костюм и обувки за тенис. Канеше се да играе

скуош с друг милиардер — Джордж Пакстън, на корта си за скуош, който, доколкото бе успяла да схване, бе разположен някъде зад къщата. Помаха му, чувствайки се като съпруга, която изпраща съпруга си на работа.

После се мушна отново под завивките и се огледа. Знаеше, че след малко трябва да стане. Но това легло на Лин Бенет беше адски удобно! Чаршафите бяха меки, а трите огромни възглавници зад гърба ѝ бяха като облаци, в които пропадаш с наслада. Цялото спално бельо беше, естествено, в бяло. Както и килимите, и тежките копринени завеси, и мебелите „Бидемайер“ — обаче истински „Бидемайер“, като онзи, който се намира само в Европа или на някой аукцион в „Сотбис“, а не простите имитации, с които подлъгваха снобите в старата част на Гринич Вилидж. Само мебелите тук струваха най-малко половин милион долара. Но пък чаршафите... те бяха божествени!

Защо светът е устроен така, че само много богатите могат да си позволят подобни чаршафи? Тя беше отишла в най-скъпия магазин за спално бельо на Медисън авеню — „Пратези“, където бе платила хиляда долара за един комплект чаршафи (всъщност петстотин, защото бяха на разпродажба). И те пак не бяха така меки като тези. Чаршафите на Лин символизираха разликата между милионера и милиардера. Напомняха ти, че независимо колко си богат, винаги ще има някой, който е по-богат от тебе.

Но на кого му пукаше?! Лин може и да има много повече пари от нея, но тя пък бе светска дама, която си бе създала съвсем сама както името, така и бизнеса, и интересния си живот и в този смисъл нямаше никаква нужда нито от Лин, нито от неговите чаршафи. От друга страна, точно това бе и интересното на връзката с Лин. Вярно е, че беше истински задник, но пък забавен задник. И сега, отпускаяки глава върху меката възглавница (която я обгърна от двете страни така, че едва не я задуши), тя се върна мислено към събитията от последните няколко дена...

Онази вечер на първата им, почти катастрофална първа среща тя бе подхванала Лин още в мига, когато колата се бе отделила от тротоара.

— Наистина ли се налага да принуждаваш асистентката си (съзнателно бе избегнала думата „секретарка“) да ти носи шампанското чак до колата? — бе попитала Виктори.

— Че тя няма нищо против! — бе отбелязал спокойно той, докато отваряше шампанското. — Тя е най-добре платената секретарка в цял Ню Йорк. Освен това ме обича.

— Само защото е длъжна да го прави. И от къде на къде ще я караш да ти урежда личните срещи?! Защо не се обади сам? — продължи Виктори.

Много добре знаеше, че се държи изключително грубо, но точно в този момент изобщо не й пукаше. Лин я бе накарал да го чака, докато довърши разговора си с Танър Коул — постъпка, която изобщо не отстъпваше по грубост на нейната.

— Ами... — започна Лин, докато наливаше шампанското в чашите, сложени в специалната поставка от полирано дърво в средата на задната седалка, — минута от моето време струва около пет хиляди долара. Не че твърдя, че ти не ги заслужаваш, но ако ти се бях обадил и ти ми беше отказала, щеше да ми струва близо двадесет хиляди долара!

— Убедена съм, че можеш да си позволиш подобна дребна сума! — бе изтъкнала тя с тон, изпълнен с презрение.

Въпросът не е дали мога да си ги позволя или не, а дали искам — бе натъртил, ухилен самодоволно, той.

Тя му бе отвърнала с цинична усмивка. Не можеше да се отрече, че е красив мъж. Обаче усмивката му беше като на акула.

— Това е най-жалкото извинение за страх от отказ, което някога съм чувала — бе заявила тогава Виктори. И бе взела решение, че ще се покаже с него в музея „Уитни“, а след това ще се прибере вкъщи. За нищо на света няма да позволи на този човек да я принуди да вечеря с него.

— Да де, обаче не получих отказ! — изтъкна Лин.

— Ще имаш тази възможност!

— Наистина ли толкова ми се сърдиш, че накарах Елън да уреди срещата ни тази вечер? — обърна се изумено към нея той. Е, поне имаше благоприличието да се престори на объркан.

— Сърдя се, но не заради това! Сърдя се, защото ме накара да вися в кабинета ти като идиотка, докато ти благоволиш да си довършиш разговора с Танър Коул!

— Да не би да твърдиш, че всеки път, когато се появиш в стаята, аз трябва да ти скачам на крака и да прекъсвам всички разговори?

— Точно така! — натърти Виктори. — Освен ако аз самата не разговарям по телефона. Тогава е друго.

След тези думи тя го изгледа внимателно, питайки се как ще ги приеме. Дали пък няма да я изхвърли от колата си? И да го направи, голяма работа! Но както скоро стана ясно, той изобщо не я възприемаше на сериозно. Телефонът му внезапно иззвъня. Той го погледна, присви очи, за да види номера, и заяви:

— Е, ще ми разрешиш ли да приема обаждането на президента на Бразилия?

Тя се усмихна хладно и отсече:

— Когато си с мен, дори и президентът на Бразилия може да почака!

— Както кажеш! — кимна спокойно той и изключи.

В продължение на няколко минути в колата се възцари упорито мълчание. Виктори се запита как така, щом като изобщо не го познава, двамата се карат като двойка, проживяла години и години заедно. Душата ѝ се изпълни с чувство за вина. Не бе в стила ѝ да се държи като кучка. Вярно е, че мъже като Лин Бенет са в състояние да извадят наяве и най-лошите качества на всяка жена, но тя реши, че в никакъв случай няма да му се поддаде. Затова накрая се обади:

— Наистина ли беше президентът на Бразилия?

— Не, беше Елън — засмя се той. — Едно на нула за мен!

Стегна се, стараяйки се да скрие усмивката си. После изрече с равен тон:

— Засега!

— В интерес на истината, резултатът е в твоя полза. Едно на нула за теб. Защото наистина беше президентът на Бразилия.

„Господи, този човек е луд!“ — помисли си тя.

Лимузината зави на ъгъла на Медисън авеню. Пред музея „Уитни“ имаше истинско стълпотворение на коли, но Лин най-неочаквано реши, че Бъмпи трябва да спре точно пред входа и никъде другаде.

— Вмъкни се между тях, Бъмпи! — започна да го подканя той.

— Опитвам се, господин Бенет! Но точно пред нас има една лимузина...

— Мамка ѝ на лимузината! — извика Лин. — Това е каручката на стареца Шайнър! Или, по-точно казано, на Шибаняка! — добави

вече към Виктори. — Когато бях млад и едва прохождах в бизнеса, той ми заяви, че никога няма да мога да изкарам и петак. Да знаеш, че никога няма да му позволя да забрави тези свои думи! — После се обърна към шофьора и отсече: — Бъмпи, ако след пет секунди лимузината на Шибаняка не се е изпарила, удари я!

— Ама тогава ще дойде полицията и ще изгубим още повече време! — запротестира нещастният шофьор.

— Че какво толкова?! Нали знаеш как да се оправяш с полицията?! — изтъкна Лин.

На Виктори й писна. Обърна се към Лин и извика:

— Няма ли най-сетне да престанеш?! Държиш се като смахнат и това никак не ми е приятно! Ако не можеш да изминеш пешком петте крачки до тротоара, значи имаш голям проблем!

Лин се разсмя, цапна шофьора по рамото и извика:

— Чу ли това, Бъмп? Заедно сме само от десет минути, но тя вече ме познава! Хайде, идвай! — обърна се той към нея и й подаде ръка. — Знаех си, че с теб ще ми бъде много забавно!

Тя се смръщи. Този Лин Бенет определено не се обиждаше лесно. И тогава стигна до извода, че като че ли започва да го харесва. Макар и мъничко.

Което беше добре. Защото дори и да искаше още сега да се отърве от него, нямаше начин да го направи. Веднага щом двамата се показаха от колата, бяха обкръжени от фотографи. Биеналето „Уитни“ беше най-важната изложба за един изключително полемичен, тесен кръг художници, подбрани от комитета. Това беше едно от най-дебатираните събития в областта на изкуството, но Виктори непрекъснато забравяше и за социалната му значимост. И сега си даде сметка, че всички ще решат, че двамата с Лин ходят от доста време — никой няма да повярва, че са заедно само от няколко минути. Показването на биеналето „Уитни“ бе изключително удобен ход за всички двойки, чрез който те официално обявяваха връзката си.

И ето го сега Лин, хванал ръката ѝ и хилещ се към фотографите така, сякаш наистина бяха любовници. Не че Виктори имаше нещо против хората да я видят с него — напротив. Просто не ѝ допадаше мисълта да си помислят, че двамата действително правят секс. Опита се да си измъкне ръката, но той я хвана още по-здраво.

— Хрумвало ли ти е някога, че вероятно страдаш от синдрома на липса на достатъчно внимание? — попита го тихо тя, спомняйки си за поведението му в колата.

— Щом казваш! — кимна той и я погледна пренебрежително. — Хайде, хлапе! Ако смяташ, че отделихме достатъчно време на папараците, нека да влизаме вътре! — И я дръпна така, като че ли беше малко момиченце.

И макар че Виктори беше на високи токове, той пак се извисяваше най-малко с петнадесет сантиметра над нея. Така че физическата ѝ съпротива надали би дала някакви резултати. И това добави още една точка в негова полза. Но после тя му върна при „Вагините“. „А истинското отмъщение — помисли си сега самодоволно тя — Беше онзи красив момент в ресторант «Чиприани».“

— Гигантски вагини в „Уитни“? — обърна се Уенди към Виктори. — Нищо особено!

Изобщо не беше шокирана. Вече нищо не бе в състояние да я изненада или шокира. Имаше проблеми единствено с концентрацията. Тази сутрин Шейн ѝ се беше обадил, за да я помоли да вземе децата и да ги заведе на гости при майка си, която живееше в Горен Истсайд. И от мисълта как Шейн се забавлява с децата и техните баба и дядо, но без нея, ѝ прилошаваше.

Седеше на мечтаната от всички ъглова предна масичка в „Да Силвано“ заедно с Нико и Виктори. Ресторантът беше препълнен, но хората продължаваха да прииждат само за да им бъде казано, че места няма. Непрекъснатото отваряне и затваряне на вратата причиняваше течение, което удряше Уенди точно в гърба. Тя вдигаше смъкващия се по раменете ѝ копринен шал, но той отказваше да стои мирно. Шаловете очевидно бяха излезли от мода, но това бе най-доброто, което успя да измисли за неделен обяд.

Сега тя се приведе напред, опитвайки се да си придаде заинтересован вид. Дали Шейн е казал на родителите си за раздялата им? Дали в момента не разговарят за нея? Майката му и без това никога не я бе харесвала. Сигурно сега казва на сина си, че Уенди изобщо не става за майка...

— Вече им стана навик на всяко биенале да показват нещо шокиращо — тъкмо казваше Нико. — Спомням си, че преди няколко години беше видеозапис на един тип, целият боядисан в синьо, който си играе с пениса си.

— Шокът е задължителен за биеналето — отбеляза Виктори, докато топеше гризината си в каничката с течено краве масло. — Тази година кулминацията са тези гигантски вагини, в чиито отвори са поставени пластмасови кукли.

— При това не особено добре изработени — добави Нико.

— Виждала ли си ги? — попита Уенди.

— Наложил се — отговори Нико. — Ще ги сложим в декемврийския ни брой.

Уенди само кимна, усещайки се като аутсайдер. Единственото, с което се занимаваше, бе да прави филми и да се грижи за семейството си. Не разполагаше с никакъв културен или социален живот, не пристъпваше нито крачка отвъд тясната си клетка. И напоследък ѝ се налагаше да впряга цялата си налична енергия, за да продължава напред. Обърна се и погледна към Виктори, която излъчваше сиянието на двадесет и пет годишна жена. Двете бяха на една и съща възраст, но Виктори ходеше навсякъде и правеше каквото си поиска. Даже все още ходеше на срещи. Внезапно я осени мисълта, че не е ходила на среща вече повече от петнадесет години. При тази мисъл усещането за световъртеж се върна отново, при това с още по-голяма сила. Ами ако пак ѝ се наложи да тръгне по срещи? Та тя вече бе изгубила представа какво трябва да прави!

В този момент Виктори казваше:

— Както стана ясно, художничката е някаква млада жена от Бруклин, която току-що е родила и е била ужасена от преживяното. Разправяше наляво и надясно, че никой никога не предупреждава жените какво ги очаква, когато раждат.

— О, я стига! — махна с ръка Уенди. — Защо всяка жена, която е родила, се държи така, сякаш е единствената майка на този свят?!

— Според мен творбата ѝ е просто реакция на факта, че единствено жените са тези, които трябва да раждат деца — отговори Нико.

— Както и да е — продължи Виктори. — Лин буквално се побърка. Заяви, че сигурно ще повърне.

— И ти се срещаш с подобен мъж?! — изуми се Уенди.

— Уен, тези вагини са действително ужасни! — изтъкна Виктори. — Нямам предвид темата, а начина, по който са направени. Та точно заради това реших да му скроя номер, един вид да му върна заради това, че се държи като говедо! Убедих го, че скулптурата на гигантските вагини някой ден ще бъде значима точно толкова, колкото и Венерата от Вилендорф — нали се сещате, онази праисторическа статуетка на плодородието? И най-готиното е, че той ми повярва! Купи вагините за двадесет хиляди долара.

При тези думи тя се облегна самодоволно на стола, припомняйки си момента. Бе дръпнала мърморещия като ученик Лин настрани и му бе пошепнала:

— Да знаеш, че това нещо ще завърши в някой голям музей! Едно време не вземаха на сериозно и консервните кутии на Анди Уорхол, ама виж какво стана!

— Ти си луда! — бе извикал той.

— Аз може и да съм, но дълбоко се съмнявам, че същото се отнася и за Брандън Уинтърс. — Брандън Уинтърс бе уредникът на музея „Уитни“. Виктори го познаваше, макар и бегло, но бе решила да спретне на Лин цяло шоу, като проведе с него пространен разговор. — Нали чу какво каза Брандън? Музеят за съвременно изкуство в Чикаго вече е проявил огромен интерес към тази творба, както и два музея от Германия. Казва, че сравнявали скулптурата на вагините с Венерата от Вилендорф.

Брандън не беше казвал нищо такова, но подобни глупости бяха напълно в неговия стил и Виктори го знаеше много добре.

— Венерата от какво? — погледна я неразбиращо Лин.

Тя го погледна и се престори на объркана.

— Венерата от Вилендорф. Господи, Лин, при твоя интерес към изкуството бих си помислила, че... Не може да не си чувал за нея! Е, от друга страна, тя е само на двадесет и пет хиляди години, така че може и да не си обърнал внимание...

И точно тогава върху лицето на Лин се бе появило онова странно изражение и той бе разбутал тълпата, застанала пред скулптурата с вагините. Бе разменил няколко думи с Брандън Уинтърс, чието изражение на свой ред премина през фазите на изненада, после задоволство и накрая сервилност. Лин му беше подал визитката си.

— Е? — бе го попитала Виктори, когато се върна при нея.

Той я хвана за ръка, отведе я настрани и с конспиративен тон прошепна:

— Купих една.

— Колко?

— Двадесет хиляди долара.

Това беше приблизително същата сума пари, която той щеше да изгуби, ако си бе направил труда да ѝ се обади лично, а тя бе отхвърлила поканата му. Сърцето ѝ се изпълни със задоволство. Каза си, че в крайна сметка може да отиде и на вечеря с него — ако не за друго, то поне за да провери какви нови номерца би могла да му спретне.

Двамата седяха на романтична маса в ъгъла на ресторант „Чиприани“, а в камината пред тях играеха отблясъците на огъня. Първото нещо, което Лин направи, бе да поръча бутилка шампанско „Кристал“, което, както тя вече бе имала възможността да установи, той пиеше вместо вода. Подозрението ѝ, че Лин страда от синдрома на липса на достатъчно внимание започна да се затвърждава. Той не бе в състояние да седи на едно място — непрекъснато ставаше, за да говори с хората от другите маси. Точно тогава Виктори реши да не казва нищо, защото бе наясно, че единственият начин да накараш един мъж да проумее, че поведението му е било отвратително, е да му го върнеш. И когато той се върна на масата им за трети път, тя стана и се запъти към бара. Заговори се с една двойка, която познаваше. Обсъдиха надълго и нашироко ремонта на апартамента им, докато тя положи максимални усилия да удължи поръчката си на джинджифилова бира. Накрая се върна при Лин.

— Доста се забави — отбеляза той, очевидно обиден.

— О, просто едни важни хора, които нямаше как да не поздравя!
— махна пренебрежително с ръка тя.

Пристигна сервитьорът, за да приеме поръчката им.

— За мен три унции хайвер от белуга, ако обичате — изрече кокетно тя, сякаш подобна поръчка бе за нея напълно естествена.

Лин положи максимални усилия да не издаде гнева си — нали все пак всички знаеха, че е милиардер. И все пак бе пределно ясно, че е вбесен. Което пролича и от коментара му:

— Повечето хора биха се задоволили и с една унция!

— О, аз не съм като повечето — отвърна весело тя. — Освен това съм много гладна!

После си поръча омар, а за десерт — шоколадово суфле. Накара го да говори за детството си — как баща му е напуснал семейството, когато Лин е бил само на четиринадесет, и как има двама по-малки братя, и как е трябвало да започне работа в заведение за бързо хранене, и как е трябвало да излъже, че е по-голям, за да получи работата. И постепенно започна да го харесва малко повече. Усети, че дълбоко — под маската на абсурдната показност той всъщност е свестен човек. Единственото неприятно у него бе, че като че ли се чувства длъжен непрекъснато да се прави на кретен.

Когато пристигна десертът, тя стана и се запъти към тоалетната. Да, отби се и там, но първо откри управителя и му връчи своята черна карта „Американ експрес“. Заяви, че вечерята е за нейна сметка. Още от самото начало бе решила да го направи, но от друга страна, знаеше, че ако човек държи да плати нещо, никога не чака пристигането на сметката. Прави го предварително, леко и неусетно. По този начин си спестява споровете, които иначе задължително биха последвали.

Когато излезе от тоалетната, подписа чека. Сметката надвишаваше хиляда долара, но на нея изобщо не й пукаше. Може и да имаше проблеми в бизнеса, но Лин не беше длъжен да знае. Освен това си струваше да зърне изражението на лицето му, когато разбере, че тя вече се е погрижила за всичко.

Върна се на масата и продължи да разговаря с него за различни общи приятели и познати. Колкото и незряло да изглеждаше отстрани, самият факт да грабнеш сметката и да я платиш те поставя веднага в позицията на човека с власт и въпреки че повечето жени не биха схванали посланието, за бизнесмени като Лин това беше най-важният жест на контрол. И сега Виктори установи, че в мига, в който пое властта в свои ръце, поведението на Лин престана да я притеснява.

— Може ли сметката, ако обичате? — извика Лин и направи знак на управителя.

Виктори сгъна салфетката си с елегантен жест и се усмихна, когато зърна управителя как хуква към тях и хвърля притеснени погледи тук към нея, тук към нейния кавалер. Когато се озова до масата им, се поклони и промърмори:

— Сметката вече е оправена, господине.

— Така ли? И от кой?! — извиси глас Лин и се огледа яростно наоколо.

— Казва се „от кого“, скъпи — поправи го Виктори. — Дателен падеж.

— Въобще не ми пука дали е дателен или искателен! — отсече Лин. — Държа да знам кой ми е пипнал шибаната сметка!

Изражението на лицето му определено придоби заплашителен вид, като че ли се канеше всеки момент да ступа някого.

Управителят, който без съмнение бе свикнал да се справя с прищевките на влиятелните си клиенти, притисна длани, сведе глава и изрече тихо:

— От младата дама. Госпожица Форд.

— Кой?! — изуми се Лин и продължи да оглежда ресторанта, сякаш бе забравил, че вечеря именно с нея. Накрая му просветна. — О, ясно!

Виктори се усмихна и издиша. Най-сетне бе успяла да му затвори устата.

Мълчанието му продължи още няколко минути, докато се обличаха и слизаха по стълбите. Когато излязоха навън, той изсумтя:

— Нямаше нужда да го правиш, ако питаш мен!

— Аз не правя онова, от което има нужда. Правя само това, което искам! — срязва го Виктори.

— Тъкмо си мислех да те поканя за по едно питие преди лягане, но доколкото схващам, имаш други планове.

„Господи, този могъщ човек е голямо дете!“ — каза си тя. А на глас изрече:

— Не, нямам никакви други планове. Но наистина трябва да се прибирам. Лека нощ, Лин! — Подаде му ръка. — Беше ми много приятно да се запознаем.

— И на мен ми беше приятно — промърмори той и се отправи към колата си.

Застаналият до вратата на лимузината Бъмпи я изгледа невярващо.

Тя вдигна ръка и си спря такси. Да, сега вече беше научила всичко, което искаше да знае за този магнат. Вярно е, че имаше и няколко забавни момента с него, ала той в никакъв случай не можеше да се определи като джентълмен. Въобще не се сети да я изчака да си

вземе такси, нито пък ѝ благодари за вечерята. Вероятно се чувстваше твърде голям мъжкар, за да я изпрати, но дори и да беше така, истинският кавалер никога не забравя добрите си маниери.

„Толкова ли крехко е наистина егото му?“ — зачуди се тя. Нямаше никаква логика. В ранните години на своя бизнес Лин Бенет бе купувал компания след компания, за да може после безмилостно да ги разпокъса на парчета. Може да е било от чиста злоба. В този момент един тъничък гласец дълбоко в нея пошепна: „Играеш си с огъня!“

Ала в същия миг си спомни изражението му, когато ѝ бе казал, че е мислел да я покани за по едно питие. За частица от секундата върху лицето му се бе изписало поражение — като че ли за сетен път си бе дал сметка, че в Ню Йорк е напълно безпредметно да каниш, когато и да било на лична среща и че няма никакъв смисъл да се опитваш. И този спомен я натъжи.

— Но той, разбира се, ти се е обадил повторно! — намеси се сега Николет. — Просто е нямал друг избор, нали?

Да, той наистина се бе обадил. Виктори се приведе напред на масата, за да предотврати възможността някой да ги подслушва, и продължи да разказва на приятелките си. Обадил се е в седем и половина в събота сутринта. Дотогава тя вече почти била забравила за него. Знайно е, че на всеки в Ню Йорк от време на време се случва и по някоя абсурдна среща, та затова Виктори си казваше, че дори и някой ден случайно да се срещнат, всеки от двамата ще се прави, че не познава другия. Ала ето че Лин все още не бе готов да се откаже от тази битка.

— Ало? — изрече тя сънливо в телефонната слушалка, мислейки си, че в подобен безбожно ранен час може да е само Уенди.

— Държа да знаеш, че в момента губя потенциално двадесет хиляди долара, като ти се обаждам лично — избоботи от другата страна на жицата гласът на Лин.

За своя голяма изненада тя се разсмя и за още по-голямо изумление установи, че се радва да го чуе отново.

— Виж ти! — обади се накрая. — Значи дори и през уикендите продължаваш да правиш по пет хиляди долара на минута! Какво си ти? Да не би да си самата телефонна компания?

— Ха, ще им се! Че аз съм много по-богат от телефонната компания! — изкиска се той.

— Ще се постарая да запомня.

— Както и да е. Бъди уверена, че дори и ти да ме отхвърлиш, аз продължавам да се котирам добре! — отсече той. — Помниш ли онази кошмарна скулптура, която ме накара да купя? Просто исках да ти кажа, че се оказа напълно права. Продадох я на онзи музей в Чикаго за четиридесет бона. Та си казах, че в такъв случай заслужаваш двадесет хиляди долара от моето време. Което ти оставя — тук направи кратка пауза, очевидно за да си погледне часовника, — точно деветдесет и две секунди!

— Какво имаш предвид? — попита Виктори.

— Мачът между „Янките“ и „Ред Сокс“. Последен от Националните квалификации. Довечера. Точно в седем.

— Става.

Каза си, че този човек не би могъл да бъде чак толкова лош, щом не само държи отново да я изведе на среща, но и да се опита да промени поведението си.

Е, Лин Бенет винаги щеше да си остане кретен. Ала онази вечер, по време на бейзболния мач, се държа като сладък кретен. Когато Бъмпи пристигна, той вече я чакаше в колата, което означаваше, че е нямал нищо против да изгуби от ценното си време, за да отиде лично да я вземе. А после се върнаха през почти половин Манхатън, чак до хеликоптерната площадка на Източна Петдесет и четвърта улица.

— Наясно съм, че си много богат — бе изтъкнала Виктори, докато двамата вървяха към сребристия хеликоптер, очакващ ги върху понтоните на Ист Ривър. — Но не смяташ ли, че е малко прекалено да ходиш до Бронкс с хеликоптер?!

— Напълно си права — кимна той, докато ѝ помагаше да се качи. — Само дето мачът е в Бостън.

— О! — бе единственото, което успя да каже Виктори.

И по обичайните причини, стари колкото мъжа и жената, от този момент нататък вечерта им се разви прекрасно.

„И какво да правя сега?“ — каза си Нико, докато слагаше ръкавиците си.

Остър, пронизващ вятър метеше цялото шесто авеню. Нико си пое дъх, погледна часовника си и видя, че е едва два и половина. Дъщеря ѝ Катрина ще бъде в конюшните най-малко до четири следобед. Тренираше за едно конно състезание, организирано от Сеймор. Сигурно и самият Сеймор е вече там, заедно с другите майки, наблюдаващи ездата на децата си. Тази мистериозна любов към конете беше периметър, запазен само за бащата и дъщерята. Нико никога не я бе споделяла и те двамата отдавна бяха разбрали, че няма никакъв смисъл да я занимават. Още от малка не можеше да разбере съученичките си, любителки на конете, които идваха на училище с мръсна коса, целите вонящи на оборски тор. Катрина, разбира се, която ходеше на езда пет път седмично в конюшните в Челси Пиърс (срещу 250 долара на час), не миришеше на оборски тор. Всяка сутрин си вземаше душ, а веднъж седмично ходеше на фризьор и маникюрист в салона на „Бергдоф Гудманс“. Но когато двамата с баща ѝ заговореха за коне, очите ѝ автоматично светваха.

Важното в случая бе, че в следващия час и половина нито дъщеря ѝ, нито съпругът ѝ ще се чудят къде е. Или пък какво прави.

Нико хвърли повторен поглед към часовника си. Сърцето ѝ се разтуптя — може би от студа, а може би и от вълнение. Има ли смелостта да го направи? Защото ако го направеше, никой нямаше да разбере. Ще каже, че отива в офиса си, а после наистина ще се отбие там. Никой няма да заподозре абсолютно нищо. Всички знаеха, че тя работи понякога и през уикендите. Уенди току-що бе заминала на спешна среща с някакъв сценарист, а Виктори бе заявила, че отива в студиото си, за да рисува.

Ако ще го прави, трябва да го направи максимално бързо.

Влезе в първото попаднало ѝ такси и бързо се огледа, за да види дали някой я наблюдава. Като че ли започваше да става параноичка.

Какво подозрително има в това да си хванеш такси, за бога?! Напоследък пред „Да Силвано“ непрекъснато висяха по двама-трима папараци, които вече им бяха направили снимки на излизане. Но вече не й обръщаха внимание. Бяха накацали като гарги на клона си — в случая, на една пейка пред ресторанта.

Да, параноята определено я гонеше.

— Кълъмбъс Съркъл — заяви тя на шофьора на таксито. Каза си, че ако Кърби си е у дома, винаги може да промени маршрута си.

Извади мобилния си телефон от чантата и погледна дисплея. Даваше си сметка, че става все по-смела и по-смела и непрекъснато нарушава дадените към самата себе си обещания. Първо бе заявила, че никога няма да го търси тя. После обаче го бе потърсила и бе отишла в дома му, и отново бе правила секс с него. При това два пъти! След онази първа офанзива в кухнята двамата отидоха в дневната, обаче по едно време той я бе грабнал на ръце и я бе завел в спалнята, където отново се бяха любили. Този втори акт се оказа фаталният. Ако не беше той, сигурно щеше да събере сили да избяга и никога повече да не му се обади. Ала вторият път прегладнялото ѝ за истинска страст тяло бе откликнало още по-мощно — нещо, което Нико никога досега не бе преживявала, нито веднъж. А после, независимо колко съзнателно се опитваше да се владее, то като че ли се сдоби със собствена воля, собствен живот. И непрекъснато си търсеше извинения да се връща при Кърби отново и отново.

През цялото време, докато Виктори разказваше за Лин, единственото, за което Нико бе в състояние да мисли, бе как да си намери извинение да отскочи до тоалетната, за да се обади на Кърби. Спираше я мисълта, че той вероятно не си е вкъщи. Кърби бе прекалено красив и привлекателен млад мъж, за да си седи вкъщи в събота следобед. Сигурно е някъде навън с приятели, а нищо чудно дори и с приятелка. Той ѝ се бе заклел, че няма приятелка и че не си търси такава, но тя не му беше повярвала. Защото не беше логично.

— Хей, аз не съм измамник! Ако оправям една жена, то го правя само с нея! Никога не съм го правил с две едновременно! — беше запротестираше той.

От факта, че той я възприема просто като жена, която „оправя“, ѝ прилоша, беше прекалено грубо дори и за връзка като тяхната. Но и секси.

Сега тя си пое дъх и набра номера му.

Той вдигна след три извънявания. По шума около него тя разбра, че не си е вкъщи. Настроението ѝ падна.

— Здравей! — извика той, очевидно изненадан. — Нали днес е събота?!

— Да, знам — изрече унило тя. — Просто ми изникна малко свободно време, та си казах, че можем да се видим. Но доколкото разбирам, ти си зает, така че...

— Не, не съм! — изрече бързо той. — Е, отчасти. В момента съм на нещо като следобедна закуска.

— Не се притеснявай! — опита се да скрие разочарованието си тя. — Ще се видим другата седмица.

— Чакай малко — каза той, като сниши глас. От другата страна се чу смях, после потракване на прибори, а после тишина. — Там ли си още?

— Ало?

— Вече съм в тоалетната. Къде си сега?

— В едно такси.

— Чудесно!

„Какво ли пък значи сега това?“ — запита се тя отчаяно. Ще се видят ли или не? Кърби говореше прекалено неясно, като че ли така и не бе разбрал, че човешкият език е предназначен да предава конкретни неща.

— Е, ще се видим ли или не? — бе принудена да уточни тя.

— Да, става. Защо не? Е, не точно тази секунда, разбира се. Тъкмо чакам да ми донесат яйцата по бенедиктински.

Нико се изкуши да изтъкне, че един час с нея значи нещо много повече от някакви си яйца по бенедиктински, но си замълча. Вместо това попита:

— Е, какво ще правим тогава?

— Защо не вземеш да дойдеш дотук, така че аз да си изям яйцата, а после да се отбием у дома?

Тя си представи как седи в някакъв ресторант за бързо хранене и наблюдава Кърби как яде, докато приятелите му я съзерцават подозрително и се чудят какво прави тази при тях и каква работа има Кърби с жена, която можеше да му бъде и майка.

— Кърби, отлично знаеш, че не мога да дойда — отговори тя с изненадваща и за самата себе си потиснатост. Запита се как младите изобщо успяват да организират каквото и да било.

— Чакай малко! Остави ме да помисля! — настоя той. Няколко секунди тишина. — Сетих се! Чакай ме пред ресторанта! Обади ми си точно преди да пристигнеш! Дотогава сигурно ще съм си изял яйцата. А после можем да отидем до нас пеша!

Този план беше прекалено рискован, но след като цял следобед си бе представляла как тръпне в обятията му, вече не бе в състояние да се откаже. И без това нямаше никакви познати в квартала на Кърби, така че вероятно нямаше проблеми.

— Окей — отговори предпазливо Нико. — Но запомни! Когато ти се обадя, излез веднага!

— Ехо, да не би да ти приличам на глупак, а?! — пошепна съблазнително Кърби.

Нико затвори телефона и се отпусна назад на седалката. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от мисълта, че съвсем скоро ще го види. И сега, когато вече бе сигурна, че ще го види, бе завладяна едновременно от облекчение и нервност. Ами ако някой ги забележи да вървят заедно по тротоара? Ами ако някой я види да влиза в неговия блок... с него?!

Да, сега той яде яйца. Яйца по бенедиктински в събота следобед, за закуска. В тази мисъл имаше нещо затрогващо скучно. Нещо сърцераздиращо простичко. Та Кърби бе мъж, а нормалните мъже обичат да ядат яйца! За разлика от мъже като нейния. Сеймор възприемаше яйцата като отрова. Доколкото ѝ беше известно от седем години той не беше пъхвал в устата си нито едно яйце.

Таксито зави към Второ авеню. Сега се намираше само на две пресечки от блока на Кърби. Защо просто не влезе там и да го изчака? Но подобен ход би бил още по-необясним и от размотаването по тротоара!

Плати на шофьора и излезе. Закле се, че това ще бъде последният път.

— Здравсти! — изрече, когато набра мобилния му телефон. — Тук съм. Стоя пред... — вдигна глава — някакъв магазин на име „Сейбъл“.

— Идвам веднага — отсече той.

Нико се зави плътно с палтото си, вдигна кожената си яка и зарови лице вътре. После се обърна и се зазяпа във витрината на

магазина. Оказа се магазинче за хайвер и пушена риба. Табела на витрината подканяше: „Опитайте нашата салата от омари! Най-вкусната в цял Ню Йорк!“

Вътре беше пълно с народ. При всяко влизане или излизане на клиент камбанката на вратата иззвъняваше.

— Господи, защо не мога да се овладея! — изрече тя почти на глас.

И веднага си представи как би прозвучало това извинение пред Сеймор. „Съжалявам, скъпи, но той беше млад и много красив и аз просто не можах да се овладея! Жените са си жени, нали знаеш?! Биологична потребност.“ Същото нескопосано извинение, което мъжете по цял свят предлагат на жените откакто свят светува. До този момент никога не го беше вярвала, никога не бе допускала, че може да е истина. Но сега започваше да ги разбира. Разбираше, че е възможно да се случи. Възможно е човек да бъде завладян от физическата си страст, която е по-силна и от волята, и от разума му. По-силна от всичко. И единственото, което можеше да направи, бе да сложи край, преди някой да е разбрал. Защото ако никой не научи, няма никакво значение, нали?

Обърна се и погледна към другия край на тротоара. Надяваше се вече да види високата, импозантна фигура на Кърби. Къде се бави този човек? Ако не се появи още минута-две, ще бъде принудена да си тръгне.

„Не е честно! — помисли си тя. — Просто искам да изживея няколко красиви момента, преди да умра! Преди да остарея толкова, че никой вече да не ми обръща внимание!“

Камбанката над вратата на магазина иззвъня.

— Нико? — извика я нечий мъжки глас.

Нико замръзна на място. Да, неизбежно бе. А всеки момент Кърби ще се появи и всичко ще приключи. Обърна се.

— Здравей, Лин! — изрече с равен тон тя, като че ли изобщо не бе изненадана, че попада на него. Но какво прави този човек чак тук, на Второ авеню?! По-добре да не го пита, иначе и той ще ѝ зададе същия въпрос. И тя какво ще му каже? Че има среща с любовника си ли?

Мозъкът ѝ моментално включи на автопилот.

— Днешният „Ню Йорк поуст“ също не е пропуснал да запечата незабравимата ти физиономия — изрече тя с крива, леко обвинителна усмивка.

— Не изглеждам зле, нали? — отбеляза той и я потупа по рамото с навития си вестник, сякаш беше някое от обичайните му приятелчета за голф. Дали му е известно, че двете с Виктори са приятелки? По-добре да не отваря този въпрос сега. По гърба ѝ преминаха тръпки. Кърби трябваше да се появи вече всеки момент.

— Имам предвид статията за кучетата — добави с хладен тон тя.

Челюстта му се стегна. За Виктори Лин може и да беше „сладък“ и може и да е така, когато поиска. Но дълбоко в себе си Нико подозираше, че от негова страна това е само поза. Лин Бенет беше един хладнокръвен убиец и ако човек искаше да оцелее, по-добре никога да не му пресича пътя.

— Журналистите направиха от мухата слон — отбеляза през стиснати зъби той. — Аз протестирам единствено срещу хората, които не събират изпражненията на кучетата си. Както и срещу градската управа, че вече не си прави труда да налага глоби за подобни провинения.

„Боже, защо изобщо трябваше да повдигам тази тема?“ — помисли си сковано тя. Сигурно сега Лин ще се впусне в пространна тирада за кучешките изпражнения. Трябва на всяка цена да се отърве от него колкото е възможно по-скоро.

Тя сви рамене и отговори със стандартната реплика:

— Знайно е, че никой в тази община не си гледа работата!

Получи се! Той я потупа отново по рамото с навития си на руло вестник и отвърна със стандартната дуплика:

— И нещата ще стават още по-зле, помни ми думата!

Обърна се да си върви и тя изпусна въздишка на облекчение.

— До скоро! — помаха ѝ Лин.

И тя му помахаше.

Но внезапно той пак се обърна и попита:

— Абе, така и така съм те видял, какво става там, при вас, в „Сплач“?

О, не! Той иска да говорят за бизнес! Ако сега започнеха да разговарят на тази тема, ще ѝ трябват още най-малко две-три минути,

докато се отърве от него. А дотогава Кърби вече при всички положения ще се е появил.

— Защо някой път не вземем да се видим на обяд и да поговорим по този въпрос? — изрече невинно тя, сякаш някога щеше да се случи.

Той обаче не налага въдицата. Приблужи се и се приведе, като че ли се готвеше да си бърби с нея до края на света.

— Какво мислиш за този Селдън Роуз? — попита шепнешком.

Божичко! Очевидно щеше да се наложи да се въоръжи с търпение и смелост. Въпросът на Лин не можеше да бъде оставен без отговор, но още по-смустващото в случая бе защо точно Лин Бенет се интересува от Селдън Роуз?! През главата ѝ преминаха няколко възможности, включително и тази Лин да смята, че именно Селдън Роуз ще наследи Виктор Матрик. От тази мисъл не само ѝ прилоша, но и я обзе гняв.

Обърна се. Кърби вече действително вървеше по тротоара, право към тях. Оставаха му не повече от петнадесет метра.

Нико се обърна рязко към Лин, като че ли изобщо не познаваше Кърби. Сърцето ѝ заби право в гърлото. Закашля се и сложи ръка на устата си. После отговори:

— Зависи от това защо искаш да знаеш!

— Просто съм любопитен — отвърна той.

Нико вече усещаше присъствието на Кърби зад гърба си. Уплаши се, че омекналите ѝ крака няма да издържат и ще я предадат.

— Лин! — възкликна зад нея Кърби и тупна Лин по рамото.

Лин се извъртя и изражението му се смени от раздразнение на мъжко задоволство.

— Яяя! Кърби, приятелю! Здравсти! — извика той и неочаквано демонстрира поведението на двадесет и пет годишен младеж, като вдигна ръката си за приятелско шляпване. Кърби я плесна. После двамата се прегърнаха, потупвайки се по гърбовете.

— Как си, мой човек? — запита Кърби, като се стараеше изобщо да не поглежда към Нико. Тя автоматично се постара да изрази с лицето си търпеливо раздразнение.

— Ще идваш ли тази година в Сейнт Бартс? — попита Лин.

Кърби запристъпва от крак на крак, пъхнал ръце в джобовете си. Нико не можа да се въздържи да не погледне към опънатото върху стегнатия му задник сако.

— Зависи — отговори накрая той. — Да не би да си решил да ме каниш на яхтата си?

Лин умело избегна отговора, като се обърна към Нико и заяви:

— Познаваш ли Нико О'Нийли, мой човек?

Тя вдигна очи към Кърби и го дари с най-студеното изражение, на което беше способна. „Моля те, Кърби! — замоли се вътрешно. — Не ме издънвай точно сега!“

— Ами... — огледа я несигурно той, като че ли не си спомняше. — Май сме се виждали веднъж, но...

— Може би — махна пренебрежително с ръка тя и нарочно не му подаде ръката си.

Лин се обърна към Кърби, за да се сбогува с него, а тя се възползва от възможността да се изпари от тротоара.

— Беше ми много приятно, че се видяхме, Лин — изрече тя и посочи към рибния магазин. — Но трябва да...

— О, да! — кимна той. — Най-добрият хайвер на най-добрите цени в този град!

Тя кимна, като че ли този факт ѝ бе добре известен, и отвори вратата на магазина. Веднага бе залята от вълна топъл, леко спарен въздух. Камбанката иззвъня.

— Ето ти един подарък! — изрече Нико, като подаде на Кърби кутийка хайвер от белуга. — Задето беше толкова добро момче!

— Благодаря! — усмихна се той, пое кутийката и я постави върху стъклената масичка за кафе.

Стояха в дневната на неговия апартамент. Кърби накрая бе успял да се откопчи от Лин и да се прибере вкъщи, а тя го бе последвала, но след като изчака в магазина още петнадесет минути. Сега той притисна тялото си о нейното и пошепна в ухото ѝ: — Ако знаех, че само за една нищо и никаква лъжа пред Лин Бенет ще получа кутийка от такъв скъп хайвер, щях да го правя всеки ден!

— Ако бях на твое място, щях да внимавам да не ми става навик, скъпи! — отбеляза мъркащо тя.

— А какво ще кажеш ето това сега да ни стане навик, а? — И с тези думи той най-неочаквано я бутна напред, като я накара да се приведе над дивана. Ръката му се плъзна напред и смъкна ципа на

панталоните ѝ. — Била си много лошо момиче, нали? — прошепна, дръпна панталоните ѝ и ги смъкна до глезените. После започна леко да разтрива голите ѝ задни части. — Харесва ли ти така? Едва не те хванаха! Ти си много, ама много лошо момиче!

И я шляпна по задника. Тя изпищя. От изненада и удоволствие. Той я натисна и я накара да коленичи на пода. После застана точно зад нея.

— Не! — опита се да протестира не особено убедено тя.

— Какво не? — извика той и отново я шляпна по задника.

А после, върху килима на леопардови шапки на Ралф Лорен, който Кърби бе купил с осемдесет процента отстъпка, двамата правиха най-хубавия секс на света.

— Ето, виждаш ли? — отбеляза след това Кърби, отпуснал се гол на дивана и кръстосал крака. — Нали ти казах, че можеш да играеш?!

„Сексът те дарява с чувство на притежание — мислеше си Нико. — Ако притежаваш сексуалния си живот, значи притежаваш целия свят.“

Или най-малкото се чувстваш по този начин.

През последните шест седмици, откакто се впусна с палавата си връзка с модела Кърби, тя се чувстваше на върха на света. Походката ѝ стана енергична, реакциите ѝ — бързи. Започна да се усмихва все по-често и да пуска шеги. Различни части от тялото ѝ за първи път през живота си бяха удостоени с почистване и масаж. Нико беше изпълнена с желание — не само за Кърби, но и за живот.

И хората постепенно започнаха да забелязват промяната.

Ако преди някой ѝ беше казал, никога не би повярвала. Но истината бе, че макар и неволно, Кърби Атууд помагаше на нейната кариера.

Беше изминал близо месец от онзи съботен следобед, когато двамата случайно се бяха сблъскали с Лин Бенет. Известно време Нико бе стояла на нокти, но както впоследствие стигна до извода, Лин не бе възприел срещата им за достатъчно важна, за да я спомене пред Виктори. При все това беше вълнуващо да преживееш подобно нещо — да бъдеш на ръба и накрая все пак да ти се размине. И тъй като не я хванаха, тя бе започнала да се сдобива с все по-голям кураж, като

стигна дори дотам, че тайно да урежда и присъствието на Кърби на някои от коктейлите и соаретата, на които беше длъжна да ходи почти всяка вечер. На публично място двамата не бяха правили абсолютно нищо друго, освен да разговарят, ала самият факт, че и Кърби е там и я наблюдава и че тя може от време на време да го поглежда, бе напълно достатъчен, за да превърне иначе поредното скучно мероприятие в приятно преживяване. Фактът, че има тайна, за която никой дори и не подозира, я зареждаше с невероятно усещане за власт. И докато се движеше от зала в зала и от вечер на вечер през този декември, и докато водеше светски и делови разговори, и докато неусетно, но напълно целенасочено се превръщаше в център на внимание, Нико разбра, че е недосегаема.

Вярно е, че имаше и кратък емоционален спад. Беше по време на коледната им ваканция в Аспен, когато тя се бе почувствала изтощена, напълно изпразнена и ужасно сама — въпреки че тримата със Сеймор и Катрина се блъскаха цяла седмица в тясното пространство на двустайния хотелски апартамент в „Литъл Нел“. Ала леката депресия се бе изпарила в мига, в който самолетът им се бе приземил на летище „Кенеди“. Горкият Кърби така и не бе успял да се добере до яхтата на Лин (Нико така и нямаше да спре да се удивлява, че той се познава с великия магнат, но пък красавци като Кърби са задължителен атрибут на всяко парти), поради което бе отскочил до семейната си къща в Сейнт Луис. Накрая успя да се видят едва в първия четвъртък на Новата година, когато Нико съзнателно бе съкратила един делови обяд и бе отскочила до неговия апартамент. През първите десет минути той беше в особено, необичайно за него мрачно настроение — седеше на дивана и се опитваше да постави нова батерия на дистанционното, като от време на време вдигаше глава и я поглеждаше тъжно. Накрая успя да постави проклетата батерия и да включи телевизора.

— Е — изрече накрая, преструвайки се на особено заинтригуван от „Шоуто на Елън Дидженерис“, — спа ли с него?

— С кого? — изуми се тя, като си каза, че ако не преминат по-скоро към онова, за което бе дошла, ще бъде принудена да си тръгне без него.

— Много добре знаеш кого имам предвид! — отбеляза обвинително той. — Със съпруга ти!

— Със Сеймор?!

— Да бе, Сеймор! — изрече той така, сякаш от самото произнасяне на това име го заболяваше.

Божичко! Ама той ревнуваше! Ревнуваше, при това от Сеймор?! Само да знаеше...

— Не, не съм — отговори на глас Нико.

— Заради мен ли? — попита той.

— Да, скъпи! Заради теб!

Естествено, че не беше заради него, но на Кърби не му влизаше в работата да знае истината. Но ироничното в случая бе, че съпружеските отношения между Нико и Сеймор представляваха за нея много по-голяма и много по-неудобна тайна, отколкото извънбрачната ѝ връзка с Кърби.

А тайната беше много простичка — двамата със Сеймор не бяха правили свестен секс вече повече от три години.

Обикновено им се случваше да минават без секс месеци наред, а когато в крайна сметка се събираха, и на двамата им ставаше ясно, че го правят по-скоро по задължение, отколкото от страст или желание. Но това беше просто върхът на айсберга. Двамата вече даже не се докосваха, с изключение на случайните целувки по бузата за довиждане или когато голите им крака се сблъскваха на спалнята. В такива случаи Сеймор обикновено стискаше пръстите на краката ѝ в своите, а после се отдръпваше. Нико си даваше сметка, че е добре да поговорят по този въпрос, ала в излъчването на съпруга ѝ имаше нещо, което не предполагаше подобни интимни разговори. Пък и тя си знаеше какво би ѝ отговорил: „Просто сексът не ме интересува. Това няма нищо общо с теб, ала не желая да правя нещо, за което нямам никакво желание.“ Нещо ѝ подсказваше, че разбулването на мистериите и мотивите, криещи се зад отношението му към секса (и особено към секса с нея), би било изключително болезнено преживяване, а освен това и пагубно за техния брак, така че предпочиташе да си мълчи. В началото се чувстваше объркана и наранена, но с течение на времето стигна до извода, че сексът действително не е толкова важен. Каза си, че спокойно може да живее и без него, особено щом има на главата си далеч по-важни от това неща. Ала после се бе появил Кърби.

Наближаваше десет и половина вечерта и тя седеше на задната седалка на една от лимузините на „Сплач-Върнър“. Навън беше

влажно и доста хладно — беше валяло почти цял ден, температурите бяха паднали под нулата и сега улиците проблясваха под белите светлини на лампите и витрините. Нико оправя дългото си до петите палто от норка и се загърна по-плътно в него. Беше ходила на благотворителна галавечеря за събиране на пари за образованието. Кърби също беше присъствал там. Не на нейната маса, разбира се — това би било прекалено рисковано. Обаче доайенката на нийоркския елит, Сюзан Ароу, беше искрено поласкана да приеме Кърби на своята маса — красивите млади мъже бяха изключително рядко явление на подобни събития. През декември Нико бе наредила нещата така, че да запознае Кърби със Сюзан — под предлог, че тя може да му помогне в актьорската кариера. После между двамата се бе зародило приятелство, така че за Кърби беше напълно естествено да ѝ заяви, че ако някога се нуждае от кавалер, той е на разположение. Та ето как Кърби се бе озовал на съседната маса, при това без никой да подозира, че именно Нико е виновна за неговото присъствие на подобни бляскави събития.

Нико отпусна глава на седалката зад гърба си. Бе успяла да размени с Кърби само няколко думи тази вечер, при това за по няколко секунди. Но не това бе най-главното. Държеше любовникът ѝ да я види в нейната стихия, в най-добрия ѝ вид — с елегантно вдигната коса и с огърлицата с диаманти и рубини, която си бе купила преди три години, когато бе спечелила премия от половин милион долара.

— Много си красива! — ѝ бе пошепнал тази вечер Кърби, когато тя се бе привела уж случайно към него, за да се поздравят.

— Благодаря! — бе прошепнала в отговор тя, докосвайки го леко по рамото.

Но не само външният ѝ вид бе важен в случая. Нико държеше да покаже на Кърби коя е и колко високо се бе издигнала в този мъжки свят. Искаше любовникът ѝ да я види на шефската маса, седнала не до кого да е, а до самия Виктор Матрик. А и после, на подиума, как получава награда за неуморните си усилия по събиране на пари за компютри по училищата.

Изобщо не се срамуваше от факта, че държи да впечатли любовника си, особено след като отдавна се бе уверила, че не е в състояние да впечатли съпруга си — или поне не и по този начин. Сеймор категорично отказваше да я придружава на подобни събития,

изтъквайки, че не желае да бъде възприеман като господин Нико О'Нийли. Някога я болеше и от това, но отдавна го преболедува. Даде си сметка, че няма абсолютно никакъв смисъл да хаби мислите си за нещо, което, при по-задълбочен поглед, се оказваше нищо друго, освен поредния случай на наранено мъжко его.

Нико се помести на седалката на лимузината, постепенно осъзнавайки с пълна сила значимостта на тази вечер. Сеймор не бе присъствал, но това беше без значение. Той и така щеше да се гордее с нея, особено след като му съобщи, че е била поканена на масата на Виктор Матрик и Майк Харнес.

Очите ѝ се присвиха триумфално, когато се загледа през матираните прозорци на лимузината и плъзна поглед към извисяващите се нагоре магазини, подредени по цялото протежение на Пето авеню като бляскави жълти айсберги. Дали да не се обади още сега на Сеймор и да му каже добрите новини — онова, което ѝ бе заявил Виктор? По-добре не. Шофьорът вероятно ще я чуе и после ще клюкарства с останалите шофьори на корпорацията. Нико отлично знаеше, че в този неин свят не може да се довери на абсолютно никого. Бе станала свидетел на множество провалени кариери благодарение на неблагоприятни хвалби. Затова бе за предпочитане да сподели новината със съпруга си лично. Той ще запали камината, а тя ще си свали обувките и двамата ще седнат пред нея и ще си поговорят за случилото се.

Сега Нико си позволи дискретна усмивчица, когато си спомни онзи момент по време на галавечерята, когато Виктор Матрик се бе обърнал към нея и ѝ бе пошепнал: „Бих искал вие двамата със Сеймор да ми дойдете на гости в Сейнт Бартс за уикенда!“ И тя веднага разбра, че това не е покана на любезност, а тайна стратегическа среща, която трябва да бъде скрита от любопитните погледи. В продължение на няколко секунди бе останала замислена и загледа в празното пространство пред себе си. После бе хвърлила поглед на Майк Харнес. В момента Майк тъкмо пяха огромна хапка хляб в устата си (храната на тези вечери бе по традиция отвратителна) и изглеждаше крайно раздразнен от факта, че е сложен да седне до гаджето на Селдън Роуз — приятна млада жена в началото на тридесетте, която Майк безсъмнено считаше за кръгла нула.

И тогава Нико си помисли: „Майк, сладурче, много скоро ще ти го сложат! При това яко!“

И именно тя щеше да бъде изпълнителката на тази присъда.

От тази мисъл ѝ прилоша, но едновременно с това изпита и огромно задоволство. Защото, както стана ясно, Майк бе отишъл при Виктор, за да се похвали със срещата в централата на „Хъкабийс“, а самият Виктор е бил отвратен от отявленото му предателство. И тя попи деликатно устните си със скъпата салфетка и отговори също шепнешком: „Разбира се, Виктор! За нас ще бъде огромно удоволствие да се видим!“

Колата сви в улица „Съливан“ и спря. Нико излезе веднага, без да чака шофьорът да става и да ѝ отваря. По стълбите на огромната къща слизаше дребен мъж в яке за ски и рунтави ботуши за сняг, изцяло концентриран върху трите дребни кученца от порода дахшунд, чиито каишки държеше. Откакто преди три години Сеймор се зае с отглеждането на кучета от тази порода (надяваше се тази година да спечели най-малко наградата „Най-добри в породата си“ на кучешкото изложение), започна да се изживява като английски лорд, попаднал по случайност в града. Оттам и ботушите.

— Сеймор! — извика нетърпеливо Нико.

Съпругът ѝ вдигна очи към нея и след известно колебание се приближи.

— Е, как мина вечерята?

Нико се приведе да погали кученцата, които подскачаха весело около роклята ѝ. Лапичките им бяха дребни и нежни като крачета на паяк. Тя не издържа, взе едното и го гушна в обятията си.

— Здравей, Спайди! — прошепна и целуна животинчето по главичката. После вдигна очи към Сеймор, като му остави още една секунда да се подготви за добрите новини. После добави: — Доколкото става ясно, Майк ще бъде изхвърлен.

— Чудесно! — кимна одобрително съпругът ѝ и очите му се разшириха от задоволство.

— И освен това... Виктор ни кани в къщата си в Сейнт Бартс за уикенда! — добави триумфално Нико. После повдигна палтото си и тръгна нагоре по стълбите.

Къщата им беше на пет етажа, с асансьор и градина в задния двор. Бяха я купили преди четири години, само за 2.5 милиона долара.

Тогава беше истинска развалина. Но те вложиха 750 000 долара за пълния ѝ ремонт и сега стойността ѝ се беше вдигнала на повече от пет милиона. И все пак ипотеката на стойност милион и половина долара, която ѝ излизаше по 15 000 на месец, понякога ѝ тежеше, при това значително, особено като се има предвид, че Сеймор не допринасяше с абсолютно нищо за вноските. Не че му се сърдеше — все пак той бе дал своя дял както в първоначалното плащане, така и в разходите по ремонта, а освен това бе вложил и собствения си труд. И все пак в моментите, когато Нико си позволише да се замисли по този въпрос, фактът, че дължат толкова много пари, при това месец след месец, ѝ се струваше ужасяващ. Ами ако, не дай си боже, я уволнят? Или пък се разболеет от рак? Знайно е, че кариерата е просто миг в хода на времето. Съдбата ти дарява десет, най-много петнадесет силни години, а после времето продължава напред и светът също продължава напред, и те оставят зад гърба си. Най-пресният пример за това бе шефът ѝ Майк.

Ала тази вечер, докато натискаше бравата на главния вход на къщата си, Нико бе изпълнена с усещането, че всичко ще се нареди. При това прекрасно. Майк може вече да е бита карта, но не и тя! Желязото се кове, докато е горещо! И ако тя получи мястото на Майк (което щеше да стане със сигурност), няма да ѝ се наложи да се притеснява нито за пари, нито за вноските по ипотеката. Поне за няколко години.

Пристъпи във фойето и отново усети как я завладява замайващото усещане за пълен триумф.

Къщата им беше обзаведена в стил, наподобяващ по-скоро имение в щата Върмонт, отколкото дом в огромния Ню Йорк. Подът на фойето беше покрит с тухлички, стените — с ламперия и огромни гвоздеи по нея, на които висяха палта и шалове. Във въздуха се носеше лекият аромат на печени курабийки, което въобще не я изненада — дъщеря ѝ Катрина бе влязла наскоро в периода, когато момичетата се вманиачават на тема готвене, и затова непрекъснато караше баща си да я води в четиризвездните ресторанти на Манхатън, за да черпи идеи. Нико мина по коридора, покрай двустайното апартаментче на семейството, което им прислушваше, и влезе в огромната кухня. В другия ѝ край Сеймор беше построил остъклена зимна градина, която

изпълняваше и ролята на негов кучкарник. Нико натисна бутона на асансьора и се качи на третия етаж.

Там бяха разположени голямата спалня с баня, а в дъното, с изглед към градината, се намираше кабинетът на Сеймор. Нико влезе в спалнята и свали ципа на роклята си. При обичайни обстоятелства вече щеше да умира за сън, ала тайната покана на Виктор не ѝ даваше мира. Непрекъснато виждаше пред очите си лицето на Майк, с махагоновата му кожа, разкривено от гняв. Дали има някаква представа какво му се готви? Надали. Човек никога не знае какво му подготвят зад гърба. Ако заподозре, сигурно не би се дал. Но дори и да подозира, вероятността надали му се струва сериозна. И именно на това отношение разчитаха и те (тоест, Виктор и тя) — на елемента на изненада.

Нико свали роклята си и я захвърли небрежно върху камарата дрехи на фотьойла. За момент изпита съжаление към Майк, ала истината бе, че и тя бе преживяла абсолютно същото. Преди известно време. Преди десет години, когато беше главен редактор на списание „Блясък“, най-неочаквано беше уволнена. Шокът беше огромен. На всичко отгоре току-що бе забременяла с Катрина. Само две седмици преди кошмарното събитие тя бе ходила тайно на интервю за друга работа — за главен редактор на друго модно списание, което имаше по-голям тираж и плащаше по-големи заплати. И си въобразяваше, че е била достатъчно предпазлива. Но ето че една сутрин, малко след въпросното интервю, в единадесет сутринта нейната асистентка бе влязла в офиса ѝ със странно изражение на лицето и някаква бележка в ръка. През отворената зад нея врата Нико зърна тълпа от хора, която постепенно се увеличаваше. Веднага схвана, че се случва нещо ужасно, но дори и не допусна, че се отнася лично до нея. Едва след като асистентката ѝ подаде факса и тя се изправи и го прочете, разбра, че потърпевшата е лично тя.

Факсът гласеше: „Рац Несте“ със съжаление съобщава за оставката на Нико О’Нийли като главен редактор на списание „Блясък“. Всеотдайността и визията на госпожа О’Нийли бяха ценени изключително от нашата компания, но тя напуска поста си по лични причини. Оставката на госпожа О’Нийли влиза в сила автоматично. Приемникът ѝ ще бъде обявен в най-скоро време.

Дори и след като се запозна подробно с текста на факса, тя не можа да повярва от първия път. Остана с впечатлението, че има

някаква огромна грешка. Тя нямаше никакво намерение да напуска. Реши, че информацията от факса може да бъде бързо опровергана, а ако това е просто нечия шега, точно този човек ще бъде уволнен, а не тя. Ала ето че само след пет секунди телефонът ѝ иззвъня. Беше секретарката на Уолтър Бозак — собственик, президент и изпълнителен директор на компания „Рац Несте пбблишинг“, шефът искал да я види в офиса си. Веднага.

Тълпата се разпръсна виновно. Всички се върнаха по местата си. Всички знаеха какво става. Никой не погледна към нея, когато тя премина по коридора с факса в ръка. Палецът ѝ неволно се търкаше в ръба на хартията и когато влезе в асансьора и сведе глава към ръката си, видя, че пръстът ѝ кърви.

— Можете да влезете веднага — заяви секретарката на Уолтър — някаква си „госпожа Енид Веблем“, ако се вярваше на табелката на бюрото ѝ.

Когато Нико влезе, Уолтър Бозак автоматично скочи на крака. Беше дребен, подобен на плъх човечец. В продължение на няколко секунди тя се вторачи в очите му, сякаш изненадана за първи път да открие колко дребни и зачервени са те. А после заговори. Каза следното:

— Доколкото разбирам, това тук не е никаква шега.

Нико нямаше никаква представа какво е очаквал от нея шефът ѝ. Сигурно е смятал, че ще я види цялата обляна в сълзи. Но изглеждаше очевидно облекчен, когато отговори:

— Не, не е шега.

И се усмихна. Усмивката му беше най-отвратителното нещо у него. Разкриваше дребните му, полуоформени и посивяващи жълтеникави зъби, които едва се подаваха над линията на венците му — характеристика, присъща на всички членове на клана Бозак. Като че ли бяха генетично по-низши от останалата човешка раса. Защото не бяха в състояние да произведат количеството калций, необходимо за оформянето на истински зъби.

Но, от друга страна, на фона на всичките пари, с които разполагаха, не им и трябваше.

Уолтър се приближи към нея, стисна ѝ ръката и изрече:

— Благодарим ви за всеотдайността и добрата работа за нашата компания, но, както разбрахте, вече не се нуждаем от услугите ви!

Ръката му беше потна и слаба, като деформирани нокти на птица. После добави:

— Госпожа Веблем ще извика няколко колеги, които ще ви отведат до вашия кабинет, а после ще ви ескортират до изхода на сградата.

След това я дари с още една от втрисащите си усмивки.

Нико не каза нищичко. Просто си стоеше там и го гледаше втренчено, безизразно, безстрашно. И си мислеше: „Бъди сигурен, че някой ден ще те убия!“

От погледа ѝ като че ли започнаха да го побиват тръпки. Отстъпи крачка назад. А тя, без да сваля очи от неговите, постави факса върху бюрото му и без никаква емоция изрече само:

— Благодаря.

Обърна се и напусна кабинета му.

Край бюрото на госпожа Веблем вече я чакаха двама мъже с евтини костюми. Лицата им бяха студени и напълно безизразни, като че ли правеха това всеки ден и нищо не бе в състояние да ги изненада. И тогава я осени една мисъл. Може и да я уволняват, ала тя няма да позволи да я унижат или смутят. Няма да позволи да я ескортират по коридора като някой престъпник, когото отвеждат на гилотината. Няма да се върне в офиса си и да си събира багажа под погледите на тези две маймуни и да слуша как нейният екип — нейният екип! — се подхилва от бюрата си.

— Обадете се на асистентката ми и ѝ кажете да изпрати всички мои вещи в апартамента ми! — изрече рязко Нико.

Госпожа Веблем запротестира:

— Но тези двама мъже тук...

— Веднага!

Секретарката кимна.

Нико напусна сградата. Беше единадесет и двадесет и две преди обяд.

Едва когато стигна до първата пряка, тя си даде сметка, че няма нито чанта, нито ключове, нито пари, нямаше дори и четвърт долар, за да се обади на Сеймор от близкия монетен автомат.

Закова се до контейнера за боклук и се опита да помисли какво да направи. Не можеше да се върне в офиса си — сигурно вече я бяха включили в някакъв таен списък на хората, на които не е позволено да

влизат там. А и не разполагаше с никакъв начин да се прибере вкъщи. Вярно, можеше да се прибере пеша, но апартаментът ѝ се намираше на четиридесет преки оттук, на изток, чак на Йорк авеню, а тя изобщо не беше сигурна дали ще може да се справи с това разстояние в нейното положение. Беше бременна в третия месец, сутрин и прилошаваше, а понякога ѝ прилошаваше и през деня. Винаги неочаквано. Сега тя се приведе над контейнера и повърна вътре. И докато го правеше, по неznайно каква причина се сети за Виктори Форд.

Точно миналата седмица двамата със Сеймор бяха ходили на купон в студиото на Виктори Форд. То изобщо не беше далече — от другата страна на шесто авеню. Спомни си, че накрая двете с Виктори се бяха усамотили в един ъгъл и цял час бяха разговаряли за кариерата си. Тогава тя беше едва прохождаща, но многообещаваща модна дизайнерка, но излъчваше такава самоувереност и целеустременост, че успехът ѝ беше гарантиран. На Нико не и се случваше често да среща жени като Виктори, затова, когато се заговориха, веднага се надушиха, че са от една порода.

„Боже, колко млади бяхме тогава!“ — помисли си сега Нико, докато сваляше чорапогашника си. Не повече от тридесет и две, тридесет и три годишни.

Спомни си как през онзи ден се бе появила най-неочаквано в студиото на Виктори — улицата беше претъпкана с камиони, а по тротоарите в Квартала на дрехите се блъскаха хора с изнурени, отрудени лица. Беше горещ ден в средата на месец май. Температурите гонеха тридесет и два градуса. Студиото на Виктори се намираше в сграда, която някога е била малка фабрика. Върху стената във вестибюла имаше цяла редица звънци, които изглеждаха така, сякаш отдавна не бяха използвани. Имената върху звънците бяха на някакви световно неизвестни модни компании, отдавна излезли от бизнеса. Но долу, върху малко розово картонче, се виждаха инициалите „В. Ф.“

Нико се поколеба. Може би Виктори изобщо не си е у дома, а дори и да беше, какво ще си помисли, когато види някаква жена, с която се бе запознала на едно парти, да се появява най-неочаквано на прага ѝ посре́д бял ден?

Но Виктори изобщо не бе изненадана. Нико никога нямаше да забрави как бе изглеждала приятелката ѝ, когато бе отворила тежката сива врата на студиото си. Първата мисъл, когато тогава мина през

главата на Нико, бе: „Толкова е красива!“ Късата ѝ тъмнокестенява коса бе подстригана по момчешки — когато имаш лице като това на Виктори Форд, не ти трябва нищо друго. Движеше тялото си с лекотата на жена, която е напълно наясно, че фигурата ѝ е изключително привлекателна за мъжете. На пръв поглед Виктори бе от онези млади жени, които лесно биха предизвикали ревността на посестримите си, ала тя излъчваше благородство и доброта, които автоматично отблъскваха всякаква завист и лоши помисли.

— Толкова се радвам да те видя! — бе възкликнала тогава Виктори.

На дневна светлина студиото ѝ изглеждаше ярко, бляскаво, бохемско, като че ли предлагащо идеи за някакъв нов, по-истински начин на живот. Точно тогава Нико започна да осъзнава безвъзвратността на факта, че е уволнена. Ала вместо да бъде залята от отчаяние, тя почувства, че олеква, че се носи във въздуха — като че ли беше пристъпила в някаква паралелна вселена, където важните доскоро неща ти се струват напълно незначими.

Беше се крила в студиото на Виктори цял ден, изчаквайки момента, когато Сеймор най-вероятно ще се е прибрал вкъщи. Когато се бе прибрала у дома, съпругът ѝ вече бе изпаднал в паника. Бил чул новините — целият град говорел за нейното уволнение, телефонът им бил загрял от журналисти и репортери от клюкарските колонки на вестниците. Уволнението ѝ от „Рац Несте“ очевидно се бе оказало много по-интересно и заслужаващо общественото внимание, отколкото назначението ѝ преди две години. И после седмици наред беше принудена да търпи лъжите по вестниците, да си затваря очите пред полуистините и размислите за това, защо е била уволнена и за вероятните недостатъци на нейната личност и на стила ѝ на управление. За нея беше голям шок да разбере, че хора, които лично бе наела, я мразят — или поне достатъчно, за да се оплачат от нейната „студенина“. А още по-голяма бе изненадата ѝ от интереса на пресата към нея. До този момент не си беше давала сметка, че е толкова „важна клечка“.

Искаше ѝ се да изчезне от погледите на всички, да се стопи. Ала Сеймор бе изтъкнал, че трябва да я виждат, че не трябва да позволява да я забравят. Било изключително важно да изпрати послание, че все още е жива, че не може да бъде победена. Тогава съпругът ѝ бе

добавил, че лошите отзиви в пресата са само едно изпитание. И така, три вечери седмично тя се обличаше изискано и изнасяше все по-нарастващия си корем извън апартамента. Двамата със Сеймор ходеха на коктейли, на откривания и на вечери, които съставляваха социалната тъкан на нюйоркския издателски бизнес.

И сега, докато си навличаше пижамата, тя си даде сметка, че съпругът ѝ се бе оказал напълно прав. Нападките в пресата действително се бяха оказали изпитание. Както за нея, така и за приятелите ѝ. Някои, които мислеше за близки, постепенно се бяха оттеглили. А други, като Виктори и Уенди, доказаха, че изобщо не им пука дали са я уволнили от „Рац Несте“ или не. След като със Сеймор се прибираха от онези свои вечери, сядаха и анализираха случилото се, говореха си за това с кого са се запознали и какви биха могли да бъде вероятните им ходове. Съпругът ѝ непрекъснато ѝ напомняше, че е от съществено значение да е наясно какво искат хората, от какво се нуждаят и докъде биха стигнали, за да го получат. Всичко беше въпрос на личен морал, на скала от ценности.

В началото тя не се чувстваше особено добре при тези дискусии. Сърцето ѝ се разтуптяваше. Никога до този момент не се бе интересувала какво става в главите на хората и си бе въобразявала, че те също не се интересуват какво става в нейната. Единственото, към което се бе стремела, бе да превърне „Блясък“ в бляскаво списание. Но после разбра. Беше се заблуждавала, че ако човек работи упорито и качествено, той непременно и от само себе си ще бъде възнаграден за своя труд, а ако хората наоколо имат, макар и капка здрав разум, ще му позволят да си продължи. Ала Сеймор не се бе уморил да ѝ повтаря отново и отново, че в света на бизнеса нещата, за съжаление, не стават точно така. По света има милиони талантлив хора, които ежедневно биват стъпкани, защото на никого от тях и през ум не му минава, че талантът няма нищо общо с тяхното признание. Всичко беше в начина, по който те възприемат хората, както и в позициите. За да успееш, трябва да умееш, пристъпвайки в дадена ситуация, да я разчетеш на мига.

Една вечер двамата бяха на коктейл по случай промоцията на някаква нова писалка на компанията „Мон Блан“, когато до Нико застана някакъв мъж в края на четиридесетте, веднага ѝ направиха впечатление две неща: тъмномахагоновият тен на кожата му, постигнат

с бронзиращ гел, и вратовръзката му на сребристи и черни ивици. И тогава мъжът пошепна:

— Само искам да ви кажа, че свършихте страхотна работа с „Блясък“. А „Рац Несте“ допуснаха огромна грешка, като ви уволниха!

— Благодаря ви! — кимна Нико. Но кой беше този човек? Имаше усещането, че би трябвало да го познава, но не можеше да се сети.

— С какво се занимавате сега? Имам предвид, освен очевидното, разбира се — попита той, като сведе поглед към корема ѝ.

— Имам няколко интересни оферти, които в момента обмислям — отговори Нико, както я бе научил Сеймор.

— А смятате ли, че ще успеете да вмъкнете в ангажиментите си и един разговор с нас? — бе попитал мъжът.

— С удоволствие — бе кимнала тя усмихнато.

Едва когато човекът се бе отдалечил, Нико се бе сетила кой е той — Майк Харнес, който съвсем наскоро беше издигнат на поста изпълнителен директор на издателския клон на консорциума „Сплач-Върнър“.

— Виждаш ли?! — не спираше да възклищава доволно Сеймор в таксито на път към къщи. — Точно затова човек трябва да посещава всички важни социални събития в Ню Йорк! Сега единственото, което трябва да направим, е да чакаме!

— Може пък и да не се обади — бе го контрирала Нико.

— О, за това не се тревожи! Ще се обади и още как! — бе натъртил убедено съпругът ѝ. — Никак не бих се учудил, ако реши да те наеме на мястото на Ребека Десото в списание „Бонфайър“. Защото Ребека не е назначена от него. И сега, когато е вече изпълнителен директор, той със сигурност ще иска да сложи на мястото ѝ свой човек. За да утвърди позициите си.

Нико познаваше Ребека Десото и я харесваше. И тогава каза:

— Горката Ребека!

— Изобщо не я съжалявай! — смърри я съпругът ѝ. — Трябва да станеш по-твърда! Много добре знаеш, че нямаш нищо против нея. В личен план. Та ти дори не я познаваш! Всичко е просто бизнес, не се коси!

И ето че само три месеца след раждането на Катрина консорциумът „Сплач-Върнър“ обяви, че Нико О’Нийли заема мястото

на Ребека Десото като главен редактор на списание „Бонфайър“. А Нико разбра, че Ребека също не го беше очаквала.

А после, когато отново застана на върха, хората, които до този момент се бяха крили по храстите и се бяха правили, че не я познават, започнаха да ѝ пращат цветя и поздравителни картички и да ѝ се обаждат, за да ѝ съобщят колко се радват за нея. По изричното настояване на Сеймор тя трябваше да отговори на всяко едно поздравление, дори и на онези, които бе започнала да ненавижда. Ала най-първия си отговор Нико изпрати на Ребека Десото — писа ѝ, че е благодарна за добрата ѝ работа, която е свършила за списанието, както и че и пожелава късмет в бъдеще. Нико вече си даваше сметка, че няма никакъв смисъл да си създава излишни врагове.

Особено когато си имаше предостатъчно.

Само след две седмици на новото си работно място Нико осъзна, че първият ѝ смъртен враг е човек, който иначе би трябвало да ѝ бъде съюзник — Брус Чикалис, издателят на „Бонфайър“. Брус беше арогантен млад мъж в средата на тридесетте, който беше считан от всички за златното момче на Майк Харнес и който полагаше максимални усилия никой да не забравя този факт.

Двамата с Нико се намразиха още от пръв поглед.

Мнението на Брус за жените се ограничаваше до тясната му лична дефиниция за ролята на жените по отношение на мъжете. За него на този свят имаше само две категории жени: „годни за ебане“ и такива, които не са. И ако дадена жена случайно не попада в първата категория, тя все едно не съществува. За Брус жените трябваше да бъдат красиви, с огромни гърди и тясна талия и вечно готови да изпълняват прищевките на мъжете — което в неговия случай означаваше да проявяват желание да му правят свирки всеки път, когато той щракне с пръсти. Не че някога бе обявявал мнението си публично. Просто не беше необходимо. Демонстрираше го с държанието си. Нико усещаше дълбокото му презрение към жените във всяка изречена негова дума. Запозна се с него, когато той влетя нагло в офиса ѝ, посочи към някакъв модел на корицата на списанието и заяви безцеремонно:

— Единственото, което искам да знам, е можеш ли да ми уредиш среща с това дупе?

— Моля?! — бе извисила глас Нико.

— Защото, ако можеш да ми уредиш среща с нея — бе продължил той, ухилен като пача, с което държеше да ѝ подсказе, че всички жени се влюбват автоматично в него, — значи можеш и да запазиш работата си!

— Смятам, че по-скоро ти трябва да се притесняваш за себе си, щом си позволяваш да се държиш така!

— Ще видим! Последната редакторка не изкара особено дълго — отбеляза Брус, седна, без да бъде поканен, и я дари с измамно момчешка усмивка.

Нико се изправи и заяви:

— Аз не съм тази последна редакторка, Брус. А сега, ако ме извиниш, имам среща с Виктор Матрик!

И бе напуснала демонстративно собствения си офис, оставяйки го да обмисля чутото. Както и съдбата си.

Е, тогава нямаше среща с Виктор Матрик. Но и Брус не можеше да докаже противното. Вместо при големия шеф Нико се запъти към дамската тоалетна и се кри там в продължение на десетина минути, размишлявайки. Стана ѝ ясно, че трябва да види сметката на Брус Чикалис по най-бързия начин. Въобще не се съмняваше, че Ребека Десото е била уволнена с негова помощ. Но онова, което ѝ даваше най-силните основания, бе усещането, че на Брус изобщо не му пукаше за списание „Бонфайър“. За него то беше просто поредното стъпало по пътя му към по-високите постове, които водеха, естествено, до повече облаги, много повече пари и все по-красиви мацки. И ако сега и тя се провали, това само щеше да подсили позициите му и да докаже, че той няма никаква вина и накрая само той ще обере лаврите. Да де, обаче не я познава! Въобще не знае с кого се е захванал! Нико в никакъв случай не би поела риска да бъде уволнена два пъти последователно. Веднъж уволнен — просто малшанс. Два пъти уволнен — неудачник. На кариерата ѝ ще бъде сложен край и тогава какво ще каже съпругът ѝ? И какво ще си помисли за нея малката ѝ дъщеричка?!

Отговорът бе простичък и пределно ясен — трябва да унищожи Брус Чикалис.

Преди уволнението от „Блясък“ и преди срещата ѝ с Брус на Нико никога не бе ѝ хрумвало да гледа на кариерата си по този начин. Щеше да си каже, че е под достойнството ѝ да елиминира съперниците си по този начин. Но това отношение се дължеше единствено на

нейната неувереност дали ще може да ги унищожи. Нямаше представа дали притежава необходимата смелост. Ала сега, докато седеше върху седалката на тоалетната и размишляваше, тя осъзна, че не само не разполага с друг избор, а и че отмъщението може би ще ѝ хареса.

Ще изтрие тази присмехулна, презрителна, мъжкарска усмивка от лицето на Брус Чикалис.

На следващия ден Нико се обади на Ребека Десото. Предишната вечер двамата със Сеймор бяха обсъдили надълго и нашироко къде точно да се проведе срещата между двете жени. Съпругът ѝ бе на мнение, че всичко трябва да остане в пълна тайна, но тя не бе съгласна с него. Освен това не можеше да покани Ребека на обяд и да я заведе в някое невзрачно заведение. Ребека щеше да го приеме като обида, а и самата Нико все още не беше забравила колко наранена се чувстваше, след като я уволниха. А най-важното от всичко бе, че не би могла да изтиска никаква информация от бившата главна редакторка, ако се срамува да бъде видяна с нея.

Затова я покани на обяд в ресторант „Майкълс“.

— Ти си единственият човек, който имаше благоприличието да ми изпрати писмо — отбеляза Ребека. Двете седяха на една от предните маси, пред погледите на всички присъстващи, и Нико усещаше дори и в гърба си любопитството им. После Ребека допълни: — Но трябва да внимаваш с Брус. Много е опасен!

Нико кимна и попита:

— В какъв смисъл?

— По отношение на рекламата — отговори Ребека. — Насрочва важни срещи с рекламодателите, а после променя времето и мястото, а секретарката му „забравя“ да ти каже.

На следващия ден в асансьора Нико се сблъска с Майк Харнес.

— Чух, че вчера си обядвала в „Майкълс“ с Ребека Десото — отбеляза небрежно той.

Нико усети, че стомахът ѝ се свива на топка, но после си напомни, че напълно съзнателно бе избрала именно този ресторант, за да може срещата да стане всеобщо достояние. Държеше хората да разберат, че тя не се плаши лесно. Затова сега единственото, което изрече, беше:

— Правилно си чул.

Нито му обясни, нито се извини. Така топката мина обратно в неговото поле.

— Хммм, необичаен избор на компания за обяд, не мислиш ли! — отбеляза Майк, почесвайки се от вътрешната страна на яката си.

— Защо? Че тя ми е приятелка!

— Ако бях на твое място, щях да внимавам — рече Майк, загледан в тъмнооранжевата кожа на ръката си. — Чувам, че много обичала да говори какви ли не лъжи.

— Благодаря ти! Ще го имам предвид! — отбеляза Нико. Докато го наблюдаваше как излиза от асансьора, тя си каза: „Мръсно копеле! Мъжете се държат един за друг, независимо дали са прави или не. Е, и ние жените можем да играем тази игра!“

Само две седмици по-късно приведе плана си в действие.

Виктор бе организиран неделен следобед в своето имение в Бедфорд, щата Ню Йорк, наречено „Пролетна приумица“ — стана ясно, че това е традиционна, ежегодна среща за отбрани изпълнителни директори в корпорацията „Сплач-Върнър“. Къщата представляваше огромен дворец с кулички от 20-те, разположен на площ от петдесет акра в центъра на пищен природен резерват. Тогава със Сеймор имаха един джип „Уагониър“ и докато паркираха в края на дългата цял километър алея, покрай тях профуча Брус Чикалис с поршето си. Нико излезе от джипа, прегърнала Катрина, и в този момент Брус лениво се измъкна от поршето си и започна да чисти скъпарските си слънчеви очила със специално парцалче. После внимателно ги постави на очите си, извърна се към Нико и се ухили. Точно в момента, в който иззад ъгъла се показва Виктор Матрик, облечен в екип за тенис.

— Ето така съм те виждал винаги, Нико! — отбеляза веднага Брус. — Като майка. Нали е прекрасна, Виктор?

На Нико й се прииска да го убие на място, но в този момент улови погледа на Виктор. Той потупа Брус по гърба и отбеляза:

— Няма да е зле и ти да се позамислиш за свои деца, Брус! Винаги съм казвал, че семейните хора са далеч по-добри като изпълнителни директори, отколкото ергените!

На Нико това й беше напълно достатъчно.

На някакъв етап от празненството тя се качи с Катрина в една от стаите за гости на втория етаж, за да я накърми. Тъкмо се връщаше, когато в коридора се сблъска с Виктор.

— Благодаря за защитата — изрече спокойно тя.

Виктор като че ли се понаду и отговори:

— Налага се да държа нерезите изкъсо. Как вървят нещата при вас, между другото?

Почти бяха стигнали стълбите. Само след няколко секунди щяха да се разделят. Нико реши, че това може би ще бъде единствената ѝ възможност да разговаря насаме с големия шеф.

— Ще направим зашеметяващ първи брой — отбеляза самоуверено тя, като премести бешето от едната си ръка на другата. — И съм убедена, че ще продължим да набираме скорост и читатели, стига да не забравяме, че „Бонфайър“ е списание, което дава път на жените. Честно да ти кажа, когато рекламодателите видят да влиза мъж издател, ами... не съм сигурна, че този факт изпраща необходимото силно послание.

Виктор кимна и отбеляза:

— Може би си права. Ще си помисля по този въпрос.

И така, лека-полека, тя се възползваше от всяка предоставила ѝ се възможност да напомня на Виктор за подходящото послание към рекламодателите, като същевременно внимаваше и си пазеше гърба от Брус. Изминаха няколко месеца, без нищо особено да се промени. Но както често се случва на този свят, шансът най-сетне потропа на вратата.

Един от козметичните гиганти беше организирал едноседмична промоция и празненство в ексклузивен ски курорт в Чили. Частният им „Боинг 747“ караше знаменитости, модели и хора от издателския бизнес — събитие, за което Брус Чикалис даваше мило и драго. За съжаление „Сплач-Върнър“ въобще не одобряваше неговите ръководители да предприемат пътешествия до далечни места, откъдето не могат да бъдат върнати много лесно. Нико си даваше сметка, че ако Брус прояви дори капка здрав разум, ще предпочете да откаже ваканцията. Ала номерът беше да го убеди да стори точно обратното и да поеме този риск.

Но как?

— Тези неща са много по-лесни, отколкото си мислиш — отбеляза Сеймор. — Мъжете са прости същества. Само му кажи, че не трябва да заминава.

— Не мисля, че е моя работа да му казвам какво трябва и какво не трябва да прави — изтъкна Нико.

— Точно в това е и уловката!

Всяка сряда сутрин Нико организираше брифинг с Брус и неговия мениджърски екип. И ето че в края на един такъв брифинг тя повдигна въпроса за празненствата в Чили.

— Не искам никой от вас да ходи там! — отсече тя с равен, делови тон. — Смятам, че можете да си оползотворите много по-добре времето, ако през тази седмица останете в Ню Йорк!

Брус изви вежди шокирано, но бързо дойде на себе си и изрече ехидно:

— Аха, значи пак си играеш на мамичка, а?!

Звучеше като шега, но в тона му се усети нещо съвсем друго. След десет минути той беше отново в офиса ѝ. Тресна вратата зад гърба си и заяви:

— Трябва да поговорим! Да не си посмяла втори път да ми казваш какво да правя, още повече пред подчинените ми!

— Те са и мои подчинени — отговори спокойно Нико. — Просто искам да се уверя, че броят ще излезе в срок.

— Аз си имам свои собствени срокове!

— Както желаеш! — сви рамене тя. — Само ти пазя гърба.

Той изсумтя презрително и излезе.

Да, както и можеше да се очаква. Брус налага въдицата. Докато караше ски в Чили с разни моделки на бельо и бански, Нико и Виктор избраха неговия заместник — една жена. При други обстоятелства Майк Харнес сигурно би защитил Брус, но Нико усети, че Виктор използва инцидента с Брус, за да държи Майк под контрол. Желанието на големия шеф да се отърве от този издател не подлежеше на коментар.

По план главата на Брус Чикалис трябваше да падне на следващия ден след завръщането му от Чили. Но сигурно бе заподозрял, че в негово отсъствие се е случило нещо, защото още в мига, в който кацна в Ню Йорк, звънна на Нико и настоя двамата да се видят на вечеря, за да „обмислят бъдещата си стратегия“.

Това беше покана, на която Нико просто не беше в състояние да устои, както и една от ранните върхови точки в нейната кариера. Никога нямаше да забрави онази вечер. Никога нямаше да забрави как

Брус каканижеше как са започнали зле, но как трябвало да започнат да работят заедно, като екип. И тя бе кимала и се бе съгласявала с него с ясното съзнание, че утре по това време с него вече ще бъде свършено и той ще бъде изхвърлен от сградата, а тя ще му маха от прозореца си като победителка. Тогава усети сладкия вкус на властта. А той изобщо нямаше понятие какво се крои зад гърба му. Вярно, че на няколко пъти по време на вечерята тя бе изпитала съжаление към него и сериозно обмисляше вероятността дали да не му каже истината. Но много бързо се разубеди. Тук ставаше въпрос за големия бизнес, а и Брус беше вече голямо момче. Крайно време беше да се научи сам да се грижи за себе си.

Точно както и тя трябваше да се научи как да се грижи за себе си.

В дванадесет и половина на обяд на другия ден, точно половин час след официалното съобщение, Брус ѝ се обади и заяви:

— Това е твое дело, нали? Е, налага се да ти го призная, добра си! Изобщо не мислех, че си способна на подобно нещо! Ни най-малко не подозирах, че имаш смелостта да го направиш!

— Това е просто бизнес. Брус, нищо друго!

Господи, какво чувство! Никога през живота си не бе и изпитвала нещо подобно. Усещаше се странно центрирана в себе си, невероятно стабилна. Някъде подсъзнателно си даваше сметка, че като жена би трябвало да изпитва вина. Би трябвало да се чувства изплашена, че не е била „добричка“. И наистина, само за един кратък момент изпита страх. Но от какво се страхуваше, за бога? От властта си ли? От себе си? Или просто от отживялата представа, че е сторила нещо „лошо“ и следователно трябва да бъде наказана?

И тогава, през онзи следобед, докато седеше на бюрото си и още държеше ръка върху телефонната слушалка след разговора с Брус, тя си даде сметка, че не може да бъде наказана. В тази игра нямаше правила. Онова, което повечето жени възприемаха като „правила“, бяха просто удобни понятия, предназначени да държат жените в пълно подчинение. Понятието „добричка“ беше уютна, успокояваща клетка, измислена от обществото, за да успокои жените, че ако се държат прилично, ще могат да попаднат в нея и да се чувстват в безопасност. Но истината бе, че никой не се чувстваше в безопасност. Безопасността беше лъжа, особено когато става въпрос за бизнес.

Единствените съществуващи правила бяха онези, свързани с властта — кой я притежава и кой може да я упражнява.

А ако упражняваш власт, значи я притежаваш!

За първи път през живота си тя се почувства като равна на големите. Разбра, че вече е станала достоен участник в тяхната игра.

Онази вечер Нико купи хайвер от белуга и шампанско „Кристал“ и двамата със Сеймор си устроиха малко тържество. А после Сеймор поиска да правят секс, но тя му отказа. Никога нямаше да забрави онова невероятно чувство — не искаше никой друг да влиза в нея. Знаеше, че е успяла да напълни всичките празни ниши и кътчета в душата си и за първи път се почувства напълно самодостатъчна.

Но дали още се чувстваше така?

Сега тя се запъти към прозореца на спалнята и се загледа навън. През годините след случая с Брус Чикалис тя бе упражнявала властта си изключително предпазливо. Бе използвала пълната ѝ мощ само в краен случай. Беше се научила да не се възгордява с победите си и дори да не ги признава, защото знаеше, че истинската власт идва от една невидима и умело контролирана ръка. Не можеше да не изпита вълнение при всяка своя победа, но това не означаваше, че другите хора бяха длъжни да знаят за това.

И докато сега размишляваше за Майк и за онова, което се канеше да му стори, усети неизбежното вълнение от предстоящата победа. Да, вярно, че усети и някаква празнота, както и тъга. Частица от нея продължаваше да вярва, че хората на върха на корпоративната стълбица най-сетне ще се научат да се държат прилично, ала опитът я беше научил, че там, където играят парите и където е намесена властта, нещата са си винаги същите. Де да можеше само Майк да е по-възрастен и да няма нищо против пенсионирането си... Но за съжаление не беше и ако сега не го елиминира, той ще превърне живота ѝ в ад. Вече ѝ бе нанесъл два удара — третият щеше да бъде фатален.

Нико се обърна и започна да кръстосва напред-назад по персийския килим. Да, всичко е само бизнес. Майк Харнес бе напълно наясно как работи „Сплач-Върнър“. Не може да не е наясно, че някой прекрасен ден Виктор Матрик ще му клъцне главата. Не че самият той не бе клъцнал вече достатъчно глави.

Да, но човек винаги се заблуждава, че на него не може да се случи. Хора като Майк винаги си мислеха, че са недосегаеми за собствените си номера.

Вероятно точно в това се състои и основната разлика между нея и останалите изпълнителни директори в корпорацията, предимно мъже. Нико бе наясно, че същото може да се случи и на нея. И след като заеме поста на Майк, би могла да се задържи там две, най-много пет години — в зависимост от обстоятелствата. В най-добрия случай десет. Но накрая и нейната глава ще падне.

Освен ако не седне на стола на самия Виктор Матрик.

Загледа се в тъмната улица отдолу и се усмихна. Нико О'Нийли, изпълнителен директор на корпорация „Сплач-Върнър“. Звучеше добре. Даже много добре!

Уенди потрепна и се събуди, обляна в пот.

Беше сънувала пак същия сън. Намира се някъде, неизвестно къде, и се чувства слаба и болна. Едва пристъпва. Някой ѝ казва, че трябва да се качи в асансьора. Но тя не може да стигне до него. Свлича се на пода. Не може да се изправи. Жизнените ѝ сили изтичат от тялото ѝ. Не е в състояние да ги контролира. Сега, когато знае, че умира, вече не ѝ пука. Толкова е приятно да си лежиш там и да знаеш, че нямаш никакъв друг избор, освен да се предадеш...

Отвори очи. По дяволите! Още е тъмно. Знаеше, че е четири сутринта, но си наложи да не поглежда към часовника. Само след два часа щеше да започне новият ден. Ако трябва да бъдем по-точни, ден четиридесет и три. Бяха изминали четиридесет и три дена и пет часа, откакто Шейн бе разрушил малкото им, сплотено семейство.

Заплашителна, мазна тръпка срам се стрелна през тялото ѝ и като че ли се склучи около гърлото ѝ, за да я задуши. Уенди стисна очи и зъби. Познаваше множество хора, които се бяха развели, но лошото е, че никой никога не ти казва какво всъщност е разводът. Слушаш за какви ли не случаи на измами, изневери и на не добро познаване на партньора. Слушаш за гняв и необмислено поведение. Ала никой не благоволява да ти каже нищичко за срама. Или за вината. Или за всепоглъщащото чувство за провал, което те кара да се питаш струва ли си изобщо да живееш.

Срамът беше като кама. Бе усещала острието ѝ съвсем близо до своята кожа на няколко пъти по време на дванадесетгодишния им брак, когато двамата с Шейн бяха толкова бесни един на друг, че през ума ѝ беше преминавала и мисълта за развод. Ала болката от изгарящия срам бе напълно достатъчна, за да я накара да размисли и да продължи напред. Да я принуди да стигне до заключението, че независимо колко отвратителен е бракът ѝ, разводът би бил още по-отвратителен.

И през следващите два-три дена или може би седмица, когато двамата с Шейн продължаваха отново по добре отъпкания коловоз

(обикновено с помощта на сексуален маратон), тя се зареждаше с ново въодушевление относно съпруга и брака си. Вярно, бракът им не беше обикновен, но голяма работа! Сработваше. Уенди бе наясно, че повечето жени биха се побъркали само от мисълта да плащат за всичко, но на нея това ѝ харесваше. Харесваше ѝ да прави пари, много пари. Харесваше ѝ, че е преуспяваща в този откачен и измамен свят на развлекателния бизнес, в който работеше. (Да, понякога се чувстваше разочарована и уплашена, но непрекъснато си напомняше, че предпочита да бъде уплашена, отколкото отегчена.) Непрекъснато си повтаряше, че е в състояние да се справи, защото си има необходимия баланс. Има си своето семейство като оазис сред бурните води на бизнеса.

Претърколи се настрани и сви крака. Каза си, че няма да плаче. Но вече всичко е изгубено и тя не можеше да разбере защо. Винаги бе смятала, че тя, Шейн и децата живеят добре заедно. И незнайно защо се сети за рибката на Тайлър — Синия пират. Беше му купила китайската бойна рибка в началото на миналото лято и той бе настоял да я вземат с тях в Дарк Харбър, щата Мейн, където бяха отишли на двуседмична почивка, защото това беше новият любим курорт на всички важни хора от Холивуд. Синия пират бе удостоен със статуса на член на семейството и по-голямата част от пътуването до Мейн бе преминало в старание да запазят живота на проклетата рибка, особено след като Шейн неволно я бе оставил в ледената вода на една хотелска мивка. Оцеляването на Синия пират се превърна във водеща тема на цялата почивка — от онези истории, на които, според Уенди, семейството щеше да се смее и след двадесет години, когато децата пораснат и започнат да се прибират у дома само за ваканциите. Угризенията обхванаха цялото ѝ тяло като отрова. Това вече не можеше да се случи. Как ще изглежда бъдещето на семейството без Шейн? Какво ще се случи с тези мили семейни истории?

Знаеше, че повече няма да може да заспи. Напоследък всяка нощ и всеки ден бяха такива — разклащани от раздразненията на неизвестността. Уенди беше уплашена. Едва сега си даваше сметка, че бе прекарала голяма част от живота си в таен, неизказан страх. Страх от самотата, страх от това да остане без мъж. Страх от това, че хората ще я помислят за недостатъчно добра, за да задържи някой мъж. Дали това не бе една от причините, поради които полагаше такива

неимоверни усилия да бъде преуспяваща бизнес дама? За да може да си купи мъж? „Да, щом съм успяла да си купя един мъж — помисли си сега тя с горчивина, — имам големи шансове да си купя и друг.“

Щеше да стане и да се заеме с работата си. Още преди много време си бе дала сметка, че единственият начин да облекчи страховете си, е да работи все повече и повече. Часът вече беше пет сутринта. Тревожен, черен час. Но тя си наложи да стане от леглото и да отиде да си измие зъбите. Влезе в кухнята и направи кана кафе. Отнесе чашата си в кабинета и седна на евтиното метално бюро. Бюрото беше останало от Шейн, от годините му в колежа, и той бе отказал да се раздели с него по някакви си свои, сантиментални причини. И тя бе решила да не го насилва. Винаги бе проявявала уважение и толерантност към неговите специфични предпочитания. Нямаше да може да изтърпи съпруг, който да ѝ казва какво да прави и какво не, и още през втората година от брака им я бе осенила мисълта, че ключът към добрия брак е нещо много простичко — да се отнасяш към другия така, както би искал да се отнасят към самия теб.

Ала очевидно това не се бе оказало достатъчно.

Взе най-горната папка от купа със сценариите на бюрото ѝ. Осени я мисълта, че купчината със сценарии се бе превърнала в неизменен атрибут на ежедневието ѝ вече повече от двадесет години. Папките се озоваваха в дома ѝ по куриер за четене през уикендите, изпращани чрез вътрешна ускорена поща до екзотични места, подмятани по торби и чанти в коли, влакове и автобуси. И тя ги четеше всичките. Досега бе прочела сигурно най-малко пет хиляди сценария. И както изглеждаше, няма да има край. В съзнанието ѝ внезапно изникна депресираща картина от нейното бъдеще. Всичко щеше да бъде почти същото, каквото беше сега, само дето тя ще бъде по-стара, много уморена и страшно сама. Дори и сега имаше дни, когато си мечтаеше да легне да спи и да не стане цяла седмица.

Отвори папката, прочете пет страници от нея и я остави, раздразнена от една сцена, в която майка укорява двадесет и пет годишната си дъщеря, че все още не се е омъжила. Погледна корицата със съзнанието, че подобен сценарий би могъл да бъде написан само от мъж, при това доста млад — само мъжете днес продължаваха да вярват, че единственото, което една майка иска за дъщеря си, е добър брак. Но за нейна огромна изненада текстът се оказа излязъл изпод

перото на жена — Шаста някаква си. Но какво име е това, за бога?! Шаста! И което беше още по-важно — що за жена е тази Шаста?! Не беше ли чувала тази Шаста, че клишетото за майките, отчаяни да не би дъщерите им да останат стари моми, е вече отживелица?!

Хвана химикала, написа едно голямо „НЕ“ върху корицата и бутна сценария настрани.

Вдигна следващия сценарий от купчината и смъкна очилата си по-надолу на носа, за да вижда по-добре. Напоследък забелязваше, че думите от страниците ѝ се съпротивляват все по-упорито и не желаят да застанат на фокус. Но същото се отнасяше и за мозъка ѝ. И той отказваше да застане на фокус. Непрекъснато отскачаше към майката на Шаста. Е, сигурно все още има и такива жени, които вярват, че единственият начин, по който жената би могла да се утвърди, е чрез съпруга и децата си. Уенди открай време се чувстваше в непреодолима дисхармония с този вид жени — онези, които смятат, че е прекрасно да бъдеш домакиня и да си зависима от своя съпруг. Съвсем доскоро отношението ѝ към тези, „другите“ жени се бе превърнало за нея в политическо или религиозно кредо, с което тя не си позволяваше никакви морални компромиси. Ала напоследък не беше чак толкова сигурна в правотата си.

Катализатор за нейната преоценка се превърна един разговор, който бе провела с майка си преди два дена беше ѝ се обадила, за да я уведоми, че двамата с Шейн са се разделили. Беше напълно уверена в подкрепата на майка си. Години наред Уенди бе смятала, че майка ѝ е нейният най-верен поддръжник, и бе живяла с увереността, че е толкова преуспяваща благодарение на нейното разбиране. Беше сигурна, че по време на детството и на юношеството ѝ нейната майка ѝ е предала неизказаното послание, че не трябва да завършва живота си като нея — една обикновена домакиня — и че е огромна грешка да бъдеш зависима от мъж, особено от такъв като баща ѝ. Майка ѝ бе родила четири деца и никога не бе работила и имаше дни, когато не бе в състояние да стане от леглото. Страдаше от депресия, разбира се, но в онези години никой не се сещаше да постави подобна диагноза, а оставането, а леглото по цял ден се считаше за нещо напълно нормално за всяка многодетна майка от предградията. Вероятно би трябвала да се сърди на майка си за това — за часовете наред след училище, когато чакаше майка си да дойде да я вземе, а тя така и не се

появяваше, и за срама, който изпитваше. Но Уенди обичаше майка си с онзи особен вид страст, който е напълно сляп за човешките грешки. Може би майка ѝ е била постоянно на ръба, била е истеричка, ала Уенди си я спомняше като красива и чаровна жена, а стига да поискаше — дори и като най-бляскавата дама в квартала. Вярваше, че именно тя я е подтикнала да върви напред и да жъне успех след успех.

Или поне го мислеше до момента, когато ѝ съобщи за случилото се с Шейн.

— О, Уенди — бе въздъхнала майка ѝ, — това беше просто въпрос на време!

— Въпрос на време ли?! — извика шокирана тя. Очакваше от майка си съчувствие, а не порицание.

— Просто си знаех, че рано или късно ще се случи. Подобни бракове никога не оцеляват. Не са естествени.

Уенди остана като попарена.

— Но аз си мислех, че вие с татко обичате Шейн!

Майка ѝ въздъхна и обясни:

— Да, обичахме го, но като човек, а не като съпруг. И винаги сме били на мнение, че този брак няма да просъществува дълго.

Уенди ахна и извика:

— Но той просъществува цели дванадесет години!

— Само защото Шейн е изключително ленив. Двамата с баща ти винаги сме смятали, че някой ден на Шейн просто ще му писне и ще си тръгне. Години наред ми се искаше да те предупредя, но не исках да те тревожа.

— Но ме тревожиш сега! — извика на свой ред Уенди. — И не мога да разбера защо!

— Просто ми се искаше да се омъжиш за някой преуспяващ мъж и да не ти се налагаше да работиш толкова много! — изтъкна майка ѝ. — И тогава нищо от тези неща нямаше да се случи.

Уенди зяпна.

— Но аз си мислех, че ти се гордееш с мен, с моите успехи! — Очите ѝ се насълзиха. Да не би сега и майка ѝ да я изоставя?

— Естествено, че се гордея с теб! Но не е необходимо да завладяваш целия свят, за да се счита за преуспяваща! Най-много от всичко съм си мечтала да бъдеш щастлива! И винаги съм смятала, че щеше да имаш далеч по-щастлив брак с някой адвокат или банкер.

Можеше да си раждаш деца и пак да поработваш понякога, ако толкова много държиш!

Уенди бе дотолкова шокирана, че се наложи да се хване за ръба на бюрото, за да не падне. Такова ли бъдеще си е представяла майка ѝ за нея?

— Значи си искала да работя някаква крастава работа, така ли?!
— извиси глас тя.

— Е, не непременно крастава, както ти се изрази — отговори търпеливо майка ѝ. — Но щеше да бъде много по-добре съпругът ти да издържа семейството. — Тук бе направила неочаквана пауза, след което бе добавила: — Знам, че не ми вярваш, скъпа, но браковете сработват само тогава, когато мъжът изкарва повече пари. За да останат в рамките на брака, мъжете се нуждаят от импулс. За тях това са парите. Печеленето на добри пари им помага да се чувстват велики и незаменими. Да се чувстват добре със себе си!

— Ами аз?! — попита Уенди невярващо, а гласът ѝ се превърна почти с писък. — Нямам ли и аз правото да се чувствам добре със себе си?

Майка ѝ въздъхна и отговори:

— Не приемай превратно всяка моя дума! — Точно тук Уенди осъзна, че години наред е правила точно това. — За жените съществуват множество начини да се чувстват добре със себе си. Те си имат децата, имат си и къщите. А мъжът има едно-единствено нещо — работата си. И ако жената му я отнеме, не може да очаква от него да се задържи задълго в семейството!

„Това наистина ли е майка ми?!“ — помисли си ужасена Уенди. Не е възможно нейната собствена майка да има подобни схващания! Ала изведнъж си даде сметка, че през последните двадесет години двете с майка ѝ никога не бяха обсъждали вижданията си относно секса и човешките взаимоотношения. Майка ѝ никога не бе споделяла с нея мнението си за мъжете и жените и за ролите, които трябва да играят, така че Уенди бе просто приела, че двете с майка ѝ се разбират перфектно. Възможно ли е и всичко друго, което беше приемала за даденост относно връзките си, да е било погрешно?

— Мамо, защо си толкова гадна с мен?

— Просто си мисля за всички хубави двойки из града, които виждам — отбеляза майка ѝ. — Много двойки на твоята възраст, с

деца. Мъжете си имат бляскави кариери, жените им също работят. Но освен това имат време да водят децата си на извънкласни мероприятия.

— Да не би да твърдиш, че моите деца са лишени от нещо? — извика Уенди.

— О, нищо подобно! Знам, че си имат всичко! Даже в повече! — сръза я майка й. — Но не това имах предвид. Искях да ти кажа, че тези двойки изглеждат щастливи.

— Но кои са те? Какво работят? Какви позиции в обществото имат?! Случайно някой от тях да е президент на голяма филмова компания?

— Това не е толкова важно — изрече превзето майка й.

— Напротив, важно е! — сръза я този път Уенди. — Това е най-важното нещо на света! И точно в него е разликата между тях и...

— Но изобщо не означава, че ти не можеш да имаш нормална връзка.

— Аз имах нормална връзка!

— Искам да кажа с мъж, който е поел прехраната на семейството — подчерта майка й. — Мъжете имат огромно его. Тази работа с жената, отговаряща за всичко... в брака просто не се получава!

Уенди си пое дъх и накрая попита:

— Колко мъже познаваш, които са по-преуспяващи от мен? — И по някаква странна причина си спомни за Селдън Роуз.

— Може пък да не е необходимо да си чак толкова преуспяваща!

Последното изявление беше толкова абсурдно, че Уенди не можеше да гарантира как ще реагира. Затова просто затвори.

Мразеше да се кара с майка си. От неразбирателството им я заболя. Много я заболя. И всичките тези години си бе съдирила задника от работа не само за да издържа Шейн и децата, но и да може да поеме грижата за майка си, когато настъпят старините й.

Уенди взе чашата си с кафе и се запъти към прозореца. От онзи фатален разговор изобщо не бе разговаряла с майка си и този факт бе поредният товар, който тежеше на раменете й. Защо започна да губи всички, на които държеше? Защо съдбата я наказва така?

Втора си се в сивотата на мрачната зора. Искеше й се да може да забрави всичко, казано от майка й, но вместо това установи, че е принудена да приеме редица, макар и твърде неудобни за нея, истини. Ако беше успяла да си намери мъж, който би могъл да я издържа и да

се грижи за нея, дали нещата щяха да бъдат по-различни? Нямаше представа за отговора, защото подобна вероятност никога не бе стояла пред нея като алтернатива — една болезнена истина, която, както наскоро разбра, майка ѝ така и не е успяла да приеме.

Хората непрекъснато твърдяха, че жените имат избор, но нещата не стояха точно така. Жените въобще не притежаваха онази пълна торба с възможности, за които всички говореха — една болезнена истина, която Уенди започна да схваща още в колежа. Някъде към втори курс вече бе стигнала до заключението, че на този свят има два основни типа жени: жени, по които мъжете полудяват, влюбват се и накрая се женят за тях и започват да ги издържат; и жени, които, по неизвестно какви причини, не предизвикват чак такива страсти в мъжките души — или поне не онези велики страсти, които биха ги накарали да започнат да ги издържат. И паралелно с това тя бе разбрала, че нейното място е във втората категория, което ще рече, че ако иска да има дълготрайна връзка с някой мъж, то ще трябва да разполага и с нещо допълнително, което да му предложи.

Затова си състави житейски план: да компенсира пред мъжете липсата си на красота с трудолюбието и ефективността си, със своята независимост, със способността си да се грижи за себе си — а оттам и за тях.

И планът ѝ беше сработил. Някъде между часовете, прекарани като асистентка, когато беше подложена на всякакви обиди и унижения, когато работеше до среднощ, когато само разнасяше сценарии и когато започна да се издига по стълбицата на развлекателния бизнес, започнаха да ваят и реалните материални придобивки. Пари, апартаменти, красиви дрехи и коли, всички до едно платени гордо от нейния джоб. Казваше си, че не се „нуждае“ от мъж, че „няма нужда“ да играе игрички.

Но това се бе оказало чиста лъжа.

Но всъщност бе играла игрички, и то какви! Бе работила над Шейн още от самото начало въпреки подсъзнателните си подозрения, че той не държи особено да бъде с нея. Беше се самоубедила, че накрая ще успее да го прекърши и да го накара да прозре истинската ѝ стойност. Когато разбере колко много може да стори тя за него, няма начин да не я обикне. В началото, когато беше още в периода на убеждаването му да остане с нея, Уенди бе предпочитала да си затваря

очите, ако усетеше, че той се заглежда по други жени. Никога не си позволи да го критикува, непрекъснато му повтаряше, че е гений (когато всъщност именно той трябваше да повтаря на нея, че е гений). Грижеше се за него като майка. Че и нещо повече. Никога не му отказваше хубава храна и хубав секс. И ето че накрая той се беше предал. Призна му, че го обича едва след втория месец на връзката им. А на него му трябваха цели две години, докато събере този кураж.

Да, тя го беше купила. И в ролята на купувача си мислеше, че е в безопасност.

Майка ѝ е напълно права. Държа се като арогантна глупачка.

Уенди усети как цялото ѝ тяло се стяга. Осъзнаването на тази болезнена истина се плъзна и я обхвана като отрова.

Открай време бе настоявала, че двамата с Шейн имат нов модерен тип брак — бракът на бъдещето! Но всъщност бракът им не беше нищо повече, освен традиционния, само че с разменени роли. И колко пъти бе наричала Шейн уж на шега „перфектната съпруга на един изпълнителен директор“?

Тази фраза задължително бе предизвиквала хихиканията на колегите ѝ по ранг и мълчаливото съгласие на колежките ѝ. Иначе пред Шейн никога не го беше изричала, макар че той сигурно бе доловил тези тайни нападки срещу мъжкото му его. И надали ги е харесал.

Уенди обори глава в ръцете си. Как можа да се случи това?! Кога точно се объркаха отношенията им? Не че не бе искала Шейн да работи. Беше го подкрепяла във всичко, което се бе опитвал да прави. Проблемът бе съвсем простичък — Шейн просто не бе особено добър в нищо. Липсваше му необходимата издръжливост, хранене нереалистични очаквания и не можеше да носи критика. Беше много арогантен. Хората му даваха възможност да направи нещо полезно (обикновено заради нея) и след като той закъсняваше със сроковете и започваше да се кара и да се прави на велик, те просто отказваха да имат каквото и да било общо с него. На Уенди често ѝ се искаше да му обясни, че не е достатъчно талантлив, за да прави подобни сцени, но как се казва такова нещо на друг човек, особено ако си омъжена за него?!

Ами ако наистина зависеха от неговите доходи? Ужас! Щяха да бъдат последните бедняци! Никога нямаше да могат да си позволят всичко това, което имаха сега.

Сега тя огледа с погнуса жалкото подобие на кабинет, пълната липса на ред в него. И останалата част от жилището им беше в този вид — огромно празно пространство, парцелирано със стени от талашит, предназначени да създадат някакво подобие на стаи. В договора ѝ с „Парадор Пикчърс“ имаше клауза, че филмовата компания (или по-точно „Сплач-Върнър“) се задължава да ѝ възстанови петдесет процента от стойността на генералния ремонт на жилището ѝ, но не повече от половин милион долара. Освен това бяха длъжни да ѝ оборудват и лична прожекционна зала. Преди две години тя бе възложила на Шейн ръководството на ремонта (защото си мислеше, че ще бъде добре за него и за егото му — да свърши нещо полезно и реално), но той отново се бе провалил. Веднага бе започнал да се кара с всеки от тримата предприемачи, които бе наел, така че хората издържаха само две седмици и напуснаха. След това бе заявил, че сам ще се справи по-добре от тях. И накрая не направи нищичко.

На Уенди изобщо не ѝ пречеше да се заеме и сама — знаеше, че асистентът ѝ Джош лесно ще ѝ намери нова строителна фирма, но в присъствието на Шейн не смееше да направи нищо. Знаеше, че подобен ход ще го накара да се почувства като провалил се за пореден път, а тя се стараеше да не му натрапва своя авторитет (който се приемаше и без това за даденост, тъй като и без друго тя изкарваше всички пари за семейството). И така, колкото и неудобно да беше, жилището им си бе останало в стария вид. Тя си казваше, че може би така е по-добре — тъкмо няма да принуждава Шейн да се чувства малоценен на фона на нейния (напълно недостижим по негово мнение) успех. В подобен апартамент той можеше да живее с илюзията, че нейното ниво на успех е все още в неговия обхват — или най-малкото, ако някога все пак започнеше да изкарва пари, да го улесни в самозаблудата, че може да си позволи подобен дом.

Е, очевидно нито един от стратегическите ѝ ходове не се оказа достатъчно хитър, за да излъже Шейн Хийли. И сега, останала само с горчивината си, тя се сети, че хората обикновено виждат редица плюсове в житейските промени. Но какви са плюсовете в нейния случай? Да, един от тях бе, че сега, когато него го нямаше, вече нямаше да ѝ се налага да се съобразява с така крехкото му его. Можеше да си позволи да блесне с цялата си сила. И първото нещо, което ще направи, е да направи истински ремонт на жилището си. Ще наеме строителна

фирма и вътрешен дизайнер по свой вкус. Може би ще си направи спалнята цялата в бяло. Когато беше малка, непрекъснато си мечтаеше за къща, цялата чиста и бяла, с дълги дантелени завеси. Но когато се омъжи за Шейн, бе принудена да потисне тази своя фантазия, защото веднага схвана, че на него изобщо няма да му хареса.

Но сега вече беше свободна. Душата ѝ се надигна и се огледа предпазливо, като току-що родено пале, запознаващо се с новия въздух. Може пък напускането на Шейн да се окаже не чак толкова лошо. Може пък да се окаже нова възможност, втори шанс да постигне всички онези неща, които се бе постарала да забрави, само и само да живее с Шейн.

Изпълнена с непозната досега решимост, тя взе отново сценария, написан от младата жена на име Шаста, готова да ѝ даде и на нея втори шанс. Уенди си имаше неписано правило — не отхвърляше сценарий, докато не прочетеше минимум двадесет и пет страници от него (някои изпълнителни директори се задоволяваха само с десет, но тя изтъкваше, че ако някой си е направил усилието да напише пълен сценарий, тя пък би могла да се постарее да открие някакви положителни страни в него). Освен това сега не беше време за снижаване на стандартите, а за повишаването им. Отвори папката, готова да се концентрира, но в момента, в който обърна страницата, погледът ѝ неволно падна върху купчина пликове, струпани отдолу.

Затвори папката с дълбока въздишка. Сигурно беше редовната поща, може би от изминалия месец беше оставила Шейн да отговаря за преглеждането на пощата и за плащането на сметките, но сега, когато него го нямаше, прислужницата просто е струпала всичко на бюрото ѝ. Реши да прегледа набързо пликите и да отдели сметките, с които щеше да се оправи после.

Няколко от пликите бяха с логото на „Американ експрес“. Загледа се озадачено в тях. Нещо не беше както трябва. Тя имаше само две карти „Американ експрес“ — едната беше черна, служебна (където Шейн беше само вторичен титуляр на сметката, за спешни случаи), а другата платинена, лична. Единият от пликите беше доста дебел, а останалите четири — тънки. Именно тези, тънките, я притесниха най-много. Те бяха от заплашителните, които банката изпращаше, когато клиентите превишават кредита си. „Не е възможно!“ — помисли си тя и се смръщи, а после разкъса първия плик.

Разпечатката беше от нейната сметка „Центурион“. Хвърли набързо поглед през цифрите, но когато стигна до долу, усети, че ѝ се завива свят. Трябва да има някаква грешка! Цифрата гласеше: 214 087.53 долара.

Ръцете ѝ се разтрепераха. Не може да е вярно! Очевидно някой счетоводител е допуснал грешка с нулите! После взе дебелия плик, разкъса и него и този път устата ѝ се разтвори в ням писък, когато видя последната цифра.

Имаше начисления на стойност 14 087.32 долара, които си бяха съвсем нормални. Но най-горе в колонката се мъдреше кредит от 200 000 долара, начислен по сметката на Шейн!

Уенди се изправи, пусна листа върху бюрото и се хвана за главата, като че ли опитвайки се да предотврати експлодирането ѝ. Как е могъл да го направи?! Но практически погледнато, е било напълно възможно — той разполагаше със своя собствена карта и единственото, което до този момент го бе възпирало да не го направи, бе фактът, че тя му вярваше. И сега си даде сметка, че не е трябвало да му вярва. Даде си сметка, че някъде дълбоко в себе си още отначало е знаела, че това някой ден ще се случи, беше неизбежно. Интуицията ѝ открай време ѝ беше подсказвала, че някой ден Шейн ще ѝ спретне подобен номер.

Това беше последната капка. Последният пирон в ковчега на техния брак. Дори и до момента да бе имала някакви надежди за повторното им събиране и ново начало, Шейн бе направил всичко възможно да гарантира невъзможността му.

После ѝ причерня и гневът я сграбчи в острите си нокти. Двеста хиляди долара плюс данъците си бяха цели четиристотин хиляди долара! Четиристотин хиляди, спечелени с пот на челото долари! Имаше ли Шейн някаква представа как се изкарва подобна сума пари?!

Ще го убие! Ще направи всичко възможно той да ѝ възстанови всеки цент, ако ще и за това да му трябват двадесет години!

Уенди вдигна телефона и набра мобилния телефон на измамния си съпруг. Въобще не ѝ пукаше колко е рано — беше крайно време да му прочете правата и да се увери, че той си е научил мястото в този свят. Но телефонът, естествено, се включи на гласова поща.

Затвори. Няма да му оставя съобщение. Ще отиде право в квартирата му и ще се изправи очи в очи с него. И ще го стори веднага,

както е така, с одърпаната си стара пижама. Гневът я отнесе до спалнята, където нахлузи на бос крак древните си маратонки, които носеше вкъщи.

После се закова на място. Не можеше да излезе, когато ѝ се прииска. В къщата я чакаха три деца.

Хрумна ѝ ужасяваща идея. Може да излезе сега, докато децата още спят, да се накреси на Шейн и само след половин час да си е обратно у дома. И децата така ѝ няма да разберат нищо.

Сведе поглед към краката си — черните маратонки стърчаха нелепо изпод синята ѝ памучна пижама. Заради Шейн бе започнала да откача. Само бедните оставяха малките си деца сами у дома! Бедните, които знаеха, че нямат никакъв друг избор, или които се чувстваха дотолкова съсипани от безмилостния си, безполезен живот, че изобщо не им пукаше. Подобни случаи можеха да се прочетат всеки ден в „Ню Йорк поуст“. За родители, оставили децата си сами, а после се случва нещо и децата умират. Обикновено виновни бяха мъжете. Докато майките са на работа, бащите решават да отскочат до кръчмата за по една бира с приятели и заключват децата си сами вкъщи.

Погледна ръчния си часовник. Наближаваше шест сутринта. Госпожа Минивър ще пристигне едва след час. Нищо не ѝ пречи да я изчака и после да се изправи срещу Шейн.

Но това си беше цял час! Гневът отново я завладя. Познаваше се и знаеше, че няма да може да се концентрира върху нищо друго. Не искаше да е така. Трябваше да работи! Трябваше да се вземе в ръце! И като че ли останалите грижи ѝ бяха малко, та сега ще трябва да се отбие в банката и да заличи името на Шейн от всичките си сметки!

И това беше мъжът, когото тя бе избрала за баща на своите деца!

Обърна се и се отправи към банята. Шейн ще си плати за всичко! Щом е решил да ѝ краде парите, тя пък ще му вземе децата! Още днес ще си наеме адвокат и ще направи всичко възможно да го изтрие от живота си веднъж завинаги! Нека се пържи в собствен сос! Нека види как се живее в реалния свят — в света, където всички хора работят! Нека проумее какво означава да си истински мъж!

Влезе под душа и докато горещата вода се стичаше върху нея, внезапно си спомни, че днес е събота. Госпожа Минивър не идваше в събота. А Шейн бе заявил, че през уикенда няма да бъде в града и че никой няма да може да се свърже с него.

Боже, няма спокойствие!

И тогава от гърдите ѝ се изтръгна вопъл — подобно на някаква чужда, извънземна сила. Толкова мощен прилив на отчаяние, че имаше чувството, че коремът ѝ ще се пръсне на две. Толкова разтърсващо безсилие, че ѝ се наложи да сграбчи завесата на душ-кабината, за да не падне. Прилекна бавно и седна с кръстосани крака под силната водна струя. После започна да се люлее напред-назад като полудяла. Една част от нея се бе превърнала в беззащитно животинче — хълцащо и плачещо. Ала друга част беше като че ли отрязана, наблюдаваща безпристрастно отстрани. И тази част си мислеше: „Аха, значи на това му викат да ти се къса сърцето! Странно е как иначе клишираните емоционални описания се оказват напълно подходящи за шепата случаи, когато наистина изпадаш в тези състояния!“ Сърцето ѝ наистина се късаше, в буквалния смисъл на думата. Всичко, в което беше вярвала, на което беше разчитала и на което се беше доверявала, ѝ беше откъснато, завинаги отнето.

Години на уж неоспорими истини се ломяха една след друга като сухи клонки на изгнило дърво. Никога повече няма да бъде в състояние да повярва в нещата, в които бе вярвала досега. Но тогава в какво, по дяволите, ще вярва?!

Телефонът в офиса на Уенди в „Парадор Пикчърс“ имаше пет линии и в момента и петте бяха заети.

Цяла сутрин беше така. Всъщност, цяла седмица. И ако човек се замислеше, като че ли почти през цялото време.

Уенди извърна поглед към дигиталния часовник на бюрото си, който отчиташе не само минутите и секундите, но и стотните от секундите. До момента с този конферентен разговор бе изгубила петнадесет минути, тридесет и две секунди и четири десети. И ако възнамеряваше да спазва графика си, ще трябва да го приключи след не повече от три минути, двадесет и седем секунди и нещо. Алгебричните й умения не бяха чак толкова големи, та да изчисли наум и частите от секундата.

— Раздвижете още малко историята, момчета. Наблегнете на богатството на сюжета! — заяви Уенди в микрофона.

Беше четвъртък сутрин. А сутрините на всеки четвъртък бяха посветени на обсъждане напредъка на различните сценарии, които „Парадор“ субсидираше. Броят им варираше между четиридесет и шестдесет. От тези шестдесет тя щеше да даде зелена светлина на най-много тридесет, които щяха да бъдат произведени. А от тях най-много петнадесет щяха да се превърнат в хитове, което ще рече — да донесат много пари. Преобладаващата част от филмовите студиа разчитаха на не повече от десет хита годишно. Но броят на успешните продукции под ръководството на Уенди беше винаги малко повече от средния.

Но само защото отделяше достатъчно време за подготовката на сценариите!

— Разказът се върти около екзистенциалното откритие на детето. Откриването на живота. Какъв е смисълът му, нали така? — прекъсна я един от сценаристите, Уоли.

„Добър въпрос“ — каза си Уенди и въздъхна. Но какво, за бога, знаят за живота двама двадесет и седем годишни хлапаци?

— Какво имаш предвид под „екзистенциално“? — попита тя.

Защо изобщо бе купила този сценарий? Защо ли? Защото беше длъжна да го направи. Уоли и партньора му Роуен бяха считани за най-хитовите сценаристи в момента. Бяха създали два хитови филма, но напоследък Уенди започваше да си мисли, че не са ги писали те. Или е това, или двамата се бяха главозамаiali от успеха и бяха започнали да пушат трева и сигурно се разкарваха из Лос Анжелис с поршето и хамъра си, въобразявайки си, че разполагат с всички отговори на света.

— Точно в това е въпросът — отбеляза Роуен.

Двамата с Уоли продължиха да разсъждават по тази тема още една минута, докато накрая Уенди направи знак през отворената врата на третата си асистентка, Ксения, която в момента слушаше заедно с нея разговора. Сякаш прочела мислите ѝ, Ксения грабна лежащия на бюрото ѝ тълковен речник „Уебстър“ и се втурна към Уенди, отваряйки го на буква „Е“.

— „Екзистенциализмът — прекъсна ги Уенди, без да знае кого точно, Уоли или Роуен, — е философия, посветена на съществуването на индивида и на личната отговорност спрямо актовете на свободната воля, в отсъствието на познание за правилното и грешното.“ — Тук направи пауза. По някакъв странен начин това определение ѝ се стори перфектното обобщение на личния ѝ живот в момента. Нямаше никаква представа кое е правилно и кое погрешно, но пък носеше отговорност за всичко. В това число и за хаотичното подобие на сценарий, което ѝ предлагаша Уоли и Роуен. После продължи: — Концепцията е достойна за възхищение, но за съжаление хората от публиката надали имат никаква представа какво представлява екзистенциализмът. И никой не ходи на кино, за да открие отговора на подобен въпрос. Хората ходят на кино, за да видят някаква разказана история. Да се идентифицират със сюжет, който има нещо общо със собствените им чувства и мисли.

Пак замълча. Господи, нейните приказки бяха точно толкова кухи, колкото и техните! Никой не можеше да каже защо определени филми се харесват на публиката, а други — не. Никой не знаеше отговора на този въпрос. Но пък на никого не му пречеше да се преструва, че знае всичко.

— Смятам, че вие, момчета — тук тя тайничко се наслади на това обръщение към тях, — трябва да се върнете към самото начало и да създадете касово парче!

От другата страна на линията настъпи пълна тишина. „Сигурно и двамата са бесни и предпочитат да мълчат, защото знаят, че няма да могат да се овладеят“ — помисли си Уенди.

Изминаха още три секунди и дванадесет десети. Уенди знаеше, че няма да посмеят да ѝ се противопоставят. Киноиндустрията приличаше на кралския двор на Луи XIV — да не се съгласиш с висшестоящ би означавало затвор или смърт. Затова Уоли и Роуен в никакъв случай няма да се осмелят да кажат нещо накриво на президента на „Парадор Пикчърс“. Но сигурно, след като затворят, ще я нарекат „кучка“.

Не че ѝ пукаше. Беше сигурна, че е права — или поне повече права от тях. И именно затова точно тя беше президент на „Парадор“, а не те.

— Веднага се заемаме със задачата — обади се накрая Уоли.

— Много ви благодаря за съветите! — добави Роуен с любезен и отстъпчив тон. — Не можете да си представите колко много значат те за нас!

— Уенди? — чу тя гласа на първия си асистент Джош. — Поемам следващия ти разговор!

— Благодаря, Джош! — Този разговор беше с един режисьор и един сценарист, които работеха по приключенски екшън, намиращ се в довършителен етап. Основните ѝ инструкции се състояха в необходимостта от повече стрелба в третото действие. — Първо действие, един изстрел — отбеляза сега тя. — Второ действие — три изстрела. Трето действие — пет мощни изстрела, един след друг! Бум-ум-ум! После сме готови. Пускаме лентата и се надяваме на тридесет милиона в приходи за първата седмица!

Режисьорът и сценаристът се изхилиха, потривайки ръце при мисълта за подобна плячка.

Докато още разговаряше, влетя втората ѝ асистентка, Мария, носеща бележка. Там пишеше: „На Чарлз Хенсън му се налага да отложи обяда ви.“ Уенди вдигна изненадано поглед към Мария и тя пошепна:

— Самолетът му от Лондон не може да излети навреме!

„Да върви по дяволите! — написа Уенди на бележката. После добави: Веднага оправи графика ми!“

После продължи с телефонните си разговори, докато си мислеше, че закъснелият самолет е вероятно хитър заговор, целящ да предостави на Чарлз Хенсън още един ден за размисъл относно сделката им. „Да проуча Хенсън!“ — написа си тя върху огромния жълт бележник, който седеше неизменно на бюрото ѝ.

Проведе още два конферентни разговора. По средата на единия от тях се обади Шейн. Мария се втурна в кабинета ѝ с бележка „Шейн?“, написана върху същия тип жълт бележник, какъвто имаше и тя. Уенди само кимна.

Накара го да чака четири минути, четиридесет и пет секунди и три десети. Накрая изрече с хладен глас:

— Да?

— Какво правиш? — попита той.

— Работя — отговори многозначително тя.

— Имам предвид с мен!

Този коментар беше толкова възмутително егоцентричен, че Уенди се видя в чудо какво да отговори.

— Изтеглила си всичките пари от общите ни сметки! — продължи с обвинителен тон Шейн.

— Така ли? Е, радвам се, че най-сетне си го забелязал!

— Не се дръж като кучка! — отбеляза той. — Наближава дванадесетият рожден ден на Магда. Налага се да купя подарък на нашата дъщеря!

— Пробвай първо да си намериш работа! — отсече Уенди и затвори. Проведе още три телефонни разговора. После стана един часът.

— Какво искаш за обяд? — попита Ксения, като надникна в кабинета ѝ.

Точно в този момент Уенди се взираше неவிждащо в сутрешния брой на „Холивуд рипортър“. Статиите бяха оградени с текст маркери по степен на важност: червено за статии, свързани с „Парадор“ и проектите им, жълто за конкурентни проекти, зелено за всичко останало, което би могло да представлява интерес за тях. Уенди подскочи стреснато и извика:

— Обяд ли?!

— Нали Чарлз Хенсън отложи срещата ви, та се питах дали няма да искаш да си поръчаш нещо за тук?

— О, да! Само минутка!

Вдигна разсеяно вестника, идвайки бавно на себе си. След всеки подобен телефонен маратон (който в случая бе четиричасов) изпадаше в подобен транс. После ѝ трябваша няколко минути, докато се свести. И сега точно това направи — подскочи и се концентрира.

И внезапно си спомни за обаждането на Шейн.

Господи, ама наистина се бе държала като кучка!

„Да върви по дяволите!“ — помисли си тя, взе жълтия си бележник и стана. Как смее да се държи така с нея?! Е, поне е започнал да осъзнава посланието. Беше направо бясна заради измамата му, заради това, че я бе ограбил по такъв нахален начин! Бе решила още в понеделник да потърси бракоразводен адвокат. Но после работата я бе повлякла и единственото, което бе успяла да стори, бе да прехвърли всичките пари от общата им сметка в нейната лична, платинената. Беше изненадана, че Шейн не се е сетил първи да ѝ скрои този номер.

— Двеста хиляди долара не са кой знае какво! — бе отбелязал Шейн в понеделник сутринта, когато най-сетне бе благоволил да ѝ върне обаждането.

— Моля?! — бе извисила възмутено глас тя.

— Та ти изкарваш повече от три милиона годишно, Уенди! — изтъкна той, като че ли да правиш много пари е някакво престъпление. — Освен това тези пари са ти отстъпка от данъците!

— Така е, Шейн, но не забравяй, че аз съм ги изкарала с пот на челото! — едва не извика тя. — И само аз мога да реша какво да правя с тях!

Шейн очевидно не успя да измисли подходящ отговор, затова се задоволи само с едно:

— Мамицата ти! След което затвори.

Осъзнаването на факта, че отношенията им бяха деградирали до точката, където вече не можеха да бъдат дори учтиви един към друг, я накара да потръпне от отвращение.

— Мария! — извика тя и асистентката ѝ веднага се появи на прага. — Трябва да разбера дали Чарлз Хенсън има някакво друго предложение. Би ли могла да се обадиш на някои от твоите приятелки, работещи в бранша, за да разбереш?

Високата и тънка като топола Мария само кимна. Уенди веднага си каза, че след около половин година може да я повиши и така най-

сетне да се отърве от Джош. В момента ѝ се искаше да се отърве от всички мъже в своя живот.

— Бих пробвала първо в „Дисни“ — насочи я тя.

— Веднага се сещам на кого да звънна — кимна пак Мария. — Обяд?

— Да бе, аз... — започна Уенди, но в този момент телефонът иззвъня.

— Шейн! — изкрещя Джош от външния офис.

Уенди усети как стомахът и отново се свива на топка от ярост. Протегна бавно ръка към телефонната слушалка, но после размисли. Тези семейни спорове не можеха да продължават пред подчинените ѝ. И без това вече бяха започнали да се досещат, че става нещо. Ще се разбърят и само след няколко дена всички в „Сплач-Върнър“ ще разберат, че Уенди Хийли се развежда.

— Ще му се обадя по-късно — извика в отговор тя.

Стана, грабна си чантата и излезе в коридора. На минаване покрай асистентите си заяви:

— Отивам да хапна нещо в трапезарията на изпълнителните директори. Връщам се след тридесет минути. Ако ви трябвам, търсете ме по мобилния.

— Не е зле да глътнеш глътка чист въздух — подвижна Мария.

Уенди се усмихна. Точно в това беше проблемът — в тази сграда никъде не можеше да се намери глътка свеж въздух.

Насочи се към асансьора, като си мислеше, че трябва да се обади на Шейн от мобилния си телефон. Но това също беше рисковано — някой може да мине и да дочуе част от разговор, който със сигурност щеше да звучи злобно и отмъстително. И сега, без да мисли, тя влезе в асансьора и натисна копчето за тридесет и деветия етаж — етажът не само на трапезарията на изпълнителните директори, но и на залата им за фитнес, която обикновено никой не използваше. Асансьорът обяви пристигането си на тридесет и деветия етаж с леко иззвъняване и Уенди излезе.

Почти веднага се обърна с намерение да се върне. Но вратите на асансьора вече се затваряха. Но какво прави, за бога? Та тя мразеше тази трапезария! Мотивът за създаването ѝ беше поощряването духа на сътрудничество и приятелство между отделните клонове на конгломерата „Сплач-Върнър“ и съответните им изпълнителни

директори, ала за Уенди мястото открай време беше точно толкова ужасяващо, колкото и един училищен стол, където съобразяването с различията в длъжностите и пола беше почти задължително. Равенството между хората беше хубаво като идея, но оставени сами на себе си, хората деградираха до клишираното поведение на тийнейджърите.

Вратите на асансьора отново се отвориха и отвътре излязоха двама мениджъри от рекламния отдел. Кимнаха на Уенди и тя също им кимна. Да, сега вече наистина се държеше като тийнейджърка, защото не можеше да продължава да си стои така нерешително в коридора. Вече беше принудена да влезе в трапезарията.

„Можеш да го направиш! — каза си тя, като тръгна след двамата рекламни мениджъри. — Отсега нататък животът ти и без това ще се състои в приемане на всякакви предизвикателства!“

„Като например да се храниш сама“ — добави с горчивина сама на себе си. Прииска й се поне да си беше взела някакъв сценарий за четене. Тогава нямаше да й се налага да седи като някое хахо.

Трапезарията беше обзаведена така, че да напомня за парижко бистро. Стените бяха покрити с тъмна ламперия, а масите бяха с покривки на червени и бели точки. Салатите и напитките се поръчваха на сервитьор, но топлият бюфет беше на самообслужване. Днес той предлагаше пилешко, риба (обикновено рибата беше съомга) и свинско печено. Уенди остави чантата си на една празна масичка в ъгъла до прозореца и се подреди на опашката с усещането, че всички я наблюдават.

Никой не я наблюдаваше, естествено. Трапезарията беше полупразна. Тя си взе дървен поднос, сложи върху него празна чиния и неочаквано се улови, че отново се гмурва в една от най-новите си фантазии. Влиза най-неочаквано в новата квартира на Шейн (за която подозираше, че по някакъв начин плаща точно тя, макар че той не я беше молил за пари) и го заварва в леглото с друга жена! Да, няма да го убива със собствени ръце — ще наеме някой друг да й свърши мръсната работа. Познаваше един тип от мафията, когото преди две години бяха наели за консултант на техен филм. Никой нямаше да заподозре нищо, ако тя помоли да й намерят телефона му. После ще се обади на този човек от монетен автомат в метрото и ще го помоли да се срещнат в „Сбаро“. Ще носи перука, обаче истинска, качествена

перука — лошите перуки винаги си личаха. Хората задължително запомняха некачествените перуки. Вероятно ще избере руса. Но не скандинавско русо. Ще се спре на нещо естествено. Може би кестеняворусо.

Разтърсването на подноса в ръцете ѝ внезапно я върна на земята. Някой току-о се бе блъснал в него. Уенди автоматично сведе поглед и върху ръба на таблата зърна нечия мъжка ръка. Беше гладка, добре оформена и с лек, приятен тен. Внезапно тази ръка я накара да си помисли за секс. После вдигна очи и замръзна на място. Ръката принадлежеше на Селдън Роуз.

„Колко типично за него!“ — помисли си вбесена тя.

— Опитваш се да изместиш подноса ми от пътя си ли? — извиси грубо глас тя.

— О, Уенди! — възкликна сконфузено той. — Не подозирах, че си ти!

— Това да не би да означава, че ако знаеше, че съм аз, нямаше да се сблъскаш с подноса ми?

— В никакъв случай! — усмихна се той. — Щях да го блъсна още по-силно. Защото знам, че ти ще съумееш да го задържиш!

Тя ахна. Ама че странна работа! (Да не би да се опитва да флиртува с нея? Или ѝ отправя директна заплаха?) беше толкова шокирана, че не се сети какво да отговори.

Но пък в замяна на това го огледа внимателно. Очевидно през последния месец бе оставил косата си да расте на воля, защото беше по-дълга от обикновено и втъкната зад ушите му. Той се усмихна и отбеляза:

— Очевидно и двамата сме тук за едно и също нещо!

Така ли?! Но за какво говори той, за бога? И което беше още по-странно, той изглеждаше много готино! И да ѝ бяха казали, никога нямаше да повярва, че някога ще си позволи да флиртува със Селдън Роуз! Но ето че сега се улови, че отвърща:

— Виж ти! И какво би могло да е това нещо?

— Свежа плът — отговори Селдън. После се приведе над ухото ѝ и добави поверително: — Това е една от най-ревностно пазените тайни в Ню Йорк, но на теб ще кажа! Четвъртък е! Шефската трапезария на „Сплач-Върнър“! — Направи драматична пауза и

добави: — Специалният ростбиф! Директно от ранчото на нашия Старец в Колорадо!

— Така ли?! — възкликна Уенди, едновременно впечатлена и заинтригувана. Защо Селдън Роуз винаги беше в течение на подобни детайли, а тя не? И защо изведнъж е решил да бъде толкова любезен с нея?

Ха! Кого си въобразява той, че заблуждава? Всички, успели да се изкачат до тяхното ниво, бяха напълно способни да се държат чаровно, когато решат. И за да не остане назад, тя отбеляза:

— Благодаря ти, Селдън! Ще го имам предвид!

— Удоволствието е изцяло мое, Уенди! Винаги се радвам, когато успея да насоча вниманието на някого към пикантериите на кулинарията!

Уенди го изгледа внимателно. Сексуален намек ли се усещаше в думите му? Той повдигна вежди и ѝ се усмихна, като че ли потвърждавайки съмненията ѝ, а в нейната глава преминаха поне два варианта на съдържашото се в израза „пикантериите на кулинарията“. Но реши да си замълчи. Напомни си, че Селдън Роуз е врагът и следователно не може да му се има доверие.

Разговорът им като че ли се изчерпи, затова двамата продължиха да пристъпват напред в опашката, потънали в мълчание, което ставаше все по-тягостно и неудобно. Когато накрая дойде нейният ред, Уенди изпита облекчение.

Седна на масата си, разтвори непохватно салфетката си и я разстла в скута си. Но салфетката се свлече на пода и тя се приведе, за да я вдигне. И докато го правеше, видя, че към нея вървят нечий мъжки панталони. Селдън Роуз! Пак той!

— Имаш ли нещо против да ти правя компания? — попита той. — И без това исках да поговорим за корпоративното събрание.

Молбата му беше съвсем разумна, а тя не можеше да си позволи да се държи гадно с него безпричинно. Затова, след като вдигна салфетката си, тя махна с ръка към стола срещу нея и отвърна:

— Заповядай, седни!

Селдън седна. И най-неочаквано и за самата себе си Уенди установи, че му се усмихва, като че ли не можеше да си представи нищо по-приятно на този свят от това да обядва с него. И докато той бе зает с подреждането на нещата от подноса си, тя го погледна

крадешком. Винаги досега бе възприемала Селдън Роуз като невзрачен, миши субект, но сега не беше много сигурна, че го вижда по този начин. Може пък да бе от костюма, който бе облякъл. Очевидно беше правен по поръчка, тъмносин, и отворената бяла риза се комбинираше перфектно с него. Облеклото му буквално крещеше: „ВЛАСТ.“ Тя вдигна вилицата си и отбеляза:

— Не се налага да си измисляш извинение, за да седнеш при мен, Селдън!

— Радвам се — кимна той. — Но ако трябва да бъда честен, не си търсех нарочно извинение. Просто не желяех да те притеснявам.

— Виж ти! — отбеляза тя, като си мислеше, че досега не му се беше случвало да проявява такава съобразителност към нейните чувства. — Това ти е за първи път!

— О, Уенди! — възкликна той и я изгледа така, сякаш досега тя никога не го беше разбирала. Вдигна ръка, за да даде знак на сервитьора, след което добави: — Искях да поговоря с теб за Тони Кранли.

Уенди усети в себе си проблясването на необясним гняв. Напоследък всичко като че ли я изваждаше от релси.

— Тони ли?! — запита, след което се изсмя презрително и махна с ръка.

— Е, всички знаем, че той си е пълен кретен — отбеляза спокойно Селдън. — Но за съжаление търсен кретен!

— Така ли? — погледна го с присвити очи тя.

— А не е ли така? — изгледа я Селдън. — Не е ли той от онзи тип мъже, по които жените веднага полудяват?

Уенди го изгледа презрително. Да не би Селдън да се опитва да й каже, че той самият е кретен, но че точно заради това тя би трябвало да го харесва? Или пак е решил да я подлага на един от своите прословути тестове? Да не би да намеква, че ако тя харесва кретен, не би трябвало да харесва него? Какво ставаше тук, за бога?! Селдън бе напълно наясно, че тя отдавна го мисли за кретен и загубеняк. Или не бе наясно?

— Мъжете са глупави същества — изрече на глас тя.

— Защо? Ти не харесваш ли кретените? — подметна закачливо той.

А бе той да не би да й намеква за Шейн?! Невъзможно! Няма как да е разбрал! Вероятно просто опипва почвата. Или по всяка вероятност е решил доброволно да се прави на кретен.

— А ти не обичаш ли кучки, които ходят на лов за богаташи? — сръза го тя.

Тази реплика, за съжаление, не предизвика реакцията, която тя очакваше. Вместо да й отговори подобаващо, Селдън просто остави вилицата си и погледна през прозореца. Изглеждаше... тъжен.

— Селдън? — изрече по едно време тихо тя.

— Доскоро бях женен за такава — отговори простиичко той.

— О! — смути се Уенди. — Много съжалявам, не знаех! — Но в този момент си спомни, че по едно време в корпорацията се носеха слухове за някаква смахната жена, за която Селдън Роуз бил женен, макар че самият той никога не бе говорил за нея.

Сега той сви рамене и добави:

— Е, такъв е животът!

— О, да — кимна тъжно тя, мислейки си за Шейн. — На мене ли го казваш!

— Неприятности в рая, а?

— Може и така да се каже — отговори неопределено тя. Усети познатата топка в гърлото си. Насили се да се усмихне.

— Да, преживял съм го — кимна разбиращо той. — Не е лесно, знам.

Тя тръсна глава. Господи! Да не би сега да се разреве?! И всичко това само защото Селдън Роуз внезапно бе решил да бъде мил с нея! Което, от друга страна, идваше да й напомни, че светът в крайна сметка не е чак толкова лош. Но точно Селдън Роуз да е вестоносец на подобни добри новини, просто... Е, това поне бе достатъчно, за да я накара да се засмее.

— Виж какво — продължи той, — знам, че това няма да ти помогне, но той трябва да е пълен шибаняк в главата!

— Шибаняк в главата ли? — стресна се Уенди. — Не съм чувала този израз от седемдесетте! — добави с леко презрителен тон.

— Е, аз го връщам в употреба. Прекалено добър е, за да си позволим да го изгубим!

— Не знаех. Още много думи и изрази ли възнамеряваш да върнеш в употреба?

— Искаш ли да поговорим за това? — попита меко той и натисна ножа си в ростбифа.

Уенди сви устни. Да, искаше да поговори по проблема си. Селдън бе мъж, а мъжете понякога имат страхотни идеи в подобни ситуации. Но освен това бе и неин колега, което означаваше, че надали може да му има доверие. Ала така ли смяташе да проживее живота си отсега нататък — като не вярва на никого? И без това рано или късно той ще разбере.

— Както изглежда, съпругът ми е решил да се развежда с мен — изрече накрая.

— Не звучиш особено убедено — отговори той.

Очите им се срещнаха. Мамка му! Ето го пак онова чувство. Сексуалната тръпка. Не е възможно само да си въобразява. А после... Бе почти сигурна, че погледът му премина леко към гърдите ѝ. Беше облечена с бяла блуза и кашмирена жилетка. Блузата беше тясна, а гърдите ѝ бяха издигнати нагоре от сутиена ѝ. Не че си беше сложила нарочно този сутиен. Просто беше единственият чист в момента. Същото се отнасяше и за широките розови памучни бикини.

— Не че всичко е вече... хммм... финализирано. Още не съм си намерила адвокат — отговори тя и сведе поглед към чинията си, преструвайки се на концентрирана върху ростбифа.

Той не каза нищо, но когато отново вдигна очи към неговите, ѝ се стори, че излъчват разбиране.

— Още се надяваш, че нещата могат да се оправят, нали? — попита той.

— Ами просто... нищо не разбирам — отвърна безпомощно тя и се отпусна назад в стола си.

— Той какво казва?

— Не казва нищо. Освен, разбира се, че всичко било свършило.

— Пробвахте ли брачен консултант? — попита Селдън.

— Той отказва. Твърди, че нямамо никакъв смисъл.

— Е, според него сигурно е така.

— Бяхме заедно повече от дванадесет години — поясни Уенди. Селдън се смръщи съчувствено и отбеляза:

— Господи, Уенди! Много съжалявам за теб! Та вие буквално сте израснали заедно!

— Ами... — усмихна се горчиво тя. — Аз израснах, да. Но що се отнася до него, дълбоко се съмнявам.

Селдън кимна мъдро и попита:

— Не искам да бъда нахален, но той какво работеше?

При обичайни обстоятелства тя щеше да застане в отбрана при този въпрос. Можеше да отговори, че Шейн е сценарист (като удобно забрави за определението „провалил се“) и че сега е зает с откриването на ресторант. Но внезапно усети, че вече въобще не ѝ пука. Затова отговори с истината:

— Нищо. Никога нищо не е работил.

— Е, това вече никога не съм можел да го разбера! — отбеляза Селдън.

Уенди се изсмя и отбеляза:

— С майка ми сте на едно мнение.

Устните на Селдън се извиха в иронична усмивка. Досега никога не бе обръщала внимание на устните му. Бяха сочни и леко извити, подобно на две тъмнорозови възглавнички. Прекрасни устни за целуване.

— Да, вече ми е съвсем ясно през какво преминаваш — отбеляза той. Вдигна ръка към косата си и втъкна един непокорен кичур зад ухото си. Усмихна се. Отново онова познато сексуално напрежение. Дали не се дължеше на неочаквания факт, че тя вече е свободна? Да не би вече да излъчва някакъв особен, нов вид аромат? — Имаш чувството, че вътрешностите ти са пълни с натрошено стъкло!

Тя кимна. Да, точно така се чувстваше. Какво облекчение да знае, че не е сама в страданието си! Че не се е побъркала!

— Знам, че е много трудно, но ето какво трябва да направиш сега! — продължи той. — Трябва да вземеш решение и да се придържаш към него! А после да продължиш напред. Независимо колко гадно се чувстваш, дори и ако той поиска да се върне и дори и да го направи, ти се придържай към решението си! Имай предвид, че ако някой веднъж те предаде, няма да се поколебае да те предаде и втори, и трети път!

Тя не отговори нищо. Само продължи да се взира в очите му. После той вдигна вилицата си и добави:

— Този урок съм го научил по трудния начин, върху собствен гръб!

— Човек обикновено си мисли, че с годините животът му ще става по-лесен, но истината е, че става по-труден — каза тя, опитвайки се да се държи така, сякаш нищо не се е случило.

— Да, но не става така, нали? — пошепна той и я погледна с такава тъга, че тя едва не ахна от изненада.

После постави в устата си хапка от прочутия ростбиф. Докато дъвчеше, си мислеше за това, как си въобразяваш, че познаваш някой човек, а после внезапно установяваш, че изобщо не си бил прав. Селдън Роуз бе преживял огромна болка. Защо никога досега не го бе виждала от този ъгъл? Вероятно и той се бе заблуждавал за нея.

Може и само да си въобразява, но я осени мисълта, че двамата със Селдън си приличат. При това в много отношения.

Какво ли ще е да си омъжена за Селдън Роуз?

Нахраниха се, а после се запътиха заедно към асансьора.

Селдън започна да говори за телевизионното шоу, върху което в момента работи. Уенди кимаше ентусиазирано, но не го слушаше особено задълбочено. „Какво ли ще стане, ако по някаква странна приумица на съдбата двамата се съберем? — мислеше си тя. — Вярно е, че съвсем доскоро се мразехме, но дали това не се е дължало на факта, че дълбоко в себе си сме усещали някакво привличане?“ Човек непрекъснато вижда подобни неща. Предимно по филмите, разбира се. Но това не означава, че не могат да се случат и в реалния живот.

Прехапа отвътре устните си. Ако нещата се наредят точно така, значи цялото онова фиаско с Шейн все пак е имало някакъв смисъл. Всички около нея твърдяха, че на човек му трябва години, докато се съвземе от развода си, но ако не са прави? Ами ако веднага след това срещнеш подходящия човек и започнеш с него по-щастлив и по-спокоен живот? Къде е писано, че човек непрекъснато трябва да страда? Тя беше добър човек. Мил, нежен и щедър. Защо пък да няма и тя спокойния, пълен с любов и щедрост живот, който заслужава?!

Вратите на асансьора се отвориха.

— Благодаря за компанията! — отбеляза небрежно Селдън.

Дали не усети и нещо друго в тона му?

— Няма защо — отговори шаблонно тя.

А след това Селдън направи нещо, за което не беше подготвена. Направи крачка напред и я прегърна.

Тя се скова. Гърдите ѝ се опираха право в неговите. Дали и той ги усеща? О, не! Ами ако се възбуди?

Ами ако не се възбуди?!

— Ако решиш, че ти трябва адвокат, обади ми се! — каза той протичко.

Тя само кимна, ококорена от шока. Опита се да отстъпи крачка назад, но кичур от новата, мистериозно дълга коса на Селдън се закачи в очилата ѝ. Уенди отметна глава и устните ѝ се озоваха буквално върху врата му.

— Съжалявам... — промърмори и бързо отстъпи. Очилата ѝ паднаха на пода.

Селдън веднага се наведе и ги вдигна. Подаде ѝ ги и заяви:

— Не, грешката е изцяло моя!

После постави кичура зад ухото си. Да не би да е ходил да му изправят косата?

Уенди постави обратно очилата си и очите им се срещнаха. Ето я пак онази тръпка!

Слава богу, че точно в този момент асансьорът спря и вратите се отвориха. Тя побърза да излезе.

Тръгна по коридора с разтуптяно сърце. Какво се бе случило току-що? Нещо се беше случило, в това бе напълно сигурна. При това със Селдън Роуз! Сигурно е започнала да полудява! Вече беше голяма жена, за бога, цял президент на филмовата компания „Парадор Пикчърс“! А ето че се държеше като глупава ученичка. Но това бе неизменна характеристика на всяка жена — нещо, което малцина бяха в състояние да разберат. Независимо на колко години си станала, независимо от все по-нарастващия ти житейски опит, пак можеш да бъдеш сведена до кискаща се тийнейджърка, когато се случи да срещнеш сексапилен за тебе мъж в труден житейски момент. Вероятно в основата на всичко това бе надеждата.

Надеждата, както и онази протичка, човешка вяра, че можеш да се върнеш назад и да започнеш отначало. И този път, за разнообразие, да не се провалиш.

Последните тридесет часа преминаха както следва:

Събуждаш се и осъзнаваш, че до есенното модно ревю остават само шестнадесет дена, единадесет часа и тридесет и две минути. Искат ти се да повърнеш, но успяваш да се овладееш. Втурваш се към студиото — не си си измила косата, но не ти пука. Хващаш такси, като по пътя събаряш важен господин с чадъра си. Задължителното сутрешно обаждане до Нико. Паника в гласа.

— Каква е темата?

— Питър Пан — отговаря спокойно Нико.

— Яки в стил „Питър Пан“?! — ахвам аз. — Но това няма да стои добре за есенна колекция!

— Не, имам предвид нас. Жени, които се държат като Питър Пан. Ние отказваме да пораснем!

— Но нали ръководим компании и отглеждаме деца! — възкликвам, макар че лично аз нямам деца, но пък си имам служители, което е почти същото.

— Може. Но пак ни се иска да избягаме от всичко! — казва Нико.

Чудя се какво ли има предвид. Притеснявам се за Нико, но точно в този момент нито тя, нито аз имаме някакъв шанс да избягаме, тъй като и на двете ни звънят по другите линии.

Сутрин: съзерцавам отчаяно платовете, купени на „Премиер Вижън“ в Париж през септември. Какво, за бога, трябва да измисля? Всички останали дизайнери си купиха леопардови десени — за кой ли път — но аз нещо не „усещам“ леопардовата шарка за тази есен. Другите дизайнери купиха също така жълто-зелено кадифе и розова вълна, но аз не „усещам“ цветовете за тази есен. Пък и вече е прекалено късно, за каквото и да е. Налага се да работя с платовете, които вече съм купила, иначе компанията ми ще фалира от излишните разходи. Лягам на пода и закривам очи с ръце. Асистентката ми ме открива в

тази поза, но изобщо не се изненадва — свикнала е с „налудничавото“ поведение на шефката. Изправлям се и отново впивам очи в платовете.

Обед: Втурвам се към ежегодния обяд в сградата на Нюйоркския балет. Не трябва да ходя (всъщност не трябва да правя нищо друго, обаче нямам друг избор), но все пак отивам, търсейки някакво вдъхновение. На този ежегоден обяд присъстват най-влиятелните жени в този град: сенатори от щата Ню Йорк, двама върховни съдии, банкери, адвокати, телевизионни говорителки, новите „светски дами“ (напоследък са на мода тези, които работят — и това ако не е изненада!), пчелите майки, феминистки от старото време (жени над петдесетте, които нито следват модата, нито си правят прически, обаче са толкова властимащи, че въобще не им пука), съпругите тип „Прада“ (жени, които някога са работили, но са се омъжили за богаташи и сега разполагат с бавачки за децата си и по цял ден киснат в козметичните центрове), градски момичета (решени да пробият на всяка цена и разбрали, че този обяд е задължително мероприятие за тези, които държат да бъдат забелязани). И всички наоколо носят кожи и леопардови шарки, и брошките на бабите си (господи, мразя тази мода!), или пък са се направили хубавички, ама много хубавички (което ще рече с роклички в пастелни цветове, спускащи се по тялото с неподшити ръбове, които се разпадат — превъзходна метафора за съвременната мода — и са предназначени за не повече от две-три обличания). И аз не мога да се избавя от мисълта, че нещо не е наред. Но пък дали не греша?

След обедата навън се оказа студено. Валеше. Типичен ден в началото на февруари. Виктори едва сега осъзна, че е забравила да си поръча кола, а всички останали жени вече влизаха в колите си с шофьори, подредени като карети през центъра „Линкълн“. В цялата сцена имаше нещо призрачно бляскаво и вълнуващо — толкова много жени, които изкарват сами парите си и плащат сами за дрехите си (с изключение на съпругите тип „Прада“, които не плащат за абсолютно нищичко) и които си имат собствени коли с шофьори и дори заседават във Върховния съд! Сцената би трябвало да бъде вдъхновяваща, ала Виктори не „усети“ нищо. За щастие Мъфи Уилямс се материализира отнякъде и я съжали, канейки я в колата си. Виктори се вмъкна на

задната седалка на луксозния мерцедес „8 000 Седан“, буквално гризейки ноктите си от притеснение за бъдещето. Едва сега си даде сметка, че лакът ѝ се е начупил и че от четири седмици не си е правила свестен маникюр. Зачуди се дали Мъфи е забелязала мръсната ѝ коса.

— Какво усещаш за есента? — попита Мъфи.

Въпросът бе зададен от любезност, но все пак Виктори едва не се задави от него. Все още не „усещаше“ нищо за есента, ала въпреки това изрече убедено:

— Усещам панталони!

Мъфи кимна дълбокомислено, като че ли бе очаквала точно такъв отговор, и отбеляза:

— Всички останали усещат леопардови шарки.

— За мен моментът на леопарда отдавна премина.

— Дължина на полите?

— Прекалено много поли! Категорично панталони! Защото никой не може да каже дали икономиката ни ще бъде в спад или в растеж!

— Късмет тогава! — пошепна Мъфи и древната ѝ ръка, обсипана с десет-дванадесеткаратови скъпоценни камъни, се склочи за момент върху ръката на Виктори. Мъфи я стисна, а после слезе от мерцедеса пред бляскавата, богата сграда на „Би & Си“, като остави шофьора си да откара Виктори до нейния офис.

Където всички буквално тръпнеха в очакване тя най-сетне да обяви окончателните модели за есенната колекция. Или най-малкото да предложи някаква визия, та всеки да се заеме с работата си. По младите им лица проблясваха тръпките на притеснението и загрижеността. Виктори си даваше сметка, че те със сигурност са чули клюките, които се носеха за нея — че ще се провали, въпреки че се среща с милиардера Лин Бенет, когото, както мълвата твърдеше, тя е сграбчила от отчаяние, както и да изпроси от него пари, за да закрепни компанията си. „По-скоро ще си прережа вените, отколкото да моля някой мъж за пари!“ — мислеше си Виктори.

— Какво стана с балета? — обади се някой в студиото.

— Имате предвид балетни полички ли? Нали всички пуснаха балетни полички за пролетта!

Да, с изключение на нея. И точно затова сега компанията ѝ беше на ръба. Но пък споменаването на балета ѝ напомни за обяда, а обядаът

й напомни за един мелодраматичен филм на име „В центъра на сцената“, където учителката казва на ученичката, че е най-добре да се върне зад бара. Или да се върне към корените си.

Сякаш зомбирана, Виктори се запъти към шивачната и се втрени за кой ли път в платовете. Вдигна топ оригинален плат в оранжево и кафяво, покрит с миниатюрни пайети, и седна пред една от шевните машини. Започна да шие от него чифт панталони ей така, заради самото действие, пък и защото това беше единственото, което можеше да прави добре. Повечето от модните дизайнери изобщо не си правеха труда да седят пред машините си, да се връщат оттам, откъдето са тръгнали, където е най-безопасно, където си още никой и нямаш нищо за губене и си само една смахната тийнейджърка с много мечти...

А после някак си се оказа следващия ден, пак ранен следобед и Виктори стоеше на платформата на метрото при станцията на Западна Четвърта улица.

Не беше влизала в метрото от години. Но сега, след поредната почти безсънна нощ, преминала в притеснения за новата ѝ колекция, тя бе решила да се поразходи пеша по шесто авеню и бе забелязала едно момиче в палто тип наметало, в предизвикателно зелен цвят. Момичето ѝ се стори доста интересно, затова Виктори я последва надолу по мръсните циментови стълби, водещи към метрото, а после и сред обедната тълпа лутащи се като откачени хора. Момичето мина през бариерата и Виктори спря и се загледа след нея, чудейки се какво ли ще е да бъдеш момиче в предизвикателно зелено палто, на двадесет и пет години, напълно безгрижна, без пълната замаяност от мисълта, че, щеш не щеш, трябва да продължиш напред, за пореден път да бръкнеш дълбоко в себе си, да се изправиш отново на крака, да рискуваш...

Смешна е тази нейна професия — моден дизайнер. Две колекции годишно, без почти никакво време да си поемеш въздух между тях, непрекъснато да си длъжен да измисляш нещо „ново“, нещо „свежо“ (когато истината бе, че няма нищо ново под слънцето). И да го правиш отново и отново, година след година. Цяло чудо бе как хората от тяхната порода изобщо успяваха да оцелеят.

Направи няколко крачки напред. Хората се блъскаха в нея, оглеждаха я подозрително — жена без посока, без цел. Тук, в метрото това бе равносилно на смърт — защото тук начинът за оцеляване е

винаги да изглеждаш така, сякаш си тръгнал за някъде, някъде, където е по-хубаво, отколкото това място. Мобилният телефон в ръката ѝ се включи на вибрация. Даде си сметка, че неволно го е стиснала, като че ли той бе единствената ѝ връзка с живота. Слава богу, имаше връзка!

„Къде си?“ — гласеше текстовото съобщение. Беше Уенди.

„В метрото.“

„Ти, в метрото?!“

„Търся вдъхновение.“

„Вдъхновение при «Майкълс»? 13 ч.? Страхотни новини!“

„Какви са?“

„Май отивам в Румъния + прибрах обратно Шейн!“ Виктори едва не изпусна телефона си от изненада. „Там ли си? Ще успееш ли?“ „Да!!!“ — отговори Виктори и изключи.

Какви са тези глупости — че Уенди си е прибрала Шейн обратно? Не можеше да допусне, че... Но пък иначе сега вече имаше нещо по-важно, за което да мисли, вместо проклетата си есенна колекция. Уенди се нуждаеше от нея, а най-хубавото е, че и Виктори можеше да се опре на нейното рамо. Застана нетърпеливо на опашката и си купи карта за метрото. После я пъхна бързо в отвора на бариерата, за да премине. Откъм релсите на метрото я лъхна влажен, застоял въздух, а веднага след това се появи поредната мотриса и разтърси перона. Виктори усети, че се изпълва с усещания, едновременно тревожни и успокояващи — преди да стане знаменитост, години наред бе пътувала с метрото, бе ходила с него навсякъде. И сега никак не ѝ беше трудно да си спомни старите номерца, като например да се придвижиш бързо встрани от тълпата, застанала пред вратата, за да се вмъкнеш по-бързо, а после да застанеш точно по средата и да се хванеш за някой стълб. Внезапно я осени прозрението, че критиците са били напълно прави относно предишната ѝ колекция. В метрото не могат да се носят дълги поли. За там ти трябва панталони и ботуши. И подходящото излъчване. Огледа лицата в претъпканата мотриса — безизразни и неангажиращи, непознати, притиснати прекалено близо един до друг, за да се чувстват удобно, и единственото разрешение на тази дилема е да се преструваш, че около теб няма никой, че никой друг, освен теб не съществува.

И тогава се случи немислимото. Някой я потупа по рамото.

Виктори се скова и не обърна внимание на потупването. Вероятно бе грешка. С малко повече късмет натрапникът ще слезе още на следващата спирка. Притисна се още повече до стълба, с което даде знак, че, ако се налага, има намерение да тръгне напред.

Второ потупване по рамото. Вече се вбеси. Сега вече се налагаше да предприеме нещо. Извърна рязко глава, готова да отвърне на удара с удар.

— Хей, момиче! — Натрапничката се оказа тъмнокожа млада жена с очила.

— Да? — извиси глас Виктори. Жената се приведе към нея и пошепна:

— Панталоните ти са много готини! Пайети през деня! Жестоко!

Виктори сведе глава. Боже, панталоните! Напълно беше забравила, че е облечена с панталоните, които бе ушила вчера. Думите „Панталоните ти са готини“ отекнаха в мозъка ѝ като неочакван, но изключително жизнерадостен лозунг. Това си беше Модата с главно „М“ — международният момичешки език, думите, които стопяваха автоматично ледовете, най-великият комплимент и най-успокоителните фрази, автоматичното членство в елитния женски клуб.

— Благодаря! — усмихна се Виктори, изпълнена с неочаквана топлота към тази жена, която не познаваше, но с която вече бяха близки, защото имаха едно общо нещо — и двете харесваха панталоните ѝ. А после извика: — Господи! — И едва не падна, озарена от внезапно нахлулото у нея вдъхновение. Мотрисата спря и тя буквално побягна навън, втурна се като обезумяла по стъпалата и се изстреля като ракета от станцията на шесто авеню.

Осъзна, че продължава да стиска мобилния си телефон в ръка и веднага набра номера на офиса си.

— Зоуи! — извика, когато чу гласа на асистентката си. После направи пауза и тържествено обяви: — Най-сетне усещам есенната колекция!

Тръгна бързо по тротоара, като продължаваше да нарежда:

— Усещам Уенди като Питър Пан. Пораснали жени като Уенди Хийли — жени, които имат всичко и сами си плащат за него. Изпълнителни директори. Жени, които се грижат за всичко: пътувания, деца, може би дори кърмят. Виждам мили мъжкарани: очила и не

особено изискана прическа. Костюми в грахов цвят и бели ризи с миниатюрни кристални копчета и нови форми, леко торбести, нищо, закопчаващо се на кръста, защото свободната талия е безспорен сигнал за сила и власт! Блузи с широки ръкави и панталони с дребни, деликатни пайети, а обувките... обувките... мек сатен и десетсантиметрови токчета, в стил „Луи XIV“, навързани с кристалните копчета...

И, продължаваща в този стил още шест пресечки, Виктори Форд стигна до ресторант „Майкълс“, където най-сетне изключи мобилния си телефон. Пренареди чертите на лицето си и отвори вратата. Обгърна я вълна от топъл въздух и усещане за облекчение и триумф.

Цялата тази драма във връзка с Шейн била най-интересното нещо, което се е случило в брака им. Или поне така обясни Уенди на седналата срещу нея Виктори. На нея се случвали множество интересни неща, защото излизала навън, но на Шейн може би не. Не че тя има вина, разбира се! И защо да се оплаква?! Та той си има децата! И е голям късметлия, че може да прекарва с тях толкова време, колкото му се иска! Не знае ли колко безценни са тези мигове? И най-важното от всичко било, че разполагал с подобна неподозирана възможност единствено благодарение на нея, Уенди.

Виктори кимна разбиращо и попита:

— Между другото, виждала ли си скоро Селдън Роуз? На влизане се засякохме на вратата. Стори ми се, че е направил нещо невероятно с косата си. Като че ли я е изправил. Чувала ли си за тази нова японска техника? Налага се да седиш във фризьорския салон часове наред!

При споменаването на името на Селдън Роуз и особено на косата му Уенди се изчерви.

— Да, виждала съм го, отива му. И беше много мил с мен относно Шейн.

— Смяташ ли, че... е проявил интерес към теб?

Уенди започна да клати отривисто главата си, с уста, пълна с марулята от салата си. Накрая преглътна и отговори:

— Сигурна съм, че си има приятелка. Освен това Шейн се свързва с брачен консултант.

— А какво става с Румъния?

— Все още не се знае дали ще заминавам. Обаче ще разбера съвсем скоро — само след час-два. Стига онзи проклет режисьор все пак да ми се обади! — Взе телефона си, погледна го подозрително, а после го постави точно до чинията си, като че ли се страхуваше да не пропусне обаждането. — А семейната терапия си я бива, честна дума! Първо се джафкаме за какво ли не, а после се чувствам така, сякаш нищо не е станало и съм заредена със сили поне за седмица. — Телефонът иззвъня и тя го включи: — Да?

Направи пауза и погледна към Виктори, като с изражението на лицето си ѝ подсказа, че не това обаждане чака.

— Да, ангелче! — изрече по едно време малко по-ентузиазирано от обичайното. — Звучи прекрасно. На нея много ще ѝ хареса... Не, все още не знам... Само за няколко дена, да. До събота на обяд сигурно ще си бъда у дома. — Тук направи гримаса. — И още нещо, ангелче! Благодаря ти, че си организирал всичко това! Обичам те!

— Шейн ли беше? — попита Виктори.

Уенди кимна и очите ѝ едва сега се разшириха, като че ли не можеше да повярва на онова, което току-що беше чула.

Планирал е пътуване до Пенсилвания. За уикенда. За да търсят пони за Магда. Тук направи пауза и огледа лицето на Виктори, очаквайки реакцията ѝ. После добави: — Така е много по-добре, повярвай ми! Миналата седмица Тайлър се изпусна в гащичките си, а не го беше правил вече от три години!

Виктори кимна разбиращо. За Уенди сигурно беше по-добре, че Шейн се е върнал, въпреки че иначе беше презряна версия на богатата, разглезена домакиня. Единствените му интереси (освен собствената му персона) се въртяха около прочутите хора, с които се срещаше покрай Уенди, бляскавите купони и модни курорти, на които ходеха на почивка, както и колко точно са стрували. А най-дразнец от всичко беше фактът, че той водеше този приказен живот, без изобщо да си помръдне пръста за нещо. Даже и когато ходеха на ресторант, сметките се поемаха от съпругата му. Из техните среди като легенда се носеше онзи случай, когато някой помолил Шейн да сложи пет долара за бакшиш, а той само свил рамене и отговорил надменно: „Съжалявам, но не разполагам с никакви пари!“

— Не е имал дори пет долара?! — бе възкликнала невярващо Нико, когато разбра. — Че кой е той? Да не би да е английската

кralица?!

Двете бяха единогодушни, че най-възмутителният случай от репертоара на Шейн е от миналогодишното парти по случай рождения му ден. Уенди му беше купила скутер „Веспа“ и бе уредила да го докарат пред „Да Силвано“, където бе организирала тържество по случай рождения му ден. Сигурно е изгубила часове наред да планира това мероприятие, защото всичко вървеше като по часовник. Веднага след пристигането на тортата се появи бял камион, с логото на компанията „Веспа“ и спря пред ресторанта. Задницата му се отвори и оттам излезе моторът на Шейн, превързан е червена панделка. Всички в ресторанта започнаха да ръкопляска и да викат от радост, но за Шейн очевидно това не беше достатъчно. Скутерът беше в бешешко синьо, а рожденикът имаше наглостта да заяви нацупено на съпругата си: „За бога, Уен, исках червен скутер!“

Но, от друга страна, тя винаги бе твърдяла, че Шейн е страхотен баща (понякога се бе оплаквала, че е даже прекалено добър, защото децата все питали за него, а не за нея, което я караше да се чувства ужасно) и че за тях било много добре баща им да си бъде вкъщи. Затова сега Виктори бе принудена да изрече:

— Мисля, че си постъпила много добре, като си го приела обратно, Уен! Просто си била длъжна да го направиш.

Уенди кимна нервно. Нервността беше задължителна нейна характеристика, когато се намираше в разгара на снимките на голям филм, но точно сега състоянието ѝ беше още по-лошо.

— Той е започнал да се поправя — изрече на глас, като че ли се опитваше сама себе си да убеди. — Може би психоаналитикът действително помага с нещо.

Виктори си умираше да чуе още нещо за тази история с брачния консултант, но точно в този момент телефонът ѝ иззвъня.

— Забавляваш ли се? — измърка в ухото ѝ Лин Бенет.

Виктори веднага се обърна. Лин седеше през две маси от нейната, заедно с милиардера със свинско туловище Джордж Пакстън. Двамата се обърнаха едновременно и ѝ помахаха.

— Здравсти! — извика радостно тя, действително щастлива да го види. Не се бяха виждали близо седмица, по вина на натоварените си графици.

— Джордж иска да знае дали можем да му отидем на гости в къщата му в Сен Тропе — изрече Лин с обработения си, басов глас.

— И ти не можа просто да станеш, да дойдеш дотук и да ме попиташ, така ли?

— Така е по-секси!

Виктори се изкиска и затвори. Изпрати му текстово съобщение: „Малко съм заета, ехо! Модно шоу?“ После пренасочи вниманието си отново към Уенди. Двете поговориха още няколко минути, а после телефонът на Виктори отново иззвъня.

— Просто искам да те уведомя, че не отговарям на текстови съобщения! — измърка отново Лин.

— Аха, технологично обременен, така ли?! Радвам се да разбера, че все пак на този свят има неща, които не можеш да правиш!

— Просто не искам. Различно е.

— Защо тогава не накараш Елън да отговаря на текстовите ти съобщения? — отбеляза Виктори и се извърна, така че Уенди да не забележи усмивката ѝ. После затвори.

В този момент иззвъня мобилният телефон на Уенди. Тя го вдигна, погледна дисплея и се смръщи. Търсеха я от офиса ѝ.

— Това е! — изрече мрачно.

Стана и излезе навън, за да говори спокойно. Ако от другата страна наистина е режисьорът Боб Уейбърн, разговорът със сигурност ще бъде разгорещен.

— Да? — каза тя, когато включи телефона. Беше асистентът ѝ Джош.

— Имам едно обаждање за теб.

— От Боб ли?

— Не, от Ханк!

— По дяволите! — Ханк беше нейният отговорник продукция. Това означаваше, че режисьорът Боб Уейбърн отказва да разговаря с нея, използвайки този свой ход като начин да я докара в Румъния, при себе си. — Свържи ме!

— Уенди? — връзката не беше особено добра, но тя веднага долови страха в гласа на Ханк. Това също не беше добър знак. — В момента стоя точно пред неговата каравана.

Сигурно има предвид караваната на Боб Уейбърн.

— И? — подкани го тя.

— Той ми тръшна вратата под носа. Заяви, че е прекалено зает, за да си губи времето с разговори по телефона.

— Ето сега какво искам от теб да направиш! — изрече Уенди точно в момента, в който излизаше от ресторанта на тротоара. — Искам да влезеш в караваната му, да насочиш към него телефона и да му заявиш, че от другата страна съм аз! И за него ще бъде много по-добре да приеме обаждането!

— Не мога да го направя! — изхленчи Ханк. — Той ще ме изхвърли от снимките!

Уенди си пое дълбоко дъх и се въоръжи с търпение.

— Не ми хленчи, Ханк! Много добре знаеш, че това си върви с територията!

— Но той може да превърне живота ми във вонящ ад!

— Аз също го мога! — изтъкна Уенди. — Просто се качи по стълбите и отвори вратата! И не чукай! Крайно време е този човек да разбере, че няма да толерираме подобно поведение! Хайде, чакам! — подкани го пак.

Потри ръце, за да се стопли във февруарския студ, а после се приближи до стената на ресторанта, като че ли това би могло някак си да я стопли. По шесто авеню профучаха две полицейски коли с включени сирени, а на шестнадесет хиляди километра отгук тя долови тихото потропване на ботушите на Ханк, докато се качваше по металните стълби, отвеждащи до вратата на караваната в румънските планини.

А после задъханият му глас.

— Е? — попита тя.

— Вратата е заключена — отговори той. — Не мога да вляза!

Светът неочаквано се обърна с краката нагоре и Уенди се почувства така, сякаш надникна в дълбока, черна дупка. Пое си дълбоко дъх, като си напомни, че не трябва да избухва. Ханк нямаше никаква вина, че Боб отказва да му говори, но все пак ѝ се искаше асистентът да може да се оправи и сам. Накрая изрече мрачно:

— Предай на Боб, че още утре ще има щастието да ме види! Лично!

Ханк затвори.

— Джош? — изрече Уенди в телефона. — Как са полетите?

— Има един на „Ер Франс“ в пет часа, с прекачване в Париж за Букурещ. Стига там в десет сутринта, а оттам си имаме наш хеликоптер, който отвежда хората ни право в Брашов. Пътят е около час. Освен него, за онези, на които не им допада да се возят в тридесетгодишен руски хеликоптер, предлагаме влак. Но с него се стига за около четири часа.

— Резервирай хеликоптера и прати колата ми да ме чака пред ресторанта след две минути. После звъни на „Ер Франс“ и помоли някого от Специални услуги да ме чака на тротоара там. — Погледна си часовника. Беше почти два следобед. — Няма да мога да стигна до летището преди четири!

— Разбрано, шефе! — изрече нагло Джош и затвори.

— Румъния те зове, така ли? — попита Виктори, когато Уенди се появи задъхано на масата.

— Много съжалявам. Но в пет трябва да летя за Париж!

— Не се тревожи, сладурче! Всички си имаме работа. Просто тръгвай! — подкани я Виктори. — Аз ще оправя сметката. А ти ми се обади, щом стигнеш в Румъния!

— Благодаря ти! — кимна Уенди и прегърна приятелката си. „Де да можеше и Шейн да е така разбран като приятелките ми!“ — помисли си с горчивина, грабна чантата си и хукна навън.

Виктори стана и се отправи с бавна походка към сепарето на Лин. Фактът, че Лин обядва с Джордж Пакстън, ѝ предоставяше идеална възможност да извърши тайно разследване в полза на приятелката си Уенди — шанс, който бе прекалено изкусителен, за да бъде пренебрегнат. Всички знаеха историята за това, как преди четири години Джордж Пакстън се бе опитал да купи „Парадор“, но бе надхитрен от „Сплач-Върнър“. Но малцина бяха наясно с друга, вътрешна информация — как уж „най-добрият“ приятел на Джордж, Селдън Роуз, се е заел с организирането на сделката зад гърба му, мислейки си, че ще може да задържи „Парадор“ лично за себе си. Е, нещата не се бяха развили точно така. Виктор Матрик, главен изпълнителен директор на „Сплач-Върнър“ и шеф на Селдън, бе дочул за двойните игрички на своя подчинен и макар че нямаше нищо против да купи „Парадор“, той ненавиждаше липсата на лоялност, та след като разбра, че Селдън е действал зад гърба на най-добрия си приятел, предположи, че накрая ще му скрои същия номер и на него. Именно

затова, и като намек към Селдън да не опитва да му прилага подобни тактически ходове, той бе довел за изпълнителен директор на „Парадор“ външен човек — Уенди Хийли. Тази информация ѝ беше известна от Нико, която пък я е чула от самия Виктор Матрик, когато двамата със Сеймор са били поканени на тайна среща в къщата му в Сейнт Бартс. После, естествено, Нико я бе предала веднага на Виктори и Уенди. И докато Джордж и Селдън уж вече се бяха помирили (очевидно и двамата бяха на мнение, че в любовта и бизнеса всичко е позволено), Виктори изобщо не би се изненадала да разбере, че Джордж все още не е забравил за този „инцидент“. Защото, въпреки всичките им хитри ходове и игри, нито той, нито Селдън не бяха успели да докопат „Парадор“. И сякаш това не им беше достатъчно, ами и бяха надхитрени от една жена!

— Здравсти, хлапе! — извика Лин и я дръпна към себе си, за да я целуне.

— Харесва ли ви обядът? — попита тя.

— Няма начин. Но на Джордж като че ли му харесва повече. Като го гледам, доста тлъстинки е натрупал, не мислиш ли?

— О, я стига! — срязва го Джордж Пакстън с глас, който сякаш излизаше от дъното на бездънна яма.

— С кого обядва ти? — попита Лин, с което буквално ѝ пъкна темата в ръцете.

— С Уенди Хийли — изрече небрежно тя, наблюдавайки невинно Джордж Пакстън и питайки се как ли ще реагира той на тази информация. — Нали я знаеш — шефката на „Парадор“!

Джордж дари Виктори с най-доброто си покерджийско лице, което за нея беше недвусмислен знак, за темата все още го вълнува.

Ха, на някакъв етап тази информация може да се окаже особено ценна!

— Джордж, ти нали познаваш Уенди Хийли? — обърна се към него Лин Бенет и двамата с Виктори си размениха конспиративни погледи. Ставаше ясно, че Лин се наслаждава на тази игра не по-малко от нея самата, защото му предоставяше възможност да се посмее за сметка на Джордж, който беше по-богатият от двамата.

— О, да! — кимна Джордж Пакстън, сякаш най-сетне бе благоволил да признае съществуването на Уенди. — И как е нашата Уенди?

— Много е добре! — отговори Виктори с онзи характерен за жените ентусиазъм, който подсказваше, че друга алтернатива просто не е възможна! — Носят се слухове, че тази година „Парадор“ ще обере няколко „Оскара“!

Е, подобни слухове изобщо не се носеха, но Виктори знаеше, че при подобни ситуации и пред подобен род мъже се налага да рисува картините в максимално розови краски. А освен това изказването ѝ не беше чиста лъжа, защото Уенди ѝ бе споменала, че вероятно ще получат няколко номинации за „Оскар“. Да не говорим пък за удоволствието да станеш свидетел на изненадата, изписана по самодоволното свинско лице на Джордж Пакстън. Очевидно се е надявал Уенди да се провали.

— Е, браво! Предай ѝ моите поздрави! — смотолеви той.

— На всяка цена! — отвърна кокетно Виктори.

А после, давайки си сметка, че повече от дадената ситуация не би могла да изстиска, тя се извини и се отпрати към дамската тоалетна.

Уенди се строполи на мястото си в първа класа. Сърцето ѝ все още биеше като бясно от тичането по ръкава. Погледна си часовника. Имаше още цели десет минути до излитането. И въпреки че докато се носеше из летището непрекъснато си повтаряше, че самолетът няма да излети без нея, някакъв тъничък гласец не спираше да я подкача: „Ами ако излети? Ами ако излети?!“ — като шестгодишно хлапе. „Ако излети, с мен е свършено!“ — бе изревяла тя мислено на гласчето. Това би означавало, че няма да може да се появи на мястото на снимките до утре вечер, което просто щеше да бъде прекалено късно!

„Добре че поне Джош не ми изигра номер с човека от Специални услуги!“ — помисли си тя, като си поемаше дъх. Въпросният човек се оказа една много мила дама, която никога не губеше самообладание, макар да виждаше, че Уенди всеки момент ще изгуби своето, особено с митничаря, който трябваше да подпечата паспорта ѝ. Митничарят разгръщаше бавно страниците, като че ли търсеше някакво доказателство за престъпление. Накрая изрече:

— Като гледам, пътувате доста. Каква е причината за вашето пътуване сега?

За момент Уенди се вторачи неразбиращо в него, питайки се дали да му обясни, че един първокласен режисьор съзнателно убива нейния филм на стойност 125 милиона долара, а накрая ще убие вероятно и нейната собствена кариера. Но после си даде сметка, че подобно обяснение би било малко прекалено. Затова отговори с хладен тон:

— Аз съм филмов продуцент!

Филми! Господи, каква вълшебна думичка! И вместо да се почувства обиден, човекът автоматично смени поведението си.

— Така ли?! — светнаха очите му. — А познавате ли Танър Коул? Уенди му се усмихна студено и си помисли: „Същият, който се опита да ме изчука на тридесет и деветия ми рожден ден в един килер!“ Но на глас изрече:

— Той е сред най-добрите ми приятели!

А после тя и жената от Специални услуги се качиха на една от онези моторизирани колички за голф, дето щъкат по аерогарите, и пропътуваха с не повече от три километра в час разстоянието до ръкава. По едно време Уенди си помисли дали да не попита не могат ли да ускорят, но веднага прецени, че би било прекалено грубо от нейна страна. Въпреки това не успя да се сдържи и на всеки тридесет секунди поглеждаше часовника си, а в интервалите се привеждаше настрана и размахваше ръце, за да пропъди хората от пътя си.

— Шампанско, госпожо Хийли? — приведе се над нея стюардесата.

Уенди вдигна стресната глава, едва сега давайки си сметка как изглежда. Дишаше запъхтяно като куче, половината от косата ѝ се бе измъкнала от шнолата, а очилата ѝ буквално висяха на добра воля върху носа ѝ. Напомни си, че в най-скоро време трябва да ги смени, и ги бутна нагоре.

— Като ви гледам, чаша шампанско няма да ви се отрази зле — отбеляза стюардесата, като че ли разчела мислите ѝ.

Уенди ѝ се усмихна, изпълнена с благодарност за първата проява на любезност към нея през този ден.

— Би било прекрасно!

— „Дом Периньон“ става ли?

„О, да!“ — помисли си Уенди, отпусна се назад в седалката и си пое няколко пъти дълбоко дъх, за да успокои сърцето си. Само след секунда стюардесата бе обратно при нея с чаша шампанско върху сребърен поднос.

— Ще вечеряте ли с нас довечера или може би предпочитате да спите?

— Ще поспя — отговори Уенди, едва сега давайки си сметка колко е изтощена.

Стюардесата отиде в предната част на самолета и се върна със спален комплект, опакован в найлонова торба. Вътре имаше широка тениска с дълги ръкави и торбести панталони.

— Благодаря ви! — усмихна ѝ се Уенди и се огледа.

В първа класа имаше десет спални места, повечето от които вече бяха заети от бизнесмени, отдавна навлекли самолетните си пижами. Приличаше на пижамено парти за възрастни, само дето всеки от присъстващите целенасочено избягваше да гледа останалите. Уенди

вдигна куфарчето си — стара марка на „Коул Хаан“ от черна кожа, с лек разрез в горната част — спомен от един марокански митничар, който го бе срязал „случайно“ — и се запъти към тоалетната.

Разкъса найлоновата торба и измъкна отвътре пижамата си. Все още бе облечена с костюма си с панталон на „Армани“, който бе сложила тази сутрин за работа и който щеше да носи през следващите три дена. Напъха глава в горнището на пижамата, въздъхвайки от удоволствие, че тук предлагат подобни неща. Днес бе разполагала с не повече от три минути да си събере багажа и в бързината беше забравила да си вземе пижама. От което следваше, че ще носи и тази пижама през следващите три дена. В планините на Румъния сигурно ще бъде студено — нали заснемаха там зимните сцени! Напомни си, когато стигнат в Париж, да си купи някакви дебели чорапи.

Мобилният ѝ телефон извъня.

— Мамо! — достигна до нея тънкият гласец на шестгодишния Тайлър.

— Да, скъпи? — попита тя, стискайки телефона под ухото си, докато смъкваше ципа на панталоните си.

— Защо Магда ще има пони, а аз — не?!

— И ти ли искаш пони? — възкликна майка му. — А знаеш ли, че понито иска много грижи. Не е като Синия пират! Трябва да го храниш редовно, да го разхождаш... — провлачи тя, като се запита дали всъщност е така. Понитата трябва ли да се разхождат като кучетата? И как изобщо позволи да я придумат за това пони?!

— Но аз мога да го храня, мамо! — изрече тихо Тайлър. — Ще се грижа много добре за него! — Детският му гласец звучеше толкова съблазнително, че спокойно можеше да конкурира Танър Коул. — Наистина ли ще се върнеш, мамо?

Тя затвори очи и накрая отговори уморено:

— Разбира се, че ще се върна, скъпи! Знаеш, че винаги се връщам! — „Е, може би не точно този уикенд!“ — помисли си мрачно и с огромно чувство на вина.

— Татко пак ли ще ни остави?

— Не, Тайлър. Татко ще остане при нас!

— Но нали преди ни остави?

— Но сега ще бъде с нас, Тайлър! Няма да ходи никъде!

— Обещавах ли ми?

— Да, скъпи! Обещавам ти! Татко там ли е? Можеш ли да го извикаш на телефона?

След секунда се обади Шейн.

— Успя ли да хванеш самолета?

— Да, ангелче! — отговори Уенди с милия, овладян и напълно лишен от предизвикателство тон, с който вече трябваше да се обръща към него.

Препоръката беше на доктор Шърли Винсънт — брачният консултант, която Шейн беше наел. (Клиентелата ѝ се състоеше предимно от филмови звезди и спортни знаменитости и тя не само че правеше посещения по домовете, но и бе съгласна да отлети до всяко кътче на света, стига да ѝ бъде осигурен билет за първа класа.) Та доктор Винсънт бе изтъкнала, че острият тон на Уенди често караше Шейн да се чувства като неин служител. Следователно едно от „упражненията“ на Уенди се състоеше в това да му говори така, сякаш той е „най-обичният ѝ човек в целия свят“. Това бе буквално вбесяващо, особено като се имаше предвид, че през последните дванадесет години тя бе положила максимални усилия да направи съпруга си щастлив, но предпочете да не спори. Защото на този етап бе далеч по-лесно да се престори, че се предава — пред доктор Винсънт и Шейн, — за да се отдаде спокойно на работата си:

— Как си, скъпи? — попита — го с мил тон тя, сякаш не го бе видяла само преди два часа, когато се бе втурнала в апартамента, за да си приготви набързо багажа.

— Бива — отговори Шейн с леко превзетия си глас. А после сигурно също си спомни за препоръките на доктор Винсънт, защото добави: — Любов моя!

— Просто исках да ти кажа колко много ценя факта, че си вкъщи и се грижиш за нашите деца! — изгука Уенди. — Направо не зная какво щях да правя без теб!

— А аз искам да ти благодаря за това, че се трудиш толкова всеотдайно, за да издържаш семейството ни! — изгука на свой ред Шейн, сякаш четеше от специалните картончета.

Като част от тяхната „брачна рехабилитационна програма“ доктор Винсънт ги беше снабдила с два набора картончета, съдържащи благодарствени слова, които двамата би трябвало да втъкават във всеки

техен разговор. Единият набор беше озаглавен „осигуряващ парите“, а другият — „осигуряващ грижите за дома и семейството“.

— Обикновено първият набор се дава на съпруга — бе изтъкнала доктор Винсънт с жизнерадостната си, весела усмивка, която разкри идеалните ѝ като мъниста зъби. Доктор Винсънт, която още на първата им среща бе обявила с гордост, че е на петдесет и седем години, имаше стряскащите черти на човек, малко попрекалил с пластичната хирургия. — Но във вашия случай очевидно Уенди трябва да вземе картончетата за осигуряващия парите. Ако това те кара да се чувстваш неудобно, Шейн, можем да поговорим! — отбеляза тя, потупвайки го с ръка, наподобяваща нокти на хищна птица, само че с ярък лак. — Но трябва да подчертая, че напоследък ми се налага все по-често да раздавам първата група картончета на дамите, така че ти със сигурност не си малцинство!

— Може, обаче аз пък върша цялата работа въщи! — натърти злобно Шейн. — И съм баща двадесет и четири часа в денонощието, седем дни седмично.

Тук Уенди предпочете да си замълчи, че по-голямата част от тежката работа се вършеше от бавачката госпожа Минивър и от прислужницата.

— Браво на теб, Шейн! — кимна одобрително психоаналитичката. — Отстъпки, Оценяване и Обич — това са трите основни „О“ на всеки брак! И до какво водят те? До Обожание, разбира се!

Уенди се сви уплашено. Погледна крадешком към Шейн, надявайки се, че за него доктор Винсънт е точно толкова абсурдна, колкото и за нея, и че това би могло да се превърне в една от новите им семейни шеги. Ала Шейн се бе вторачил напрегнато в психоаналитичката с победоносното изражение на човек, който очаква всеки момент правотата му да бъде доказана. Стана ѝ ясно, че през последната година бракът им бе преминал от фазата на семейните шеги към фазата на личния ад.

И сега, докато стоеше в тясната тоалетна на самолета, само по чорапогащник и със смъкнати до глезените панталони, тя изрече:

— Благодаря ти за благодарността, ангелче!

— Хубаво — отвърна той намусено, като дете, което току-що е решило да се признае за победено.

Тя въздъхна и попита:

— Шейн, не можем ли да загърбим всичките тези глупости? Не можем ли да се върнем към онова, което бяхме преди?

— Но за мен не се получаваше, Уенди! И ти много добре го знаеш! — изрече той предупредително. — Ще се върнеш ли наистина в събота? Важно е!

„Постоянство, Психология, Признание — помисли си Уенди. — Трите «П» на приветливия брак, за които ни говори доктор Винсът последния път!“

— Ще се постарая! — отговори на глас тя. — Знам, че е важно!

Би трябвало да спре дотук, а след това да демонстрира Признанието си, че е наясно с важността на проблема. Но, по дяволите! Шейн беше измислил това пътуване, без да се допита до нея, нарочно, защото много добре знаеше колко важен е този филм за нейната кариера!

— Но и филмът ми е важен, Шейн! — добави сега тя, като се постара да не звучи прекалено наставнически. Но вместо това прозвуча хленчещо. И сякаш чу в главата си гласа на доктор Винсът: „Хленчене, Хокане, Хилавост — трите «Х», които влошават брака още повече!“

— Хубаво — отбеляза надменно Шейн, като че ли през цялото време се бе надявал на точно такъв отговор. И затвори.

— Ще ти звънна утре. Веднага щом се приземя! — изрече Уенди в празната слушалка.

После изключи телефона си и го метна в куфарчето.

Върна се на мястото си и седна. Каза си, че не трябва да мисли за току-що проведенния разговор, защото не е в състояние да стори нищо друго. Започна да ровичка в чантата си. Накрая извади червена копринена маска за сън (коледен подарък от Магда), малка метална кутийка, в която имаше тапи за уши, и шишенце сънотворни, дадени ѝ от лекаря. Всичко това нареди върху малката масичка до ръката си.

Самолетът потегли от пистата с леко потрепване. Уенди се приведе през мястото си и опря чело о прозореца, наслаждавайки се на хладината му. Пое си дълбоко дъх, опитвайки се да се успокои. Предстояха ѝ седем часа свобода — седем блажени часа, през които не можеше да бъде открита нито по телефона, нито по имейла.

Най-неочаквано в главата ѝ зазвуча гласът на Шейн: „Без мен всичко се разпада. Точно и затова си тръгнах. За да покажа на Уенди какво е да живее без мен!“

Запозна доктор Винсънт с тази стряскаща информация още на първата им среща. Уенди успя само да се усмихне едва-едва. Защото горчивата истина бе, че той е прав.

Което беше принудена да признае пред себе си вечерта, когато се прибра, и завари Тайлър с надriskани гащички.

Самолетът набра скорост по пистата и се издигна над земята. Двигателите му работеха на пълни обороти. Бръмченето се превърна в подигравателен смях. Стюардесата ѝ донесе още една чаша шампанско. Уенди си взе едно сънотворно хапче и го гълтна с виното. После натисна бутоните на седалката, за да я свали надолу, постави си две възглавници под главата, зави се с лекото шалче и затвори очи.

Бръмченето на двигателите продължаваше да ѝ се присмива.

В главата ѝ автоматично нахлуха десетки мисли. Без никакъв ред и порядък. Селдън Роуз, „Парцаливите пилигрими“, Боб Уейбърн, Шейн (и неговото все по-чудато поведение), доктор Винсънт, петнисто пони, Виктори и Лин Бенет (това пък за какво?), акото в гащичките на Тайлър... беше истински ад! Детето си бе свалило долнището на пижамката и акото бе протекло от гащичките му и се бе размазало по чаршафите. Както стана ясно, Тайлър не бе ходил в тоалетната цял ден (както доктор Винсънт им беше обяснила, задържал го е, в подсъзнателен опит да го запази за себе си) и когато накрая си е легнал да спи, е изгубил контрол над тялото си.

Това беше най-гадният ден от всички след напускането на Шейн, най-отвратителната последица от този негов акт.

През въпросния следобед бяха пристигнали дневните снимки от първите два дена на работата по „Парцаливите пилигрими“, вече с три дена закъснение, и тя нямаше друг избор, освен да ги прегледа. Не бяха много добри — четири часа пълни глупости, които трябваше да бъдат заснети наново (при цена половин милион долара три снимачни дена означаваха огромно надвишаване на бюджета). Затова тя бе прекарала следващите няколко часа в трескави разговори с Румъния и Западното крайбрежие. Бе излязла от офиса си чак в девет вечерта, без да успее да разреши проблема, обзета от смразяващото чувство, че пет години работа са отишли напразно. Само за да бъде посрещната вкъщи

от още по-голям хаос. Тайлър стоеше на леглото си и пицеше, Магда се опитваше да потуши писъците му, надула докрай звука на телевизора, а госпожа Минивър стоеше в стаята на Тайлър с увисналата на крака й Клоуи и плачеше. И като че ли това не беше достатъчно, ами някой чукаше на вратата — съседите се оплаквали от шума.

В стаята на Тайлър вонеше на лайна и за момент Уенди се уплаши да не повърне. Госпожа Минивър изтръгна Клоуи от себе си и я подаде на майка й. После изрече:

— Младият Тайлър преживя инцидент в гащичките си. — Тонът й беше недвусмислено обвинителен, сякаш само Уенди беше виновна, което, от друга страна, сигурно бе истина. — Хората не трябва да раждат толкова много деца, щом не могат да се грижат за тях! Най-добре е да си върнеш съпруга, скъпа!

— Искам тати! — разпищя се Тайлър.

Уенди изгледа госпожа Минивър така, сякаш искаше да й каже: „Безсърдечна жена такава! Виж сега какво направи!“ Обаче бавачката отказа да поеме вината. Стисна надменно устни и поклати глава, напълно убедена, че Уенди е лоша майка и това е!

— Сега, когато вече благоволихте да се приберете, мога да си тръгвам! — изрече саркастично тя.

Уенди напъха Клоуи и Тайлър в банята, като сложи момченцето направо под душа. С чаршафите му реши да се оправя после, затова тази вечер му позволи да спи при нея. По принцип това бе напълно забранено от възпитателна гледна точка, но хората, които бяха измислили глупавите правила, надали бяха предвидили подобна ситуация. Тайлър се въртя през цялата нощ, като редуваше притискането си към нея с ожесточено ритане, беше пределно ясно, че трябва да се направи нещо. Ала какво?

Събудиха я в шест сутринта. Беше Ханк, нейният асистент продукция по снимките на „Парцаливите пилигрими“. Ханк имаше неблагодарната задача да отговаря за продукцията през първите две седмици на снимките, а част от работата му се състоеше всяка сутрин да се обаждат, за да докладва какво става там. Уенди прие обаждането, макар че още не бе излязла от мъглата на изтощението.

— Боб Уейбърн пие непрекъснато — отбеляза той по повод брилянтния, но иначе много труден по характер режисьор. — Тази нощ

кърка до три през нощта с местните. Между него и Джени Кадин вече се усеща напрежение. Джени иска да ѝ се обадиш. Исква сестра ѝ да дойде тук, на снимките, обаче Боб въведе ново правило — никакви гости. Казала на един от операторите, че Боб нарочно се опитвал да я снима от грозни ъгли. Знам го, защото същият този оператор ми сподели, че снощи правил с нея секс, обаче тя не приемала нищо друго, освен анално... — Този рецитал продължи още десетина минути, а накрая Ханк завърши: — Виж какво, не мога да се справя сам! Налага се да дойдеш и ти!

Тя извърна глава към Тайлър, който най-сетне бе успял да заспи, скръстил ръце под брадичката си и с отворена уста. Незнайно защо ѝ хрумна въпроса дали, като порасне, ще започне да хърка така гадно, както баща си.

— Уенди?

— Да, Ханк — отговори тя. Не можеше да му каже, че точно сега ѝ бе напълно невъзможно да изостави децата си. Ключката щеше да тръгне много бързо и Боб Уейбърн като нищо ще си въобрази, че юздите му са отпуснати. Ако семейното ѝ положение не се подобри, очевидно ще стане неговата, но засега реши, че трябва да го държи в напрежение. — Ще взема решение, след като видя заснетото от следващите два дена!

Искаше ѝ се да продължи да лежи и постепенно пак да заспи, но се насили да стане и да се завлече в банята. Някога изобщо не бе имала проблем да тръгне веднага в случай на криза, но това се дължеше единствено на присъствието на Шейн. А сега напускането на съпруга ѝ се утежняваше от факта, че „Парцаливите пилигрими“ не беше кой и да е филм. Ако този филм с бюджет от 125 милиона долара пропаднеше, с кариерата ѝ беше свършено. Шейн много добре знаеше какви са залозите и нямаше никакво съмнение, че е планирал изчезването си така, че да причини колкото бе възможно повече поражения. Налагаше се да го помоли да се върне. Може пък да вземе да му купи кола... нещо шикозно, като например ново порше...

— Госпожо Хийли? — На вратата се чукаше. Беше бавачката. — Държа да поговоря с вас за тази ситуация тук!

Да не би госпожа Минивър също да се кани да напусне? Защо не вземе да подкупи с колата нея, вместо Шейн?

— Веднага излизам! — извика в отговор Уенди. Мобилният ѝ телефон иззвъня. Беше Джени Кадин.

— Не искам да се държа като примадона, но истината е, че не съм щастлива тук — изрече тя.

Напротив, Уенди си знаеше, че Джени много обича да се държи като примадона. Но го пусна покрай ушите си.

— Знам всичко за проблема и ти обещавам, че ще го оправя! — отговори Уенди, като внимаваше да не позволи на раздразнението да се прокрадне в гласа ѝ. — Първо ще говоря с Боб и веднага след това ще ти звънна!

— По-добре го направи веднага!

— Госпожо Хийли! — извика настойчиво госпожа Минивър.

— Максимум след десет минути! — заяви Уенди в телефона и затвори.

Тръгна след бавачката и двете влязоха в кухнята. И незначайно защо си даде сметка, че не знае първото име на госпожа Минивър. Дали изобщо има такова?

— Не можем да позволим вчерашният ден да се повтори! — започна веднага бавачката. — Аз си имам работно време и възнамерявам да го спазвам! От седем сутринта до пет следобед! Вие може би не знаете за работното ми време, защото Шейн често ме молеше да поостана още малко и аз обикновено се съгласявах. Но тогава той винаги поемаше своята част от грижата по децата!

Уенди не знаеше какво да каже. Разтрепери се от срам.

— Много съжалявам... — усмихна се накриво тя.

— Не става въпрос за извинения — изрече надутото госпожа Минивър, докато пълнеше кафеарката с вода. — Не ми е в природата да критикувам клиентите си, но това домакинство е истински кошмар! Децата са пълни развалини и като ги гледам, май се нуждаят от посещения при психоаналитик! Магда пък има нужда от сутиен...

— Ще ѝ взема сутиен... този уикенд — пошепна Уенди.

— Наистина нямам представа как ще се справите сега! — въздъхна бавачката, наливайки си чашка кафе.

После ѝ обърна гръб и Уенди се загледа с омраза в нея. Стоеше си там, в безупречната си сива униформа и чорапи с жартиери (госпожа Минивър беше бавачка от старата школа и никога не ти позволяваше да го забравиш!), а тя, Уенди, нейната работодателка, за

чийто живот се предполагаше, че трябва да бъде улеснен от тази персона пред нея, едва се държеше на крака, с мокра коса и изтъркан стар халат и гледаше как животът ѝ се изплъзва изпод пръстите. Уенди си каза, че има две възможности: или да се разпищи на бавачката, при което тя със сигурност ще напусне, или да се остави на милостта на тази коравосърдечна англичанка. Избра втората.

— Моля ви, госпожо Минивър! — изрече с умолителен тон. — Просто нямам друг избор, разберете ме! Не мога да спра да работя! Ако го направя, как тогава ще храня и обучавам децата си?!

— Това не е мой проблем, нали така? — обърна се госпожа Минивър и я изгледа с чувство за превъзходство. — Макар че се осмелявам да предположа, че всичко може да се реши, ако поставите работата си под малко повече контрол.

Тук на Уенди ѝ се прииска да се изхили. Откога госпожа Минивър е станала експерт по начините за оцеляване във филмовата индустрия?

— Може да наема още някой — изрече предпазливо тя. — Някой, който да идва в пет и да ви отменя. — Господи! Две бавачки! Че какъв живот ще бъде това за децата?!

— Това е добра идея — кимна мъдро бавачката. — Може да помислите също така и за частно училище интернат!

— Имате предвид, като в Англия ли? — извиси изумено глас Уенди.

— Магда със сигурност е вече достатъчно голяма, за да бъде отделена от вас. А младият Тайлър също ще порасне скоро.

Уенди чу, че зад нея някой ахва. Извъртя се рязко. Магда се мотаеше в празното пространство между кухнята и дневната. Колко ли от разговора е чула? Очевидно достатъчно, ако се съди по изражението на лицето ѝ, по болката и объркването.

— Магда? — извика майка ѝ. Момичето се обърна и побягна.

Уенди я откри в леглото си, сгушила се до Тайлър. Той пък хълцаше. Магда изгледа майка си обвинително, но нищо не каза.

— Защо, мамо? — изхълца Тайлър. — Защо искаш да ни изгониш оттук?

— Защото се изпусна в гащичките си, глупаче! — отговори му Магда. — И сега и двамата ни ще ни изпратят някъде. — Скочи гневно от леглото и добави: — Като сирачета!

Уенди се облегна уморено на стената и пошепна:
— Никой няма да бъде изпращан никъде, ясна ли съм?
— Но госпожа Минивър каза нещо друго!
— Госпожа Минивър излъга!
— Кога ще се върне татко?

Точно в този момент към тях се втурна пиццата Клоуи, следвана от бавачката.

А сцената, която последва, беше като във филмите. Защото Уенди извади палтото на госпожа Минивър от дрешника в коридора и ѝ заяви, че повече няма да се нуждае от услугите ѝ. Приятното усещане продължи около две минути, докато се огледа и зърна трите подплашени деца, и се запита какво, по дяволите, ще прави сега.

— Мамо, да не би да искаш да уволниш и нас?! — обади се по едно време синът ѝ.

И тогава тя се обади на Шейн. Нямаше друг избор. „Нали точно затова са бившите съпрузи — да ти помагат в момент на криза!“ — помисли си с болка тя.

Опасяваше се, че Шейн няма да вдигне телефона. Вече седмици наред утвърждаваше своята независимост, като отказваше да вдигне телефона си, а после ѝ се обаждаше, когато на него му е удобно.

— Да? — чу се гласът му.

— Познай! — извика тя с престорена веселост. — Току-що уволних госпожа Минивър!

— В осем сутринта?! — попита Шейн и се прозя. Представи си го в леглото и не можа да не се запита дали при него няма друга. Прииска ѝ се двамата да си сменят местата. — Умен ход, не мога да не ти го призная!

— Ама тя искаше да изпрати децата ни в интернат! — вече изкрещя Уенди.

Шейн се появи в жилището им след тридесет минути, влезе си със собствения ключ и се заразхожда лениво наоколо, сякаш никога не беше напускал, а само преди пет минути е излязъл да купи вестник. И онази вечер, когато тя се прибра вкъщи в седем, редът беше възстановен. Децата бяха изкъпани и нахранени, а Магда и Тайлър дори си пишеха домашните. Докато него го нямаше, при всяко свое завръщане тя заварваше децата си като голишарчета, оставени цял ден сами и нуждаещи се от нейното внимание. И спокойствието, което я

обгърна сега, я притесни не на шега. Но реши, че няма да се оплаква. Беше чувала за майки, които се побъркват, когато децата им питат за „тати“ вместо за „мама“ (по филмите това беше ключов момент, при който жената беше длъжна да осъзнае, че децата са по-важни от кариерата ѝ), но лично тя винаги бе считала подобни чувства за незрели и егоистични, а в нейния случай — и за безкрайно глупави. Какво значение има кого търсят децата, щом са щастливи?!

Но докога можеха да бъдат щастливи? Докога възнамеряваше да остане съпругът ѝ?

Влезе в банята и веднага забеляза, че Шейн бе поставил четката си за зъби на старото ѝ място на мивката, точно до крана. Уенди я взе, отнесе я в дневната и го попита:

— Оставаш ли?

— Аха! — кимна той и благоволи да извърне поглед от филма, който гледаше на дивиди. Беше високобюджетен екшън, все още непопаднал на големия екран.

— Така ли? — Поколеба се. Не искаше да променя решението му. — И тогава защо напусна?

— Имах нужда от почивка. Да си помисля.

— Сериозно? — Предпочете в момента да не изтъква, че възможността да си вземат кратка отпуска за размисъл изобщо не стоеше пред жените. — И какво реши?

— Реших, че ще се грижа за децата. Все някой трябва да ги отгледа!

Това изявление беше малко шокиращо, но едновременно с това намек, че тя не е в състояние едновременно да работи и да се грижи за децата си. Но сега няма да се оплаква. Даже почувства известно неудобство и вина, че всичко се бе разрешило с толкова малко усилия от нейна страна.

И Шейн удържа на думата си. Нае нова бавачка — Гуинет, ирландка на двадесет и няколко години, която работеше само от дванадесет до пет. Шейн бе изтъкнал, че не желае децата им да бъдат възпитавани от бавачки. Уенди подозираше, че той е разговарял с някоя от множеството домакини, съпруги на богатшите в развлекателния бизнес, които непрекъснато обсъждаха най-новите насоки в грижата за децата. Сигурно оттам бе взел и името и телефонния номер на доктор Шърли Винсънт, брачния консултант. Тарифата на добрата докторка

беше по 500 долара на сеанс („Знам, че звучи много — бе отбелязала тя с удебелените си със силикон устни, приличащи на патешка човка, — но точно толкова плащате и за хубаво подстригване! Та щом можете да си позволите да дадете тези пари за косата си, предполагам не бихте имали нищо против да дадете и двойно за семейството си! Косата израства, обаче отношенията — не!“). Доктор Винсънт бе обявила, че бракът им е в „степен оранжево — бойна готовност“, което означавало, че отначало трябвало да се виждат три пъти седмично.

— Шейн се върна! — бе обявила Уенди на майка си. — Решил е да стане ТПРВ.

— Ще ходи на курсове за машинист ли?! — не разбра майка й.

— Не, това означава „татко на пълно работно време“!

— При цялата тази допълнителна помощ, която имате?!

— Вече по-голямата част я поема той.

— Значи в крайна сметка няма да тръгне на работа, така ли?!

— Да се грижиш за децата също е работа, мамо! Нали и ти си правила това цял живот?!

— Да, знам, скъпа! — отговори майка й. — Само не забравяй, че точно същото казват и онези жени, които накрая си живеят живота, благодарение на огромните издръжки, които са измъкнали от бившите си съпрузи!

„Никога няма да победя в тази битка!“ — помисли си Уенди, а на глас изрече:

— Шейн все пак е мъж, мамо!

— Да, точно това имам предвид — въздъхна майка й. — Очевидно отдавна е проумял, че за него е далеч по-удобно и изгодно да живее при теб, отколкото сам!

Това й напомни за квартирата, където Шейн бе отседнал по време на „размисъла“ си, която тя така и не видя, но където изпрати една от асистентите си да помогне на Шейн да си събере багажа. Беше го измъкнала от някакъв барман (Уенди предпочете да не се задълбочава по въпроса от какъв пол е бил въпросният барман) и представляваше миниатюрна стаичка само с един матрак на пода и хлебарки в банята. Жилище, което беше в ярък контраст с двестата хиляди долара, които съпругът й бе измъкнал от нейната банкова сметка, без да я предупреди — уж за ресторанта си. Не бяха обсъждали тази тема — с изключение на случая, когато Шейн си призна, че цялата

тази работа с ресторанта била огромна грешка и той се отказал от него. За него това безспорно беше знак, че тя също трябва да се откаже и да не го споменава. И все пак споменът за ресторанта я притесняваше. Беше една от онези мистериозни главоблъсканици, които те сполетяват точно в момента, когато си мислиш, че заспиваш.

— Здравсти, как си? — бе подвикнал весело един следобед Селдън Роуз, надниквайки в офиса ѝ.

От онзи знаменателен обед насам му беше станало навик да се отбива при нея най-неочаквано, профучавайки надменно покрай трите ѝ асистентки, начело с Джош. Всеки път, когато той се появеше, пъхнал небрежно ръце в джобовете си, тя винаги разговаряше по телефона. И се улавяше, че заради него несъзнателно преиграва. Този следобед не беше изключение, въпреки че Шейн вече се бе върнал къщи. Със слушалки на ушите и микрофон под брадичката тя подбели театрално очи по посока на Селдън, за да му покаже колко е отегчена, после се вторачи в бюрото си с леко смръщена физиономия, след това се облакът на стола си и подпря глава върху ръката си. Накрая кръстоса крака, повдигна вежди и улавяйки усмивката му, присви устни и сви рамене.

А после се извърна и заговори в микрофона с авторитетен глас:

— Слушай, Айра, този Сам Уитълщайн е истински мерзавец и ти казвам, че бизнес не се прави така. Или поне ние не го правим така! Няма да позволя да ми спъват работата! Очевидно е, че е нарушил сделката, така че предай му, че ако не играе по правилата, ще трябва да си търсим друг!

С тези думи тя свали слушалките от главата си, стана, заобиколи бюрото си и се облегна на ръба. След това изрече презрително:

— Гадни агенти!

— Лешояди! — съгласи се Селдън.

— Айра би предпочел по-скоро да развали вече сключена сделка, само и само да стане неговата!

— Като повечето мъже.

— Надявам се, че ти не си сред тях, Селдън — отбеляза тя със сексапилен, авторитетен смях, а после се приведе и натисна копчето на интеркома.

— Ще приемеш ли Морс Блийбър? — попита Джош.

— Кажи му да изчака! — заповяда Уенди, а после насочи цялото си внимание към Селдън. — Е, как върви подготовката за премиерата?

— В момента най-важният въпрос е кой ще присъства на нея! — отбеляза той. После повдигна леко панталоните си и се отпусна върху близкия претрупан с какво ли не фотьойл, като седна на ръба му с разтворени крака.

Очите на Уенди се плъзнаха неволно към мястото между краката му, където платът на панталоните му се бе оформил като палатка. Но това надали означаваше нещо особено. Вероятно е просто от материята.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

— Тони Кранли твърди, че е зает.

— Няма начин да не е зает! Или най-малкото смята да бъде! — процеди презрително Уенди и кръстоса ръце пред гърди. — С някоя проститутка!

— Човек никога не знае! Може пък да се окаже обещаваща актриса!

— Искаш ли да му се обадя? — попита тя.

— Ако смяташ, че това би могло да помогне...

— Ще му звънна! Много добре знам какво да му кажа. Тони може и да е красавец, но иначе е много тъп!

Погледите им се срещнаха и те побързаха да се извърнат настрана, давайки си сметка, че този разговор спокойно би могъл да се проведе или по телефона, или по имейла. Уенди си каза, че е крайно време да му каже за завръщането на Шейн.

— Ти поне би трябвало да дойдеш, нали? — попита той, почесвайки се небрежно по ръката.

Тя само кимна и се престори, че оправя купчина папки със сценарии, поставени на бюрото ѝ. Поканата му я бе хванала напълно неподготвена. Това беше или деликатен намек за любовна среща, или просто хитър стратегически ход, а може би по малко и от двете. Само преди три месеца Селдън Роуз изобщо не би посмял да ѝ предложи да се покаже на някоя от неговите премиери — присъствието ѝ би било еквивалентно на публично обявление, че подкрепя напълно проекта му и че вярва в него. Ако не друго, то появата ѝ със сигурност ще предизвика коментарите на хората, особено като се има предвид, че досега категорично бе отказвала да ходи на тези премиери.

— Нямам нищо против — отговори уклончиво тя. — Стига да съм се върнала от Румъния.

После го погледна изпитателно. Дали вече е чул за кошмарните първи снимки? Реши, че се налага някакво обяснение:

— Нали знаеш, обичайните задачи. Сигурно ще отсъствам не повече от три-четири дена.

— Хубаво. Значи ще се видим на премиерата — отсече той и се изправи. — Открай време обичам да казвам, че никой не е в състояние да откаже на лична покана!

— Да знаеш, че ще ми бъдеш много задължен! — усмихна се тя.

— Аз вече съм ти много задължен! Особено ако успееш да докараш и Тони Кранли!

Налага се да му каже за Шейн! Няма как!

Той бе почти излязъл, когато тя изстреля бързо:

— Между другото, Шейн се върна!

Той се закова на място, обърна се бавно и с напълно овладян глас отговори:

— Много добре! Най-малкото за теб е добре! Е, това улеснява нещата. Можеш да доведеш тогава и него, ако искаш!

„Мамка му! — помисли си тя, докато си слагаше обратно слушалките. — Защо се държа толкова безгрижно?!“ И внезапно осъзна, че би се радвала той да го бе приел по-трагично.

През цялото време, докато бе седял пред нея, тя си мислеше за секс, като тайно сравняваше чувствата си към Селдън с тези към Шейн. Колкото и да не й се искаше, точно в този момент печелеше Селдън. От друга страна, той практически нямаше съперник — още от мига, в който Шейн бе прекрачил обратно прага на къщата им, тя си бе дала сметка, че съпругът й напълно е престанал да я привлича в сексуален смисъл. Това, разбира се, изобщо не й бе попречило да му направи свирка точно преди да тръгне за Румъния, което беше и причината, поради която не беше имала достатъчно време да си събере багажа.

— Тази работа нещо не ми харесва, Уенди — бе отбелязал Шейн в ранния следобед, докато вървеше след нея към спалнята. — Аз съм тук само от една седмица, а ти внезапно решаваш да се измъкнеш!

— Какво искаш да направя, ангелче? Да им кажа, че трябва да прекратят снимките на продукцията за сто двадесет и пет милиона, само

и само да мога да си оправя брака ли?!

— Да. Аз бих постъпил точно така! — бе отсякъл Шейн. — Ако държиш на нашия брак, трябва да бъдеш тук!

Но защо я измъчва така?!

— Ангелче! — бе изрекла тя, въоръжавайки се с търпение. — Много добре знаеш какво означават „Парцаливите пилигрими“! Не само за мен, но и за всички нас!

— Въобще не ни намесвай нас, Уенди! — бе извикал той, а после подло бе добавил: — Винаги всичко се върти около парите, нали така?!

Това си беше истински удар под кръста от негова страна! Защо, когато мъжете се претрепват да правят много пари, се считат за хора, достойни за възхищение, докато ако една жена е в същата позиция, всички започват да я гледат крайно подозрително?! А що се отнася до парите — особено нейните трудно спечели пари! — Шейн очевидно нямаше никакви проблеми с харченето им! Или с незаконното им присвояване!

Ала темата беше прекалено голяма и прекалено грозна, за да се заема с нея точно сега. Затова реши да си държи устата затворена. Веднага се сети какво би казала за ситуацията доктор Винсънт.

Затова просто въздъхна, измъква куфара си изпод купчината обувки в гардероба и заяви:

— Трябва да изкарвам прехраната на семейството! Спомняш ли си какво каза доктор Винсънт? Просто се старая да изпълнявам моята част от задълженията! Да издържам семейството!

Обаче Шейн не се връзваше толкова лесно.

— Доктор Винсънт също подчерта, че има съществена разлика между издържането на семейството и използването на този претекст като повод за бягство!

През главата ѝ премина смразяваща мисъл. Да, доктор Винсънт е напълно права! Тя наистина искаше да избяга! От Шейн — нейната вечно мърмореща домакиня! Запита се кога ли добрата психоаналитичка ще стигне и до тази част от програмата си.

Но внезапно се почувства виновна. Не трябва да си позволява да мисли за Шейн по този начин! Той просто се старее да даде най-доброто от себе си, както и да прави онова, което е най-добре за семейството. Затова тогава просто се бе обърнала и му бе направила

свирка. И без това точно в онзи момент беше на колене, така че ѝ бе все едно.

— Тази вечер имаме сеанс при Шърли! Тя надали ще остане особено доволна — бе заявил после той. След това излезе и след две минути се върна. — Няма проблеми. Шърли каза, че можем да си направим сесията утре, по телефона. Кога ще ти бъде удобно?

Психоаналитична сесия? От Румъния?!

Двигателите на самолета бръмчаха тихичко.

Уенди отвори очи и свали маската си. Мозъкът ѝ работеше на пълни обороти. Погледна си часовника. Седем вечерта нюйоркско време. Един през нощта — в Париж. Два през нощта — в Румъния. Приспивателното не ѝ беше повлияло и тя си знаеше, че повече няма да може да заспи.

Седна и натисна бутона на седалката си, за да я върне в нормална позиция. После бръкна в куфара и извади оттам два сценария. Единият беше на „Парцаливите пилигрими“, изпъстрен с бележките ѝ, а вторият представляваше снимачният вариант на сценария, където снимките бяха подредени ден по ден. Тези два документа бяха нейната библия за момента. После Уенди извади лаптопа си, включи го и пхна в него един диск.

Дискът съдържаше заснетото от последните две седмици. На всеки два дена специален куриер от продуцентския отдел летеше от Румъния за Ню Йорк, за да достави лентата в центъра за обработка в Куинс. После отнасяше обработения материал в сградата на „Сплач-Върнър“, където тя го пускаше за проекция. След това филмът преминаваше през дигитална обработка, за да бъде копиран на диск, така че тя да има възможност да го гледа на личния си компютър и да го проучи по-внимателно.

Сега Уенди постави снимачния вариант на сценария в скута си и започна да следи заснетото, като сравняваше собствените си бележки с онова, което виждаше на екрана.

Скръцна със зъби от безсилие и усети остра болка в челюстта си, точно под ухото. Само това ѝ трябваше сега! Носеше си оплакването от години и ѝ се случваше винаги по време на огромно напрежение. Постави ръка върху челюстта си, разтри я лекичко и се опита да отпусне мускулите си. Не можеше да стори нищо по въпроса, освен да си носи болката.

Пак се вторачи в екрана на лаптопа. Да, наистина е права. До момента снимките са пълен провал. Бе прекарала в този бизнес вече близо двадесет и пет години и имаше абсолютно доверие в личната си преценка. Проблемът не беше в това, че актьорите не казват правилно репликите си, а в начина, по който ги изговарят, както и в тона на сцените. Всичко беше с краката нагоре. Точно в това се състоеше и трудната част при правенето на филми — да покажеш на екрана собствената си визия, онова, което е в главата ти. Ала за съжаление разстоянието между написаното на хартията и показаното на екрана представляваше дълбока пропаст, пълна със стотици хора — всеки от тях със своите собствени идеи и виждания.

Като например режисьора Боб Уейбърн. Уенди се смръщи. Беше повече от ясно, че, що се отнася до „Парцаливите пилигрими“, двамата с Боб не са на една и съща вълна. И той отлично го знаеше. Точно това бе причината, поради която през последните две седмици той отказваше да говори по телефона с нея. Поведението му беше скандално, но не и необичайно за хората от неговата гилдия. При определени обстоятелства тя не би имала нищо против да го остави да си гледа работата. Ако например проумее, че Боб има право — ако се опитва да извлече от сценария някакъв нюанс, за който тя не се беше сетила; или пък ако в заснетото досега има достатъчно качествен материал, който би могъл да се монтира и използва. По принцип Уенди посещаваше снимките на всички филми, които правеше „Парадор“, и ако сега обстоятелствата бяха по-различни, щеше да успее да отложи пътуването си до Румъния с няколко дни — поне за след уикенда, когато Магда ще ходи да си избира пони. Ала „Парцаливите пилигрими“ не беше кой да е филм. Този филм бе от онези, които се падат веднъж на пет-десет години, филм със сърце, интелигентност и очарователни характери. Казано накратко, това бе лента, която хората във филмовата индустрия определят накратко като „стойностна“.

Прочете няколко реда от сценария — не че имаше нужда да го прави. Знаеше всяка реплика от диалога, всяко сценично указание. Работеше по този проект вече от пет години. Купи правата за книгата „Парцаливите пилигрими“, още докато беше ръкопис, шест месеца преди да се превърне в истинска книга. Тогава никой, нито дори самият издател, нямаше представа, че тази творба ще се превърне в международен бестселър и че ще се задържи на върха на класациите

на бестселърите на „Ню Йорк таймс“ повече от година. Но тя го знаеше. Е, най-лесно е да купиш правата на дадена книга, когато се превърне в бестселър. Но да си наясно, че тя ще се превърне в хит, преди дори да се е появила на пазара, се изисква особен талант. Никога нямаше да забрави усещането си, когато прочете първия параграф на „Парцаливите пилигрими“ — беше си легнала с ръкописа и макар че беше много уморена, си бе наложила да поработи още малко. Минаваше единадесет и Шейн лежеше до нея, заляпан в телевизора. Денят ѝ беше минал отворително. Тогава работеше друго — беше продуцент в „Глобъл Пикчърс“ със собствена продуцентска компания, А „Глобъл“ току-що бяха наели нов президент. Веднага се пусна мълвата, че той искал да правят само млади, мъжкарски филми и за всички беше ясно, че Уенди ще бъде първата, която ще си замине. Спомняше си как тогава се бе обърнала към Шейн с отчаяние в гласа:

— Вече не знам дали си струва да се блъскам толкова! Никои не иска да прави филмите, които аз бих искала да виждам на екрана!

— О, Уенди! — бе въздъхнал Шейн, без да отлепя очи от екрана на телевизора. — Както обикновено, преувеличаваш! Стегни се най-сетне!

И тя го бе изгледала кръвнишки, след което се бе заела да чете ръкописа.

Почти моментално сърцето ѝ се бе разтуптяло от вълнение. С трепереща ръка обърна на следващата страница. След още три страници се обърна към съпруга си и заяви:

— Това е!

— Какво имаш предвид?

— Филмът! Онзи, който чакам цял живот!

— Защо ми се струва, че за всеки филм казваш така? — промърмори той и се прозя. После се претърколи и изгаси нощната лампа.

Тя се премести в кухнята. И чете цяла нощ, седнала на неудобния висок стол до барплота.

В „Парцаливите пилигрими“ се разказваше за опасните приключения на три американски медицински сестри, изпратени в Европа по време на Първата световна война. Стилът напомняше за Хемингуей, само че с женски нюанси. В девет сутринта на другия ден тя се обади на агента на автора и сключи с него сделка за закупуването

на правата на ръкописа за 15 000 долара. Използва собствените си спестявания. Впоследствие се оказва, че това бе една от най-смислените инвестиции, които бе направила през живота си. Филмът „Парцаливите пилигрими“ би могъл да спечели дори „Оскар“ — „Ще спечели Оскар“, напомни си тя, — а като закупи правата към ръкописа със собствените си пари, тя си подсигури и собственото си участие и заинтересованост от проекта. Това означаваше, че когато го отнесе в студиото, никой няма да има правото да ѝ го отнеме.

Шест месеца по-късно книгата „Парцаливите пилигрими“ продължи да бъде бестселър, а на нея ѝ предложиха поста президент на „Парадор Пикчърс“. Така тя донесе ръкописа в „Парадор“ и прекара следващите четири години в битки за него. Първо, битка за подходящо написан сценарий (отне ѝ три години и шестима сценаристи), а после кандидатиране за субсидия, настоявайки, че филмът ще се превърне в хит. Проблемът, както винаги, беше в бюджета — снимките на място и костюмите го превръщаха в удоволствие за 125 милиона долара. Но тя спечели. И това беше най-голямата сума, която „Парадор“ някога бе влагал във филм.

Всички в компанията бяха уплашени, с изключение на нея. Но точно затова президентът беше тя, а не те. И съвсем доскоро — всъщност, допреди две седмици, когато започнаха снимките по филма — тя бе абсолютно категорична, че лентата ще се превърне в хитова, ще донесе много пари и ще получи най-малко десет номинации за „Оскар“. А после видя първите резултати.

Филмът беше по принцип феминистки, а от видяното до момента ставаше ясно, че Боб Уейбърн е отявлен женомразец. Той се оказва нейната единствена грешка, но за съжаление фатална. Спомни си за огромната сума, която му бе предложила — с надеждата, че той ще облагороди материала с балансиращата си гледна точка. Вместо това той просто го съсипваше. Беше повече от ясно, че на този човек нито може да се има доверие, нито трябва да бъде оставен сам.

Нещата щяха да добият доста грозноват вид. Ще се наложи да се върнат към самото начало и да заснемат всички сцени, които досега са направили. Едва тогава Боб Уейбърн ще може да се тупа в гърдите, че е направил хит. Уенди имаше богат опит с този тип мъже — арогантни мъжкар и творци, затова знаеше, че стратегията за справяне с тях е много проста: Или прави нещата по моя начин, мой човек, или си

поемай по пътя! Боб ще разполага с две седмици, за да започне да гледа на нещата по нейния начин, а ако не го стори, тя ще го уволни. Е, съществуваше и вероятността той сам да напусне — нищо чудно, докато хеликоптерът ѝ кацне на снимачната площадка в Румъния, той вече да ѝ е поднесъл този сюрприз. Но тя нямаше да бъде изненадана, защото бе подготвена за това. Последните три дена бе прекарала в непрестанни разговори по телефона, тайно проучвайки за други режисьори, които биха проявили интерес към този филм. И вече разполагаше с едно сигурно име.

Надраска няколко думи в полето на сценария и неочаквано усети, че я залива чувство на вина. Вина заради това, че бе излъгала и съпруга си, и семейството си, а сега ще трябва да излъже и доктор Винсънт. Защото нямаше никаква възможност да се прибере вкъщи за уикенда. Оправянето на филма щеше да ѝ отнеме най-малко десет дена, а после вероятно ще трябва да се върне в Румъния за още десет, за да се увери, че всичко върви по график. Знаеше, че е грозно да се лъже (или по-скоро „увърта“), но в живота има мигове, когато се налага да направиш труден избор с надеждата, че онези, които те обичат, впоследствие ще те разберат.

А съпругът ѝ би трябвало да е този, който я разбира най-добре. Наблюдаваше този бизнес вече достатъчно дълго (дори бе работил в него известно време), за да е наясно как сработват нещата. Провалът на „Парцаливите пилигрими“ просто не стоеше като опция пред тях, затова тя имаше моралното задължение да стори всичко по силите си, за да го превърне в успешна лента. Ако се налага, би скочила дори и от самолет, би работила по двадесет и четири часа в денонощие, би си отрязала и пръста, ако е необходимо. Защото знаеше, че ако сега не отиде лично на мястото на снимките и не оправи всичко, ще бъде уволнена. Е, не веднага, разбира се. Но когато след шест месеца филмът бъде пуснат на екран и се провали и „Парадор“ изгуби много пари (около петдесет-шестдесет милиона долара), ще я изритат само за две секунди. И ако това стане, тя може и да успее да си намери някоя не чак толкова престижна работа в друго голямо филмово студио. Но за да го стори, ще се наложи да мести цялото си семейство в Лос Анжелис — да откъсне децата си от Ню Йорк и да лиши себе си от поста на президент на компания.

Най-лошото бе, че ако това стане, посоката за нея щеше да бъде само една. Надолу.

Не можеше да позволи подобно нещо! Не и след всичките двадесет и пет години упорит труд, които бе положила!

Не се страхуваше да вложи и още. Тя обичаше работата си — и точка. Бе създадена за тази работа, бе родена за нея!

И така, Уенди продължи да работи през цялата нощ, през мрака над Атлантическия океан и през набъбващата зора над Париж. Самолетът ѝ спря до ръкава в пет и двадесет сутринта местно парижко време. Тя включи мобилния си телефон и смени обхвата му към европейската клетъчна мрежа. И телефонът автоматично започна да звъни. Натисна бутона за проверка на приетите повиквания и съобщения.

„Имате... тридесет и две нови съобщения!“ — обяви приятният механичен глас в телефона ѝ.

Беше краят на март и отново валеше сняг — за пети път през последните десет дена.

Тротоарите тънеха в киша, а по улиците се блъскаха автобуси и коли, надули гневно клаксоните си. На хората им беше писнало от сняг (надяваха се това да бъде последният за сезона). В таксито беше горещо и влажно, а по пода му имаше малки локвички, поради което Виктори беше принудена да седи със свити колене и високо вдигнати пръсти на велурените си ботуши, за да ги предпази от неминуемото подгизване.

„Защо не си вземеш частна лимузина с шофьор?!“ — непрекъснато се възмущаваше Нико. Да, вярно, че можеше да си ги позволи, но Виктори открай време бе изключително предпазлива относно излишните разходи. Смяташе, че е много важно да не забравяш кой си и откъде идваш, независимо колко високо си се изкачил по социалната стълбица. Но сега, когато „Би & Си“ като че ли се канеха да ѝ направят изгодно предложение за закупуване на компанията ѝ, може би ще бъде принудена да си осигури частна лимузина с шофьор. Например нещо луксозно — мерцедес като този на Мъфи Уилямс.

Но по-добре да не мисли толкова напред. Нищо не е сигурно... засега.

Дзън! Мобилният ѝ телефон звънна приятно и тя провери съобщението.

„Не забравяй, че притежаваш този град! Късмет!“ беше от Нико.

„Благодаря!“

„Нервна ли си?“

„Не. Фасулска работа.“

„После ми звънни! Ще погледаме малко бижута!“

Виктори се усмихна на дисплея си. Нико очевидно се вълнуваше много повече от перспективите, които ѝ се откриваха, отколкото самата

Виктори. Още откакто разбра за първата ѝ среща в централния офис на „Би & Си“ в Париж, тя не говореше за нищо друго.

Окуражаваше я и я наставляваше така, както гордата майка помага на своето дете.

— Можеш да го направиш! — повтаряше ѝ непрекъснато тя. — Освен това го заслужаваш! Никой повече от теб не заслужава да печели по тридесет милиона долара годишно! Най-вече, като се има предвид колко труд си положила, за да стигнеш дотук!

— Но милионите може да са по-малко от тридесет! Освен това може да се наложи да напусна Ню Йорк и да се преместя в Париж.

— Щом трябва, ще се преместиш в Париж, разбира се! — бе махнала небрежно с ръка Нико. — А когато ти се прииска, винаги можеш да се върнеш.

Този разговор се провеждаше в демонстрационната зала в опушено розово в компанията на Виктори, където Нико в момента си подбираше тоалетите за есента. Веднага след това се появи в един от новите ѝ тъмносини костюми с панталон в момчешка кройка.

— Фантастична си! — възкликна Виктори.

— Всички ли ще носят това този сезон?

— Вероятно. Магазините не спират да ни заливат с все нови и нови поръчки.

— Ето, виждаш ли?! — отбеляза важно Нико, сложи ръце в джобовете си и пое с бавна крачка към огледалото. — Ние сме модерни жени. Ако се налага, преглъщаме и се преместваме в Париж! Страхотно е, не мислиш ли?! Колко хора, според теб, получават такива възможности, а?! Искам да кажа...

Нико като че ли се канеше да ѝ разкрие нещо от особена значимост, но после промени намерението си и започна да си оправя блузката.

— Ти би ли се преместила, ако беше на мое място? — попита предпазливо Виктори.

— Без да ми мигне окото!

— И ще напуснеш Сеймор?

— Още по-бързо! — отсече Нико и се обърна. Изражението ѝ беше само наполовина насмешливо. — Е, ще взема с мен Катрина, разбира се... Важното е, Вик, че си длъжна да се възползваш от предоставения ти се шанс!

А после я бе осенила идеята, че ако Виктори получи предложението, на което се надяваше, двете ще отидат в „Сотбис“ и тя ще си купи „важно“ бижу, най-малко за 25 000 — за да ознаменува случая. Оттам и споменаването за бижутата.

Таксито взе завоя към Петдесет и седма улица с изсвистяване на спирачките и Виктори притисна пръстите на краката си още по-силно към предната седалка, за да не се строполи настрани. Напоследък Нико действително бе започнала да се държи доста странно, но това сигурно се дължеше на свръхсекретната ситуация в нейната работа. Би било направо невероятно, ако през следващите няколко седмици и тя, и Нико станат едновременно много по-богати и много по-преуспяващи. Нико се канеше всеки момент да заеме поста на Майк Харнес в „Сплач-Върнър“, което би означавало не само по-голяма заплата (вероятно 2 милиона годишно!), но и акционерно участие, както и бонуси, които ще добавят още няколко милиона към редовния ѝ доход. Но докато ситуацията с Нико се държеше в строга тайна, то положението на Виктори се знаеше в целия град. Тази сутрин в „Уименс уеър дейли“ бяха публикували поредната статия за това, как Виктори Форд води тайни преговори с „Би & Си“ за закупуване на компанията ѝ — история, която бе предизвикала интереса дори и на „Поуст“, и на „Дейли нюз“. Виктори не бе споменала и думица пред никого — освен, разбира се, през Нико и Уенди и неколцина ключови хора, като например главната си счетоводителка Марша, но модната преса бе успяла някак си да надуши сензацията, чак до последния детайл. Включително и факта, че тя се намира вече от две седмици в преговори с „Би & Си“ и че е летяла два пъти до Париж за срещите си с тях.

Но пък в модната индустрия и без това нямаше никакви тайни, и на нея изобщо не ѝ пукаше. Всеизвестен факт бе, че този бизнес се подхранва именно от клюките и сензациите, а понякога начинът, по който те възприемат хората, действително бе по-важен от реалността. Така че сега, що се отнася до света на модата, Виктори Форд беше отново хит. Започна се с онази статия в „Уименс уеър дейли“ за това как линията ѝ с аксесоари — чадърите и ботушите за дъжд — се купуват като топъл хляб. А после дойде и признанието, че есенната ѝ колекция е дала цяла нова насока на модната индустрия. Веднага след това последва серията колонки за срещите ѝ с „Би & Си“,

организирани не от кого да е, а от самата Мъфи Уилямс. Слава на бога, че имаше за приятелка Мъфи и особено Нико! Защото на пръсти се броят хората, с които човек би могъл да обсъди възможността за правене на милиони долари — а в това отношение Лин категорично отказваше да ѝ помогне.

— Мразя шибаните французи! — бе промърморил, когато се обърна към него.

— Не ми помагаш особено — отвърна.

— Е, трябва да се научиш сама да вземаш решенията си, хлапе!

— Да, това ми е добре известно!

— В подобни ситуации човек първо получава офертата, а после взема решението — бе изтъкнала спокойно Нико.

И Виктори за сетен път си даде сметка, че когато се стигне до важните неща в живота, като например сексът и бизнесът, единствено приятелките ти биха могли да те разберат и да ти помогнат.

Таксито спря пред бляскавата кула на корпорация „Би & Си“, която приличаше на съвременен снежен замък, и Виктори слезе, стиснала под мишница портфолио със скици за следващите два модни сезона. Големите клечки бяха настояли да видят някои елементи от предстоящите ѝ колекции, затова през последните няколко седмици тя се бе трудила като муле, за да ги завърши — някъде между полетите си до Париж и ръководенето на обичайните си бизнес дела. В живота имаше една непоклатима аксиома — колкото повече преуспяваш, толкова повече трябва да работиш. Поради тази причина тя работеше вече от дванадесет до шестнадесет часа на ден, седем дена седмично. Но пък ако „Би & Си“ действително ѝ направеха тази изгодна оферта и тя я приемеше, животът ѝ щеше да стане значително по-лесен — ще има много повече работници и повече няма да се притеснява как да разпределя парите си, за да покрие производствените разходи. Защото както стояха нещата сега и на фона на големите поръчки, които валяха от магазините за есенната ѝ колекция, щеше да се наложи да използва наличния си капитал до последния цент, за да покрие производството.

А какво облекчение би било да не ѝ се налага непрекъснато да се притеснява за пари! Точно оттам започваше и истинската наслада от живота!

Виктори мина през въртящата се врата и се спря пред бюрото на охраната. В „Би & Си“ не си играеха — униформеният охранител

имаше пистолет в кобура под мишницата си.

— Идвам при Пиер Бертъой — обърна се тя към него.

Това беше името на изпълнителния директор на компанията. Въведоха я в малко фоайе с три асансьора. Натисна бутона. Една от вратите се отвори и тя влезе. Застана стабилно в средата на асансьора (който бе шикозно декориран в черно с хромирани акценти), наклонила глава настрани и загледана в сменящите се цифри на етажите. Това ли ще бъде новият ѝ дом? Изглеждаше толкова голо, елегантно и студено...

Но независимо какво щеше да се случи на тази среща, слуховете за срещите ѝ с „Би & Си“ вече ѝ бяха помогнали предостатъчно. Секретарката на Пиер Бертъой я бе свързала с три от най-ексклузивните фабрики за платове в Италия — компании, които изработваха толкова скъпи и фини материи, че удостояваха с вниманието си единствено дизайнери с дълбоки джобове — с други думи, хора, чието име е достатъчно, за да гарантира изплащането на суми над половин милион долара само за платовете! Мострите бяха пристигнали в нейната фирма директно — какво облекчение след дългогодишното обикаляне на масите на „Премиер Вижън“ в Париж! Разликата беше равностепенна на тази между блъскането по разпродажбите в универсалните магазини и пазаруването в ексклузивните вериги. И през цялото време, докато опипваше или просто докосваше фините платове в уединението на собствената си демонстрационна зала, не можеше да не си даде сметка, че за първи път се нарежда сред големите играчи в бизнеса.

Вратите на асансьора се разтвориха и тя едва не се сблъска със самия Пиер Бертъой.

— Бонжур, Виктори! — поздрави я възпитано той с културен френски акцент. После се приведе, целуна я шумно и мокро и по двете бузи, след което я хвана под ръка и я ескортира през поредицата от заключени врати. Стисна ѝ лекичко ръката, като че ли бе по-скоро неин приятел, отколкото делови партньор — поведение, което от страна на американец би се сметнало за възмутително, но за французин беше съвсем естествено. Поне на повърхността французите се считаха за далеч по-разкрепостени в бизнеса от всички останали нации.

— Готова ли си за голямата среща? — измърка той. — Да?

— Много се вълнувам! — призна си тя.

— Да, всичко е много вълнуващо, нали? — отбеляза той и я изгледа така, сякаш перспективата да прави бизнес с нея му се струва едва ли не сексуално примамлива. И Виктори за сетен път си даде сметка за разликата между европейските бизнесмени и американските. Пиер Бертъй бе от онези мъже, които в младостта си сигурно са били наричани „унищожително красиви“ — дори и вече на петдесет, той безспорно бе мъж, свикнал да се харесва на жените, и който не можеше да се въздържа да не се опита да съблазни всяка жена, с която се сблъсква.

— Харесва ли ти снегът? — попита той.

— Напротив, писнало ми е от сняг! — отговори съвсем искрено Виктори и осъзна, че в сравнение с аристократичния акцент на Пиер нейният глас звучи просташки. Каза си, че ако се премести да живее в Париж, ще трябва да шлифова изказа си.

Но Пиер като че ли не забеляза начина ѝ на говорене.

— Аз пък много обичам снега! — заяви пламенно. — Навява ми мисли за ски! Нали знаеш, че ние, французите, много обичаме да караме ски?! Знаеш ли къде е Мегев? Е, моето семейство има много красива зимна хижа там! Когато сме във Франция, ходим всеки уикенд. Огромна е! — възкликна и разпери ръце, за да покаже колко. — Има няколко крила. Иначе ще се избием, да знаеш! — Сложи ръка на сърцето си и вдигна очи към тавана. — Но пък е толкова красиво! Следващия път, когато дойдеш в Париж, ще те заведе там за уикенда!

Виктори се усмихна, като предпочете да не обръща внимание на сексуалния подтекст в тази покана. Пиер беше чаровен по начин, по който можеше да бъде чаровен само един французин — караше всяка жена да си мисли, че я намира за привлекателна, и че, стига да има възможност, веднага ще я отведе в леглото. И едновременно с това съумяваше да придаде на този свой намек нюанс по-скоро на комплимент, отколкото на просташко предложение. Ала според Виктори не в това бе неговият най-голям плюс, а във факта, че можеше всеки момент да я направи много, много богата.

— Да не би вече да си я поканил в онази твоя ветровита дупка в Мегев, а? — прошепна Мъфи Уилямс, приближила се неусетно зад тях. — Там е ужасно, скъпа! Никакво отопление!

— Но така е по-здравословно! — контрира я веднага Пиер. Виктори усети леко раздразнение в изражението му, когато се приведе

да целуне Мъфи по двете бузи, което я изненада доста — особено като се имаше предвид, че именно Мъфи я бе представила на компанията. — Нощем е много уютно! Стига да... как се изразявахте вие... да се гушнеш с някого?

Мъфи погледна първо Пиер, после Виктори и присви очи.

— Какво ще кажете сега да се сгушим в конферентната зала, а?

И тримата влязоха в конферентната зала. От специални ниши в тавана струеше приглушена зелена светлина. В средата на залата бе поставена дълга правоъгълна маса от дебело зелено стъкло. Върху нея на равни разстояния бяха поставени малки зелени храстчета в черни саксийки. На страничната масичка се виждаше сребърна кофичка за лед с бутилка шампанско „Дом Периньон“. Това бе нещо напълно нормално за компанията — Пиер започваше всяко заседание с „чаша шампанско за настроение“. Виктори не можеше да не се запита как този човек изобщо успява да остане трезвен. Но може и да не успява.

В конферентната зала влязоха още двама души — началниците на рекламния отдел и на отдела за продажби и дистрибуция. След тях се появи млада жена, облечена изцяло в черно, която разля шампанското и поднесе чашите върху сребърен поднос. Пиер вдигна тост, а после върху стената в дъното се материализира сякаш от нищото екран, който веднага светна. На него се появи жена, облечена в един от тоалетите на Виктори от пролетната колекция. Виктори ахна и остави на масата чашата си с шампанско. „О, не! — паникьоса се тя. — Концепцията ми изобщо не е такава!“ Жената беше прекалено слаба, прекалено надменна, прекалено млада и с прекалено силно френско излъчване. Надписът отгоре гласеше: „Виктори Форд — пожелайте я!“ И това беше ужасно.

За момент я обзе онзи специфичен вид младежки гняв, който при други обстоятелства щеше да я накара да си събере нещата и веднага да напусне залата — така, както правеше, когато едва прохождаше в бизнеса. Но оттогава насам бе изминало много време. И тя бе извървяла прекалено дълъг път. Вече се намираще в големия бизнес. Големият бизнес, който боравеше с милиони долари.

Затова сега просто си наложи да остане на мястото си, втрещена в образа на екрана.

— Много хубаво, да! — отбеляза Пиер.

По дяволите! Защо поне веднъж нещата за разнообразие не се наредят както трябва?! Вярно е, че тази картина представляваше само вариант на евентуална бъдеща реклама. Но едновременно с това подсказваше, че ако те й направят предложението и тя го приеме, ще й се наложи да работи с много и разнообразни хора, които ще виждат нещата доста по-различно от нея. И тя ще трябва да се научи да приема всякакви предложения.

Отпи от шампанското си. Номерът сега бе да накара Пиер да си мисли, че приема идеята, като същевременно го побутне в посоката, в която тя би искала да се тръгне.

— Да, много интересно, наистина — каза Виктори. — Харесва ми...

За момент се намрази, че лъже. Но после погледът ѝ съвсем случайно падна върху пръстените по ръцете на Мъфи. Мъфи Уилямс наблюдаваше втренчено екрана, обгърнала деликатно с пръсти столчето на чашата за шампанско, а под приглушената зелена светлина пръстените ѝ проблясваха като звезди. „И ти можеш да имаш подобни пръстени! — прошепна ѝ дълбоко в нея някакъв гласец. — И подобни пръстени, и много, много повече! Можеш да бъдеш много богата!“

И за свое собствено изумление Виктори се чу как изрича, вече със значително по-голям ентусиазъм:

— Да, Пиер, много ми харесва! Наистина много!

Час и половина по-късно Виктори съзерцаваше като омагьосана блестящите дълбини на рядък шесткаратов син диамант във формата на сълза. Върху картончето до него пишеше: „Собственост на един джентълмен. Приблизителна оценка: 1 200 000 — 1 500 000 долара.“

Кой ли е този джентълмен и защо ли продава диаманта си? И как изобщо се е добрал до него? Незнайно защо, но веднага си представи едва държащ се на краката си стар ерген, който никога не се бе женил и който е изпаднал в голяма парична нужда. Може би е пазил своя диамант с години, използвайки го като примамка, за да вкарва жените по-лесно в леглото си. „Ела ми на гости! — представи си го тя да казва. — Искам да ти покажа нещо!“ А после е изваждал диаманта от сейфа си и жените доброволно са влизали в леглото му, зальгвайки се, че ако си изиграят добре картите, някой ден той ще им подари този диамант.

„Откъде този цинизъм у мен?!“ — помисли си Виктори и разтри чело. Вероятно историята е по-романтична. Мъжът е подарил диаманта на съпругата си, но внезапно тя е починала и той го е пазил толкова, колкото е могъл. Виктори се опита да продължи напред, но диамантът сякаш я бе хипнотизирал. Не беше в състояние да откъсне очи от него. Беше бледо синкавозелен — може би зелен лед — с неонов обков, като блестящия зелен интериор на конферентната зала в „Би & Си“.

Кой би могъл да си позволи подобен диамант? Такива като Лин Бенет и... може би някои филмови звезди. Но защо да не бъде точно тя?! „Искам този диамант! — помисли си Виктори. — И някой ден наистина ще го имам!“

Май наистина бе започнала да полудява. Дори и да можеше да си позволи да похарчи повече от милион за диамант, би ли го направила? Не. Изглеждаше ѝ отвратително безотговорно. Но пък, от друга страна, лесно е да критикуваш подобно поведение, ако никога не си имал нито парите, нито възможността да му се насладиш. А ето че съвсем скоро и тя би могла да се отпусне по такъв начин — стига да парафират сделката и внезапно да напълнят джоба ѝ с милиони долари. Дали това ще я промени? В каква ли ще се превърне?

Намираше се на седмия етаж в изложбената част на „Сотбис“. Усети, че ѝ става топло, затова съблече палтото си. Нико закъсняваше — нещо, което изобщо не беше в неин стил. Нико бе прочута със своята точност — винаги се придържаше стриктно към графика си, изтъквайки, че това е единственият начин, по който може да свърши всички неща, които трябва да се свършат. Най-сетне Виктори се откъсна от диаманта и се насочи към следващата витрина, която съдържаше няколко коктейлни пръстена от типа на онези, които носеше Мъфи Уилямс.

— Нещо конкретно ли търсите, госпожице Форд? — попита една жена, която се приближи към нея. Беше облечена с блуза на бели и кафяви ивици и сиво сако върху нея. Малката табелка на гърдите ѝ съобщаваше, че тя е „госпожица Смит“.

— Засега просто разглеждам — отговори Виктори.

— Тази разпродажба съдържа няколко доста интересни образци на ювелирното изкуство — отбеляза госпожица Смит, като накара Виктори да си каже, че „разпродажба“ надали е най-подходящата дума

за случая. — Ако желаете да пробвате нещо, за мен ще бъде удоволствие да ви го покажа!

Виктори кимна. Стана ѝ много приятно, че служителите на „Сотбис“ не само я познават, но и се отнасят към нея така, сякаш присъствието ѝ тук е напълно естествено и тя може да си позволи да си купи нещо от тях. Дори и в крайна сметка да не си купи, Нико беше напълно права. Имаше нещо особено приятно в това да знаеш, че си преуспяваща жена и че можеш да си позволиш сама да си купуваш бижутата. Работила си, за да стигнеш дотук, така че от време на време можеш да си позволиш и да се погледиш.

И внезапно усети познатия вече прилив на въодушевление.

„Но какво толкова се притеснявам?“ — помисли си тя, докато разглеждаше 12-милиметров наниз от идеално подбрани естествени перли за 23 000 долара. Би трябвало да скача от радост! Дори Мъфи Уилямс бе отбелязала, че срещата е преминала великолепно, а после Пиер Бертъй бе стиснал ръката ѝ, бе я целунал и по двете бузи и бе отбелязал: „Сега отиваме при адвокатите, нали? Оставяме ги да ни свършат мръсната работа, а ние запазваме ръцете си чисти!“ Което можеше да означава само едно нещо — адвокатите на Пиер и нейните адвокати ще се съберат, за да изковат условията по сделката. И тя знаеше, че ще бъде лудост да не приеме предложението им. Освен милионите долари, които ще бъдат длъжни да ѝ платят, за да закупят компанията и името ѝ, те ѝ предлагаха редица други неща, които не би могла да си позволи сама — като например огромен рекламен бюджет на стойност повече от милион долара годишно.

— Бизнесът те приема много по-сериозно, ако рекламираш, нали така? — бе отбелязал Пиер. — Тъжна истина, но такъв е животът. Длъжни сме да играем играта както трябва.

— Това е нещо, което ние отдавна знаем как да правим както трябва — бе ѝ прошепнала Мъфи. — Знаем как да играем играта и да побеждаваме!

— Ти ще се превърнеш в новата галеница на модата, скъпа! — бе изтъкнал Пиер, вдигайки за наздравица чашата си с шампанско.

И Виктори си бе позволила да се зарее в небето на всичките тези нови възможности. Ще ѝ се наложи да се премести в Париж, защото повечето от бизнес партньорите им са там, а освен това през следващите две години ще работи плътно с Пиер. Но реши да запази

апартамент си в Ню Йорк, за да прекарва в него по около седмица на месец. Направо не можеше да повярва, че накрая животът ѝ ще стане толкова блестящ!

Париж! Вълнуващ колкото Ню Йорк, но много по-красив от него — или поне така твърдяха хората. Когато ходи там преди седмица, отседна в апартамент в „Плаза Атене“ — с малко балконче, от което се откриваше изглед към Айфеловата кула. Разходи се из двореца Тюйлери, където разгледа лалетата, после яде сандвич с пача и отиде на левия бряг на Сена, където седна в едно бистро и пи кафе. Но всички тези отбивки бяха отдавна клиширани и тя осъзна не без известна тъга, че се намира в етап от живота си, когато изгледът към Айфеловата кула просто не ѝ е достатъчен. Имаше и други моменти, докато обикаляше града с таксито и говореше на развален френски, трополеше по тротоарите с високите си токчета и развяваше новите си, свободно отпуснати момчешки панталони с пайети, когато си мислеше: „Скоро ще живея в Париж! И ще бъда много богата!“

Притесняваше я само едно-единствено нещо — рекламата, която ѝ бяха представили на днешната среща. Но това може да се промени. Не може всичко да бъде идеално още от самото начало. Виктори си даваше сметка, че съмненията са неразривна част от процеса на бизнеса, така, както и от процеса на творчеството. Най-важното нещо бе да вземеш решение и да се придържаш към него. Защото решенията могат да бъдат променяни. А когато ги няма, нищо не може да се промени.

„Десеткаратов пръстен с жълт сапфир, с платинен обков, с двукаратови сертифицирани диаманти. Приблизителна оценка: 30 000 — 35 000 долара“ — гласеше картончето пред нея.

— Извинете — обърна се Виктори към госпожица Смит, — може ли да пробвам този пръстен?

— Разбира се! — кимна госпожица Смит. После отключи витрината, извади пръстена и го постави върху малка възглавничка от черно кадифе.

Виктори го постави на пръста си. Камъкът беше толкова огромен, че върху пръста ѝ приличаше на орех. В този момент звънна телефонът ѝ.

— Какво правиш? — измърка от другата страна Лин.

— Купувам си бижута в „Сотбис“ — отговори тя и хареса начина, по който прозвуча отговорът ѝ.

— Да разбирам ли, че вече си се подписала на онази линейка с малките точки? — попита той и се изхили.

— Все още не — отговори превзето Виктори и бръсна някакво пухче от пуловера си. — Но вече съставят договорите. После ще ги изпратят на адвокатите.

— Значи все още имам време да те спася.

— Не, нямаш — отговори Виктори и за пореден път се запита защо изобщо продължава да се среща с този човек. В Лин имаше нещо особено дразнещо, но тя все още не бе в състояние да се откаже от него. Или поне засега. — Защото веднага щом получа договора, ще го подпиша.

— Да де, и аз това имах предвид! „Веднага щом“ — цитира насмешливо Лин. — Хлапе, колко пъти да ти казвам: никога не прави бизнес с французи! Повярвай ми, те си имат друг стил на правене на нещата!

— Лин — въздъхна тя, — ти просто ревнуваш!

— Така ли? — избухна в смях той. — И от какво?

Да, въпросът беше много добър. И какво да му отговори сега? Че ревнува от Пиер ли? Това би прозвучало адски глупаво — нюйоркчаните от рода на Лин не могат да си представят, че на този свят има хора, способни да Предизвикат ревността им — особено мъж като Пиер Бертъй, когото Лин считаше за „превзет“ само защото е по-красив от него. Не вървеше да му заяви също и че ревнува заради това, че тя се намира насред голяма сделка — та Лин непрекъснато се намираше насред големи сделки. Затова накрая заяви:

— Просто не искам отново да подхващаме този въпрос!

— И защо? Защото знаеш, че съм прав ли?

— Защото не желая за пореден път да ти доказвам, че грешиш! — отговори назидателно тя.

Мълчание. Лин очевидно обмисляше чутото.

— Харесва ми, когато ми доказваш, че греша — отговори накрая. — Но когато става въпрос за французите, никога не греша!

Точно тогава го потърси някой друг и той затвори, но не преди да ѝ обещае, че след няколко минути отново ще ѝ звънне. Тя въздъхна, надявайки се той да забрави. Лин беше в състояние да продължи така

часове наред — да ѝ се обаждат през пет минути, между по-важните си делови разговори, като че ли тя нямаше никаква по-съществена работа от това да си седи и трепетно да очаква позвъняванията му.

Върна пръстена на госпожица Смит и продължи напред. Спря се пред чифт стари диамантени обеци с клипс. Лин определено я дразнеше, но разговорът с него ѝ напомни за караницата им по повод правенето на пари и последвалото малко след това обаждане на Мъфи Уилямс. Иронията беше недвусмислена, а задоволството на Виктори — огромно. Скарването бе станало в неговия апартамент, няколко дена след представянето на есенната ѝ колекция и в разгара на хвалебствените отзиви в пресата. Виктори бе изпълнена със самочувствие и с усещането, че може да постигне всичко, за което беше мечтала. Но когато влезе в къщата на Лин, бе обзета от внезапно безпокойство. Всяка стая от неговата резиденция представляваше образец на вътрешния дизайн, който буквално крещеше за много пари и вкус. Не бяха само мебелите или прозорците, а неизброимите предмети на изкуството, всеки от тях поставен на идеалното за него място, всеки от тях поддържан, избърсван и излъскван редовно — така че единственото, което бе в състояние да мисли разглеждащият ги, бе колко пари са стрували и колко ли време е било необходимо, за да бъдат събрани и подредени така.

Дори и къщата на Нико не можеше да се сравнява с подобна прецизност към детайлите. Подобно нещо се постига само с милиони и милиарди долари. И ето че Виктори внезапно си даде сметка, че колкото и да се издигне, никога няма да разполага с парите, с които боравеше Лин. А това изобщо не беше честно. Познаваше много жени, които бяха преуспяващи правеха „сериозни“ пари, но които изобщо не можеха да се сравняват по богатство нито с Лин Бенет, нито с Джордж Пакстън. Защо само мъжете могат да бъдат толкова богати, а жените никога?! И тогава, тръгвайки след Лин към прожекционната зала, тя внезапно попита:

— Би ли ми казал как точно се правят един милиард долара, Лин?

Той, естествено, изобщо не прие въпроса ѝ на сериозно. Вдигна телефона и изляз в него на иконома да им донесе две водки с тоник, а после се отпусна върху канапето от бежова коприна, което представляваше полумесец и вероятно бе изработено по поръчка.

Прожекционната зала бе любимата стая на Лин. Намираше се на последния етаж и от нея се разкриваше гледка към Сентрал парк. А ако погледнеш на изток, човек би могъл да зърне и завоя на реката. Помещението имаше съвременно азиатско излъчване, с червеникавокафяви резбовани рамки на прозорците, копринени възглавнички и цяла лавица с коне и воители от династията Танг на отсрещната стена. От него се излизаше на огромна тераса с идеално поддържана зеленина в големи теракотени саксии и още азиатски статуи.

— Питам те съвсем сериозно, Лин! — бе повторила тя, загледана в парка. Дърветата бяха все още голи и разкриваха гледка към езерото, където през топлите дни децата обичаха да пускат радиоуправляемите си лодки. — Наистина искам да знам как става!

— Как го постигнах аз или как го правят по принцип хората? — уточни той.

— По принцип.

— Ами, отговорът е много лесен. Не можеш.

— Как така не можеш? — присви очи тя. — Какво не можеш поточно? Обясни ми!

В този момент се появи икономът и им сервира напитките върху червен лакиран поднос — подносът, който по изрично настояване на Лин се използваше само и единствено в тази стая.

— Не можеш да го направиш! — продължи той, взе си чашата и отпи огромна глътка.

— И защо?

— Защото, Вик — започна надменно той, кръстоса крака и натисна някакъв бутон отстрани на масичката, след което стаята се изпълни с музика, — това е нещо като клуб. Клубът на милиардерите. Работиш години наред и на някакъв етап останалите милиардери решават да те направят член на техния клуб.

Виктори се замисли за момент, а после изрече смръщено:

— Добре де, защо например не решат да поканят и мен в техния клуб?

— Тези неща не стават така — усмихна се Лин. — Това е частен клуб. Никакви жени и никакви хора от малцинствата. Може и да не ти харесва, но така стоят нещата при нас.

— Не е ли незаконно?

— Кое по-точно? — изрече нехайно Лин, напълно убеден в позициите си. — Та това не е официална организация. Правителството не може да ти заповядва кого да избереш за свой приятел! — Сви рамене и добави: — За хората от този клуб жените стават единствено за чукане, а не за сериозен бизнес.

— Но това е отвратително!

— Така ли мислиш? Е, може. Но това е самата истина. Кога най-сетне вие, жените, ще проумеете, че не сте в състояние да промените мисленето на мъжете?! — При тези думи той се изправи, разклати леда в чашата си и я изгледа подканящо. — Та като стана въпрос за тази работа...

Тя се изсмя. Ако Лин си въобразяваше, че след подобна пледоария ще успее да я вкара в леглото си, ще има много да чака. Тя стана, вдигна телефона и помоли икономка за още две водки с тоник. А после се обърна към Лин.

— Моля те, кажи ми сериозно! Ако искам да натрупам един милиард, как да го направя?

— И защо ти е да натрупаш един милиард? — изгледа я развеселено той.

— Защо пък не?! Ти за какво си ги натрупал?

— Защото парите са там и те чакат! — отговори разпалено той. — Ако си мъж, това е най-върховното нещо, което можеш да постигнеш в живота си. Все едно да си крал или президент. Само дете не е необходимо да бъдеш от кралско потекло, нито пък да бъдеш избран. Не ти се налага да убеждаваш тълпа неудачници, че си достатъчно добър, за да гласуват за теб.

— Тук вече си противоречиш! — изсмя се Виктори. — Нали току-що каза, че единственият начин да станеш милиардер е да те приемат в клуба!

— Права си. Но тук става въпрос за някакви си десетина души. Ако не можеш да организираш десетина човека да те подкрепят, значи наистина си неудачник! — Направи пауза, след което добави: — Вече можем ли да си лягаме?

— Само след минутка — отвърна тя и се загледа в лицето му.

Какво ли е да бъдеш на мястото на Лин Бенет? Да бъдеш толкова уверен в мястото си в света, да се чувстваш така, сякаш всичко, което поискаш, ти принадлежи по право... изобщо да разсъждаваш така,

както ти е угодно, да живееш в свят, където никой не смее да ти наложи абсолютно никакви ограничения, особено по отношение на парите — колко да харчиш и колко да правиш...

— Скъпи — започна тя, мина бавно покрай него и със съблазнителен жест се отпусна върху ниското диванче, тапицирано в бледокафява коприна, — ами ако искам да направя... е, не милиард долара, разбира се, защото никога няма да мога да вляза в твоя клуб, но... да кажем няколко милиона? Как става?

— С какво разполагаш? — обърна се към нея Лин, вече определено заинтригуван. Беше повече от ясно, че започва да приема разговора на сериозно. И тя си знаеше, че ако иска да насочи мислите му в друга посока, трябва само да заговори за бизнес. Понякога използваше този трик, когато забележеше, че той е в кисело настроение. Но този път информацията наистина ѝ трябваше.

— Не твърдя, че може да стане — започна той, — но ето как трябва да се гледа на този въпрос. Все едно играеш „Монополи“, в най-буквалния смисъл на думата — нещо, което жените като че ли упорито отказват да проумеят. Бизнесът е една игра! Нуждаеш се от имоти, които другият срещу теб много желае. И забележи, изобщо не ти говоря за Медитериниън авеню! Нуждаеш се от Парк Плейс или от Бордуок. Точно с това разполагам и аз, схващаш ли? По отношение на козметичния бизнес аз притежавам Парк Плейс!

— Но ти на практика не притежаваш „Белън козметикс“, нали, Лин? — изтъкна тя. — Или го притежаваш?

— Това е въпрос на семантика — отбеляза той. — За целите, които ме интересуват, го притежавам. Е, не цялата корпорация, но прилична част от нея. Тридесет процента. А това, по една случайност, е контролният пакет акции.

— Но ти не си влязъл в играта чрез собствеността си върху Парк Плейс! — изтъкна усмихнато Виктори. — Сам си го казвал, че си тръгнал от нулата! Сигурно някога си имал само Медитериниън авеню.

— Точно така — кимна Лин. — Започнах с обикновена дистрибуция — преди много години, веднага след като завърших колежа. Предлагах на клиентите малка козметична линия, която една старица бъркаше в кухнята си. Е, въпросната старица, разбира се, се оказа Нана Ременбергер, а прочутата ѝ пудра се превърна в „Ремчайлд козметикс“!

Виктори кимна ентусиазирано.

— Точно това се опитвам да ти кажа и аз, Лин! Та аз вече притежавам своето Медитериниън авеню! Притежавам компанията си — „Виктори Форд котюр“!

— Не се обиждай, но това твоето е дребна риба, Вик! — изтъкна той. — Компании от модния бранш като твоята... ами... те са изключително зависими от продажбите и непрекъснато са заплашени от банкрут!

— Но аз съм в този бизнес вече от двадесет години!

— Така ли? И какви са ти печалбите тогава? Сто, най-много двеста хиляди годишно?

— Миналата година направихме два милиона.

Той я изгледа с новосъбудил се интерес. После отбеляза усмихнато:

— Е, това е напълно достатъчно, за да накара инвеститорите да клъвнат! Което ще рече, да си намериш някого като мен, който да вложи стабилна сума пари, така че да увеличиш производството си и да започнеш да продаваш много повече дрехи. — Изпи питието си и остави чашата на страничната масичка, като че ли вече действително се канеше да си ляга. — Но пък първото нещо, разбира се, което аз бих предприел — което би предприел всеки добър бизнесмен, — е да си подсигури най-добрата сделка за себе си и най-лошата — за теб. С други думи, ще се постарая да те измамя — добави, прегърна я и се опита да я поведе извън залата. — Като начало, ще се постарая да ти отнема запазената марка, а чрез нея — и цялата ти власт. И това няма да има нищо общо с факта, че си жена. Бих постъпил по същия начин и с всеки мъж, който би дошъл при мен с подобно предложение.

Виктори го изгледа и въздъхна. Точно поради тази причина тя никога нямаше да се съгласи да прави бизнес с него.

Измъкна се от прегръдката му и застана пред малкия асансьор, намиращ се точно срещу стълбите, които отвеждаха към голямата спалня на Лин. После каза:

— За щастие не всички са такива главорези като теб, Лин! Не може да няма начин да си намеря инвеститори, без да се налага да губя правата над марката си!

— Разбира се, че има такъв начин — отговори той. — Ако успееш да накараш хората да си мислят, че компанията ти всеки

момент ще направи огромен удар. Да ги убедиш, че това би било за тях златна възможност да натрупат пари без особен риск. В такъв случай ти определяш условията.

— Благодаря ти, скъпи! — кимна тя и натисна бутона на асансьора.

— Няма ли да останеш да спиш при мен?

Виктори се усмихна и поклати глава. После отговори с извинителен тон:

— Не мога. Утре рано трябва да летя за Далас.

— Вземи моя самолет — не се предаваше той. — Утре и без това никой няма да го използва. Ще стигнеш по-бързо. Ще спестиш най-малко два часа!

Предложението беше изкушаващо, но Виктори не желаше да свиква с частния самолет на Лин — както и с никое от милиардерските му удоволствия.

— Съжалявам! — поклати глава. — Предпочитам да стигна дотам със собствени средства.

Лин се обиди не на шега. И като че ли се обиди много повече от отказа ѝ да използва неговия самолет, отколкото да спи с него.

— Както обичаш! — изрече с хладен тон.

А после веднага ѝ обърна гръб, като че ли тя беше някаква прислужница, която той току-що бе уволнил. Тръгна нагоре по стълбите, без дори да се сбогува с нея, оставяйки я да си се изпраща сама.

На следващата сутрин, когато самолетът за Далас излетя с два часа закъснение заради проблеми с въздушния контрол, на Виктори ѝ се прииска да бе приела предложението на Лин както за секс, така и за използването на частния му самолет. Съгласието ѝ щеше да улесни значително живота ѝ. Защо трябваше да виси на пистата цели два часа, без нищо за ядене или за пиене, и да оставя съдбата си в ръцете на хора с лоша организация, когато можеше да постъпи по друг начин? Но после си напомни, че няма нищо по-лесно от това да свикнеш със стила на живот на Лин и да започнеш да си въобразяваш, че си нещо по-специално от другите и че за нищо на света не би живяла вече постарому. А от тази точка до пропастта има само една крачка. Не защото този начин на живот може да ѝ бъде отнет само за един миг, ала заради всички онези неща, които се съгласяваш да правиш, само и

само да го запазиш — като например да превърнеш в свой приоритет мъжа, който ти го осигурява, и да забравиш за работата си.

Но, от друга страна, Лин харесваше у нея вероятно точно това — фактът, че тя категорично отказваше да го постави пред работата си. След онази вечер, когато бе отхвърлила и двете му предложения, тя бе почти убедена, че той повече няма да я потърси, обаче Лин се оказа като досадна муха — не можеше да се отърве лесно от него. Очевидно бе предпочел да забрави неприятните реплики, които си бяха разменили — или може би те просто не го засягаха. Независимо каква бе причината, само след два дена той ѝ позвъни, сякаш нищо не е било, за да я покани да прекара уикенда в къщата му на Бахамите. И тъй като тя действително бе много уморена, реши да приеме предложението му, като си каза, че една хубава почивка няма да ѝ се отрази никак зле.

„Хубава почивка, как пък не! Най-голямата лъжа за годината!“ — помисли си тя и направи знак на госпожица Смит да ѝ покаже диамантените обеци с клипс. Къщата на Лин, разбира се, беше много красива. Намираше се на ексклузивния остров Харбър и разполагаше, по думите на самия ѝ собственик, със „студен и горещ бюфет от прислуга“. Освен нея бяха поканени и Сюзан Ароу и нейния съпруг Уолтър. В пет часа в петък следобед четиримата се подредиха в индианска нишка и се качиха в лимузината на Лин, за да бъдат откарани до летище „Тетърборо“, където вече ги чакаше реактивният „Лиър“ на Лин, за да ги откара на Бахамите. Когато влезе в колата, Виктори с голяма изненада откри, че Елън също ще идва с тях. Това би трябвало да ѝ подсказва какво предстои, но незнайно защо тогава не се усети. Фактът, че Лин бе отказал да пусне Елън в редовната ѝ седмична почивка, защото не желае сам да си организира нещата, не беше никак добър знак.

— Ако човек работи за мен, значи е на разположение двадесет и четири часа, седем дена в седмицата, нали така, Елън? — бе отбелязал Лин по пътя към летището.

— Точно така, Лин! Ние винаги работим! — бе отговорила с любезен тон Елън.

Лин се усмихна и се изпъчи като горд родител.

— Какво обичам винаги да казвам за теб а, Елън?

Елън улови погледа на Виктори, но отговори.

— Че съм като съпруга, само че още по-добра!

— Точно така! — избоботи господарят ѝ. А после се обърна към Виктори: — А ти искаш ли да знаеш защо?

— Разбира се — отговори тя и започна да се пита дали този уикенд няма да се окаже една огромна грешка.

— Защото не може да ме осъди за издръжка!

Елън отново погледна към Виктори.

— Винаги казвам на Елън, че се налага да се отнасям към нея с необходимото уважение, иначе съпругът ѝ ще ме пребие — продължи Лин, като потупа ръката на Виктори, за да се увери, че тя следи разговора. — Между другото, той е ченге.

— Няма да те пребие, просто ще те арестува — поправи го Елън. — Освен това се казва Бил. Лин не помни имена — добави тя за Виктори.

Виктори само кимна разбиращо. През няколкото месеца, откакто излизаше с Лин, двете с Елън бяха станали големи приятелки. Секретарката ѝ беше обяснила, че колкото и неприятен да е шефът ѝ, била принудена да го търпи заради огромната заплата, която ѝ плащал и която ѝ позволила да изпрати и двамата си сина в частно училище — идеята била някой прекрасен ден те самите да станат супербогати, като чичко си Лин.

— Нали точно затова ти плащам по 250 000 долара годишно! — избоботи Лин. — За да не ми се налага да помня имена!

— Но пък никога не забравя името на човек, който е важен за него! — изтъкна Елън.

— Мъжете са прекрасни същества, не мислите ли! — отбеляза с въздишка Сюзан Ароу по-късно, когато вече се бяха настанили в самолета. — И точно това ние, жените, никога не трябва да забравяме! Представяте ли си колко отегчителен би бил светът без мъже?! Честно да ви кажа, изобщо не знам какво бих правила без моя скъп Уолтър!

Точно в този момент „скъпият Уолтър“, който беше минимум на шестдесет, ако не и повече, спореше ожесточено с Лин за плюсовете и минусите на операцията от херния.

— За какво си говорите вие там? — извика по едно време Лин, обърна се и потупа главата на Виктори.

— Само за това какви прекрасни същества сте вие, мъжете! — отговори тя.

— Аз си знам, че съм прекрасен, но за Лин не съм много сигурен — заяви насмешливо Уолтър.

— Нали знаеш онази приказка: „Всички мъже са задници, а всички жени са луди“! — изкиска се Лин.

— Тук изобщо не си прав! — запротестира Виктори. — Жените не са луди, а ако станат, то това е само когато някой мъж ги влуди! Що се отнася до първата част на тази твоя приказка като изключим Уолтър, съм принудена да се съглася с теб!

Лин се ухили и сръга в ребрата Уолтър.

— Ето това харесвам най-много в нея! Винаги е готова да ти отвърне подobaващо!

— Можеш да бъдеш сигурен в това! — засмя се и Виктори.

— Харесвам жените, които не се преструват, а са такива, каквито са — заяви Уолтър. — Като например Сюзан. Тя винаги остава вярна на себе си.

— Ако ще и хората да твърдят, че е кучка, нали? — подразни го приятелски Лин.

— Лин Бенет, по гадория не мога да се хвана и на малкия ти пръст! — сръза го Сюзан. — Сега какво ще кажеш, а?!

— Ще кажа, че на мен ми се разминава, защото съм мъж! — махна небрежно с ръка Лин, след което отвори вестника си.

„Какво, по дяволите, правя аз при тези хора?!“ — помисли си отчаяно Виктори.

В миг, в който прекрачиха къщата на Бахамите, Елън раздаде на всички по един лист, на който с големи букви пишеше: „График.“ Той гласеше следното:

Петък:

19:30 ч. Вечеря.

21:00 ч. Кинопрожекция.

23:00 ч. Гасете лампите!

Събота:

07:30 — 08:30 ч. Закуска в слънчевата стая.

08:45 ч. Тенис.

10:00 ч. Обиколка на острова.

12:45 ч. Обяд — в беседката край басейна.

13:30 ч. Събитие с лодки.

И така нататък с всичко, планирано прецизно чак до отпътуването им за летището в пет следобед в неделя.

— Радвам се да отбележа, че си направил график на петнайсетминутни интервали — отбеляза сухо Уолтър.

— Искам да знам само едно нещо — намеси се Виктори. — Кога ни е разрешено по график да посещаваме тоалетната? И коя по-точно трябва да използваме, ако все пак ни се наложи?

Сюзан и Уолтър възприеха тази забележка като особено смешна. Лин обаче — не.

Кулминацията на мероприятиято настъпи в неделя сутринта, когато Виктори се оказа за пореден път настанена в един плетен стол в беседката край тенис корта, наблюдавайки как Лин играе ожесточено срещу местния майстор. (Предишния ден беше установил, че нито тя, нито Сюзан или Уолтър могат да се мерят с неговата класа на корта.) Сюзан и Уолтър бяха успели някак си да се измъкнат от тази точка в графика и сигурно сега се разхождаха някъде по брега или пък се отдаваха на така необходимата си почивка по леглата, но Лин бе настоял Виктори да остане с него и да го гледа. Точно като истинска приятелка. (Тя се чувстваше в капан. Задущаваше се. Какво прави тук, за бога?!) Идваше ѝ да се разпищи от отегчение. Знаеше, че много жени биха били напълно доволни, дори поласкани да наблюдават как гаджето им милиардер убива някоя тенис топка, но тя не бе от този род жени.

„Какво, по дяволите, правя аз тук?!“ — запита се за милионен път през този уикенд.

Изправи се, приближи се до телефона и натисна бутона, на който пишеше „портиер“. Само човек като Лин Бенет би си позволил да има портиер в частната си вила на Бахамите.

— Да, мадам? — достигна до нея учтив мъжки глас.

— Много съжалявам, че ви притеснявам, но случайно да имате химикалка? — попита Виктори.

— Разбира се, мадам. Веднага!

Виктори се върна на мястото си. Лин изобщо не играеше добре тенис, но тъй като беше мъж, не можеше да му го каже. Удряше топката прекалено силно, така че всяка втора изхвърчаше отвъд оградата. Не че за него беше проблем — нали затова си имаше две момчета, чиято единствена задача беше да му ги връщат!

— Заповядайте, мадам! — изрече привелият се над нея усмихнат мъж, като ѝ подаде сребърна химикалка. — Тази става ли?

— Напълно, благодаря! — отговори Виктори, като си помисли, че и химикалка „Бик“ би свършила същата работа. Но химикалките „Бик“ бяха далеч под достойнството на Лин Бенет.

Извади листа с графика, който тримата със Сюзан и Уолтър носеха навсякъде и с който непрекъснато се съветваха — просто за да ядосат Лин, обърна го на другата страна и написа:

„Най-важните десет неща, които бих вършила различно, ако бях милиардер като Лин.“

Замисли се. Откъде да започне.

После написа: „Номер едно: Няма да принуждавам прислугата да носи бели памучни ръкавици. Гадно е, а и крайно унизително за самите хора.“

„Номер две: Няма да съставям график и да карам гостите си да се придържат към него.“

„Номер три: Ами онзи хладилник, натъпкан догоре с каша за отслабване «Слим фаст»?! Кой ще е този безумец, дето си въобразява, че гостите му ще искат «Слим фаст» за закуска, обед и следобедна закуска?! Освен това, какъв е смисълът да бъдеш милиардер, щом не можеш да ядеш истинска храна?!“

„Номер четири: Няма да карам гостите си да си вземат душ, преди да влязат в басейна. Ако човек толкова се притеснява за хигиената на гостите си, защо изобщо ги е поканил?!“

„Номер пет: Няма да прекарвам времето на масата в разговори по телефона, особено когато съм принудила гостите си да обядват с местен агент по недвижимите имоти.“

„Номер шест: Няма да правя опити да убивам гостите си!“

Тук направи пауза, след което подчерта думата „убивам“, припомняйки си вчерашното „Събитие с лодки“. Събитието можеше да се нарече по-скоро „оцеляване с лодка“. Лин бе настоял не само да им покаже новата си цигарена лодчица, но и лично той да я управлява.

После се опита да надбяга малка, местна рибарска лодка. А след това Сюзан се закле, че никога повече няма да стъпи на този остров.

Виктори вдигна поглед към Лин, който точно в този момент стоеше в средата на корта, стиснал здраво поредната топка в ръка. Лицето му беше зачервено, изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да получи инфаркт.

— Тази топка е мъртва! — изкрещя той.

— Съжалявам, сър — обади се момчето с топките, — но току-що отворих нова кутия...

— Тогава отвори друга! — изрева Лин, удари гневно топката в земята, тя подскочи и прескочи оградата.

Виктори написа:

„Номер седем: Ще направя опит да се държа като нормално човешко същество. Дори и да не съм такова!“

И точно в този момент звънна мобилният ѝ телефон. Тя погледна дисплея, като се замоли да е Нико или Уенди.

— Виктори? — измърка от другата страна Мъфи Уилямс. — Къде си?

— Ами, на Бахамите съм... с Лин — отговори тя. В тона на Мъфи имаше нещо, което внезапно я накара да почувства вина, задето е толкова далече от Ню Йорк.

— Можеш ли до утре сутринта да стигнеш до Париж за една среща? — попита Мъфи, след което добави: — С „Би & Си“!

Виктори хвърли поглед към Лин. Той вече бе напуснал корта. Една от непослушните му топки бе попаднала в гнездо на оси и сега Лин размахваше бясно ракетата си, тичаше наоколо и пицеше, следван от специалиста по тенис и двете нещастни момчета.

— Няма проблеми, Мъфи — отговори тя. — Веднага тръгвам. Лин побесня.

— Нямам намерение да прекъсвам уикенда си! — извика той.

— Никой не те моли да го правиш — отбеляза спокойно тя, докато хвърляше дрехите си в малкия куфар.

— Щом толкова много държат да се срещнат с теб, могат да отложат срещата за вторник! — изтъкна той. Може и да беше прав, но пък изобщо нямаше представа, че в момента най-голямата ѝ мечта е да се измете по-скоро оттук. После попита: — За какво е тази среща?

— Откъде мога да знам?!

— Значи отиваш на среща в Париж, напускаш Бахамите в неделя сутринта и разваляш целия ни уикенд, без изобщо да знаеш за какво е проклетата среща, така ли?!

— Аз така правя нещата, Лин — отговори тя.

— Но това е глупаво!

Тя сви рамене и продължи да си събира багажа. Не искаше да му казва, че точно в този момент би използвала, което и да е извинение, само и само да се отърве от него, от проклетия му график и от още по-проклетата му „хубава почивка“ на Бахамите.

— Искаш ли да знаеш какъв ти е проблемът, Лин? — обърна се към него Виктори. — Толкова се страхуваш от интимност, че се налага да планираш предварително всяка минута от своя живот! Не можеш просто да седнеш и да водиш спокоен разговор като нормален човек!

— Аз ли съм се страхувал от интимност?! — изкрещя възмутено той. — Ти си тази, която бяга оттук заради някаква си тъпа среща в Париж!

Сега беше неин ред да се възмути. Обърна се към него със зачервено лице и биещо до пръсване сърце и изкрещя:

— Срещата ми изобщо не е тъпа, разбра ли?! Това е моят бизнес! Това, че аз не правя по един милиард годишно като теб, не означава, че моят бизнес не е точно толкова важен, колкото твоят! — Последното изречение го бе изкрещяла толкова силно, че гласът ѝ беше блокирал.

— Господи! — стресна се не на шега той. — По-спокойно, хлапе! Ако искаш, вземи самолета ми до Ню Йорк! Пътуването ще ти отнеме около четири часа. Ако тръгнеш сега, още в пет ще можеш да се качиш на...

Ето го пак — неговият проклет график!

— Не схвана ли най-сетне?! — извика тя и захвърли бясно на пода чифт бикини. Този драматичен жест обаче не успя да постигне желанния ефект, защото бикините просто полетяха леко към пода и се приземиха там като изхвърлена носна кърпичка. — Нямам нужда от твоя самолет!

— Както желаеш! — сви рамене той и излезе с вирнат нос от стаята, както правеше винаги, когато нещо не ставаше по неговата воля.

Когато пристигна таксито, което трябваше да я откара до малкото летище на острова, той вече се бе заел със следващата точка от

графика си — подводно гмуркане. И докато стоеше на нагрятата от слънцето писта и чакаше разбрицания едно турбинен самолет с пет места, който беше успяла да запази, за да стигне до летище „Айслип“ на Лонг Айленд, Виктори за пореден път си помисли колко хубаво щеше да бъде да може да приеме предложението му за частния самолет. Но просто не можеше. Чартърният полет ѝ струваше 3 000 долара, а после с още 200 долара стигна с такси до летище „Кенеди“, където беше точно навреме, за да хване полета в 18 часа за Париж — за още 3 000 долара. Като цяло, тази среща в Париж ѝ бе излязла 8 000 долара, но всеки от тях си струваше. Особено като се има предвид, че малко след завръщането си по време на обяд в „Майкълс“ тя съвсем случайно се бе сблъскала с Лин и бе заявила:

— Както изглежда, „Би & Си“ се канят да ми направят страхотна оферта за моята компания!

И той едва не се бе задавил с агнешката си пържола.

Този спомен я накара да се усмихне. Загледа се в отражението си в огледалото и завъртя леко глава, наслаждавайки се на начина, по който диамантените обеци улавяха светлината. Може би наистина трябва да си купи нещо, за да отпразнува случая. Може би точно тези...

Телефонът ѝ пак извъня.

— Е — отсече Лин, продължавайки оттам, където беше свършил преди няколко минути, — както изглежда, тази вечер съм принуден да остана във Вашингтон. Защо не вземеш да скокнеш на самолета и дойдеш тук да вечеряме?

Тя въздъхна и отговори:

— Лин, заета съм!

— С какво?

— Да си живея живота!

— Значи няма да дойдеш във Вашингтон, за да вечеряш с мен, така ли?

— Няма.

— Окей. Чао! — И затвори.

В този момент най-сетне се появи и Нико — мокра, разчорлена, без дъх, зачервена, като че ли беше бягала.

— Съжалявам, че закъснях — изрече запъхтяно тя. — Просто се случи нещо...

— Няма проблеми. Аз си разглеждам — отговори Виктори.

— Пак ли Лин? — попита Нико, забелязвайки мобилния телефон в ръката на Виктори и раздразненото ѝ изражение.

Виктори сви рамене и отговори:

— Искаше тази вечер да съм хванела самолета за Вашингтон, за да вечерям с него! Аз му отказах. Струва ми се малко курвено да те разкарват напред-назад с частния самолет на някакъв тип, само и само да вечеряш с него!

— Ами... не знам. Между другото, тези обеци са много хубави!

— Струват двадесет и две хиляди долара! — прошепна ѝ Виктори и ги подаде обратно на госпожица Смит.

После се преместиха пред витрината със синия диамант, собственост на джентълмена.

— Ще го пробвам! — извика неочаквано Нико.

— Но ти не можеш да си го позволиш!

— Човек никога не знае, Вик! Може пък някой ден и да можем да си го позволим! — изрече уверено Нико. После свали палтото си и госпожица Смит се втурна, за да отключи витрината.

— Красив е, нали? — отбеляза помощничката, като свали диаманта от мястото му. После го вдигна и той заблестя на фината си платинена верижка. — За себе си ли го купувате? Или го замисляте като подарък? Може би от съпруга ви?

— В никакъв случай — махна с ръка Нико. После се изчерви и добави: — Съпругът ми никога...

Виктори се ококори. Познаваше Нико вече години наред, но досега никога не бе допускала, че приятелката ѝ изпитва такава страст към бижутата. От друга страна, човек всеки ден научава по нещо ново за приятелите си.

— Моят съпруг не се интересува от... бижута — отбеляза Нико и повдигна леко косата си, така че госпожица Смит да закопчее диаманта на врата ѝ.

— Да, така стоят нещата в наши дни — кимна госпожица Смит. — Все повече и повече жени идват при нас, за да си купуват сами бижутата. Но според мен така е по-добре, не мислите ли? Поне ще имаш онова, което наистина искаш!

— Напълно сте права — кимна Нико. После се обърна, за да се огледа в огледалото.

Диамантът блестеше зашеметяващо върху бялата ѝ кожа. Виктори съжали, че не са по-богати, за да си го позволят. Защото този диамант беше самата Нико — хладен, син и властен, като нея самата. Този диамант просто принадлежеше на Нико. Жалко, че не съществува никакъв начин тя да го има!

Но самият досег с диаманта, дори и за минута, като че ли възвърна самочувствието и излъчването на Нико. Защото в следващия момент тя се приведе над ухото на приятелката си и с тих, хладен тон прошепна нехайно:

— Между другото, имам извънбрачна връзка!

Телефонът звънеше сякаш от много далече, като че ли от друга държава.

Или поне така прозвуча в съня на Уенди. А после тя осъзна, че не сънува и че телефонът до главата ѝ наистина звъни. Но не звучеше като този вкъщи. Тя отвори очи, огледа малката бяла стаичка и си спомни, че действително не се намира вкъщи.

Намираще се в служебния апартамент на компанията „Парадор“ в хотел „Мърсър“.

Обвиняваха я в някакво престъпление, което не беше извършила, обаче всички останали вярваха, че именно тя е виновна. А после съзнанието ѝ се избистри и в него веднага нахлуха ужасяващите събития от предишната вечер. Шейн бе променил решението си. И сега искаше да се развежда с нея.

Господи! Телефонът! Може пък да е Шейн, за да ѝ каже, че е допуснал огромна грешка!

Обърна се и сграбчи слушалката с две ръце.

— Ало? — изрече с дрезгав глас.

— Уенди Хийли? — дочу от другия край на линията ентусиазиран, официално звучащ мъжки глас. Единственото, което разбра, бе, че не е Шейн. Погледна дигиталния си часовник. Показваше 05:02 сутринта с цифри, които бяха точно толкова червени, колкото и очите ѝ.

— Да?

— Обаждат се Роджър Помфрет от Комитета по наградите на филмовата академия. Поздравления! Филмът „Петнистото прасе“ получи шест номинации за „Оскар“!

— Много благодаря! — отговори грогясало тя и затвори.

Ужас! Напълно беше забравила! Та днес е денят, в който обявяват номинациите за „Оскарите“! И за да направят деня ѝ още по-специален, бяха решили да ѝ се обадят в пет сутринта!

Отпусна се назад на възглавниците. Как се чувстваше ли? Сложи ръце върху очите си и прошепна:

— Изобщо не ми пука! Глупости! Чиста ерес!

Седна в леглото и запали лампата. Само след няколко минути мобилният ѝ ще започне да звъни. А от нея ще се изисква да бъде на седмото небе от радост. За какво точно — не беше много сигурна. Внезапно осъзна, че бе затворила телефона под носа на Роджър Помфрет, преди той да успее да ѝ каже даже за какво точно са номинациите. Не че имаше кой знае какво значение.

Бзззз! Мобилният ѝ телефон иззвъня от стола, където го беше захвърлила снощи към един през нощта. Налагаше се да го включи и да се прави на нормална. Стаята беше миниатюрна — около дванадесет квадратни метра, така че столът беше само на две крачки от нея. Опита се да го вземе, без да става от леглото си, но чаршафите бяха от онзи хлъзгав плат, толкова обичан от хотелите, така че тя падна на пода и си удари коляното.

Мамка му!

— Ало?

— Поздравления! — изрече Джени Кадин.

— На теб също! — каза Уенди, предполагайки, че Джени е била номинирана в раздел „Най-добра актриса“.

— Не е ли вълнуващо? Господи, толкова се вълнувам!

— Заслужаваш го! Свърши страхотна работа!

— Освен това беше само някаква си романтична комедия! — продължи Джени. — Обикновено дават номинациите за онези тежки...

„Джени — прииска ѝ се на Уенди да каже, — няма ли просто да си затвориш устата? И без това надали ще спечелиш!“ Но на глас изрече:

— Наистина удивително! — Приседна на ръба на леглото и подпря глава. Бе спала не повече от час. От изтощение и стрес имаше чувството, че всеки момент ще повърне. — Отново приеми моите поздравления! — добави, опитвайки се да сложи край на разговора.

— Вкъщи ли си? Каза ли вече на Шейн?

— Не, намирам се в хотел „Мърсър“ — изрече колебливо Уенди и си даде сметка, че желанието ѝ да сподели кошмарните новини с някого заглушава гласа на здравия разум, който ѝ подсказваше да си

затваря устата. Мамка му! Защо просто не излъга и не се престори, че всичко е нормално? — У дома има някакъв теч и...

— Много харесвам „Мърсър“ — отбеляза Джени. — Поздрави всички от мен. И отново приеми моите поздрави!

— Ти също!

Джени затвори, но телефонът на Уенди пак иззвъня. Беше режисьорът — очевидно и той е бил номиниран за „Най-добър филм“.

Последваха още няколко телефонни разговора и когато най-сетне си погледна часовника, видя, че е 05:45 часът.

Дали не е прекалено рано да се обаждат на Шейн? Може би, но на нея изобщо не ѝ пукаше. Ще го събуди. Нека и той пострада малко. Защо на него да му е позволено да спи, а на нея — не?! Освен това след трите часа, прекарани във въртене в леглото и агонизиращи мисли по повод положението, бе стигнала до извода, че най-добрият подход е да се преструва, че всичко около нея е нормално. И накрая може би наистина ще стане нормално. Защото, ако наистина беше нормално, първото нещо, което би направила, бе да се обади на Шейн, за да му съобщи добрите новини.

— Да? — избоботи сънено той в телефона.

— Просто исках да ти кажа — започна тя с фалшив ентусиазъм в гласа, — че сме номинирани за шест „Оскара“! За „Петнистото прасе“!

— Това е добре. За теб — отговори Шейн. Звучеше така, сякаш се опитва да се зарадва заради нея, но тя предположи, че се държи така само за да я умилюва. Ако си въобразява, че тя ще се даде без борба, дълбоко се лъже! — И кога точно се прибирате вкъщи?

— Вече ти казах — отговори уморено той. — Към седем-осем часа. Но това е прекалено късно! Клоуи трябва да си е легнала не по-късно от седем!

— Ще те чакам пред дома ни! — отсече тя.

— Ако бях на твоето място, не бих го направил! — изрече заплашително той.

— Шейн Хийли, да не си посмял да ми казваш какво трябва и какво не трябва да правя! — изкрещя тя, изненадващо изгубила самообладание. — Не можеш да ми забраниш да си виждам децата! — Нещо в главата ѝ експлодира — вероятно някакъв кръвоносен съд, и зад очите ѝ избухна непоносима болка.

— Не това имах... — започна Шейн, но тя го прекъсна.

— Нямам представа кой ти дава тези съвети и какво точно ти казва, но му кажи, че допуска огромна грешка! Ще те съдя до дупка, да знаеш, и даже ще ти забраня да виждаш децата! Ясно ли ти е?!

Шейн ѝ затвори някъде по средата на тази тирада. Тя се вторачи побесняло в телефона. Звънецът на вратата иззвъня.

— Кой е? — попита тя, като излезе от малката дневна и се запъти към вратата.

— Рум сървис.

— Не съм поръчвала рум сървис.

— Уенди Хийли?

— Да.

— Рум сървис. Просто ще ви оставя нещо.

„Оставете ме на мира!“ — прииска ѝ се да изкрещи. Отвори вратата.

На прага ѝ стоеше младеж — толкова красив, че нямаше как да не го забележиш. Сигурно бе избрал да работи в този хотел, защото искаше да стане актьор и се надяваше тук някой да го забележи. Държеше поднос, върху който се мъдреше кофичка лед с бутилка шампанско. По тъмнозеленото фолио около тапата Уенди разбра, че шампанското е „Дом Периньон“.

— Къде да го оставя? — попита любезно младежът.

Тя се огледа вбесено. Този човек има ли някаква представа, че е едва шест сутринта?

— Не знам. Може би на масичката.

Той направи цяло представление по оставянето на кофичката — измести бавно вазата, после бавно остави подноса, а накрая плъзна върху стъклото някакъв сгънат лист.

Господи! Тя пристъпи напред, грабна листа и го пхна в джоба на халата си.

— Има и картичка — обясни той и ѝ подаде малък бял плик, поставен върху подноса.

— Благодаря — изрече с хладен глас тя и го изгледа кръвнишки.

Той започна да оправя бялата хавлиена кърпа около гърлото на бутилката и по едно време попита:

— Да ви го отворя ли?

— Сега е едва шест сутринта!

— Е, човек никога не знае — усмихна се той, изобщо не схванал намека. — Така де, денят е специален! Може да ви се прииска да се напиете! Ако бях на ваше място, щях да го направя!

„Да, несъмнено“ — помисли си тя и го огледа. После изрече натъртено:

— Аз не пия алкохол! — Това беше проблемът в Ню Йорк — всички се държаха прекалено приятелски и прекалено фамилиарно, особено на места като хотел „Мърсър“, където купонът по принцип никога не свършваше. — Моля! — кимна и му посочи вратата.

— Просто исках да ви кажа, че знам коя сте и че харесвам филмите ви! — измърка младежът. — И поздравления по случай номинациите ви!

— Благодаря! — отговори тя, събрала последната капка любезност, на която беше способна. После му отвори вратата.

— Засега чао! — вдигна ръка младежът.

— Чао! — изпрати го тя и тресна вратата зад гърба му.

Защо винаги ставаше така? Защо точно когато всичко в личния ти живот се разпада, кариерата ти тръгва бясно нагоре?

Поклати глава и усети, че я залива мощна вълна от тъга. Разкъса малкия плик и прочете картичката, която беше поставена вътре. Там пишеше:

„Скъпа Уенди, ти си звезда! Не бих успяла да стигна дотук без теб, затова много те обичам!

Твоя: Джени!“

Е, поне някой да оцени труда ѝ! Накъса картичката на парченца и ги загледа как летят забавено към дъното на кошчето.

После се върна в спалнята и седна върху леглото с кръстосани крака, като се наметна с бялото шалте. Вените (или май бяха артериите?) в слепоочията ѝ пулсираха бясно, сякаш в главата ѝ биеха барабани. Втренчи се невиждащо в стената срещу себе си. Това не може да се случва наистина! Не може да е реално! Невъзможно! Подобни неща не се случват в истинския живот, но нали всички твърдяха, че когато се стигне до развод, хората вършат странни неща!

Като например да не позволят на съпругата си да влезе в апартамента и да откраднат децата.

Това определено не беше законно.

Може да се обади на полицията в Палм Бийч и да ги изпрати да арестуват Шейн за отвличане. Набра номера на Шейн.

— Какво? — изръмжа той.

— Изненадана съм, че още вдигаш телефона.

— Ей сега ще го затворя!

И тогава едва не се срина, едва не започна да го моли да я прибере, да ѝ даде втори шанс. Но точно преди да изгуби напълно самоконтрола си, тя изстреля:

— Ще накарам полицията да те арестува!

— О, Уенди, ти напълно си полудяла! — изрече той, като че ли тя е за съжаление, а не той.

— Може. Затова веднага ще се обадя на полицията!

— Давай! И родителите ми ще бъдат арестувани?

— Точно така! Всички вие от клана Хийли отивате в затвора! В последвалата тишина пред очите на Уенди изплува картина как Шейн и вече застаряващите му, седемдесетгодишни родители седят заедно в една килия. Майка му сигурно си е със задължителното шалче на „Хермес“ около врата, а баща му — с тъмносин блейзър на „Ралф Лорен“ със златни копчета. Вероятно ще бъдат уплашени до смърт, така, както тя самата бе в момента.

— О, и още едно нещо, Шейн! Мразя те! Само исках да го знаеш!

— Това е добре, Уенди! Задръж това отношение! Значително ще ме улесниш! Давай, обади се да ни арестуват. Убеден съм, че всеки съдия би определил подобно поведение като съвсем разумно!

И затвори. Тя запокити телефона си към стената и той падна на пода, пропуквайки се. Сега вече със сигурност го счупи. Стана от леглото, за да го вземе, и от джоба ѝ изпадна документа, който беше взела от масичката. Уенди го вдигна и думите подскочиха от листа и се забиха в очите ѝ: „Щат Ню Йорк“, „Отдел по семейно право“, „Изоставяне“, „Призовава се да се яви в съда на 14 април“.

В съда ли?! О не, невъзможно! Няма да ходи в никакъв съд! Никога! Та тя няма дори и глоба за паркиране, за бога! Нали е добро момиче! Тя е добър човек, а добрите хора не ги призовават в съда!

Та тя бе президент на „Парадор Пикчърс“, а президентът на „Парадор Пикчърс“ не ходи в съда!

Вдигна мобилния си телефон. Панелът беше напукал, но самият телефон все още работеше. Добре де, очевидно идеята да изпрати полицията да арестува Шейн не е чак толкова добра. Вестниците само това чакат! Но нищо не можеше да я спре да не отиде лично в Палм Бийч и да прибере децата си! И ако Шейн пак се опита да не я пусне в дома им, ще ги доведе в хотел „Мърсър“. Могат да живеят тук, с нея, докато изрита баща им завинаги от живота си! Обслужването в „Мърсър“ беше перфектно — щом си имаха хора за разхождане на кучетата, сигурно ще разполагат и с бавачки! А дори и да нямат, нищо не й пречи да си наеме такава.

Набра друг номер и като се постара да придаде на гласа си максимално нормално звучене, изрече:

— Здравей, Джош!

— Като че ли трябва да те поздравя! — отбеляза асистентът ѝ.

Ама за какво говори този човек?!

— Ехо, номинациите за „Оскар“? — извика той. — Предполагам, че само затова ми се обаждаш толкова рано в неделя сутрин!

— Да бе, вярно! Имаме шест! И искам да ти благодаря, Джош, за огромния ти принос! Без теб нямаше да е същото! — Дъра-бъра, дъра-бъра, още малко в този дух.

— Е, старая се! — натърти драматично той.

— Джош — изрече тя с най-добрия си увещателен тон, — трябва веднага да тръгна за Палм Бийч. Тази сутрин. Можеш ли да ми резервираш полет, а после да ми се обадиш? А ако не успееш, провери дали нашият частен не е свободен!

Тук замълча. Използването на частния самолет на компанията за лични облаги не се поощряваше особено (и би могло дори да ѝ струва поста!), но тя би могла да го мине като спешен случай (Шейн бе отвлякъл децата!), а защо е възникнал този спешен случай? Заради работата, разбира се — беше прекарала в Румъния близо месец, докато спаси „Парцаливите пилигрими“. А ако толкова много държат, може да го плати от собствения си джоб. Колкото и да ѝ струва...

— Знаеш ли, по-добре изобщо не си прави труда да ми резервираш билет, а виж първо нашия самолет! Само ако вече е зает, ще използвам редовните!

След петнадесет минути Джош ѝ позвъни.

— Имаш късмет! Нашият самолет е на летище „Тетърборо“ и е свободен! Но до три следобед трябва да бъде обратно тук! Виктор Матрик го е резервирал за четири!

— Няма проблеми — извика тя и си погледна часовника. Беше шест и петдесет и три минути. Това ѝ предоставяше достатъчно време да отлети до Палм Бийч, да грабне децата и да се върне навреме в Ню Джърси.

Взе опърпания си куфар — онзи същия, който разнасяше със себе си вече цял месец и не си беше направила труда да разопакова, както и малкия куфар на колелца, който си беше купила на аерогарата в Париж, пълен с подаръци за децата. Олюлявайки се, тя се запъти към асансьора в коридора. Мускулите я боляха от изтощение. Напомни си, че трябва да се стегне още мъничко — още само няколко часа и тогава целият този кошмар може би ще е приключил!

— Здравейте, госпожо Хийли! — подвижна ѝ рецепционистката.
— Напускате ли ни вече?

Уенди се закова на място.

— Ами... не съм много сигурна — отговори, едва сега давайки си сметка как изглежда. Не си бе направила труда нито да си изплакне лицето, нито да си измие зъбите. Беше облечена със същата тениска, с която беше пътувала (и с която беше спала снощи, ако преживяването изобщо можеше да се нарече сън), а панталоните ѝ, някога стегнати, сега бяха отпуснати като торба от продължително носене. Несресаната ѝ коса беше вдигната с шнола. Обаче защо да ѝ пука?! — Първо трябва да видя какво ще стане. После ще ви уведомя, става ли?

За щастие младата жена не възприе нито поведението ѝ нито външния ѝ вид като необичайни (нали беше свикнала с всякакви ексцентрични типове от развлекателния бизнес!). Само кимна, усмихна се, отвори и вратата и каза:

— Между другото, поздравления за вашите номинации!

— Благодаря! — кимна Уенди.

Очевидно този свят се интересувахе единствено от номинациите за „Оскарите“. Ако ги притежаваш, значи управляваш планетата. Но не можеш да си задържиш съпруга. Пред хотела спря такси и се качи в него.

— Летище „Тетърборо“, моля!

Таксито потегли толкова — рязко, че я залепи за седалката. Това необмислено тръгване за Палм Бийч може би беше истинска лудост — неблагоприятен ход, който като нищо ще влоши нещата още повече. Но тя нямаше никакъв друг избор. Когато децата ѝ пораснат, какво ще си помислят? Как тогава ще им обясни, че Шейн ги е откраднал и че тя не е сторила всичко по силите си, за да ги върне? Е, може би малко преувеличаваше (все пак нали бяха просто на почивка в хотел „Брейкърс“ за уикенда!), но ако клъцнеш бляскавата част, сценарият си оставаше по принцип същият.

Няма какво повече да се чуди! Просто трябва да отиде и да спаси децата си от Шейн! В крайна сметка това бяха нейните деца!

Седнала на задната седалка на таксито, Уенди дръпна една суха кожичка от долната си устна и за пореден път се замисли за чудноватата поредица от събития, довели я до този момент... Таксито летеше със сто километра в час към летището, за да се качи тя на частния самолет на компанията, който да я откара до Палм Бийч. Оттам трябваше да вземе децата от съпруга си. Том пък се опитваше да се разведе с нея, защото ѝ се бе наложило да прекара цял месец в Румъния, за да поправи филм за 125 милиона долара, за който тя единствена носеше отговорност.

Във всичко това имаше нещо смущаващо неизбежно.

И как стана така, че само преди двадесет и четири часа всичко бе изглеждало съвсем наред? Тя стоеше върху кална могила с изглед към бедно селце и наблюдаваше Джени Кадин как се опитва да води една крава по каменистата пътека. Кравата обаче не помръдваше. И това продължи повече от час.

— Не можем ли да вземем друга крава? — попита Уенди.

— Няма друга крава. Тук няма никакви крави. Тази трябваше да я докараме чак от Молдова — отговори някой.

— Не може да няма друга крава! Откъде си вземат млякото хората по тези места?

— Друга крава вече е на път! — изрече някой в слушалките на главата ѝ, свързани с малкото уоки-токи, прикрепено за задната част на панталоните ѝ. Участието ѝ във филма на това ниво — да се държи като оберфюрер на целия екип — не беше сред обичайните роли на

един президент на филмова компания. Но тя бе решила, че ако въобще има някакъв шанс този филм да стане, ще се наложи да се поизцапа малко. Налагаше се да бъде на предната линия, в окопите, заедно с войската.

Този инцидент с кравата за сетен път ѝ припомни, че на снимачната площадка задължително има две основни групи хора — такива, които очакват проблемите и се подготвят за тях и които са винаги една крачка напред пред другите (и именно тези хора накрая успяват); както и онези, които просто вървят напред като коне с капаци, докато не се сблъскат с проблем, при което само свиват рамене и правят половинчати опити да се преборят с него.

Но ако приложеше същата класификация и за брака, вероятно трябваше да постави себе си във втората категория. Тази мисъл я накара да се свие на седалката на таксито. През последните няколко месеца тя просто бе вървяла напред, надявайки се, че всичко ще се нареди от само себе си (което и стана — поне за известно време, нали така?!), и едва когато проблемът избухна буквално в лицето ѝ, тя си направи труда да се заеме с него. Може би трябваше да положи повече усилия по време на онези трансатлантически сесии с Шейн и доктор Винсънт. Но часовата разлика беше огромна — цели шест часа, и макар че тарифата на добрата психоаналитичка бе цели 500 долара, те не бяха нищо в сравнение със сумата, която се губеше на час на снимачната площадка. Приблизително 25 000 долара. Затова, когато хората ѝ съобщаваха, че са готови да снимат, тя беше принудена да тръгне. Не можеше да им каже: „Хей, извинявайте, изчакайте ме още две минутки, докато успокоя болното его на скъпия си съпруг!“

И все пак бе направила усилие. Веднага след като се прибра вкъщи, което беше преди две седмици, в продължение на пет дена тя посещаваше спешните тричасови сесии с доктор Винсънт. Доктор Винсънт бе помолила да ѝ осигурят статив и огромен бял тефтер — от вида, който сценаристите в телевизията използват, за да изградят сюжета на сериалите. Следователно не беше чудно, че доктор Винсънт се оказва бивша телевизионна сценаристка, която обаче осъзнала, че може да бъде много по-полезна на хората в Индустрията, помагайки им да си изградят по-добро Разбиране за Взаимоотношенията си и за Самите Себе си.

Отвори на първата страница на тефтера и написа огромна буква „Е“, която после ограда със синия си дебел флумастер.

— Какви асоциации ви навява буквата „Е“? — попита после.

— Его! — отсече веднага Уенди и се усмихна самодоволно, защото знаеше, че много я бива в тази игра.

— Много добре. Шейн? — обърна се към него доктор Винсънт.

— Ескалибур! — изстреля Шейн и изгледа кръвнишки Уенди, сякаш я предизвикваше да му се изсмее.

— Ескалибур — написа докторката върху тефтера, а в края на думата постави огромен въпросителен знак. — Нека поговорим за това. Ескалибур е меч. За пениса си ли мислеше, Шейн?

— Той непрекъснато мисли за пениса си — отбеляза Уенди. Не успя да се въздържа — думите сами избликнаха от устата ѝ. Шейн я изгледа така, сякаш се канеше да я разкъса. Тя обаче сви рамене и добави: — Така де, всички мъже са такива! Това е основната им мисъл през по-голямата част от времето им!

— Не, Уенди, не е вярно! — отсече той.

— А какво ще кажете за това? — прекъсна ги доктор Винсънт и написа върху листа думата „ескейпизъм“.

— Бягство?! — изгледа я неразбиращо Уенди.

— Работата е равна на бягство — отбеляза лекарката и записа равенството върху тефтера.

— Да, напълно вярно! — просъска доволно Шейн и скръсти ръце.

— Не е вярно! — извика Уенди и изгледа ужасено двамата. — Хората трябва да работят, няма друг начин! — добави тя и веднага след това си даде сметка за огромната грешка, която беше допуснала. Но какво говореше, за бога?! Та Шейн не работеше нищо! Пак се обърка.

— Работата е бягство — повтори доктор Винсънт. — Но когато ги обединим, какво се получава?

— Какво? — повтори Уенди още по-объркано. — Получава се „НИЕ“! — отговори с още по-голям апломб Шейн. — Точно така! А ние не искаме Работата да се превърне в Бягство от НИЕ!

— Но това не е така! — запротестира Уенди. — Ние с Шейн си имаме правила и аз се придържам към тях. Не ми е позволено да отсъствам от дома за повече от две седмици! И никога не съм го

правила! Сега би трябвало да бъда в Румъния, а не тук, но ето че се върнах! Нали така, Шейн?! Нямаше ме само десет дена...

— Но каза, че ще отсъстваш три. Максимум — прекъсна я безцеремонно Шейн.

Уенди се обърна за помощ към доктор Винсънт.

— Наложих се да уволня режисьора и да наема друг, а после трябваше да... — започна, но после се отпусна безпомощно в стола си.

Как въобще може да им обясни целия непосилен процес по наемането на нов режисьор и започването на работа с него?! За капак на всичко бе напуснал и продуцентът — в знак на протест. Така че сега се налагаше временно да го замести, докато новият продуцент, който в момента завършваше друг филм, приключи работата си и се появи на тяхната снимачна площадка, точно след (ако всичко върви по план, разбира се!) четири дена!

— Не заминавай, чуваш ли?! Предупреждавам те, Уенди! — бе извикал на другия ден Шейн, докато тя си приготвяше багажа.

— Налага се.

— Не чу ли какво ни каза доктор Винсънт? Ти просто бягаш! Използваш филмите си — своите фантазии, — за да избягаш от живота! Върховен пример за ескейпизъм!

Точно в този момент тя с удоволствие би стиснала врата на доктор Винсънт. Защото на този свят нямаше нищо по-опасно от мъж с огромни комплекси и дребни познания по психология, чието единствено предназначение той намира в битката срещу жената, с която не би могъл да се сравни! Вероятно едно време жените са си живеели по-добре — тогава, когато мъжете са били още във фазата на неандерталците и са нямали абсолютно никаква представа защо правят това, което правят, а още по-малко пък — защо жените правят определени неща.

И сега, чувствайки необходимостта да се защити, тя отбеляза: — Хората имат нужда от своите фантазии, Шейн! Защото ако някоя прекрасна сутрин всички едновременно съзрем света такъв, какъвто е в действителност, гарантирам ти, че никога повече няма да станем от леглата си!

— Ти гледай себе си, Уенди! Аз си го виждам света много добре такъв, какъвто е! И се справям с него!

Това изявление представляваше такава крещяща лъжа, че Уенди изгуби ума и дума. Накрая обаче се съвзе и изтъкна:

— Само защото не ти се налага да го правиш, Шейн! Защото благодарение на моя къртовски труд можеш да си живееш в красивия розов балон, без никога да ти се налага да правиш нещо, което не желаеш!

Ето че най-сетне си го каза! Това като че ли беше най-болезненият спор през дванадесетте им години брачен живот. Нарани го, но само защото за първи път се осмели да му каже онова, което наистина мисли, без да си прави труда за пореден път да преглъща, само и само да не поломи крехкото му его. А после, когато отново бе в самолета за Румъния, беше принудена да признае пред себе си, че доктор Винсънт е абсолютно права. Уенди действително използваше работата си като извинение, за да избяга. Да избяга от Шейн! Господи! Наистина ли вече не го обичаше? Но как би могла да го обича?! Дори и да искаше, не можеше, особено след всичко онова, което той се опитваше да стори на нея и на семейството им. Поведението му беше толкова невероятно, толкова низко и презряно, че въобще не ѝ се искаше да мисли за него. И сега, докато гледаше през прозореца към безрадостния циментов пейзаж (таксито тъкмо излизаше от тунела „Линкълн“ и навлизаше в Ню Джърси), тя усети, че се изчервява. Изчервява се от срам и от едва сдържан гняв.

Още на летището в Париж долови, че нещо не е наред. Беше се превърнало в нещо като традиция винаги да се връща от пътуване с подаръци и точно тази част от всяко пътуване ѝ беше любимата — да купува играчки и други неща за децата, защото това означаваше, че много скоро ще ги види. Беше купила малък куфар на колелца, за да го пълни с подаръци, и обикаляше безмитните магазини на летището в Париж, като се опитваше да се свърже с Шейн. Той не отговаряше на нито един от телефоните — нито на мобилния, нито на домашния, нито дори на този в дома на родителите си. Пробва и мобилните телефони на децата, но те също не отговаряха. В Париж беше четири следобед, което означаваше, че в Ню Йорк е десет сутринта. Сигурно има някакво логично обяснение — всички са заминали някъде. Може би са излезли по магазините. Възможно ли е Шейн да е забравил, че тя ще се върне в събота вечерта? Бе напълно сигурна, че му каза, но дали той ѝ е повярвал? Беше си наложила да се обажда на Шейн и децата

най-малко по веднъж на ден. Разговорите ѝ с Шейн бяха сковани и пълни с напрежение, но това беше напълно логично — дори и да не бяха се скарали преди тръгването ѝ, трансатлантическите телефонни разговори бяха практически невъзможни. Тя отдавна се бе научила да не им отдава особено значение — защото, ако го направеше, можеше да полудее. Но когато не успя да се свърже с Шейн и от летището в Париж, вече откачи. Въртеше на него и децата през десет минути, в продължение на два часа, чак докато не се качи в самолета и стюардесата не я помоли да изключи мобилния си телефон. Сърцето ѝ се изпълни с грозно предчувствие — страх, който не я напусна нито за миг през следващите седем часа на полета. Случило се е нещо лошо! Може би пожар! Вероятно Шейн е мъртъв!

Ала неизвестно защо я зачовърка мисълта, че е нещо много лошо.

(Единственото по-лошо би могло да се е случило нещо с децата! Моля те, Господи, не! Не и това!)

Започна да набира телефонните им номера още в мига, в който колесникът на самолета се спусна и докосна пистата на летище „Кенеди“. Беше 20:03 ч.

Все така никакъв отговор. Отникъде.

Това изобщо не беше нормално. Усети, че се задушава, докато прибираще багажа си и вървеше по дългата, виеща се пътека към митницата. Единственото, за което беше в състояние да мисли, бе как да се прибере по-скоро вкъщи.

— Нещо за деклариране? — попита я митничарят, докато оглеждаше паспорта ѝ.

— Не — отговори усмихнато тя. „Само ми позволете да се махна по-бързо оттук!“

Митничарят я изгледа и написа върху митническата ѝ декларация цифрата 1, след което я ограда с кръг. Мамка му и хиляди пъти мамка му! Това означаваше, че трябва да я претърсят! От къде на къде ще се отнасят така само към жените, които пътуват сами? Все едно целият свят е решил да ги накаже!

На изхода я очакваше жена в митничарска униформа. Поредният лош знак. Това означаваше, че по някаква, известна само на тях причина бяха нарочили нея — нея, моля ви се! — за потенциален престъпник (каквато тя отчасти беше, нали така, защото бе изоставила

съпруга и децата си, за да се посвети на своята бляскава и вече вероятно напълно безсмислена кариера). Точно затова им трябваше и жена в униформа — за да извърши обстойно претърсване на всички телесни кухини. Никой не и вярваше, когато разказваше на хората за тази специфична митническа процедура — но Уенди беше пропътувала достатъчно, за да знае за какво става въпрос.

Значи наистина са я заподозрели като престъпник. Може би като трафикант на наркотици. Защото светът очевидно все още не можеше да си представи, че жена, която пътува сама, може да бъде нещо друго, освен муле.

Очите ѝ инстинктивно зашариха наляво и надясно в търсене на път за бягство (въпреки че не беше направила нищо лошо или поне нищо незаконно!), но после, точно преди да успее да побегне, жената митничар (Уенди я нарече за себе си „агент Коуди“), се приближи към нея и протегна ръка.

— Мога ли да видя митническата ви декларация, моля? — Това беше заповед, а не въпрос.

— Разбира се — отвърна Уенди и притеснено премести куфарчето си от едната ръка в другата.

Агент Коуди разгледа митническата ѝ декларация, след което отсече:

— Елате с мен, ако обичате!

Уенди я последва към дълга маса, чувствайки се напълно гола — сякаш я бяха съблекли и я бяха накарали да се разхожда пред тълпа непознати.

— Какъв беше характерът на вашето пътуване? — попита агент Коуди.

— Бизнес — отговори твърдо Уенди, давайки си сметка, че устата ѝ започва да пресъхва.

— И какъв е характерът на вашия бизнес? — попита агент Коуди, като същевременно вдигна куфарчето ѝ на масата и започна да ровичка в него.

— Аз съм филмов продуцент... Всъщност, аз съм президент на една филмова компания. Току-що се връщам от снимки...

— Какъв е филмът?

— Нарича се „Парцаливите пилигрими“.

— „Парцаливите пилигрими“ ли? Не съм чувала за него.

— Да, защото все още го снимаме... излиза на Коледа — отвърна с извинителен тон Уенди.

Приближи се още един агент. Мъж, в средата на четиридесетте, метър и осемдесет. Устните му приличаха на две успоредни чертички. Сега вече я бяха обкръжили отвсякъде. Уенди започна да се поти.

— Чувал ли си някога за филм на име „Парцаливите пилигрими“? — обърна се към колегата си агент Коуди.

— Не — отговори Чертичките.

— Тази тук казва, че е филмов продуцент — обясни агент Коуди, докато вадеше козметичната ѝ чантичка, след което я подхвърли на колегата си. Чертичките дръпнаха ципа и погледнаха вътре. После извадиха оттам четка за зъби, която беше толкова стара, че косъмчетата ѝ се бяха разчекнали като безжизнени пръсти.

— Имате ли... хmmm... имате ли нещо против да се обадя на децата си? — осмели се да попита Уенди.

— Имаме — отсече агент Коуди.

— Какво?!

— Никакви телефонни обаждания в района на митницата!

— Може ли да го видя? — попита Чертичките.

Уенди му подаде телефона си. Той го вдигна и го разтърси.

— Това е просто телефон... наистина — изрече Уенди, най-сетне осмелявайки се да им демонстрира нетърпението си. Докога смятаха да я измъчват по този начин? Само след няколко секунди сигурно ще я отведат за подробно телесно претърсване!

— Може ли да видя паспорта ви? — попита Чертичките. Започна да го разглежда и накрая отбеляза: — Доста сте пътували! — Изрече го толкова строго, като че ли честите пътувания по принцип са подозрителни, поради което трябва да бъдат избягвани. — Значи би трябвало да знаете, че митницата има право да претърсва всеки пътник, по всяко време, без никаква очевидна причина.

— Да, сър — сведе глава тя. — Напълно сте прав.

И едва тогава, след като я бяха унизили докрай, благоволиха да я пуснат.

Слава богу, най-сетне свободна! Втурна се през въртящите се врати към чакалнята. Там беше пълно с хора, но точно пред нея, както и беше поръчала, я чакаше униформен шофьор с количка и знак, на който пищеше: „Госпожа Хийли.“ Втурна се към него, помахвайки. И

после пред нея се изпречи друг мъж. Беше облечен с мръсен шлифер, а няколкото косъма по плешивата му глава бяха сресани така, че да легнат над голия му скалп.

— Уенди Хийли? — попита той.

Господи, ето го! Вестителят на лошите новини! Да, значи през цялото време е била права. С Шейн и децата наистина се е случило нещо лошо! Коленете ѝ се разтрепериха от страх.

Не успя да каже нищо.

— Вие ли сте Уенди Хийли? — попита отново мъжът. Гласът му беше мъхест — от онзи тип гласове, които биха имали препарираните животни, стига да можеха да говорят.

Тя само успя да кимне.

— Благодаря! — изрече той и ѝ подаде един плик.

После се обърна и изчезна в тълпата. Напълно объркана, Уенди го разкъса.

„Щат Нью Йорк, Пробация и Разводи, Хийли срещу Хийли — зачете бързо тя, като прескачаше редовете. — Призовка за развод... обвинение в изоставяне... Децата да останат под опеката на законния си баща, Шейн Хийли, до последващо решение на съда...“

Изпълни я такова мощно облекчение, че едва успя да се задържи на крака. Значи децата не са мъртви! Или поне доколкото ѝ е известно. В крайна сметка — нищо сериозно, просто поредният тъп номер на Шейн.

Дано пропадне вдън земя!

Внезапно към нея се втурна шофьорът и я пое в ръцете си.

— Това е истински удар под пояса! — изрече възмутено. — Да връчиш на съпругата си документи за развод точно в момента, когато слиза от самолета! Ако знаех какво се кани да направи онзи тип, нямаше да го позволя!

— Ммммм — кимна тя. Не може да е чак толкова сериозно, нали? После заяви: — Няма значение. Това не означава нищо. Просто поредният проблем, с който ще трябва да се справя. Съпругът ми е напълно луд.

Шофьорът ѝ помогна да се качи в колата и заяви:

— Ако ви трябват кърпички, точно пред вас има една кутия!

Тя просто поклати глава. Няма да плаче. Едно от най-удивителните неща в живота бе как точно в подобни моменти сълзите

отказват да рукнат. Вместо тях в главата ѝ се настани мрачна, отчайваща празнота. Ясно. Значи ето защо Шейн не вдига телефона. Страхува се.

Всичко беше прекалено призрачно и жалко, за да бъде описано с думи.

Нощният пазач я изгледа странно, когато я видя да влиза в сградата.

— Съпругът ми вкъщи ли си е? — попита тя.

Пазачът отвърна поглед, а после сви рамене и я изгледа леко враждебно, като че ли очакваше тя да му се развика и я предупреждаваше да не го прави. После отвърна:

— Нямам представа. Мисля, че всички заминаха някъде за уикенда.

Някъде ли? Не е възможно! Не и след всичко това! Сърцето ѝ затуптя ужасено.

— Мислите или знаете? — попита тя, като натисна бутона на асансьора.

— Днес не съм ги виждал. Но вчера след обяд всички се изнизиха оттук с куфари. Повече нищо не знам.

Вратата на асансьора се отвори към слабо осветен коридор с циментова мазилка. От двете страни имаше по една врата — вдясно беше нейният апартамент. Докато вървеше по коридора, имаше усещането, че се намира извън тялото си, че следва сценарий, написан от някой друг. Вратата на собственото ѝ жилище ѝ се струваше непозната — нещо, което също изглеждаше по-скоро неизбежно, отколкото изненадващо. Когато извади ключа си, за да го вкара в ключалката, забеляза, че бравата е съвсем нова — медна и блестяща. Цялата сцена се разигра предварително пред очите ѝ на забавен каданс — ще се опита да си отключи, но ключът няма да влезе, а после тя объркано ще се зачуди дали не е сбъркала вратата и ще опита друга, а после ще ѝ просветне, че Шейн просто е сменил бравата. Все пак реши да пробва ключа — той стигна до средата и повече не влезе. И просто за да изчерпи всички възможности, Уенди действително отиде до другия край на коридора, за да пробва другата врата. Там също нищо не стана. В последен отчаян опит тя натисна ключа си в новата брава.

Той просто остана да стърчи и да ѝ се подиграва. Заляха я безнадеждност и отчаяние. И някъде от мрачните дълбини на тези

усещания изникна ирационалното, но категорично осъзнаване, че нещо е изгубено и никога повече няма да бъде намерено. Значи все пак денят беше настъпил — денят, от който се бе ужасявала през целия си живот. Тя се беше провалила — напълно и безвъзвратно. Вече не можеше да го отрича. Не беше направила нищо както трябва. Беше предала всичко и всички и най-вече — децата си.

Чувството за вина беше непоносимо. Уенди отстъпи назад и се преви надве от болка, подпирайки се на циментовата стена. Какво да преви сега? Да повика ключар или може би адвокат, или може би... полицията? Но при самата мисъл за всичките тези усилия я обгърна странно безсилие. Най-добре просто да се предаде и да легне тук, в коридора. Шейн все някой ден ще се върне и ще я намери.

„Точно като в съня ми“ — помисли си тя, отпусна се и клекна до стената. Онзи сън, в който лежеше безпомощна в коридора и умираше, неспособна да помръдне дори пръста си. Притисна ръце към слепоочията си и отвори уста в безмълвен писък.

Пое си дълбоко дъх и започна да разтрива лицето си. Трябва да диша! Трябва да мисли! Първото нещо, което трябва да се направи, бе да се извика ключар — нали във филмите винаги така ставаше! — а после тя ще влезе в апартамента и ще потърси доказателства за това, къде Шейн е отвел децата. Изправи се и вдигна чантата си. Предстоеше ѝ игра на изчакване. Първо трябваше да изчака ключаря, а после да открие децата си.

Извади телефона си и погледна екрана. Беше сив. Батерията беше свършила.

Значи в такъв сценарий е въввлечена, а? Където отчаяната майка изгубва децата си и на всяка крачка от търсенето им се сблъсква с препятствия.

„Хайде, мисли!“ — подкани се тя. Събра жалките си вещи и се върна долу във фоайето.

— Имате ли ключ от апартамента? — попита тя пазача.

— Не разполагаме с ключове на апартаментите — отговори надменно той.

— Съпругът ми е сменил бравата. Докато бях в командировка. Не може да не разполагате с ключ.

— Не държим ключове от апартаментите. Не ни е разрешено.

— А кой ги държи?

- Не знам.
- А дали не са у собственика?
- Не знам.
- Имате ли телефонния му номер?
- Не.

Пауза. Уенди почувства, че я обзема убийствена жестокост към този мъж, който вероятно просто се стараеше „да си гледа работата“. Ако беше мъж, сигурно щеше да го удари.

— Как се казвате? — попита и започна да рови в чантата си за химикалка. Знаеше, че губи ценно време с този човек, но незначайно защо точно този въпрос ѝ се струваше от огромно значение.

- Лестър Джеймс.
- Благодаря, Лестър. Ще уредя още утре да бъдеш уволнен.
- Не смейте да ме заплашвате, мадам!
- Аз не те заплашвам. Просто изтъквам факт.

От тази мила размяна на реплики сърцето ѝ отново се разтуптя. Насочи се към стъклените врати и ги блъсна с все сила. Излезе на улицата. Веднъж отприщена, яростта ѝ се оказа помитаща. Как смее Шейн да ѝ краде децата?! Пристъпи напред и вдигна ръка, за да си спре такси. Една кола едва не я удари — изви в последния момент и шофьорът скочи върху клаксона в безсилна ярост. Тя му показва среден пръст. Яростта ѝ вече беше стигнала точката на кипене.

Минаха няколко таксита, но всички до едно бяха заети. След няколко минути тя си даде сметка, че трябва да потърси някое специално. Тръгна към Седмо авеню, помъкнала куфарчето си, което сега ѝ се струваше тежко цял тон, а зад себе си дърпаше другия куфар, на колелцата. След няколко метра спря, за да прехвърли тежестта на другата си ръка и да си поеме малко дъх. Къде са всичките таксита, за бога?! Едва когато забеляза тълпите от младежи по тротоарите, се сети, че е събота вечер.

Събота вечер в Челси, десет часа вечерта. Надали можеше да стане по-зле. Кварталът изобилстваше от евтини ресторанчета и шикозни клубове — мечтана спирка за всички любители на забавленията в края на седмицата. Намирането на такси беше невъзможно, но пък на Двадесет и трета улица имаше станция на метрото. И като спираше на всеки няколко крачки, за да намества

багажа си, тя бавно и болезнено измина трите пресечки до входа на метростанцията.

Когато се озова пред олющените сини перила, отвеждащи надолу по стълбите, тя се запита къде всъщност отива. Би могла да провери в апартамента на родителите на Шейн в Сентрал парк Уест — беше напълно възможно да е оставил децата там, а самият той да е изчезнал някъде за уикенда. Но нищо чудно те да не са там, което означаваше, че ще изгуби най-малко половин час, при това само за да установи, че и там не я пускат. Би могла да опита при Виктори или Нико, но те също може да не са си вкъщи. Най-доброто решение като че ли е да отиде на хотел... и точно в този момент си спомни, че „Парадор Пикчърс“ разполага със служебен апартамент в „Мърсър“. Никога досега не го беше ползвала. Апартаментът бе останка от времето, когато шеф на „Парадор“ беше Комсток Дибъл, който провеждаше там прочутите си партита след снимките и любовните си срещи. Но Уенди бе почти сигурна, че компанията все още е негов собственик — винаги, когато ставаше въпрос за него, някой задължително изтъкваше, че така и така са го купили прекалено евтино, няма смисъл да се лишават от него.

„За спешни случаи!“ — помисли си мрачно тя и тръгна надолу по стълбите. Куфарът на колелца затрака след нея. Шайка момичета мина покрай нея и едва не я събори. Всички бяха облечени с къси полички и евтини обувки с високи токове, бърбреха възбудено като свраки и излъчваха младежка надменност. „Дали знаят какво ги очаква в живота?“ — помисли си Уенди и ги изгледа с раздразнение и завист заради детското им безгрижие. Дори и да бяха усетили втренчения ѝ поглед, момичетата не го показаха. И защо да го правят? За тях тя бе една напълно незначителна и невидима лелка, а дори и да знаеха, че е президентът на „Парадор Пикчърс“, дали щяха да го оценят? Надали. В очите им тя бе просто отчаяна жена на средна възраст — от онези, които, когато младо момиче ги забележи, се обръща към приятелката си и ѝ прошепва: „Ако някога заприличам на онази, застреляй ме!“

И все пак накрая ще заприличат на нея. Това бе едно от нещата, които младите категорично отказваха да разберат. Отказваха да приемат, че всички на този свят остаряват и на всеки се случват какви ли не гадости. Огромни гадости. Гадости, които не можеш да контролираш.

Влезе в мотрисата и се насочи към центъра на града в пълна анонимност. Радваше се, че никой не я гледа. Въздъхна, а когато стигна на станция Спринг стрийт, слезе. После завлече изтощеното си тяло и багажа до стара калдъръмена уличка. От всички квартали на Манхатън Сохо единствен бе запазил неповторимата атмосфера на снимачна площадка. Населението и минувачите приличаха досущ на статисти от хубав стар филм и се вписваха идеално в обстановката. Тук цареше някакво особено усещане за нереалност. Съвършенството беше толкова очевидно, че граничеше с невъзможността. Точно в този момент от черното велурено небе закапа лек дъждец.

Едва в единадесет и петнадесет вечерта Уенди успя да се свърже с Шейн.

Той отговори с грубо и подозрително „Ало?“ — като престъпник, укриващ се от закона. Тя изпита облекчение най-сетне да го чуе. А освен това гняв и уплаха — уплаха, че той ще откаже да ѝ съобщи къде са децата или че ще ѝ затвори най-безцеремонно — подозираше, че бе вдигнал телефона само защото го бе потърсила от хотела и той не бе разпознал номера. Абсурдът от всичко, което беше сторил — беше отвел децата, беше ѝ изпратил документи за развод, не ѝ беше позволил да си влезе в апартамента, — беше толкова огромен, че тя се зачуди откъде точно да почне. С един удар ѝ бе отсякъл краката. Той разполагаше с всичката власт на света, а тя — с никаква.

— Шейн... — започна тя с твърд, но не и агресивен тон.

Той се поколеба — от чувство за вина или изненада, опитвайки се вероятно по тона на гласа ѝ да прецени дали за него ще бъде безопасно да продължи разговора.

— А, здрасти! — изрече накрая, очевидно събрал смелост.

— Къде са децата? — попита тя и несъзнателно се насочи към прозореца. Цялото ѝ внимание бе концентрирано върху нетрайната връзка с живота, придържана към ухото ѝ.

— Добре са. Тук, при мен са — отвърна отбранително той.

— А вие къде сте? — попита тя почти безгрижно. Внезапно я осени мисълта, че най-добрият начин за завършване на тази сцена е да го заблуди, като върши точно обратното на онова, което той очаква от нея — тоест да се прави, че всичко е наред.

— Ние сме в Палм Бийч — отговори той леко объркано. — Дойдохме да огледаме понитата.

— Много хубаво — заяви тя и си каза, че вече е успяла окончателно да го заблуди. Сигурно се чудеше откъде се обаждат жена му, дали самолетът ѝ не се е забавил и дали вече се е прибрала вкъщи и е видяла всичко, което той ѝ е надробил.

— Да, наистина — добави предпазливо Шейн. — Родителите ми също дойдоха с нас.

— Страхотно! — възкликна ентусиазирано тя. — Истинско семейно събиране. Толкова съжалявам, че не успях и аз да дойда с вас!

В гласа ѝ се прокрадна сарказъм, но веднага след това вътрешно ахна, едва сега осъзнавайки с пълна сила значимостта на чутото. Всички бяха заминали без нея. Те не я искаха, не им пукаше за нея, не я желаеха със себе си! Сякаш беше единственото дете в класа, което не е поканено на рождения ден на съученичката си, само дето сега усещането беше хиляди пъти по-непоносимо. Болката я изкара от релси, пресуши всичките ѝ съпротивителни сили.

Никога досега не ѝ беше минавало през ум, че всички ще се наговорят да я изолират.

Приседна на ръба на леглото, опитвайки се да се овладее достатъчно, за да продължи разговора.

— И къде сте отседнали? — попита накрая с престорена веселост.

— Мама откри една специална, намалена оферта в „Брейкърс“ — отговори шепнешком Шейн. Незнайно защо прозвуча тъжно.

— О, да, „Брейкърс“! Чувала съм, че там е много хубаво.

— Ами, да. Имат три басейна — отвърна безпомощно той. Тя си пое дълбоко дъх, а носът ѝ се изпълни с влагата на неизбежните сълзи. Стисна очи и уста, като че ли да се опита да задържи мъката вътре в себе си. — Уенди — обади се Шейн, — ти... ами... получи ли...

Няма да му позволи да я занимава с този въпрос — не и когато се чувстваше напълно сразена! Затова побърза да попита:

— Магда там ли е? Мога ли да говоря с нея? — И веднага си помисли колко е отвратително да молиш съпруга си да ти разреши да говориш с децата си.

— Вероятно вече е заспала... — започна той и тя се отпусна отчаяно на леглото. — Но ще отида да проверя — добави той, като че ли изпълнен със съжаление към нея.

— Ало? — достигна след малко до ушите ѝ гласът на Магда, кадифен от съня и въпреки това удивително пораснал.

— Здравей, скъпа! Как си? — запита Уенди, като се постара да демонстрира най-добрия си майчински глас.

— Добре съм. Днес видяхме едно страхотно пони. Дълго е четиринадесет лакти и е тъмносиво. — Всичко това беше изречено с гордостта на новоизлюпения експерт.

— А ти добре ли си? Как са Тайлър и Клоуи?

— Тайлър непрекъснато повтаря, че също искал пони, но той е твърде малък, нали така, мамо? Би трябвало да почака да стане най-малко на десет. Като мен.

— Не знам, Магда...

— Дядо и баба също са тук.

— А къде е Клоуи?

— Спи в моето легло, а Тайлър спи с татко. А ти къде си, мамо? Вкъщи ли си?

— Аз съм в Ню Йорк — отговори Уенди, поколеба се, но после продължи: — Намирам се в един хотел. Татко ти е сменил бравата на апартамента, така че не успях да се прибера у дома.

— Ясно — изрече единствено Магда. И в тона на тази единствена думичка се съдържаше всичко. В нея беше тъгата, разбирането, съчувствието, страхът, безпомощността и едновременно с това отдалечеността от ситуацията. Очевидно дъщеря ѝ знаеше всичко. Знаеше какво става и нямаше абсолютно никаква представа какво би трябвало да направи.

— Е, нищо, всичко ще се нареди — изрече уверено Уенди, превъзможвайки желанието си да се облекне емоционално на своята дванадесетгодишна дъщеря, да изстиска от нея някаква информация, да я превърне в свой съучастник в тази драма срещу баща ѝ — или по-точно казано, срещу нея самата. Чувстваше се много слаба и уязвима, но това си беше неин проблем — едно дете не би трябвало да успокоява родителите си.

— Така ли мислиш, мамо? — обади се Магда.

— Да, скъпа, така мисля — изчурулика тя с фалшив оптимизъм. — Кога се прибирате у дома?

— Утре, мамо — отговори Магда. А после, сякаш наистина ѝ бе повярвала, извика: — Нямам търпение да видиш понито ми!

От гърлото на Уенди се откъсна неволно звук — подобно на изненаданото писукане на мишка в мига, в който капанът е щракнал зад нея. Преглътна тежко и каза:

— В такъв случай до утре. Утре сутринта пак ще ти се обадя.

— Довиждане, мамо!

Уенди върна слушалката на мястото ѝ върху телефона. Единственото, за което беше в състояние да мисли, бе как Магда ѝ бе казала, че няма търпение да ѝ покаже понито си — а не, че няма търпение да види нея!

Отпусна се бавно на леглото. Децата ѝ бяха съвсем добре и я мразеха. Чудничко! Трябва веднага да се свърже с адвокат. Ръката ѝ се придвижи бавно към телефона и вдигна обратно слушалката. Натисна бутона за включване и си представи, че набира... Но чий номер? Началникът на юридическия отдел, разбира се... Представи си как става и открива номера му в малката синя книжка, съдържаща важните телефонни номера на важните клечки в „Сплач-Върнър“... Но дали са дали и домашния му телефон? И тя набира номера, но не може да уцели правилните цифри и непрекъснато трябва да почва отново и отново...

Събуди се само час по-късно, скимтейки като пребито кученце. Шейн! Децата! Развод! Яростта се надигна бавно в нея и постепенно набра скорост като изпуснат от контрол влак.

После набра телефонния номер, но без да допусне грешка.

— Хотел „Брейкърс“, Палм Бит. Моля, натиснете 1, за допълнителна такса от шестдесет цента...

— Шейн Хийли, ако обичате!

— Ало? — Тонът му... като че ли бе очаквал това обаждане и се бе ужасявал от него.

— Как можа да смениш бравата на апартамента, Шейн?

— Налагаше се. — Вече бе подготвен.

— Защо?

— Тайлър спи! — Обвинително, като че ли тя съзнателно се опитва да нарани собственото си дете.

— И да ми връчиш документите по развода.

— Ще поговорим за това утре. Когато се върнем.

— Ще поговорим за това сега.

— Заспивай, Уенди!

— Не можеш да постъпиш така! Не става! Не е законно!

— Лягай си, моля те!

— Не ти ли пука, че не бях на себе си от страх? И че трябваше да отида на хотел? Изобщо ли не ти пука за мен?

— Ти не си първият човек, на когото се случва подобно нещо. — И какво, по дяволите, би трябвало да означава това? — И можеш да го преживееш.

— Не мога!

— Лягай си! — Щракване.

А после будуване чак до сутринта, по някое време болезнен сън, а след това позвъняването в пет и сега, и сега, и сега...

Уенди погледна през прозореца на таксито.

Магистрала, ширнала се под сутрешното бледооранжево небе. От другата страна на реката слънцето галеше върховете на небостъргачите на Манхатън, обливайки ги целите в злато. Тя потрепери. Очертаваше се хубав ден.

На първа страница от неделния „Ню Йорк Поуст“ се мъдреше огромно заглавие: „50-ТЕ НАЙ-ВЛИЯТЕЛНИ ЖЕНИ НА НЮ ЙОРК“. А седнала в офиса на Виктори Форд, вдигнала крака върху стъклената масичка и скрита зад същия този вестник, седеше комедиантката и актрисата Глини Рурк.

— Хей, видя ли това тук? Какво ще кажеш? — подвижна Глини и свали вестника, зад който се показва лице като на херувим, което беше в ярък контраст с характера ѝ, сравняван по-скоро с този на питбул. — На първо място е Хилъри, разбира се, защото, що се отнася до властта, никой не може да се сравнява с бъдещия президент на Съединените щати, но аз пък съм номер шест, което вероятно се дължи на факта, че струвам много пари. Тук пише петдесет и два милиона, което, ако питаш мен, не е точно така. А твоята приятелка Нико е номер осем, добрата стара Уенди е номер дванадесет... а ти, хлапе, си номер седемнадесет! Какво тогава правим ние всичките тук, а?! Би трябвало да сме навън и да превземаме света!

— Точно това правим — отговори Виктори, като надигна глава от рисунката си. Глини беше нейна стара приятелка (стара приятелка, с която се виждаха три-четири пъти годишно, но пък винаги бяха много щастливи от срещата си). Беше се появила на първото ѝ модно ревю и с типичния си размах накрая бе настояла „да поздрави шефа“. В онези години Глини беше просто един от многото добри комици, но през последното десетилетие кариерата ѝ беше скочила до небесата със собственото ѝ телевизионно шоу, списание, а сега и номинация за „Оскар“ в раздела „Най-добра поддържаща роля“ във филма на Уенди „Петнистото прасе“. — Само почакай първо да те облечем за наградите на филмовата академия! — добави тя.

— Дрехи, ха! Мразя ги! — отсече пренебрежително Глини и продължи да чете. — Виктори Форд, четиридесет и три... Между другото, нали нямаш нищо против, че са написали и възрастта ти! Според мен да лъжеш за годините си е гадна работа, щото жена, която

лъже за годините си, би могла да излъже и за всичко друго, не съм ли права? „Модната дива, която е най-добрата приятелка на всяка жена в Ню Йорк, се кани да завладее и Европа, когато слее двадесет и пет милионната си компания с конгломерата «Би & Си Лук», за да ни дари с още по-шикозни аксесоари към тоалетите ѝ, които обожаваме!“ Хубавичко написано.

— Да, хубавичко. Но не съвсем точно.

— Мамка им! — махна с ръка Глини. — Нали знаеш, че медиите винаги нещо не са разбрали?!

Хвърли отвратно вестника върху стъклената масичка и скочи на крака. Глини беше закръглена жена, даже по-точно казано — дебела, но обладаваше енергията на гимназистка. Като човек беше страхотна, но като клиент представляваше най-големият кошмар на всеки моден дизайнер — към тлъстините ѝ се прибавяше и отчайващата ѝ височина от само някакъв си метър и шестдесет. Но тази сутрин Глини ѝ се беше обадила по спешност в осем, след като разбрала за номинацията си, и се бе примолила на Виктори да я облече. Защото, по нейните собствени думи, Виктори била единственият моделиер, който би успял да пхне дебелия ѝ задник в „някаква проклета бална рокля“!

Светлината на пролетта нахлуваше през огромните прозорци на офиса ѝ. Виктори се загледа замечтано навън, мислейки си колко харесва живота си точно сега. Възможно ли е да има нещо по-хубаво от това да седиш в кабинета си в компанията, която си изградила със собствените си ръце от нулата, и особено след като си била определена за една от петдесетте най-влиятелни жени на Ню Йорк (не че това имаше някакво значение, но все пак всеки обича признанието) и да обличаш Глини Рурк за церемонията по раздаването на „Оскарите“?! Глини беше просто началото, разбира се. Виктори си знаеше, че през следващите няколко дена ще бъде залята с поръчки от актриси и техните стилисти, всички до един търсещи идеалната вечерна рокля. Джени Кадин например вече се беше обадила. Виктори би била напълно доволна да си продължава все така, завинаги. Но не можеше да си го позволи. През следващите няколко дена щеше да ѝ се наложи да вземе най-важното решение в своя живот.

— Глини? — извика я Виктори, прекъсвайки ѝ боксьорската сесия с въздуха. — Някога мислила ли си, че ще стигнеш дотук?

— Това е въпрос, който си задавам всеки божи ден — отговори Глини и замахна към въображаемия си опонент. — Когато си малък, решаваеш да бъдеш богат и прочут, но въобще нямаш представа какво означава това. После идваш в Ню Йорк, настаняваш се и започваш да се чудиш как, по дяволите, ще успееш да постигнеш нещо. Обаче обичаш онова, което работиш, и продължаваш да го правиш, а после ти се случват един-два пробива и внезапно усещаш, че започваш да тръгваш нагоре. Но това тръгване е като да се качиш на подходящия влак. Онези тъпоглавци в Холивуд непрекъснато твърдят, че вселената решавала всичко (юмручен удар във въздуха), но това е само защото повечето от тях са толкова кекави, че не са в състояние да поемат отговорност даже за бърсането на собствените си задници! И все пак в тази мисъл има нещо, да! Ако ти се предоставят съответните възможности, трябва на всяка цена да ги грабнеш! Щото това означава, че нямаш нищо против да си платиш съответната цена — което ще рече, че хиляди идиоти непрекъснато се опитват да те убият или да те контролират! — С тези думи Глини се стовари изтощено на стола, но само след момент се възстанови достатъчно, за да забодее пръст във вестника и да попита: — Ще приемеш ли офертата, а?

Виктори въздъхна и разтри долната си устна. После отговори:

— Става въпрос за много пари. А аз искам да правя пари! Винаги съм твърдяла, че хората лъжат, когато казват, че парите не са важни — в крайна сметка, ако се огледаш, никъде няма да откриеш истинска власт без покритието на парите! И точно в това е причината, поради която този свят и до ден-дневен продължава да се ръководи от мъжете, не мислиш ли? Но иначе не знам...

— Виж сега к'во ще ти кажа! — изтъкна Глини. — Да натрупаш един-два милиона е трудна работа. Но още по-трудно е да натрупаш двадесет милиона! А после, когато ги събереш, познай какво става! По някаква смахната причина, която все още не съм разгадала, осъзнаваш, че двадесетте милиона не са много по-различни от двата! Така де, не стигат даже за едно частно самолетче!

— Е, може и да стигнат за някое по-мъничко — отбеляза Виктори. И отново я налегна тъга. Къде на друго място, освен в Ню Йорк, ще намери жени като Глини, Уенди и Нико?! Със сигурност не и в Париж, където дори и преуспяващите жени се държаха така, сякаш са някаква специална, селектирана порода кучета — с превзети шалчета,

простички полички от туид и надменно поведение. Никога не разговаряха за пари и никога не си говореха за това, как ще завладеят света. По дяволите! А тя много обичаше да говори за пари! И още повече обичаше да говори за това, как ще завладее света! Дори и никога да не се случи, пак си заслужава да си помечтаеш!

Виктори взе листа със скицата, стана и се насочи към дългата маса под прозореца.

— Проблемът с, че тези пари ми изглеждат прекалено лесни — отбеляза тя. — Двадесет и пет милиона за компанията и за моята марка. Но аз нямам вяра в лесните пари, Глини, защото си знам, че в подобна работа винаги има някаква уловка. Така. Сега за теб. Като си мисля за теб и „Оскарите“, си представям „Бийтълс“. Или по-точно „Аби Роуд“ — Джон Ленън в прекрасния му бял костюм!

— Аха, костюмче! Харесва ми! — отсече Глини, скочи и се приближи до масата.

— Кукличке, гарантирам ти, че онова, с което ще те облека, ще ти хареса! — отбеляза закачливо Виктори. — Не смей да се съмняваш в своя дизайнер! Смяташ ли, че би могла да тръгнеш боса като Пол Макартни? И да вървиш с вирнати пръсти на краката?

— А бе, ти да не откачи?! — възкликна Глини, веднага подхващайки закачливия маниер на разговора. — Никой няма да ме пусне там без обувки, да! Джулия Робъртс го пробва веднъж, ама не стана! Май има нещо общо с изискванията на Здравното министерство!

— Нали си спомняш имиджа на „Бийтълс“ върху корицата на „Аби Роуд“? — продължи Виктори. — Та в нашия случай ще имаме дълги панталони, звънчета в долната част на крачолите, дълга копринена риза, свободно спускаща се, бледосиня, но в никакъв случай бебешкосиня, нещо ледено, което да открие тъмната ти коса, а после тънка тъмносиня копринена вратовръзка, завързана точно на ключицата ти! Така! Сакото — късо, разкошно светлосиньо, преплитащо се с червени и жълти нишки — измамно ежедневно, защото ще бъде покрито с бляскави пайети!

— Аууу! — възкликна Глини и вдигна скицата. — И как го измисли?

— Нали това ми е работата?! Но що се отнася до твоята, никога няма да разбера и ти как го правиш!

— Ясно. Значи си оформяме кръжец за взаимно възхищение! Хубаво! — веднага влезе в роля Глини, а после, тъй като страстните, драматични изблици бяха просто в кръвта ѝ, придоби замечтано тъжна физиономия, сложи в очите си сълзи и прошепна: — Божичко, Вик, наистина ли ще направиш това за мен?

— Разбира се, скъпа! — поде репликата си Виктори.

— Това е... страхотно! Хей, ама аз ще бъда най-жестоко облечената жена на раздаването на „Оскарите“! — И след като приключи с този въпрос, Глини веднага си възвърна нормалната физиономия и премина на следващата тема: — Кажй сега, ако трябва да се явявам в съда, какво би трябвало да облека?

— В съда ли ще се явяваш? — погледна я изненадано Виктори.

— Е, може и това да стане! — заяви нехайно Глини. После се отпусна на фотьойла и се облегна на едната му страна. — Нали се сещаш как преди малко ми каза, че се притесняваш за това, че „Би & Си“ ще ти вземат името? Е, при мен се оформя почти същият проблем. Свързан е с онова списание, дето го правя за „Сплач-Върнър“. Тази работа, разбира се, би трябвало да е строго поверителна, но нали ние, момичетата, можем да си имаме доверие, а?! Та... — направи пауза, облегна се назад и присви очи. И сега, докато Виктори наблюдаваше пълната промяна в изражението на Глини, си напомни, че макар светът да виждаше приятелката ѝ като лековата комедиантка, всъщност тя беше страховита бизнесдама. — Ето как стоят нещата, Вик! В момента съм бясна! А нали знаеш колко е полезно някой да се навърта около мен, когато съм бясна?!

Виктори кимна и попита:

— Какво става?

— Ето какво! — отсече Глини, кръстоса ръце пред гърдите си и заяви: — Да си чувала някога за един тип на име Майк Харнес?

„НИКО О’НИЙЛИ, 42 Г.“ — тръбеше списъкът „50-те най-влиятелни жени на Ню Йорк“. По-нататък статията продължаваше: „Не се оставяйте да бъдете заблудени от легендарната ѝ студенина. Когато става въпрос за списания, ръководени от нея, те са най-горещата новина в света! Тя превърна застаряващото издание «Бонфайър» в най-доходоносния източник на «Сплач-Върнър». А

мълвата твърди, че съвсем скоро ще бъде поставена начело на целия издателски отдел, носещ на консорциума печалби от три милиарда долара годишно!“

Нико поклати глава и затвори вестника, след като бе прочела този откъс за себе си най-малко за десети път тази сутрин. Не че беше крайно лошо — просто точно сега това беше последното нещо, което ѝ трябваше. Непрекъснато си представяше Майк Харнес на закуска в апартамента в Горен Истсайд (а може би е на вилата си в Гринич, щата Кънектикът) да си похапва варени яйца и внезапно да се задавя, прочитайки въпросното антрефиле. Защото ако ролите бяха разменени, тя със сигурност би получила удар. Няма начин Майк вече да не е вдигнал телефона и да не се е свързал с Виктор Матрик, настоявайки да знае какво точно става зад гърба му. А Виктор го е успокоил, казал му е, че всичко си е наред и че пресата винаги прави по някой и друг гаф, защото кой друг по-добре от него знае как стоят нещата, нали така?!

Само че точно в този случай пресата по изключение бе схванала нещата правилно. Или почти.

Нико постави вестника обратно върху ранноамериканската селска маса (за 10 600 долара, което, както ѝ беше обяснил Сеймор, си е истинска сделка, тъй като подобни маси се намирали изключително трудно), а после излезе на стълбите, за да извика дъщеря си.

— Кат-Кат, ще закъснеем! — подвикна тя.

После си погледна часовника. Беше дванадесет без десет, което означаваше, че все още разполагат с малко време, за да стигнат навреме до Медисън Скуеър Гардън. Ала тя не желаше да предприема никакви рискове и да изпусне Сеймор. Днес се провеждаше великото Кучешко изложение „Уестминстър“. Щеше да започне в един и половина следобед, а в класа на миниатюрните дахшунд Сеймор щеше да се представи с кученцето Петуния. Нико бе напълно убедена, че Туни, както наричаха дребосъчето, ще победи, но дори и да не станеше така, не желаше после Сеймор да им опява, че двете с Катрина не са го удостоили с присъствието си.

Обзета от леко нервно безпокойство и възбуда заради съпруга си и нетърпелива вече да тръгват, Нико пресече фоайето и хвърли последен смразяващ поглед на вестник „Ню Йорк поуст“. Как, за бога, са успели да се докопат до тази вътрешна информация?! Тя не бе

споделила с абсолютно никой друг, освен Сеймор, Виктори и Уенди вероятността скоро да заеме поста на Майк, а беше абсолютно сигурна, че нито един от тримата не би я издънил пред никого. Вярно е, че след онзи таен уикенд в къщата на Виктор в Сейнт Бартс тя бе укрепила позициите си като „златното момиче“ на шефа, а подобни неща определено се забелязват. Особено след като двамата с Виктор обядваха заедно на всеки десет дена и често биваха забелязвани заедно в задушежни дискусии по коридорите или различните мероприятия на консорциума. Така че нищо чудно някой да е направил връзката между тези факти и вероятността да я подготвят да вземе работата на Майк — или нещо друго, значително по-високо от настоящия ѝ пост. Но после я осени друга идея — Виктор сам да е подал тази информация!

Да, звучеше малко пресилено, даже абсурдно, но колкото повече опознаваше Виктор през последните няколко месеца, Нико все повече се уверяваше, че нищо не беше над (или под) принципите му, стига обстоятелствата за това да бяха подходящи. Виктор Матрик бе хитро старо копеле, което използваше благовидното си изражение на добрия Дядо Коледа, за да излавя хората неподготвени. „Най-важното нещо в бизнеса, Нико, е образът, който демонстрираш — обичаше да ѝ повтаря често той. — Хората държат веднага да разберат с кого си имат работа. И когато си мислят за теб, образът ти задължително трябва да се откроява в съзнанието им — подобно на запечатващ се завинаги в мислите герой от хубав роман!“

Нико просто кимваше. Не всичко, казано от Виктор, изглеждаше разумно — или поне в началото (да, той наистина си беше малко луд, но с течение на времето тя бе стигнала до извода, че всички суперпреуспяващи хора са, меко казано, „различни“ — етикет, който вероятно би могъл да се залепи и върху нея самата), но когато впоследствие се сещаше за думите му, обикновено откриваше в тях някаква брилянтна мъдрост.

— А ти вече си имаш този имидж, Нико! — бе изтъкнал Виктор. — И той е ледената ти студенина. Кара хората да си мислят, че не ти пука от нищо. И ги плаши до смърт. Но дълбоко под тази външност тип Грейс Кели ти си страстен човек. Сега, като се замисля, самата Грейс Кели беше доста страстна личност. Имаше си цял отбор тайни любовници.

И при тези думи той я бе изгледал проникателно, а Нико се бе изчервила от ужас, питайки се дали по някакъв начин той не намеква за тайната ѝ извънбрачна връзка с Кърби. Но Виктор нямаше как да разбере за Кърби... Нали така?!

— Благодаря ти, Виктор! — отговори тя с характерния си мек, тих тембър. Предпочете да не обяснява на Виктор, че „ледената ѝ студенина“ бе възникнала преди много години като защитна реакция на ужасяващата ѝ стеснителност, с която се бореше още откакто се помнеше.

И сега, след като си припомни тези разговори, на Нико ѝ се стори, че в онази статия в „Поуст“ вижда невидимата ръка на шефа си Виктор Матрик. Противопоставянето на епитетите „студен“ и „горещ“ подозрително напомняше за изреченото на Виктор. Нищо чудно големият началник да е разрешил „изтичането“ на тази информация, за да се разправи по-бързо с Майк. От друга страна, ако не го е направил, нищо чудно да заподозре самата Нико в подобен ход — а това може да означава само едно, големи неприятности! На Виктор изобщо няма да му допадне вероятността тя да поеме юздите на управлението и да се добере на собствен ход до линията на финиша.

— Катрина, скъпа! — подвикна подканящо тя, връщайки се до подножието на стълбите.

— Само минутка, мамо! — извика в отговор дъщеря ѝ.

Нико започна да крачи напред-назад по износения, стар ориенталски килим (поредната находка на Сеймор — бе претърсил цялото земно кълбо по интернет, за да открие точно онова, което му трябва за обзавеждането на къщата им, а Нико често се удивляваше на способността му да намира време за всичко въпреки множеството си други задължения). Когато заеме поста на Майк, титлата ѝ ще бъде „Президент и изпълнителен директор на Върнър Инк“. Всеки път, когато си позволише да мисли за това, душата ѝ се изпълваше с възбуда и гордост — да, работата ѝ щеше да се увеличи значително, но тя бе убедена, че ще се справи. И не в това бе проблемът — проблемът бе да заемеш поста и съответната титла!

По време на онзи прословут таен уикенд в Сейнт Бартс двамата с Виктор бяха прекарвали часове наред в разговори относно издателския отдел на корпорацията. Виктор бе изтъкнал, че Майк Харнес вече е „от старата школа“ и че все още държал да предлага заглавия,

представляващи интерес предимно за мъжете. И двамата бяха наясно, че мъжете вече не четат списания — или поне не по начина, по който са го правили някога, през така нареченото време на разцвет на списанията през петдесетте, шестдесетте и седемдесетте. А както Нико бе обяснила, съвременната аудитория е млада, предимно от женски пол и вманиачена на тема звезди. От тридесет и трите списания, притежавани от „Сплач-Върнър“, само петнадесет правеха пари, а начело на всички тях стоеше „Бонфайър“. Само този факт е напълно достатъчен за Виктор, за да уволни Майк и да го замени с нея. Но тя си знаеше, че големият шеф в никакъв случай няма да улесни чак толкова много нещата.

— Всеки, който заеме тази позиция, би могъл да стигне до същите резултати! — бе изтъкнал Виктор.

И Нико не беше сигурна предизвиква ли я или просто иска да ѝ каже, че не е много сигурен дали тя ще успее да се справи по-добре от Майк.

— Абсолютно сигурна съм, че мога да увелича печалбите на компанията най-малко с десет процента! — бе изтъкнала с характерния си спокоен глас тя и с тон, който нито съдържаше предизвикателна нотка, нито пък звучеше като егоистично потупване по гърдите.

— Да, някои от идеите ти са наистина добри — бе отбелязал замислено Виктор. — Но само идеи не са достатъчни. Необходима е и стратегия, големи количества от нея! Ако изритах Майк и сложа на негово място теб, той ще нададе вой до небесата. И ти ще се окажеш с екип, половината от който работи срещу теб, твърдейки, че не заслужаваш този пост! Наистина ли си готова да започнеш първия си работен ден в гимназията с клас, в който половината от учениците те мразят?

— Сигурна съм, че ще се справя, Виктор! — бе промърморила тя.

— О, не се и съмнявам! Но аз пък не съм сигурен дали го искам!

Седяха на верандата в къщата на Виктор в Сейнт Бартс, след като току-що бяха обядвали. Той бе успял да се отърве от Сеймор и госпожа Виктор (след петдесет години брачен живот съпругата му се бе привързала към него до такава степен, че настояваше хората да я наричат „госпожа Виктор“), изпращайки ги в града, където госпожа

Виктор бе обещала да покаже на Сеймор най-доброто място за закупуване на пури. Верандата бе изградена от тъмен и много скъп махагон (налагаше се да я обновяват на всеки три години, тъй като соленият въздух я опустошаваше, но Виктор твърдеше, че „това си струва“) и се простираше петнадесет метра навътре в градината, чак до басейна, пълен с кристално синя вода, която се изливаше в другия край, сякаш пропадайки в бездната на Вселената.

— Как предлагаш да подходим към тази ситуация, Виктор? — бе попитала Нико.

— Смятам, че подхождането трябва да го направиш ти, а мен да ме оставиш да ти се възхищавам! — отговори тайнствено той. Нико кимна и за да прикрие разочарованието си, се концентрира върху панорамата пред себе си. За какво, по дяволите, говори той?! — Хората настояват винаги да разбират нещата — продължи той, потропвайки по мраморната масичка с изящно оформените си нокти. Ръцете му бяха големи, с посивяла като пергамент кожа на тъмни петна. — Обичат да посочат определено събитие и да са наясно с причините за него! Затова, ако например Майк — добави и също се вторачи напред — допусне някаква непростима грешка... или поне на пръв поглед грешка, то това... ще улесни значително нещата. За всички нас. И хората тогава ще си рекат: „Аха, ето защо уволниха Майк и на негово място поставиха Нико О’Нийли!“

— Разбира се, Виктор — бе отвърнала хладно тя. Но дълбоко в себе си бе осъзнала, че дори и тя се ужасява от подобна перспектива. Майк Харнес бе посветил на Виктор близо тридесет години от своя живот — бе лоялен и винаги поставяше на първо място интересите на компанията. А ето че сега Виктор я вълчи в заговор срещу Майк и доколкото ставаше ясно, се наслаждаваше на неговото бъдещо падение.

„Наистина ли имам кураж да го направя?“ — се бе запитала тогава тя. Но после пак си напомни за своите мечти. Вярно, че титлата си я биваше, не можеше да се отрече. Но Нико усещаше, че много повече се впечатлява от самата идея за този пост. Вече си бе съставила перфектен план за работата на издателския отдел, затова на всяка цена трябваше да го оглави! Този отдел ѝ принадлежеше! Той беше нейната съдба!

— Дръж очите и ушите си отворени на четири! — предупреди я Виктор. — Когато напишаш нещо, веднага ела при мен, а след това двамата ще направим следващия ход! — А после се бе изправил, което за него бе сигнал, че разговорът е приключил. — Пробвала ли си някога пара сърфинг? Малко опасничко е, но иначе е адски забавно!

И през следващите три месеца Нико се бе постарала да следва указанията на Виктор до последната буква. Бе проучила подробно финансовото състояние на издателския отдел три години назад, но не бе напипала нищо необичайно. Майк поддържаше равномерен ход във всички детайли. Стана ѝ ясно, че отделът може би не прави чак толкова много пари, колкото може да се очаква, но и не губи нови вложения. И все пак всичко беше възможно. В крайна сметка всеки се издънваше, колкото и да бе внимавал. Важното сега бе изборът на подходящия момент. Прекалено рано е също толкова лошо, колкото и прекалено късно. А тя не беше сигурна кое точно е нейното място в този времеви континуум.

Отново се загледа във вестника, изпълнена с раздразнение. Най-добре да не бяха писали нищо по този въпрос — абсолютно нищо. Защото Майк Харнес задължително ще възприеме статията като подсказка, че позициите му са разклатени, затова ще стори всичко по силите си да ги укрепи. И от този момент нататък никой нямаше да може да отрече, че тя се е превърнала в заплаха за него. Нищо чудно дори да се опита да я уволни!

— Ето ме и мен! — извика Катрина, хукнала надолу по стълбите.

Нико я огледа облекчено и се усмихна — не само защото дъщеря ѝ най-после беше готова за тръгване, но и защото ѝ беше приятно да осъзнае, че в живота има неща, много по-важни от игрите между Виктор Матрик и Майк Харнес. Подобно на повечето момичета на нейната възраст, и Катрина беше изцяло погълната от мисълта за външния си вид, а всички напоследък бяха луднали по някакъв нов дизайнер на име Тори Бърч. Затова сега Катрина беше облечена в панталони с широко дъно на геометрично подредени кръпки в оранжево и кафяво, върху които се мъдреше прилепнал по тялото ѝ кафяв кашмирен пуловер, а под него се подаваше цяла педя от блузка от жълта коприна. Дъщеря ѝ беше взела изящните скули на баща си, огромните му зелени очи и нейната коса — онзи необичаен нюанс на червеникаворусото, което французите наричат „верт морт“ или

„мъртви листа“. (Нико обожаваше този израз — намираше го за страшно поетичен.) И сега, преизпълнена с тихо щастие, си каза, че дъщеря ѝ никога не преставаше да ѝ напомня каква късметлийка е всъщност!

— Здравей, малка Кити-Кат! — поздрави я Нико и обгърна кръста на дъщеря си.

Двете бяха изключително близки. И макар че двамата със Сеймор отдавна бяха изгубили физическата си близост, Катрина и до днес я дебнеше кога ще седне да гледа телевизия, защото обичаше да сядат в скута ѝ, а майка ѝ да ѝ чеше гърба — нещо, което обожаваше още от беше.

— Мамо, знаеш ли, че си сред 50-те най-влиятелни жени във Вселената? — попита Катрина, като отпусна глава на рамото ѝ. — Толкова се гордея с теб!

Нико се засмя. Сеймор и Катрина бяха въвели една смешна семейна традиция, когато забележат, че тя не е във форма. Катрина обикновено изричаше тихо: „Мамо, защо не вземеш да направиш едно кръгче и да си купиш своя собствена вселена?!“ Сега тя поглади косата ѝ и запита:

— И откъде го научи?

— От интернет, глупаче! — засмя се дъщеря ѝ. Тя прекарваше часове наред онлайн, в непрекъснат контакт с цяла мрежа свои приятели. Така, в допълнение към училището, ездата, готвенето и още цял куп временни интереси Катрина имаше сложен и подобен на лабиринт социален живот, който, според майка ѝ, спокойно можеше да съперничи на някоя компания от класацията „Най-добрите 500“ на списание „Форчън“. — Както и да е! Важното е, че наистина много се гордея с теб!

— Ако продължаваш да бъдеш толкова добричка, ще ти купя твоя собствена планета! — подвикна засмяно Нико. После отвори тежката дъбова врата и двете излязоха под яркото априлско слънце.

— Благодаря, но няма нужда! — извика Катрина и се втурна весело към лимузината, която ги чакайте до тротоара. — Когато порасна, сама ще си купя своя собствена планета!

„Сигурна съм, че ще го направиш скъпа!“ — помисли си Нико, докато наблюдаваше колко грациозно влиза в колата дъщеря ѝ. Беше гъвката като млада бреза (още едно клише, но на Нико не ѝ хрумваше

друго сравнение) и тя не можеше да не се изпълни с гордост и радост. Катрина бе изключително уверена в себе си и силна като характер — много по-силна, отколкото майка ѝ на нейната възраст. Но пък живееше в различно време. Момичетата от нейното поколение действително вярваха, че са в състояние да постигнат всичко — и защо не? Особено когато имаха майки, които бяха живото доказателство докъде може да стигне една умна жена!

— Смяташ ли, че наистина ще заемеш този пост, мамо? — попита сега Катрина. — Нали се сещаш, на господарка на вселената?

— Ако имаш предвид поста президент и изпълнителен директор на „Върнър Инк.“, мисля, че ще го заема — отговори усмихнато Нико. — Струва ми се далеч по-постижим от този на господарка на вселената!

— Харесва ми как звучи това! — отбеляза замислено Катрина. — Майка ми е президент и изпълнителен директор на „Върнър Инк.“. — Обърна се усмихнато към нея и заяви: — Звучи адски важно!

Нико стисна ръката ѝ. Почувства я изключително крехка и уязвима — въпреки факта, че Катрина бе изключително добра ездачка и с тези свои детски ръце бе в състояние да контролира огромни животни. Внезапно се изпълни с благодарност към съдбата, че дъщеря ѝ все още не беше влязла в онази възраст, когато няма да иска да има нищо общо с майка си, и че засега все още ѝ позволява да я държи за ръката, когато двете излизаха. Да, Катрина беше все още дете — дете, което трябва да бъде защитавано. Отметна непокорен кичур коса от лицето ѝ. Толкова обичаше дъщеря си, че понякога се плашеше от тази любов.

— Но моята най-важна работа в света е да бъда твоя майка! — изрече тихо тя.

— Много мило, мамо, но аз не искам да бъде така! — изтъкна Катрина и се помести на седалката. А после, с онази удивителна прозорливост, присъща единствено на децата, добави: — Натискът върху мен е прекалено силен. Искам вие с татко да бъдете щастливи заедно! Без мен. Е, ако си щастлива с мен, още по-добре, но държа да знаеш, че не искам аз да бъда причината, поради която продължавате да сте заедно!

Нико се изпълни с чувство за вина. Откъде-накъде ѝ е хрумнало на Катрина, че тя и Сеймор не са щастливи заедно? Да не би връзката ѝ

с Кърби да е станала очевидна? Толкова старание полагаше да не променя поведението си, а дори и нещо повече — вече проявяваше значително повече внимание и загриженост към съпруга си и делата му. Присъствието на Кърби в живота ѝ по някакъв странен начин бе разтоварило напрежението между нея и Сеймор — и фактът, че двамата вече почти не правеха секс, изобщо не ѝ правеше впечатление. Ами ако Катрина разбере? Какво ли би си помислила дъщеря ѝ за нея?

Дали и тогава би се гордяла с майка си?

— Ние с татко ти сме много щастливи, миличко! — отсече твърдо Нико. — Няма нужда да се тревожиш за нас! — Катрина сви рамене, като че ли не особено убедена, затова майка ѝ добави: — Наистина ли се тревожиш за нас?!

— Ами... неее... — отвърна колебливо момичето, — но...

— Но какво, мила? — извика Нико една идея по-бързо от нормалното. Усмихна се, но нещо в стомаха ѝ се преобърна. Ако Катрина подозираше или още по-лошо — ако знаеше нещо, по-добре да разбере още сега, за да успее да го отрече. А после (затвори очи и мислено си обеща) никога повече да не го повтори!

— Ами... не би трябвало да го зная, но... мисля, че родителите на Магда се развеждат! — прошепна момичето и очите му се разшириха или от чувство за вина, че тя е приносителят на тази новина, или от шок, че новината може и да е вярна.

„Слава богу!“ — помисли си на мига Нико. Значи става въпрос за Уенди, а не за нея! Нищо чудно, че дъщеря ѝ е толкова разстроена. Сигурно веднага се е притеснила, че случилото се с Магда би могло да се случи и на нея. Преодоляла първоначалния шок, Нико постепенно дойде на себе си. Но това не може да е вярно! Та Уенди е в момента на снимки! Кога е намерила време да се развежда?

— Е, да. Уенди и Шейн си имат някакви проблеми, но съм убедена, че всичко накрая ще се нареди — изрече на глас.

Катрина поклати глава. Разговорът им не беше необичаен, тъй като двете с дъщеря ѝ често обсъждаха (или по-скоро „анализираха“) действията както на техните приятели, така и на дъщерите им. Но в случая ѝ се стори твърде изненадващо Катрина да знае повече от нея. И ето че се оказа точно така.

— Вярно е, че двамата ходеха на психоаналитик — продължи дъщеря ѝ, — но нещо не се получило. Шейн, разбира се, се опитал да

го държи в тайна от децата, но в подобно тясно пространство като тяхното не може да има никакви тайни!

Нико изглежда дъщеря си с чувство на гордост — Катрина вече си бе изградила изключително зрял подход към човешките взаимоотношения. Но паралелно с гордостта се прокрадна и чувство на страх. Дали е добре за едно дванадесетгодишно дете да бъде толкова компетентно по такива лични проблеми?

— И как, за бога, успя да го научиш? — изуми се Нико.

— От Магда — отговори лаконично дъщеря ѝ, сякаш се разбираше от само себе си.

— И откога двете станяхте такива близки приятелки?

Катрина и Магда учеха в един и същи клас, в едно и също частно училище и поради приятелството между Уенди и Нико бяха принудени да бъдат често заедно. Но от години двете просто се търпяха — само заради майките си, и така и не бяха успели да станат истински приятелки. Дълбоко в себе си Нико подозираше, че това се дължи най-вече на факта, че Магда беше наистина доста странно дете. Настояваше да се облича винаги в черно и не обичаше да контактува особено с другите деца. Беше наследила предизвикателния отказ на майка си да се вписва в общия фон. Нико намираше подобно отношение за твърде тревожно. Възрастен човек би могъл да превърне тази своя черта в предимство — така, както го бе направила самата Уенди, но за едно дете то носеше единствено неприятности.

— Магда обича да драматизира — изтъкна сега Нико. — Нищо чудно и да си измисля. — И веднага след като го каза, Нико реши, че сигурно е точно така — детето си фантазира. Защото не бе възможно Уенди да си има такива огромни неприятности и да не ги сподели с нея!

— Честно да ти кажа, напоследък двете започнахме да се разбираме — отбеляза Катрина и замислено сложи кичур коса върху устните си. — Откакто ходим заедно на езда. Виждаме се през ден, така че вече ми е невъзможно да страня от нея.

— Уенди е най-добрата ми приятелка, така че...

— Както и Виктори Форд! — поправи я Катрина. Открай време се възхищаваше на майка си, че си има цели две най-добри приятелки!

— Да, и Виктори — кимна Нико. — И трите си казваме всичко. — Е, не съвсем всичко. Все още не бе казала на Уенди за Кърби, но

само защото напоследък Уенди не се свърташе много в страната. — Точно затова съм сигурна, че Уенди щеше да ми каже!

— Толкова ли си сигурна, мамо? — обърна се към нея дъщеря ѝ. — Ами ако се притеснява да ти каже? Магда каза, че баща ѝ ходил при адвокат, а в сряда сменил бравата на апартамента им! Така Магда получила нов ключ, но много се притесняваше, че майка ѝ всеки момент ще се прибере вкъщи и няма да може да си влезе!

— Аха! — отбеляза замислено Нико и този път наистина започна да се притеснява. — Но Шейн сигурно е оставил ключ за Уенди при портиера! А пък и ходенето при адвокат не значи нищо! Има хиляди причини, поради които човек може да се среща с адвокат!

— Мамо — рече търпеливо Катрина, — много добре знаеш, че не е така! Когато родителите тръгнат по адвокати, това означава само едно — развод!

— Сигурна съм, че всичко е наред — отсече Нико. — И веднага ще звънна на Уенди!

— Само не ѝ казвай, че аз съм ти казала за развода! Не искам Магда да пострада заради мен! — извика притеснено Катрина.

— Няма, спокойно! Просто ще проверя как е. Вероятно даже още не се е върнала! — И с тези думи Нико набра телефона на Уенди, но той веднага се включи на гласова поща — нещо, което тя прие като доказателство, че Уенди още не се е върнала или че в момента лети.

Колата спря пред изложбения вход на Медисън Скуеър Гардън. Двете с Катрина слязоха и пресякоха малкия площад. Точно пред вратата, отцепена с полицейски кордон, стърчаха двама-трима от известните папараци — кучешкото шоу си бе спечелило славата на супербляскаво светско събитие. Отегчените изражения на лицата им на пръв поглед подсказваха, че и на тях им е писнало, но пък човек никога не знае. Може пък случайно да се окаже, че някой, например Дженифър Лопес, внезапно е развил мания към кучетата.

— Хей, Нико! — подвикна лаконично един от тях и вдигна фотоапарата си.

Нико поклати глава и инстинктивно прегърна дъщеря си, опитвайки се да прикрие лицето ѝ. Катрина само въздъхна, но щом минаха покрай фотографите, се измъкна от прегръдката ѝ.

— Мамо! — изрече тихо тя и метна гневно назад косата си. — Прекаляваш! Вече не съм малко момиченце!

Нико се закова на място и се усмихна неловко на дъщеря си. Почувства неочаквана болка от неодобрението в тона ѝ. Мисълта, че дъщеря ѝ може да я намрази, беше като пробождање от остра кама. Но тя все пак си оставаше нейна майка, а Катрина — нейното малко момиченце.

— Като твоя майка мое задължение е да те пазя! От всичко! И това ще продължи най-малко до петдесетата ти година!

— О, я стига! — нацупи се момичето.

„Боже, скоро ще се целува с момчетата!“ — помисли си стресната майка ѝ. Не искаше дъщеря ѝ да се замесва с момчета още от сега. Това си беше пълна загуба на време. Тийнейджърите са по правило кошмарни. Като че ли двамата със Сеймор трябваше да я изпратят в девическо училище, на някое по-безопасно място, като например Швейцария... Но как, за бога, щеше да издържи да не вижда дъщеря си седмици наред?!

— Хей, мамо! — подвижна Катрина и я погледна загрижено. — Хайде да намерим татко! — Грабна ръката на майка си и я помъкна напред.

— Чакай малко, миличка! На високи токчета съм! — подвижна Нико и веднага си даде сметка, че звучи точно като собствената си майка. Мамка му! Добре де, и какво от това?! Когато сама станеш майка, няма начин поне мъничко да не заприличаш на своята — борбата с този природен закон е чиста загуба на време. Освен това е приятно да...

— Та ти си буквално родена с високи токчета! — засмя се Катрина и се закова в подножието на стълбите, за да я изчака. — Ти си родена да управляваш!

— Благодаря ти, Кити!

— Нашата Туни със сигурност ще спечели, нали, мамо? — възкликна момичето и хвана майка си за ръка. — Татко казва, че тя е най-красивата малка представителка на своята порода в нашата страна! И ако съдиите не оценят този факт...

И продължи в този дух, изпълнена с въодушевление. Нико кимаше и я слушаше и за пореден път си мислеше колко много обича дъщеря си и какъв огромен късмет има с нея.

Шейн беше облечен с бели дънки и червена риза. Но черешовочервено, а не коледно. С малък зелен алигатор върху лявата страна на предницата. Ризата беше пъхната в дънките, които пък бяха прихванати с кафяв кожен колан с нишки в розово, жълто и синьо. Но най-силно впечатление ѝ направи ризата му. Беше сигурна, че до края на живота си няма да я забрави.

— Обратно към аерогарата, ако обичате! — каза Уенди.

Шофьорът кимна. Тя се изуми от спокойствието, с което изрече тези думи. Звучеше като робот. Без никакви емоции. Но в това нямаше нищо изненадващо. Вече се чувстваше окончателно умряла отвътре. Без чувства, без душа. Нищо никога нямаше да може да я докосне. Тя беше просто една машина. Единственото, заради което я ценяха, бе способността ѝ да изкарва много пари и да издържа семейството си. Да плаща за прищевките им. Иначе никой от тях не се нуждаеше от нея.

Колата забави покрай портите и Уенди внезапно осъзна, че веднъж преминала границите на Клуба за поло на Палм Бийч, за нея няма връщане назад. „Спри! — извика отчаяно някакъв глас дълбоко в нея. — Върни се! Върни се!“ Но един друг глас я предупреди: „Не! Вече преживя достатъчно унижения! Трябва да теглиш чертата, иначе окончателно ще изгубиш уважението им! Ако сега се върнеш, с нищо няма да можеш да промениш ситуацията. Само ще я влошиш. Няма връщане назад! Само напред, напред с ужасната истина!“

Белите метални врати се разтвориха със скърцане и колата мина между тях.

Уенди се отпусна назад, като че ли се страхуваше да не я види някой. Кое от всички неща би могла да направи по-различно? Какво точно трябваше да каже? Какво са очаквали от нея да каже? Какъв би трябвало да бъде подходящият отговор на реплика като: „Уенди, просто не те обичам! И не мисля, че някога съм те обичал!“?

Де да можеше поне децата да са до нея, да я утешат... Но сигурно и те не я искаха. А дали това е вярно или тя само

преиграваше? Не подхождаше ли прекалено незряло към ситуацията? Та в крайна сметка те бяха само деца и просто не искаха да си развалят деня! Тя би могла да остане и да ги види, но не желаше да стои до Шейн и до родителите му, които непрекъснато я наблюдаваха, сякаш искаха да ѝ кажат: „Та той никога не те е обичал! Как не го разбра досега?!“

А може би също така си казваха: „Господи, какво ли ще направи сега тази вещица? Лоша жена! Сигурно ще отрови живота на сина ни и на децата му! Дано постъпи разумно!“

И онази черешовочервена риза, и онези бели дънки! И кафявите кожени обувки на „Гучи“! Божичко, Шейн е заприличал на тях!

Станал е любител на коне!

А тя не беше такава. Следователно мястото ѝ изобщо не беше сред тях!

Когато частният самолет на компанията се бе приземил на летището в Палм Бийч, тя веднага бе хванала такси до хотел „Брейкърс“, надявайки се да открие Шейн и децата в апартамента им. Вместо това завари родителите му, облечени в бермуди, изпод които се подаваха тлъсти крака, приличащи на неразтопено тесто. Тъкмо закусваха. И когато бащата на Шейн, Харолд, отвори вратата, изобщо не успя да прикрие шока си.

„На бас, че изобщо не сте ме очаквали!“ — помисли си Уенди, а на глас изрече:

— Здравей, Харолд!

И Харолд, който очевидно веднага прецени, че за него ще бъде далеч по-здравословно да не я предизвиква, се обърна и извика на жена си:

— Мардж, виж кой е дошъл! Уенди!

— Здравей, Уенди! — измърмори свекърва ѝ, без да си направи труда да стане от масата. — Жалко, че изпусна Шейн и децата! Но сигурно и те не са знаели, че ще дойдеш!

„О, сигурна съм!“ — помисли си тя.

— Къде отидоха? — попита на глас.

Мардж и Харолд се спогледаха. После свекърва ѝ вдигна вилицата си, заби я в бърканите си яйца и накрая благоволи да изфъфли:

— Отидоха да търсят пони.

— Едно кафе ще пиеш ли? — обърна се към нея свекърът ѝ, докато заемаше мястото си срещу своята съпруга. — Така, като те гледам, няма да ти се отрази зле.

— Да, благодаря — кимна тя.

— В такъв случай се обади на рум сервиса, за да донесат още една чаша! — изтъкна Харолд. — Тук обслужването е страхотно!

„Ако убия тези двамата, съдебните заседатели дали ще ме разберат?“ — помисли си Уенди.

— Не говори глупости, Харолд! — смърми го Мардж. — Може да използва моята чаша. Ето, Уенди! — И бутна към нея чашката с чинийката.

— Не искам да ти вземам чашата — заяви Уенди.

— И без това Мардж не пие кафе — изтъкна Харолд.

— Е, някога пиех — изпъчи се свекърва ѝ. — Не помниш ли, че когато се оженихме, пиех по шест чаши на ден? Спрях, когато забременях с Шейн. Гинекологът ми каза, че пиенето на кафе е вредно за плода. В онези години моят гинеколог се славеше като много напредничав лекар.

Уенди само кимна. Нарочно ли се държаха така с нея? Нарочно ли я измъчваха, задето е била толкова лоша съпруга на милия им син? Какво точно им е казал той? Вероятно всичко — щом ги е домъкнал чак дотук! Сигурно непрекъснато ги е държал в течение на нещата.

— Къде са те? — попита Уенди, докато си наливаше кафе от бялата кана.

— Кой къде е? — направи се на ударена свекърва ѝ.

„О, я стига! — помисли си Уенди и я изгледа мръснишки. — Не си чак толкова стара! Много добре знаеш кой!“

— Шейн. И децата. — Отпи от кафето и си изгори устните. Мардж сбърчи чело и театрално попита:

— Как му викаха, Харолд? Клуб за... какво беше?

— Клуб за поло — отговори свекърът ѝ, като внимаваше да не я поглежда.

— Да, точно така — съгласи се Мардж. — Било много прочуто място. — Настъпи продължителна, неловка тишина, накрая нарушена отново от нея. — Нали не мислиш да ходиш при тях, а?

— Защо пък да не отида? — отбеляза Уенди и остави чашата си на масата.

— На твое място не бих го направил — отбеляза Харолд. Жена му го изгледа, за да го накара да млъкне, но той не й обърна внимание. — Мисля, че е най-добре първо да се обадиш. Шейн спомена нещо за специални пропуски.

— За купуване на пони? Надали! — отсече Уенди.

После слезе във фоайето на хотела и попита как се стига до въпросния клуб. Оказа се, че клубът дори не е в Палм Бийч, а в Уелингтън, Флорида, тридесет минути път на запад от града.

Върна се в колата си.

Когато стигна до Клуба за поло, установи, че Харолд не я е излъгал — наистина било необходимо да имаш специален пропуск, за да влезеш вътре. Подкупи охраната с последните си налични пари — двеста долара.

Промъкна се през тесния вход в живия плет, теглейки след себе си куфара с подаръците за децата. Все още не бе изгубила надежда. А когато мина от другата страна, се закова отчаяно на място. Пред очите ѝ се ширна огромно поле, приличащо на терен за голф. Вдясно се виждаше дълга конюшня с оградено пасище отпред, но в далечината имаше още няколко конюшни с оградени пасища, както и няколко огромни палатки в бяло и синьо. Как изобщо ще ги открие?

Насочи се към входа на най-близката конюшня. Вътре беше тъмно и хладно, подобно на тунел, и точно като тунел вероятно беше пълно с неприятни изненади. Уенди надникна предпазливо и забеляза огромен кон, завързан до стената. Конят я погледна, сведе глава и тропна с копито. Уенди отскочи уплашено назад.

Изад коня излезе млада жена и се приближи към нея.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита тя.

Уенди пристъпи лекичко напред и изрече с тъничък гласец: — Търся съпруга си. И децата. Дойдоха тук, за да купуват пони.

— От кои конюшни?

— Моля?

— От кои конюшни? — повтори жената. — Тук са стотици. Семейството ви може да е къде ли не!

— О, ясно!

— Не можете ли да им се обадите, че сте тук?

— Да, наистина — кимна Уенди и отстъпи. — Веднага.

— А как се казва треньорът ви? — продължи жената, твърдо решена да ѝ помогне с каквото може.

Треньор ли? Какъв треньор?!

— Не знам — отговори Уенди.

— Проверете в администрацията — предложи ѝ младата жена.
— По тази пътека и точно зад ъгъла!

— Благодаря ви! — кимна Уенди.

Заобиколи обора и едва не се сблъска с количка за голф, в която се возеха две жени с козирки. Спирачките на количката изсвистяха, тя спря и някой извика:

— Уенди? Уенди Хийли?

— Да? — извърна се изненадано тя.

— Ние сме! Нина и Чери! — извика Нина, сочейки жената до нея. — Помниш ли ни? Децата ни са съученици на твоите в училище „Света Мери-Алис“!

— О, боже! Наистина! — възкликна Уенди, сякаш веднага спомнила си за тях.

— Радваме се да те видим! — продължи да писука Нина, а после се приведе и я прегърна като отдавна изгубена приятелка. — Какво правиш тук?

— Дъщеря ми ще си купува пони...

— Кой ѝ е треньор? — попита Чери. На ушите си носеше диамантени обеци с размерите на бадем. — Да не би да е Марк Уитълс? Той е най-добрият! Когато човек си купува пони, не може без Марк!

— Не съм много сигурна дали... Току-що се връщам от снимки. От Румъния... — изрече Уенди, като че ли това би могло да обясни всичко.

— Господи, животът ти сигурно е много интересен! — възкликна Нина. — Двете с Чери непрекъснато си повтаряме, че би трябвало да заменим съпрузите си с бляскава кариера!

— Да, работата там е по-малко — съгласи се Чери и Нина, която имаше силен южняшки акцент, се разсмя сърцато. Уенди веднага реши, че Нина е от онези жени, които човек не може да не хареса още на мига, дори и да не споделя начина ѝ на живот.

— Скъпа! — извика Нина, като се загледа в нея. — Къде ти е количката за голф?

— Количката за голф ли? — изуми се Уенди. — Нямах представа, че ми трябва такава!

— Но всичко е на километри оттук! Да не смяташ да вървиш пеша? — извика шокирано Чери.

— Ами... просто не знам къде да търся моите хора, та... — призна си Уенди. — Просто сега се връщам, а и телефонът ми...

— О, скъпа, не се притеснявай! Ние непрекъснато губим съпрузите и децата си! — възкликна Нина и махна небрежно, с което очевидно извиняваше напълно Уенди.

— Да, така е по-добре — съгласи се с приятелката си Чери.

Тези думи бяха последвани от още звънлив смях.

— Защо не вземем първо да пробваме конюшните на Марк, а? — обърна се Нина към Чери. — Скачай при нас! — подкани тя Уенди. — Ще те откараме!

Уенди вдигна куфара си върху металната кошница отзад и Чери отбеляза:

— Боже! Да не би да мъкнеш това чак от Румъния?!

— Ами... всъщност, да! — кимна Уенди, като се качи отзад.

— Ти си наистина всеотдайна майка! — кимна Чери. — Когато се връщам от Европа, съпругът ми и децата си знаят, че през следващите три дена не трябва да ме търсят за нищо. Самолетна умора.

— Скъпа, та ти се сдобиваш със самолетна умора и от едно просто изкачване до Аспен! — отбеляза Нина.

Чери сви рамене като младо момиче и изрече:

— Такава съм си аз. Деликатна!

Уенди се усмихна. Де да можеше да сподели веселото им настроение! Нина и Чери бяха много приятни жени, но напълно различни от нея. Широките им ноздри (вероятно плод на първите опити на пластичните хирурзи от осемдесетте) и високите им, елегантни фигури ѝ напомниха за расови коне. Изглеждаха като жени без никакви грижи. И защо да имат грижи?! Съпрузите им несъмнено бяха богати, а дори и в някой момент да решат да се разведат с тях, пак ще ги оставят с достатъчно пари, та да не им се налага никога да работят. „Какво ли е да те издържа някой друг?“ — помисли си тя и наклони тъжно глава. Сигурно е много приятно. Нищо чудно, че двете бяха толкова любезни. Надали някога им се с налагало да се сблъскват

с неприятности. Представяйки си вече неизбежната грозна сцена с Шейн. Уенди се хвана здраво за перилата на количката.

— Между другото — обади се Нина, — твоят малък Тайлър е прекрасно момченце!

— О, благодаря! — отговори Уенди. И като си представи, че срещата ѝ с децата предстои, усети, че ѝ прилошава.

— А съпругът ти Шейн се държи много добре с него — добави Чери. — Двете с Нина винаги сме казвали какъв късмет имаш със съпруг, който няма нищо против да върши женската работа. Винаги ги взема след училище, не е пропуснал нито ден. Повечето мъже твърдят, че нямат нищо против да вършат тази: работа, но когато ги оставиш, се чувстват напълно безпомощни.

— Моят така и не схвана как се отваря количка-столче — отбеляза през смях Нина.

— Според нас ти си тренирала своя много добре! — добави Чери — Питаме се каква ли е тайната ти?

Боже, само да знаеха истината.

— Ами аз... сигурно просто имах късмет — уклончиво отговори Уенди.

Само да знаеха истината! Сигурно щяха да се смеят.

— Ето че стигнахме! — възкликна весело Нина, като посочи към бяло боядисана сграда със зелен покрив.

Отпред имате оградено пасище. В средата се виждаше сивкаво-бяло пони, яздено от млада жена с черна каска. В единия край стояха Шейн и Магда и разговаряха с млад мъж с изсеченото лице на филмова звезда. В другия край бяха Тайлър и Клоуи, стиснали ръцете на бавачката Гуинет.

— Ето го и Шейн! — посочи Чери. — А това там е Марк, нали? Браво на вас! Значи в крайна сметка наистина сте избрали Марк! Е, в такъв случай няма защо да се притесняваш! В добри ръце сте! — добави и се обърна усмихнато към Уенди.

Уенди ѝ върна усмивката и усети, че ѝ се завива свят.

— Шейн, миличък! — извика Нина. — Водим ти подарък! Съпругата ти!

Уенди слезе от количката. Със звънливо помахване на обкичените си в гривни ръце, двете ѝ спътнички заминаха.

Уенди се закова на място, стиснала в едната си ръка куфарчето, а с другата — придържаща големия куфар на колелца, и си мислеше, че сигурно прилича на бежанец от някоя източна държава.

Всички от семейството ѝ се втрениха в нея. И никой като че ли не знаеше какво да направи.

„Трябва да се държа нормално!“ — каза си. Пусна куфара, помаха и извика с престорена веселост:

— Ехооо!

— Мамо! — изпищя драматично Магда, като че ли някой я убиваше. Беше облечена в тесни кафяви панталони, прибрани при глезените, а на краката си носеше ботуши с връзки. — Ти дойде!

И се втурна към Уенди с разперени ръце. „Започнала е леко да напълнява! — помисли си разтревожено майка ѝ. Под бялата ѝ блуза се виждаха наченките на коремче и две не особено добре оформени издутинки при гърдите. — Трябва да ѝ купя сутиен! Още утре! Но няма да казвам нищо за килограмите ѝ!“ И тя също разтвори ръце и прегърна дъщеря си, допирайки лице до косата ѝ, която миришеше на пот. А после си каза колко е странно това, че майките са в състояние да познаят децата си само по миризмата им.

— Толкова се радвам да те видя! — извика Магда.

А после и Тайлър, като че ли вече преценил, че за него няма никаква опасност, се втурна след голямата си сестра и започна да кръжи около майка си като самолет. Малката Клоуи пък заудря по количката си с юмручета, настоявайки също да бъде пусната.

— Ето я и нея! — изчурулика бавачката Гуинет и вдигна детето. — Ето я мама! — След което погледна, към Уенди и ѝ се усмихна притеснено.

Уенди хвърли поглед към Шейн, за да се убеди, че той си дава ясна сметка за значението на тази сцена. Той просто ѝ се усмихна примирено, а тя се приведе доволно към дърпация я за дрехите ѝ Тайлър.

— Мамо, падна ми зъбче! — изрече гордо той и пхна пръстчето си в дупката.

— Дай да видя! — кимна майка му. — Боля ли те? Феята на зъбчетата идва ли при теб?

Тайлър се разтресе целият и отговори:

— Не ме боля, но имаше много кръв! А пък феята на зъбчетата ми даде десет долара! Та татко после каза, че си струвало да изтърпя!

— Охо, десет долара! Та това са много пари за едно малко зъбче! Какво ще правиш с тях?

— Ох, бе, мамо! Как ще са много! Та те не стигат дори за един компактдиск!

„Господи, на това ли ги учи Шейн?!“ — смръщи се майка им, изправи се, хвана децата си за ръце и тръгна напред.

Шейн не направи никакъв опит да я целуне за добре дошла. Вместо това посочи към мъжа до себе си, който отблизо се оказа не чак толкова красив, колкото й се бе сторил отдалече. Изглеждаше като излят от калъп, сякаш кожата му беше направена от пластмаса. Носеше тъмни авиаторски очила и пушеше цигара („Парламент“, моля ви се!), а върху главата му стърчеше груб изрусен кичур, като че ли залепен с лак за коса. Беше обут в много тесни бели бричове и черни ботуши, които стигаха чак до коленете му. Ризата му беше бяла на червени ивици — същият черешовочервен цвят като ризата на Шейн.

— Това е съпругата ми, Уенди Хийли. Марк Уитълс, нашият треньор — представи ги Шейн.

„Поне ме призна официално за своя съпруга!“ — помисли си Уенди, докато се ръкуваше с треньора. И за части от секундата си позволи да допусне в себе си безумната надежда, че може би е допуснала някаква грешка и че всичко в крайна сметка ще се нареди.

— Не сме очаквали Уенди при нас — продължи Шейн и я погледна многозначително. — Но предполагам, че се е притеснила за децата.

— Бях в командировка и не съм ги виждала много отдавна...

— Къде? — прекъсна я Марк, като бръсна парченце тютюн от белите си бричове. Уенди веднага си каза, че треньорът се държи контешки като брокер на недвижими имоти.

— Румъния — отговори тя.

— Румъния ли?! — тръсна отвратено глава треньорът. — Че какво има там? Нито ски курорти, нито никакви магазини, предполагам!

— Работа — отговори лаконично Уенди, давайки си сметка, че всеки момент ще изгуби търпение с този нагъл човек.

— Уенди е във филмовия бизнес — поясни Шейн.

— Тя е президент на „Парадор Пикчърс“ — изчурулика гордо Тайлър.

„Браво на теб, момчето ми!“ — помисли си Уенди и стисна лекичко ръката му.

— Това е... много хубаво — изглежда я вече по-внимателно Марк, сякаш изчисляваше стойността ѝ. — Тук имаме много хора от филмовия бизнес, така че би трябвало да се чувствате като у дома си!

Уенди го изглежда и се изкиска, като искаше да му подсказе, че това е абсолютно невъзможно.

— Ето, виждаш! — обади се триумфално Шейн. — Децата са си много добре!

— Да — кимна сковано тя, — виждам.

Двамата си размениха погледи, изпълнени с омраза.

— Хайде сега да видим понито, а, какво ще кажете? — обади се Марк, хвърли цигарата си в тревата и я загаси с подметката на ботушите си.

Магда сграбчи майка си за ръката и започна да я дърпа към понито.

— Това не е ли най-красивото пони, което някога си виждала, а?! — извика тя със светнали очи.

— Да, скъпа, много е... много е красив! — съгласи се неловко Уенди.

Никога не се бе приближавала до кон. И въпреки че точно този не беше особено голям („тридесет и две лакти“, както всички се изредиха да ѝ повтарят — факт, чиято значимост определено ѝ убягваше), страхът ѝ от това огромно, според нея, животно, бе прекалено голям, за да ѝ позволи да го доближи. Дори и когато го завързаха и му сложиха въжета — сигурно за да предотвратят бягството му, — тя не можа да се успокои.

— Ела, мамо! — подкани я Тайлър, разтърсвайки ръката ѝ.

— Тайлър, стой... стой тук! — заповяда му тя, но детето се откъсна от нея и се приближи право до понито, което сведе глава и подуши главичката му.

На Уенди ѝ прималя, обаче Тайлър се разкрещя щастливо:

— Той ще бъде и мое пони, нали така?

— Мамо, днес е по-хубаво и от Коледа! — намеси се Магда и прегърна понито през врата. — Обичам те! Обичам те, Принс! —

Очевидно това беше името на понито или пък тя самата вече го беше кръстила. — Може ли да прекарам нощта при него?

— Не, скъпа, не...

— Ама Санди Першенки... — (коя пък е тази?!) — веднъж пренощува при коня си! Когато имаше колики! Беше три дена преди квалификациите на Олимпиадата и тя прекара нощта при него, в обора му! И конят нито легна върху нея, нито нищо! Така че няма нищо страшно! Освен това, ако случайно паднеш, конят никога няма да те стъпче! Не мога да разбера защо повечето хора си мислят, че конете правят така, но това не е вярно! Конете знаят! Конете знаят всичко!

— Мамо — намеси се Тайлър, — ти познаваш ли Санди?

— Не, скъпи, не я познавам — отговори Уенди, протегна ръце и го вдигна. Беше натежал. И облечен точно като баща си — с бели дънки и червено поло.

— Мамо, харесва ли ти Принс? — попита синът ѝ.

— Да, харесва ми. Изглежда ми като много красив малък кон!

— Ама той не е малък кон! Той е пони! Има голяма разлика! И аз наистина смятам, че трябва да прекарам първата ни нощ с него тук! — не се предаваше Магда. — Да не би нещо да го подплаши?

— Нищо няма да го подплаши! Нали живее тук! — изрече Уенди с престорено безгрижие. — А сега е време всички да се върнем там, където живеем!

— Обратно в Ню Йорк?! — извика ужасено Магда.

— Защо, мила? Не искате ли да се приберете вкъщи? — изуми се Уенди.

— Не! — изкрещя Тайлър.

— Но мама си има самолет! Частен самолет, който ни чака, за да ни откара у дома!

— Можем ли да вземем и Принс с нас?

— Не, скъпа...

— В такъв случай аз оставам! — отсече Магда.

— Ами баба и дядо? — обади се Тайлър.

— Те ще се приберат по-късно. С Шейн.

— Но баба ми обеща, че в самолета ще седя до нея!

— Можеш да седиш до нея някой друг път.

— Мамо, разваляш всичко! — извика Магда и лицето ѝ се изопна от гняв.

— Нали купуваме понито, Магда? Това е достатъчно!

— Някакви неприятности ли, госпожо Хийли? — обади се Марк, приближавайки се зад тях.

— Не, няма нищо. Просто не желаят да се приберат у дома.

— Че кой би поискал на тяхно място?! Тук е истинска приказка! Клубът за поло на Палм Бийч! Тайно късче от рая!

„О, нищо подобно! Истински ад!“ — прииска й се да му каже тя.

— Хайде тогава да отидем и да купим това пони, госпожо Хийли! — отсече треньорът. После се приведе към децата и попита: — Какво ще кажете да видите бебетата, а!?

— Бебета ли? — изписка развълнувано Магда.

— Малките патенца и малките котенца. А може би и няколко кученца! — Изправи се и се обърна към Уенди. — Децата обожават подобни мигове! Ще помоля Джули, конярката, да ги заведе, а после да ги върне тук. Магда със сигурност ще иска пак да види Принс. Първото й пони! Това е крайъгълен момент в живота на всяко момиче! Миг, който никога няма да забрави!

Да, тук вече беше напълно прав. Всичко бе наистина незабравимо. И тя се загледа притеснено след децата си, които се втурнаха с викове покрай нея и излязоха навън.

— Уенди, хайде! — извика нетърпеливо Шейн от количката за голф.

Уенди въздъхна и завлече себе си и куфарите към поредната количка, поглеждайки с копнеж към децата си. Приседна отзад и сложи дипломатическото си куфарче в скута си. Тук беше близо тридесет градуса, а тя бе облечена цялата в черно. Чувстваше се като древна италианска старица.

Марк седна на шофьорското място и запали нова цигара.

— Магда ще се справи чудесно с Принс, госпожо Хийли! — отбеляза той точно в момента, в който вземаше един завой, но толкова рязко, че едва не изхвърли Уенди от количката. — Никак не бих се изненадал, ако го пусне за първото си шоу! Непрекъснато повтарям на Шейн какъв късмет имате — подобна порода понита се намират изключително рядко!

— Колко струва понито? — попита Уенди, вторачена злобно в тила на мъжа си.

— Петдесет хиляди долара — отговори с равен тон той, без да се обръща.

Уенди ахна и се хвана за перилата на количката, за да не падне. Шейн побърза да се обърне.

— Въобще не е скъпо, Уенди! — просъска и я изгледа предупредително.

— Да, цената е напълно разумна — намеси се Марк и хвърли безгрижно фаси си в чашка е вода, сякаш хората купуваха понита за по 50 000 всеки ден. — Например Ред Батънс го взеха за двеста хиляди долара! Е, това вече не е разумно! — Обърна се, ухили й се и добави: — А най-важното нещо е, че Магда буквално се влюби в това пони! Между тях се появи искра! Веднага се вижда, че любовта им е взаимна. Имате ли сърце да откажете на дъщеря си първата й любов?!

Уенди поклати безнадеждно глава. Петдесет хиляди долара! Истинска лудост! Какво, по дяволите, би трябвало да направи в подобна ситуация? Ако се възпротиви, Магда ще бъде съкрушена, а злодеят ще бъде тя, майка й. И всичко това отново бе дело на Шейн — бе я насадил на пачи яйца, за пореден път! Нарочно беше организиран нещата така, че тя да се провали за сетен път с децата си! Идваше й да отпусне глава в скута си и да се разреве като момиченце.

Усети, че изтощението започна да си казва думата, и се обади:

— Ако нямате нищо против, бих искала да поговоря със съпруга си. Насаме. Преди приключването на сделката.

— Разбира се! — усмихна се благосклонно треньорът. — Нали все пак става въпрос за бъдещето на дъщеря ви като ездач! Трябва да го обсъдите! Но ви гарантирам, че никъде няма да намерите по-добро пони на такава цена!

Шейн я изгледа през рамо и се смръщи.

— Какво има. Уенди? Някакъв проблем ли?

— Аха. Нещо такова — отговори изтощено тя. Съпругът ми току-що ми връчи призовка за развод, не ме допусна в общото ни жилище и отвлече децата ми! А сега иска от мен да похарча 50 000 долара за някакво си пони!

Марк сви рамене, запали поредната цигара и слезе от количката. Пред тях се простираше плевня в стил „Тюдор“ — с кръстосани греди, вероятно предназначени да наподобяват кралските конюшни високо в планините.

— Аз ще си бъда в офиса. Първата врата в дясно — добави той.
— Когато сте готови, заповядайте!

— Само след минутка! — подвижна след него Шейн. После се обърна смръщено към Уенди и извиси глас: — Е?!

Уенди го изглежда невярващо. Не знаеше откъде да започне.

— И след всичко това... след всичко, което ми стори... единственото, което можеш да ми кажеш, е само едно „Е“, така ли?!

— Не можем ли просто да купим понито, а? Защо е необходимо да превръщаш всичко в световен въпрос?!

Тя се вторачи неразбиращо в него. Възможно ли е да е забравил, че ѝ е сервираше призовка за развод и че я е заключил? Или тя просто е започнала да откача?

— Какво искаш да ти кажа? — запита нетърпеливо Шейн.

Тя замълча. Какво искаше наистина? Искане всичко да бъде така, както е било. Искане всичко да бъде така, както беше преди да тръгне за Румъния. Не беше особено добре, но и не беше така, както е сега! Това ѝ се искаше да каже. Но вместо това изрече:

— Искане да ми обясниш!

Той се втрени предизвикателно в нея, като малко дете, а после се обърна и тръгна към плевнята. Уенди побягна след него и го настигна точно в мига, в който прекрачи прага.

— Не желая да обсъждам този въпрос точно сега! — просъска той. — Не и пред всичките тези хора! — И посочи към вратата на офиса.

— И защо? Какво ти пука за тях?

— Въпросът не е в това какво мисля аз, Уенди, а какво си мислят те за нашата дъщеря! Защо трябва да я поставяш в неудобно положение? Най-сетне събра смелост да пробва нещо ново, нещо активно, а ти реши да провалиш всичко!

— Не е вярно! Аз...

— Не знаеш ли колко обичат да клюкарстват хората тук? — извърна се рязко към нея Шейн и я изглежда обвинително. — Всички знаят какво правят останалите. Нали видя Чери и Нина? Те ще говорят с Марк и до утре всички в училището ще знаят! Не мислиш ли, че Магда преживя достатъчно? Защо всички други деца трябва да знаят, че майка ѝ е луда?!

— Но, Шейн, аз не съм направила нищо лошо! — изглежда го ужасено тя.

— Да бе, как ли не! Само дето се появи най-неочаквано тук! И как, според теб, мога да обясня това?!

— Какво има да се обяснява? Аз съм тяхна майка!

— О, така ли?

— Дребно лайно такова! — не се сдържа Уенди. После си пое дълбоко дъх, опита се да се овладее и продължи: — И как възнамеряваш да платиш за това пони без мен, Шейн?

— С кредитна карта.

— Да, но парите са мои! — заяви и веднага се намрази, че ѝ се наложи да му напомня.

— Хубаво — махна небрежно с ръка Шейн. — Можеш да разбиеш сърцето на дъщеря си! Това определено ще те издигне много в очите на децата ти!

— Не съм казала, че няма да...

— Прави каквото искаш! Аз дадох всичко от себе си! И повече не мога! — С тези думи той разпери театрално ръце, обърна се и се насочи към мрачните кътчета на плевнята. Чувахе се единствено екотът от обувките му.

Уенди се поколеба, но после хукна след него. Тази плевня поне изглеждаше празна. Наоколо не се виждаха никакви ужасяващи зверове, които могат да те сгазят.

— Шейн! — просъска тя. — Веднага ела тук!

Той се обърна.

Трябваше да го накара да ѝ признае истината! Този път не можеше да му позволи да се измъкне!

— Няма да платя за това пони, докато не съм наясно какво точно става тук!

Шейн изви отвратено устни.

— Хубаво! — извика надменно.

После влезе в едно празно отделение в обора. Уенди се поколеба. Подът беше покрит с яркожълта слама. Защо да не се отдадат на секс, а после всичко ще бъде както винаги е било? Правили са го хиляди пъти преди! Той стоеше в средата на заграждението, кръстосал ръце пред гърди. Тя направи крачка към него и усети драскането на сламките по краката си. Шейн се държи като малко глупаче! Всичко това е

смехотворно! Ако престане с номерата си, тя ще му прости! Толкова пъти вече му е прощавала! След дванадесетгодишен брак нямаше нищо по-лесно от това — беше като да кажеш „извинявай“. Извинение и прошка — бяха много по-лесни, отколкото хората си мислеха.

И така, след като успя да се докара в далеч по-приветливо настроение, тя реши да рискува. С типичния си, незаплашителен бешешки тон, който използваше с него, изрече игриво:

— Хайде да правим секс!

Ала вместо да го успокоят, тези благи думи пуснаха на свобода звяра в него. Шейн се спусна към нея, като че ли се канеше да я удари, но в последния миг се извъртя и се втурна към стената, удряйки глава в дъските. После изкрещя:

— Ти все още не разбираш нищо, нали?!

А после, като че ли ужасен от необичайната демонстрация на липса на мъжественост, той покри лицето си с ръце. Тялото му се разтресе така, сякаш ридаеше, но звук не се чу. Тя пристъпи към него и го докосна по рамото.

— Шейн? Плачеш ли?

— Не — достигна изпод ръцете му приглушен звук. Тя хвана ръцете му и се опита да ги смъкне.

Успя. Изражението му обаче я ужаси. Очите му представляваха зачервени цепки — пълни с омраза, към нея, а може би и към него самия.

— Не става — прорежи той.

— Кое? — попита тя.

— Ние двамата. — Пое си дълбоко дъх и издиша. — Аз не те обичам, Уенди! Никога не съм те обичал!

Бррр! Тя отстъпи крачка назад. Бррр! Този шум от нея ли излизаше или беше просто в главата ѝ? Целият ѝ живот започна да се разпада на парчета. Пред очите ѝ. Стоеше на ръба на тъмна пропаст. Бррр! Как е възможно всичко това?

Той не е казвал нищо подобно, нали?

— Ти така и не ми предостави възможност сам да реша — заяви той. — Беше винаги до мен, задължително до мен — от самото начало. Не успях да се отърва от теб. Знаех, че няма да приемеш „не“ за отговор. Отначало си казвах, че сигурно си луда. Спал съм и с други жени и ти го знаеше, но никога не ми каза нищо по този въпрос. А

после започнах да си мисля, че може би наистина си влюбена в мен. Можех да си правя всичко, което поискам, а ти винаги беше на линия, за да се грижиш за мен! Не казвам, че не съм те харесвал. Имахме някои прекрасни моменти заедно. Но никога не съм те обичал! Или поне не по начина, по който обичах някои от другите жени...

— Другите жени ли?

— Не и след като се оженихме — вдигна веднага ръце той. — Не съм те мамил нито веднъж! Говоря за времето, преди да се оженим!

— Тогава защо се ожени за мен? — попита тя.

— Толкова ли държиш да го чуеш? Да не мислиш, че ми е много приятно да ти казвам всичките тези неща? Защо просто не си тръгнеш? Защо толкова обичаш да се самоизмъчваш с мен? Да не си мислиш, че това ме кара да те уважавам повече?

— Но ти ми дължиш поне едно шибано обяснение! — изпищя тя.

Той само цапардоса стената с дланта си.

— Не мога да го повярвам, Шейн! Как е възможно да бъдеш толкова слаб?!

— Да не мислиш, че ми харесва да съм слаб? Ти ме направи такъв! — изкрещя в отговор той. — Никога не съм те обичал! Съжалявам, че трябва да го чуеш, но това е самата истина! И все пак не престанах да се надявам, че някой ден ще се влюбя в теб! Всички твърдяха, че аз съм лудият, а ти — великата. И винаги си толкова самоуверена. Но в деня на сватбата ни, когато тръгнахме към олтара, аз вече си знаех, че това е най-голямата грешка в живота ми! Питала ли си се някога защо не можах да погледна към теб? Защото аз бях просто една от големите ти цели! Аз бях поредното ти стъпало! И вероятно щях да си тръгна, но ти взе, че веднага забременя! Никога не ми беше предоставена възможността да имам мнение по този въпрос! Ти просто престана да гълташ хапчетата против забременяване! Каза ми, че не било вярно, че станало случайно, но...

— Точно така беше!

— Лъжеш ме, Уенди!

— Ако чак толкова много си ме мразил, защо тогава не си тръгна по-рано?

— Защото се влюбих в нашата дъщеря! Не го ли разбираш? Не съм чак такова голямо лайно, за каквото ме мислиш! Постарах се да постъпя правилно. Реших, че най-малкото от всичко бих могъл да се

постарая да бъда добър баща! А после ти пак забременя! И пак! И при всяка твоя следваща бременност аз си казвах: „Тя те стяга все по-силно в капана си, човече! Вече не можеш да си тръгнеш!“

— Тръгни си, Шейн! Прав ти път! — изкрещя тя, втурна се към него и го цапардоса по бицепса. Но веднага свали ръката си, пронизана от болка.

Шейн просто ѝ обърна гръб, хилейки се злобно.

— Това ли смяташ да направиш? Тъй като не можеш да си прокараш своето, смяташ да ме набиеш, така ли?

— Просто върви! Никога повече не искам да те виждам!

— Аха, това би било изключително удобно за теб! — кимна Шейн и започна да си разтрива ръката там, където го беше ударила. — Точно заради това няма да го направя, Уенди! Защото те са моите деца! И изобщо не възнамерявам да се отказвам от тях!

Устните ѝ се свиха в жестока усмивка. Скръсти ръце пред гърди. Вече беше сигурна, че от този момент нататък силата е на нейна страна.

— Никога няма да получиш децата! Ще направя всичко възможно да не ги виждаш никога повече! Ще си взема децата и няма да те допусна до тях!

— Да бе! — кимна той. — Точно така си мислех, че ще кажеш. Защото ти си голяма работа! Ти си умна, преуспяваща, много богата! Но дълбоко в себе си ти си оставаш едно свръхчувствително дете! Така и няма да разбереш, че друг човек, например аз, би могъл да има чувства, различни от твоите желания. Уенди, разбери, не можеш да накараш никого да те обича насила! Защо отказваш да прозреш тази истина? Затова единственото, което ти хрумва, е да ме накажеш. Да се развъртиш. Като някой от онези важни холивудски кретени, от които непрекъснато се оплакваш. И непрекъснато твърдиш, че жените постъпват по различен начин. Защо, за разнообразие, не вземеш да правиш онова, което проповядваш, а? В продължение на всичките тези години аз бях добър баща. И се постарях да бъда и добър съпруг. Стоях си вкъщи, грижех се за всичко. Но всичко се оказа една огромна лъжа. Знаеш ли колко ми е трудно да си призная истината? Не желая да прекарвам останалата част от живота си, вързан за жена, която не обичам. Толкова ли е стряскащо това? Прекарвах следобедите си в разговори с жени, тоест, с различни майки, майките на съучениците на

нашите деца. И знаеш ли до какъв извод стигнах? Ако нещата бяха обратното, ако съпругата не обичаше съпруга си, всички нейни приятелки щяха да ѝ повтарят: „Имаш право да потърсиш истинската си любов!“ Защо само жените да имат това право, а ние, мъжете, не?!

Уенди не успя да отвърне нищо.

— Ще ти кажа още едно нещо, Уенди. Аз се отказах от кариерата си, за да се грижа за децата. Ти смяташ, че това се дължи на липсата ми на талант или може би на моя пословичен мързел. Е, вярно, че не бях толкова талантлив, колкото теб. Просто не притежавам необходимите качества, така е. Но пък си имам други. А ти никога не си ги уважавала. Защо става така, че когато жената се откаже от кариерата си, за да се грижи за децата, хората я смятат за герой, а когато мъжът го направи, всички жени започват да се питат какво не му е наред?! Или е слаб, или е неудачник! Точно това си мислиш и ти, нали, Уенди? Че аз съм неудачник!

Господи, той е прав! Имаше моменти, даже множество такива, когато го бе поглеждала с отвращение, а после, изпитвайки дълбока вина за тези свои мисли, се бе опитвала да ги прикрие, като прави секс с него или му подари нещо. Как се стигна дотук, за бога?! Защо всичко се обърна с краката нагоре? Отговор липсваше. Освен... освен може би да продължат напред и да се постараят да постъпят правилно, като зрели хора. И в пристъп на прозрение тя си даде сметка, че се налага да сложи настрана личната си болка и наранената си гордост. Притежаваше много повече власт от него — винаги е било така и винаги ще бъде, затова просто трябва да му прости. Той не може да ѝ причини болка, никога не би могъл. Тя трябва да постъпи благосклонно... Трябва...

— Шейн — прошепна Уенди. После стисна очи и от гърдите ѝ се изтръгна дълбок, тъжен вопъл заради всички недоразумения, които им се бе наложило да преживеят заедно. — Никога не съм те смятала за неудачник! Аз те обичах, Шейн! Бях влюбена в теб! Още от самото начало...

— Не е вярно, Уенди! — поклати глава той. — Мислеше си, че си влюбена. Но не беше. Как е възможно разумен и напълно здрав човек да бъде влюбен в човек, който не дава и пет пари за него?!

Тя го погледна. Стори ѝ се прекалено нищожен. И толкова жалък. В тези негови бели дънки и черешовочервена риза. Никога не би могъл

да бъде повече от това, което беше сега. И все пак си имаше свой собствен път. Някой ден може би ще съжалява за делата си, може би ще си даде сметка, че е допуснал грешка. Може би ще си получи наказанието — но тогава ще го накаже съдбата, а не тя лично.

И неочаквано за самата себе си Уенди се почувства свободна. Благословена свобода!

А после си каза: „Трябва веднага да се махна оттук!“ Плати понито и отиде да си вземе довиждане с децата.

— Сега, когато вече си имам Принс, надали ще ми трябва някой друг! — извика възторжено Магда.

Уенди просто кимна. Отлично я разбираше. На Магда ѝ предстояха изпитания, които трябваше да преодолее и в които понито щеше да ѝ бъде далеч по-добър приятел, отколкото майка ѝ.

„Да, измести ме едно пони! — помисли си тъжно Уенди. — Е, няма нищо!“

— Трябва да се връщам! — заяви на глас. — Тази сутрин ни съобщиха, че сме номинирани за шест „Оскара“, така че се налага да пусна прескомюнике. — Куха и безсмислена лъжа, но все пак трябваше да съхрани достойнството си най-малкото пред своето семейство.

— Но това е фантастично! — изписка Гуинет и очите ѝ светнаха. — Сигурно е много трудно да стигнеш до толкова много номинации за „Оскар“!

— Е, не е чак толкова голяма работа — сви с престорено безразличие рамене Уенди. После си пое дълбоко дъх и завърши: — С това си изкарвам хляба!

И сега, докато седеше на задната седалка на колата и пътуваше към летището за обратния полет към Ню Йорк, тя отново си каза: „С това си изкарвам хляба!“ Телефонът ѝ иззвъня и тя автоматично го включи.

— Ало? — изрече вяло.

— Уенди! — избоботи ентусиазирано Виктор Матрик.

Тя автоматично мина на автопилот.

— О, здравей, Виктор! Как си?

— А ти как си? — попита той. — Сигурно си на седмото небе. Защото лично аз съм! Добра работа с тези номинации, а?! Сега единственото, което ни остава, са една-две статуетки!

— Шансовете за това са много големи, Виктор! Смятам да уредя специална проекция за членовете на академичния комитет!

— Обади ми се, ако мога да помогна с нещо! А, да, между другото, онова в днешния „Поуст“ също много ми хареса!

Какво има в днешния „Поуст“? Е, няма значение. Щом Виктор е доволен, какво й пука на нея?!

— Предполагам, че ще си вземеш свободен ден, за да празнуваш. Някакви планове?

— Нищо особено. В момента съм в Палм Бийч, със семейството си. Току-що купих на дъщеря си пони.

— Браво на теб! — възкликна доволно Виктор. — За едно момиче няма нищо по-хубаво от едно добро пони! Учи децата на отговорност! Но надали имаш нужда аз да ти казвам това, нали? Е, отново приеми моите поздравления! Освен това предай поздравите ми на семейството! Нищо не може да се сравни с времето, прекарано със семейството! На всички ни се иска да е повече! Всичко хубаво!

— Благодаря, Виктор! — отвърна Уенди.

Самолетът вече я чакаше със спуснатата стълбичка. Колата мина през оградата и стъпи върху пистата, а стюардът се появи, за да поеме багажа ѝ.

— Бързо свършихте! — позволи си да отбележи единствено той.

— Така е. Трябваше да се погрижа за едно-две неща. Мина много по-гладко, отколкото си го представях. — Качи се на самолета, седна в едно от огромните кресла, тапицирано с телешка кожа, и си закопча колана.

— Какво ще кажете за лека закуска? — обърна се към нея стюардът. — Например хайвер и шампанско, а? — добави с намигване. — „Дом Периньон“. Виктор Матрик го поръча специално за вас!

„Защо пък не?“ — каза си тя. Значи в крайна сметка Виктор знае, че тя е взела самолета на компанията. Е, нищо чудно. Големият шеф винаги знаеше всичко.

На масичката пред нея имаше цяла купчина вестници и списания. Тя измъкна „Ню Йорк поуст“. „50-те най-влиятелни жени на Ню Йорк!“. Заглавието я удари в очите.

Отвори вестника. Зърна собствената си снимка, направена по време на една официална филмова премиера. Тогаваше си сложила грим и бе заменила очилата си с контактни лещи, а косата ѝ бе

вдигната в изящен кок. Май не изглеждаше чак толкова зле. Но на кого му пукаше?!

Отдолу прочете: „Уенди Хийли, 44, президент на «Парадор Пикчърс». Когато Комсток Дибъл беше изритан от този пост, за него имаше само една подходяща жена — очилатата умница и красавица Уенди Хийли. Тя пое работата на «Парадор» и започна да печели за компанията по двеста милиона долара годишно!“

— Господи! — прошепна Уенди.

После сгъна вестника и го остави на седалката до себе си. Пилотът включи двигателите на самолета и потегли по пистата.

Вероятно трябваше да изпита задоволство от мястото си в класацията, но най-странното бе, че не чувстваше нищо.

Самолетът ускори по пистата и пейзажът отвън постепенно се сля пред очите ѝ.

Днес Уенди беше окончателно оперирана от чувствителност.

Перфектен ден за завладяване на света! Това си каза Нико О'Нийли, докато съзерцаваше гледката през прозореца на огромната си къща.

Беше седем и половина, четвъртък сутрин, и тя си позволи да изгуби няколко секунди над рохко свареното си яйце, за да запомни всеки детайл от този знаменателен ден — денят, в който щеше да се срещне с Виктор Матрик, за да му предостави необходимите сведения за Майк Харнес. Сведенията, които окончателно ще довършат Майк. Веднъж и завинаги.

Постави яйцето в чашката му и с един замах срязва капачето — точно както щеше да направи и с главата на Майк. Всичко щеше да бъде много чисто. Или поне така се надяваше. Майк надали щеше да усети нещо, а дори и да усетеше, щеше да е само за една-ве секунди. Едно... две! Поръси със сол върха на оголеното яйце. После си взе едно парче препечена филийка, изрязано с широчина точно сантиметър и половина, и го натопа в жълтъка. Задъвка замислено и с огромна наслада. Както обикновено и яйцето (варено точно четири минути и половина), и препечените пръчици бяха перфектни, тъй като бяха приготвени от собствената ѝ ръка. Нико закусваше едно и също всеки божи ден — рохко сварено яйце, половин препечена филийка, нарязана на пръчици, и чаша английски чай със захар и лимон. И тъй като всички тези компонента трябваше да бъдат приготвени с неумолима прецизност (например водата за чая трябваше да стои на котлона точно тридесет секунди след завирането), тя държеше да си приготвя закуската собственоръчно. В живота имаше някои неща, които, за да се свършат добре, трябваше да си ги свършиш сам.

Отново извърна глава към френските прозорци и се загледа към малката градина зад къщата. Пролетта беше в разгара си. Черешовите дървета (някакъв специален, селектиран сорт, растящ единствено в столицата Вашингтон, които Сеймор бе купил от съпругата на известен сенатор) вече бяха обилно покрити с огромни пъпки. Само

след няколко дена пъпките щяха да се превърнат в цветове. А след две седмици ще отворят и къщата в Ист Хамптън и ще бъде страхотно! Използваха къщата през май, юни и юли, а през август я оставяха на тълпите, но най-красивият месец там беше май, когато морският въздух беше топъл и приспивен, а тревата — яркозелена, като изящни късчета стъкло. Всяка година Нико си повтаряше, че трябва да се заеме с градината, но така и не стигаше до нея. Каза си, че може би тази пролет най-сетне ще успее да засади едно-ве цветя.

— Видя ли това? — попита Сеймор, докато влизаше в трапезарията с вестник „Ню Йорк таймс“ в ръка. Беше облечен като колежанин — с дънки и някакъв скъп пуловер, втъкнал дългата си коса зад ушите. Очите му излъчваха обичайната си проникателност и Нико се усмихна, като си каза, че съпругът ѝ сигурно е излязъл още от утробата на майка си с този поглед и е подплашил всички акушерки наоколо.

— Кое, скъпи? — попита тя.

— Историята за Трент Кулър. Модният дизайнер, който наскоро е фалирал. Надявам се Виктори да е прочела статията — отбеляза, кръжейки около нея.

— И защо? — попита Нико, отпивайки от чая си.

— Ще я накара да се почувства добре, задето прие онази оферта. Защото така ще бъде в безопасност — отбеляза Сеймор.

— Не съм много убедена дали Виктори иска да се чувства в безопасност.

— Всеки иска да се чувства в безопасност! И сега тя може да се оттегли от бизнеса!

Нико се усмихна вътрешно и лапна парченце яйце. Отношението на Сеймор беше типично мъжкарско. Ироничното бе, че когато обелиш повърхността на най-преуспелите мъже в света, намираш все едно и също нещо — желание да се оттеглят, да се пенсионират. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Докато жените бяха тяхна пълна противоположност. Никога не беше чувала преуспяла жена да заяви, че работи само защото иска някой ден да се оттегли на самотен остров или да живее на яхта. Вероятно защото повечето жени бяха убедени, че в този живот винаги трябва да правиш нещо.

— Трябва да покана Виктори на обяд! — отсече Сеймор и излезе от стаята.

Нико кимна, загледана след него. Виктори вероятно беше прекалено заета, за да излиза на обяд със Сеймор, но това няма значение. Нищо чудно, че съпругът ѝ не схваща напълно нещата.

Благодарение на нея той в известна степен успя да се оттегли — единственото му служебно задължение беше седмичната му лекция в Колумбийския университет.

Но пък иначе уплътняваше добре свободното си време. Ако беше на негово място, сигурно нямаше да може да оползотворява така пълноценно деня си. И при тази мисъл отново усети онази позната болка, задължително придружаваща чувството ѝ за вина.

— Как ти дава сърце да мамиш Сеймор?! — бе изтъкнала веднъж Виктори.

— Аз не съм чак толкова студена, колкото ме мислят хората — отговори Нико. — Имам си своите желания. Какво да правя, да ги потискам цял живот ли?!

Ала Виктори се бе оказала необичайно консервативна.

— И рискуваш да провалиш целия си живот заради малко секс, така ли?! Но това го правят единствено мъжете!

Нико се почувства унижена, но после си каза, че хората, които никога не са се женили, обикновено имат изключително идеалистично отношение към институцията „брак“, докато женените си знаят, че бракът не е съвършен и че всеки, който е влязъл в него, е принуден да оперира в границите на едно несъвършенство. Затова сега запротестира:

— Но аз обичам Сеймор и никога не бих го напуснала! От друга страна, с него не сме правили секс вече от...

— Да, знам! — прекъсна я Виктори. — Но как е възможно?! Просто не мога да го повярвам!

— Ами, понякога просто се случва. Човек се отдава на работата си, после е адски уморен, а накрая свиква да не го прави. Така е значително по-удобно. Защото в семейството има редица други неща, далеч по-важни от секса!

— Тогава защо изобщо го правиш? Имам предвид с Кърби? — попита Виктори и хвана Нико под ръка. Двете вървяха по Западен Бродуей, запътили се на гости на Уенди в новия ѝ дом — апартамент в хотел „Мърсър“. В сравнение с нейното положение техните проблеми изглеждаха нищожни.

— И какво, да не би да очакваш до края на дните си да живея без секс?! — извърна се възмутено Нико.

Не беше в състояние да обясни на приятелката си какво ѝ дава връзката с Кърби или поне какво ѝ даваше в началото. Никога през живота си не бе преживявала подобен секс. Беше като откриване на нова играчка — или по-точно, най-после проумяваш защо хората превъзнасят толкова много секса. Изживяванията, които имаше с Кърби, ѝ помагаха да се чувства по-близка до нормалните хора.

— Някои хора твърдят, че когато съпрузите престанат да правят секс, бракът приключва — отбеляза Виктори.

— Повечето хора предпочитат да гледат в лицата на съседа си, а не в собствената си. Най-лесно от всичко е да съдиш другите! Колко са тези, които знаят какво може да се случи в едно семейство след четиринадесетгодишен брак, а?! Освен това Сеймор няма никаква представа...

— Виж в това никога не можеш да бъдеш сигурна! — прекъсна я Виктори. — Може би знае, обаче не му пука. Или може би ти си права и той няма и понятие. Но не в това е проблемът. Дори и той да не знае, ти си знаеш! Затова съм абсолютно убедена — изрече тя и педантично стисна устни, — че ако възнамеряваш да продължаваш с тази връзка, трябва да му кажеш! Така поне ще му предоставиш някакъв избор. Точно това е и най-несправедливото при подобни извънбрачни връзки — никога не предоставяш избор на другия партньор. Е, мъжете, разбира се, го правят непрекъснато! Но ние сме жени, затова трябва да бъдем по-добри от тях! Не можем да си позволим да толерираме нещо толкова непочтено!

— Да, знам... Права си — съгласи се Нико. — Тази връзка и мен ме плаши. Но просто не мога да...

— Няма нищо лошо в това да пробваш някои нови неща, за да откриваш нови страни у себе си. За всички ни е добре да допускаме грешки, за да си вземаме поука. Но наистина съм убедена, че вече е крайно време да сложиш точка на тази връзка — преди да си разрушила семейството си! — не отстъпваше на ината си Виктори.

— Дори и накрая да... да се разведем, пак ще си останем приятели! — с не по-малка доза инат заяви Нико.

— Но защо?! — възкликна Виктори. — Мъже като Сеймор са един на милион! Да, знам, че понякога е труден, но пък ти е много

верен! Сеймор е човек с характер. А подобни мъже се срещат все по-рядко напоследък! Вземи например Шейн — никакъв характер, още от самото начало! — Направи пауза и се загледа някъде пред себе си. — Колкото и да се опитваш, не можеш да накараш един брак да заработи, ако е с мъж, на когото му липсва характер. Накрая всичко пропада. Но ето че ти си направила мъдър избор. Твоят брак работи. Не можеш да позволиш едно... едно чукане — при тази несвойствена за себе си дума Виктори се сви, като че ли ѝ удариха шамар — да разруши нещо, което си градила толкова дълго!

Сега Нико въздъхна и обра последния остатък от белтъка от черупката на яйцето. Виктори бе права, разбира се. Сигурно точно това подсъзнателно я е накарало да сподели с нея — за да може приятелката ѝ да я накара да престане. Самата тя си знаеше, че постъпва неправилно и че трябва да спре, но вече не беше толкова лесно да се измъкне от тази връзка.

Взе чашата и чинията си и ги отнесе в кухнята, като изплакна остатъците от яйцето под силна струя топла вода. Когато се увери, че чинията е чиста, Нико я постави в съдомиялната машина, след което пренареди останалите чинии по-равномерно и икономично. Кухнята им беше огромна — ресторантски тип, с огромни фурни и скари — и като цяло, подредена и чиста. Но сега, когато се огледа, Нико забеляза дълъг конец, стърчащ от една от скарите — вероятно останал от парцала на прислужницата. За момент си помисли да го остави — все пак беше само един конец! — но си знаеше, че ако го направи, ще си мисли за проклетия конец поне два часа. Конецът щеше да придобие невероятни размери и постепенно щеше да се изравни с всички останали проблеми, с които трябваше да се справя. Например с Майк Харнес. Знаеше, че не е здравословно да разсъждава по този начин, да се вманиачава за подобни дреболии, но не можеше да се промени. Хвана конца, дръпна го и го изхвърли в кошчето. И в мига, в който конецът се настани върху една мръсна хартиена кърпа в боклука, тя веднага се почувства по-добре. Да, Виктори вероятно е права. Превръщаше се в невротичка. И затова имаше голям късмет да е омъжена за Сеймор, който геройски я понасяше. Почти никога не се оплакваше. Ако точно в този момент беше при нея в кухнята и я бе

видял как се бори с някакъв си конец, щеше да се изсмее. При това не подло, а приятелски. Незнайно по каква причина, но двамата със Сеймор винаги се бяха харесвали. А в крайна сметка има ли нещо по-важно в един брак?! Харесването бе много по-важно от страстта.

Точно така! И след като достигна сама до този важен извод, Нико се качи на горния етаж, за да каже довиждане на дъщеря си.

Стаята на Катрина си беше неин личен оазис. Разполагаше дори със собствена баня — лукс, който малко деца могат да си представят. Странно е как са живели хората през шестдесетте и седемдесетте — цели семейства, споделящи само една баня! Когато беше малка, Нико не бе разполагала дори със собствена стая. Бе живяла заедно със сестра си, която беше две години по-малка от нея и която беше на седмото небе, когато Нико замина в колежа и най-сетне остави стаята на нейно разположение. Двете се обичаха, разбира се, но когато бяха малки, непрекъснато се караха. Всичките ѝ познати на нейната възраст бяха израснали с някакъв проблем в семейството — било то пияни бащи, депресирани майки, ежедневен присмех, нещастни деца. В онези години за бащите беше нещо напълно нормално, прибирайки се вкъщи, да набият децата си със сваления от панталоните си колан. Тогава никой не уважаваше децата, не ги считаше за хора — или поне не по начина, по който се отнасяха към тях сега, — а съботите и неделите обикновено бяха пълни с какви ли не домашни задължения. Например тя трябваше да коси моравата и да събира вестниците, а когато поизрасна, беше първото момиче в квартала, което разнасяше сутрешните вестници — нещо, което бе за предпочитане пред гледането на съседските бебета. Не че детството ѝ беше много лошо, но сега никой родител на нейната възраст не би искал то да се повтори и затова държеше да осигури на децата си нещо по-добро — да се чувстват много по-обичани, много по-желани и много по-ценени, за разлика от начина, по който техните родители се бяха отнасяли към тях. Когато се замислеше за детството си, най-ярко си спомняше безкрайната литания от оплаквания на родителите от децата им, за това колко били лоши и как нямало да постигнат нищо в този живот. В резултат на това бе израснало цяло поколение възрастни без никакво себеуважение — например като сестра ѝ, която живееше в малко провинциално градче, бе откачила на тема християнство и работеше като сервитьорка в местната пицария (и в момента водеше трети

съпруг — някакъв бояджия), а на другата крайност бяха вманиачените на тема кариера, като нея самата. Решени на всяка цена да избегнат нещастieto, като непрекъснато постигат нещо. Е, вероятно това не бе най-доброто разрешение на проблема, особено ако в крайна сметка не успееш да постигнат нищо. Но ако човек се трудеше достатъчно много и достатъчно добре, обикновено успяваше. А на някакъв етап от живота си си даваше сметка, че идеално разрешение няма и че най-важното е просто да оползотвориш добре времето, по възможност с нещо, което ти доставя удоволствие.

Но сега, докато изминаваше краткия път до стаята на Катрина, Нико внезапно усети страх. Ами ако стане така, че като получи поста на Майк установи, че това няма никакво значение?

Ами ако нищо няма никакво значение?

И точно в това се състоеше най-голямата загадка в живота — че нищо няма значение. Защото по отношение на щастieto нямаше никакво значение дали ще получи поста на Майк или не. Да, вероятно за момент ще се почувства щастлива. Тогава защо го прави? Защо си прави целия този труд? В крайна сметка никой не я задължава. Но тя си знаеше, че, така или иначе, ще го направи, и щом седне в креслото на Майк, ще започне да драпа за още по-висок пост. Понякога това бе единственото важно в живота — ежедневното желание да вървиш напред, да преодоляваш следващото стъпало. Така да бъде.

Почука на вратата и влезе в стаята на дъщеря си.

Катрина беше облечена в училищната си униформа и гледаше някаква японска анимация на компютъра си.

— Здравсти, мамо! — подвижна тя, без да откъсва очи от монитора. — Тръгваш ли?

— След минутка — отвърна Нико. Искаше ѝ се да каже нещо на дъщеря си, нещо вдъхновяващо или смислено, но какво?

Погледна към монитора. Катрина и приятелите ѝ бяха вманиачени на тема японска анимация. И сега, докато наблюдаваше хиперболизираните женски образи, я осени мисълта, че японците са се придвижили един сантиметър напред в отношението си към жените, което би могло да се обобщи като мания по трансформацията на жената в същество с незаплашително сексуално подчинение. Идеалната жена според тях беше или гейша, или, както в анимацията им, кукличка, подобна на клоун, чийто външен вид е единствената ѝ

разменна валута. Нико мразеше подобно послание, при все това част от нея разбираше причината, поради която то се нравеше на толкова много хора. Да се скриеш зад външния си вид е далеч по-лесно, а за едно младо момиче подобна възможност очевидно бе примамлива.

— Нали знаеш, че има и по-добър начин на живот, а? — отбеляза Нико, като приседна зад дъщеря си.

Катрина вдигна очи от монитора и възкликна:

— Но това е само анимационно филмче, мамо! И не означава абсолютно нищо!

Ето я пак тази дума — значение, смисъл.

— Напротив, означава нещо! — натърти тя.

И за сетен път се запита защо, независимо колко крачки напред са направили жените, когато се стигне до следващото поколение, човек има чувството, че изобщо не са напреднали. Хвърляйки поглед към анимационното филмче, Нико осъзна, че дъщеря ѝ ще бъде принудена да се бори със същите проблеми, с които се бе борила и тя — за мъжете, живота и работата. А когато стане на нейната възраст, дали ще установи, че жените са напреднали още повече? Или са се върнали назад и са позволили да живеят в свят, в който хората отново са се подчинили на канона, че мястото на жената е вкъщи?

Като че ли доловила неодобрението на майка си, Катрина спря компютъра. После попита:

— Какво ще правиш днес? Нещо специално ли?

— Долу-горе. Днес ще уредя уволнението на един човек.

Катрина, която бе почнала да си събира нещата за училище, я изгледа неодобрително и попита:

— О, мамо, смяташ ли, че това е хубаво?

Как да ѝ го обясни? Все пак трябваше да опита. Нико открай време вярваше, че е от изключителна важност да държи дъщеря си в течение на развоя на своята кариера, защото бе убедена, че това ще ѝ помогне за бъдещата ориентация. И сега отговори:

— Не, не е хубаво, но е необходимо. Този човек не е сторил нищо значимо, за да подобри представянето на издателския отдел, и печалбите не са мръднали години наред. — Дали детето ще го разбере? — Освен това е шовинист. И ако аз не го уволня, много скоро той ще ме уволни! Когато става въпрос за бизнес, човек не може да си позволи винаги да бъде любезен. Когато станеш зрял човек, разбираш, че за да

постигнеш успех, има някои неща, които просто си длъжен да приемеш. И всеки, който е в бизнеса, го разбира. Всички играят една и съща игра. Иначе се стараеш да постъпваш честно и почтено, но понякога... — Не довърши. Чудеше се как да продължи. А Катрина вече я наблюдаваше с търпеливо отегчение — сигурно вече си мислеше за нещо друго.

— Ясно, мамо — кимна тя, но не особено убедено.

— Виждаш ли — опита отново майка ѝ, — никой не знае как ще постъпи, докато не се изправи очи в очи с конкретната ситуация. Това е едно от най-важните неща в живота — да се поставяш в позиции, които изискват от теб да приемаш предизвикателства, и да не се страхуваш от избора си. Именно това прави живота толкова интересен и накрая ти помага да дадеш най-доброто от себе си. — „И това е най-важният ти урок за днес, стига да си го разбрала“ — помисли си Нико. — Стана ли ти ясно?

— Долу-горе — сви рамене Катрина. После вдигна розовата си кожена папка на ярки светкавици и чантичката си във форма на котенце със сини сенки. — Късмет, мамо! — извика тя и я прегърна.

И докато Катрина излизаше от стаята, Нико си даде сметка, че се бе опитала да убеди не дъщеря си, а самата себе си.

Кърби ѝ звънна точно в момента, в който влизаше в офиса си.

— Здравей, красавице! — започна той с типичното си обръщение, с което тя така и не успя да свикне.

Изобщо не би трябвало да ѝ се обажда, но вече беше прекалено късно да иска това от него. Беше го позволила веднъж, а след това бавно, но сигурно си бяха установили традиция да разговарят поне един път на ден, а понякога дори три-четири пъти — недвусмислено доказателство за дълбочината на връзката ѝ с Кърби и нещо, което не бе признала дори пред Виктори.

— Сега не мога да говоря — каза тя.

Една от асистентките ѝ вдигна глава и ѝ кимна. През последните няколко месеца вероятно всички наоколо се чудеха с кого разговаря шефката по този начин. Вече бе крайно време да сложи край на тази работа.

— Ще те видя ли по-късно?

— Не мога. Очаква ме изключително важен ден.

Влезе в офиса си и само притвори вратата — остави я достатъчно открехната, колкото да не събужда подозрения. Хората, работещи в офиси, нямаха вяра на затворени врати — в една затворена врата винаги имаше нещо подозрително, което караше останалите да интригантстват, чудейки се какво ли става вътре. А от появата на онзи списък в „Ню Йорк поуст“ Нико бе станала още по-внимателна по този въпрос. В понеделника след фаталната неделя Майк бе разпратил еднообразен имейл на няколко от изпълнителните директори под себе си, който гласеше: „Радвам се да знам, че точно ти ще застанеш на поста ми!“ На което тя бе отговорила хитро: „Ще ти се!“ Замисълът бе той да си помисли, че тя не приема написаното насериозно, а следователно и той не би трябвало да го приема така.

— Обаче си мислиш за това, нали?

— За кое? — попита тя, макар отлично да знаеше какво има предвид.

— За секс.

Допреди един месец само тази единствена думичка, излязла от устата му, бе напълно достатъчна, за да я възбуди. Но сега я изпълваше единствено с раздразнение. Но какво ѝ става, за бога? Възможно ли е нищо повече да не бе в състояние да я задоволи?

— Ще ти се обадя по-късно! — отсече безпрекословно тя и затвори телефона.

Седна пред компютъра си. Беше осем и половина сутринта. Оставаше ѝ един час до срещата с Виктор Матрик. Време, достатъчно, за да подреди задачите си за деня. Отвори електронната си поща и установи, че е пълна с междуведомствена кореспонденция (всеки изпращаше на всички останали еднообразни имейли по рутинни въпроси, само и само да докаже, че държи нещата под контрол и да се увери, че никой няма да успее да се измъкне от примката — и следователно не трябва да бъде обвиняван, ако нещо внезапно се обърка). Освен нея имаше прикрепени файлове с варианти за кориците на списанието и за различни статии. Помоли асистентката си да ѝ принтира две от статиите, а после се обади на Ричард — художникът, като го помоли да промени една от кориците. Той го направи на световен въпрос, като стигна дотам, че дори се появи лично, за да поспори с нея. Тя му даде две минути да изложи случая си, а после с

хладен тон повтори искането си да промени корицата, като заяви, че очаква новото предложение до обяд. Той излезе нацупен от кабинета ѝ, а тя тръсна ядосано глава. Ричард бе считан за най-добър в своята работа, но беше изключително емоционален и приемаше всяка критика прекалено лично, защитавайки творенията си така, сякаш бе нарисувал Сикстинската капела. Нико бе наясно, че зад гърба ѝ той я нарича „Никотинова бомба“, и на няколко пъти ѝ бе идвало да го уволни. Не че не го бе правила и преди — бе уволнявала служители, позволили си прекалено често да говорят зад гърба ѝ. Логиката ѝ гласеше, че щом нещо е стигнало чак до нея, значи трябва да е голямо, а щом те имат толкова голям проблем с нея, вероятно ще бъдат много по-щастливи някъде другаде.

Вдигна една от статиите и започна да я чете, но само след няколко секунди я остави. Не бе в състояние да се концентрира. Стана и се приближи до прозореца, обгръщайки с поглед изгледа пред себе си, който съдържаше малко парченце от Централ парк. Офисът на Майк, който бе два етажа по-нагоре и в предната част на сградата, гледаше изцяло към Централ парк, както и офиса на Уенди. Главните редактори не бяха чак толкова високо в тотемския стълб, колкото президентите на отдели, поради което дори само фактът, че Виктор обмисля кандидатурата ѝ за поста на Майк, бе достатъчно необичаен. Обикновено главните редактори не растяха — веднъж станал главен редактор, можеш да вървиш само хоризонтално, като станеш главен редактор на друго списание. Но на Нико изобщо не ѝ пукаше, че ще бъде прецедент. Нейното мото беше, че щом някой твърди, че нещо не може да стане, значи си струва да се опита. Освен това бе достатъчно умна за подобен пост. Защо да се оставя да гние в някаква задънена улица?

„Чуй се само! — каза си тя и се усмихна. — Задънена улица!“ Та тя вече разполагаше с работа, за която другите хора биха убили. Жените все си повтаряха, че трябва да бъдат доволни и от онова, което имат, че най-важните неща в този живот са дребните неща. Тя също ги ценеше, разбира се, но това не означаваше, че големите неща не са важни за нея. Не означаваше, че трябва да си кротува и да не опитва да се бори за големите неща в света навън. Въодушевление, енергия, успех — все неща, способни да се превърнат в подтик и за една жена. Те ѝ създаваха гравитацията — тежестта в света. Как би могла една

жена да бъде напълно довольна от себе си, освен ако не е сигурна, че е достигнала истинския си потенциал, или най-малкото, че е дала всичко от себе си, за да го постигне?!

Обърна се и погледна към часовника на бюрото си — до срещата ѝ с Виктор оставаха тридесет минути. Отиде до вратата на кабинета си и надникна навън.

— През следващите няколко минути ще бъда заета — съобщи на асистентите си. — Имате ли нещо против да не ме свързвате с никого?

— Няма проблеми — кимнаха те. Всичките бяха приятни момичета, чистоплътни и много трудолюбиви. Нико бе въвела една хубава традиция — веднъж месечно ги извеждаше на обяд. Когато тя тръгне нагоре, те също биха могли да тръгнат. Ще ги вземе със себе си.

И сега наистина затвори вратата си. Имаше нужда от спокойствие, за да помисли. Отпусна се на фотьойла, покрит с агнешка кожа — хрумване на Виктори. Преди много години Виктори ѝ бе помогнала в обзавеждането на офиса ѝ, дори бе намерила някаква специална работилница, където направиха мебелите ѝ по поръчка — бюрото и двата фотьойла. Странното бе, че отново трябваше да благодари на Виктори, защото именно тя ѝ бе осигурила онази информация, така необходима ѝ за пускането в ход на отдавна обмисления заговор — бе я научила от Глини Рурк. Но така ставаха нещата в този свят. Преди много години тя бе помогнала на Виктори да си стъпи на крака, като ѝ бе дала назаем пари. А сега бе ред на Виктори да ѝ помогне, като уреди онази тайна среща с Глини, която се проведе в демонстрационната зала във фирмата на Виктори.

Но дали постъпва правилно? В онова, което се канеше да направи, имаше нещо детинско и изключително жалко. Но може би това е просто нейната съвест. Напоследък вестниците разпространяваха история за един политик, който като че ли нямаше да спечели така жадувания правителствен пост заради нещо, което хората отначало са мислели за „проблеми с прислугата“, но впоследствие се оказало сериозна връзка с именита адвокатка от важна кантора. Нико така и не можеше да проумее защо тази жена (името ѝ беше Мариана) си бе позволила да започне връзка с този политик (на име Бърт). Бърт беше стар, плешив и стиснат. Но Мариана, която бе в средата на петдесетте, представляваше класически модел на жена с власт — жена, която е станала преуспяваща, защото много е обичала да бъде

единствената жена в стая, пълна с преуспели мъже. Тя бе от жените, които нито харесваха, нито се доверяваха на други жени, от онези, които все още вярваха, че единственият начин жената да успее, е като бъде кучка. Ала жените като Уенди, Виктори и самата Нико представляваха новият тип жени с власт. Те не бяха кучки, а освен това не бяха обладани от онази старовремска идея, че единственият начин да те забележат, е като се движиш сред преуспели мъже. Новата жена с власт държеше да бъде в компанията на други жени с власт. Защото те искаха светът да се управлява от жени, а не от мъже!

Нико разсеяно започна да търка парченце от кожата между палеца и показалеца си. Успехът в живота можеше да се сведе до две основни неща: да обладаваш куража да отстояваш докрай страстните си убеждения и да поемеш ангажимента да го направиш. Нейното най-страстно убеждение беше, че жените трябва да стигнат до самия връх на пирамидата, и бе поела ангажимента лично тя да го направи. Но трудното бе в пътя, който ще избереш, за да стигнеш дотам. И тъй като тя по принцип беше жена с кураж, не можеше да не се запита — отново и отново — дали е избрала правилния път.

Стратегията беше простичка. Виктори ѝ бе предоставила идеята абсолютно наготово — през онзи следобед, когато Сеймор печелеше наградата за „Най-добро куче в своята порода“. Докато Сеймор обикаляше в лек тръс ринга в тъмносиньото си кадифено сако с подскачащата весело до него Туни, Нико бе получила текстово съобщение от Виктори: „Важна информация — работата! Свърхсекретно! Веднага се свържи с мен!“ И след като Сеймор се бе изпъчил гордо със своя медал и тя го бе поздравила, успя да се измъкне до тоалетната и да звънне на Виктори. Кратката версия на информацията гласеше, че Глини Рурк, която била подписала договор с Майк Харнес да издава списание паралелно на шоуто си, се кани да съди Майк Харнес и „Сплач-Върнър“ за нарушение на договора. Нико бе подочула нещо за този проект, но първият брой на списанието продължаваше да се бави, а Майк продължаваше да държи всичко в пълна тайна.

— Той е един сексистки задник! — бе възкликнала Глини по време на първата им среща с Нико. — Човек изобщо не може да говори с него нормално! Казах му, че идеите му са пълен боклук, а той само се нацупи и излезе от стаята. Много съжалявам, но кажете ми, не съм ли

права?! Та това е бизнес, за бога! Освен това на списанието е моето име, а не неговото! Защо трябва да дундуркам мъжкото му его?! Така де, ехо! Нали вече е голямо момче!

— По този въпрос може да се поспори — бе промърморила Нико.

И постепенно се оказва, че макар договорът да го задължавал да консултира Глини по въпроси, касаещи съдържанието на списанието ѝ, той не си е направил този труд. Отказвал да приеме телефонните ѝ обаждания, както и да се срещне лично с нея, криейки се единствено зад имейли. Глини неколкратно го молила да анулира проекта, но той отказвал, като изтъквал, че те „притежавали“ името ѝ и че можели да си правят с него каквото си поискат. Тази размяна на писмени реплики продължила около два месеца, затова тя преценила, че ще го съди за 50 милиона долара. („Знам, че няма да ги получа — бе обяснила Глини, — но за да сплашиш подобен род идиоти, ти трябва големи цифри!“) освен това възнамерявала да подаде иска си всеки момент. Корпорации от рода на „Сплач-Върнър“ непрекъснато трябваше да се борят с всякакви дела срещу себе си, но точно в този случай ситуацията беше малко по-различна — Глини беше не само публична личност, но и словесно надарена. И вестниците веднага ще гръмнат.

А на Виктор Матрик това изобщо няма да се хареса.

Нико се изправи, приближи се отново до прозореца и започна да барабани с пръсти по радиатора под него. Виктор бе бизнесмен от старата генерация. За него би било непростимо негов висш служител да бъде замесен в публичен скандал с известна личност. Преди две години, когато Селдън Роуз беше женен за онзи модел на „Виктория Сикрет“ — Джейни Уилкокс, и Джейни се бе забъркала в скандал, появил се на първа страница по всички вестници, Виктор Матрик бе заявил на Селдън, че му предоставя избор: или да се разведе с жена си, или да напусне компанията. Нико бе научила тази история от Виктори Форд, която пък я бе чула от Лин Бенет, който пък я бе разбрал от Джордж Пакстън, който пък бил един от най-добрите приятели на Селдън. Селдън бе забъркан в скандала по единствената причина, че по нещастно стечение на обстоятелствата се е оженил за първопричината. И като сравняваше този случай с настоящия проблем с Майк, на Нико изобщо не ѝ беше трудно да си представи как би

реагирал Виктор. От друга страна, самата мисъл, че трябва да отиде при големия шеф, за да му предостави тази информация, ѝ се струваше като клюкарстване. Напомняше ѝ училищните портаджии, които докладваха всичко на учителите.

Присви очи и кръстоса ръце пред гърди. Е, това не беше точно клюка, а важна информация. Знаеше, че ако на нейно място беше някой мъж, той изобщо не би имал угризения на съвестта дали да отиде или не при друг мъж с подобна тайна. Никой не обичаше служебната политика, но ако държиш да се издигнеш до върха на корпорацията, участието в нея е неизбежно. Затова тя просто трябваше да го направи. Майк бе допуснал изключително сериозен гаф, а Виктор отдавна я бе предупредил да му намери нещо.

Отиде в личната си баня и отвори аптекката си. Извади оттам червило и пудра. Сега ѝ предстоеше да стане един от личните адютанти на Виктор. Това си мислеше Нико, докато нанасяше внимателно червилото по устните си. Вероятно над нея винаги щеше да има по някой мъж, пред когото да се отчита, така че защо да не е той — поне до деня, в който вземе и неговата работа. И тогава, и само тогава няма да отговаря пред никой друг, освен пред себе си. Но всичко по реда си. Нещата трябва да стават едно по едно. Щракна капачката на червилото си и се запъти нагоре.

Тази сутрин бюрото на Виктор Матрик беше покрито с дамски чанти.

— Виж, Нико! — посочи ѝ гордо той, когато тя пристъпи прага на кабинета му. — Купих всичките тези чанти от улицата, за по-малко от триста долара! Страхотна сделка, не мислиш ли?!

Нико се усмихна и се отпусна във фотьойла пред бюрото му. Очевидно големият шеф пак е започнал да обикаля улиците. Обикновено го разкарваха в дървен фургон с кристален орнамент във формата на конска глава отгоре, но от време на време той слизаше и се разхождаше, връщайки се с поредната „нова“ изгодна сделка, която бил открил по тротоарите.

— Морийн (това бе секретарката му) казва, че чантите са имитация, но според мен никой не би усетил разликата, а? Ти как мислиш? — добави той сега.

Нико се поколеба. Това бе или искрен въпрос, или някакъв особен вид тест. Виктор обичаше да се прави на неориентиран, благ старец, но ако действително беше неориентиран и благ, надали щеше да встъпи в осемдесетата си година като президент и главен изпълнителен директор на „Сплач-Върнър“. Първата реакция на всеки от подчинените му беше да заиграе по свирката му, да се съгласи с понякога абсурдните му твърдения, както и да се престори на изключително заинтересуван от любимите му теми — най-предпочитаната, от които беше „обикновеният човек“. Което си беше чиста ирония, като се има предвид фактът, че Виктор притежаваше два частни самолета и няколко къщи, включително имение за тридесет милиона долара в Гринич, щата Кънектикът. Години наред Виктор се бе вманиачил по шоуто на Джери Спрингър, докато не го закриха. Сега бе обладан от доктор Фил и всички възможни реалити шоу, които показваха по телевизията. За преките му подчинени не беше необичайно да се явят при него на заседание, през което така и да не успеят да стигнат до главния въпрос, защото Виктор в продължение на цял час разказваше за поредния епизод от шоуто „Среща с непознат — без цензура“. После излизаха от заседанието напълно убедени, че Старецът е на ръба на лудостта, но Нико никога не допускаше грешката да го подценява. Той винаги бе в течение на ставащото в корпорацията, а тези чудновати разговори използваше или да накара подчинените си да млъкнат, или да ги извади от равновесие. Точно днес Нико се бе надявала, че срещата няма да протече точно по този начин, но като се имаха предвид чантите върху бюрото му, шансовете големият шеф да измести темата бяха доста значителни.

Затова сега тя реши, че честността е най-добрият отговор. И заяви:

— Смятам, че веднага бих усетила разликата, Виктор!

— Така ли? — цъкна той и вдигна една имитация на чанта на Луи Вюитон. — А аз си мислех да ги раздам като коледни подаръци! — Нико повдигна изумено вежди и Виктор побърза да добави: — На съпругите на някои от момчетата.

— Аз не бих го направила — отговори Нико. — Те веднага ще разберат, че си ги купил на улицата. И после всички ще започнат да говорят. Ще ти пуснат приказка, че си много стиснат. — Тук вече

затвори устата си, като си каза: „Може и да ме уволнят за тези думи, но надали!“

— Хо, хо, хо! — избоботи весело Виктор. Жълтеникавата му, побеляла коса се издигаше над челото му като износена грива. И на обичайното коледно парти, което се провеждаше задължително на някое шикозно място, като например балната зала „Рокси“, и включваше близо две хиляди служители. Виктор обичаше да се облича като Дядо Коледа. — Значи не смяташ, че подаряването им е много добра идея, а? — поиска да се увери той сега.

— Не, не смятам — отговори Нико.

Виктор се приведе над бюрото си и натисна бутона на интеркома.

— Морийн — изрече близо във високоговорителя, като че ли не му имаше доверие дали работи, — Нико О’Нийли казва, че чантите са истински боклук. Имаш ли нещо против да дойдеш при мен и да ги махнеш от бюрото ми?

Нико заклати нетърпеливо кръстосания си крак. За пореден път се запита дали Виктор успява да свърши изобщо някаква работа през целия ден — въпрос, който служителите му си задаваха вече години наред. И най-неочаквано изтърси:

— Майк ще бъде даден под съд!

— Виж ти! — отбеляза Виктор. — Какво, според теб, би трябвало да сторя с тези чанти, а?

— Дай ги за благотворителност. Например на Армията на спасението.

Морийн, чиято възраст никой не бе в състояние да определи, влезе в кабинета. Беше секретарка на Виктор сякаш от цяла вечност. Хората понякога се питаха дали двамата едно време не са имали любовна връзка.

— Аха, значи в крайна сметка решихте, че не ви трябват! — изрече с укорителен тон тя.

— Нико реши. Очевидно днес тя ще е този, който ще взема решенията — отбеляза Виктор.

Нико се усмихна учтиво. Дали Виктор щеше да я посрещне с тази сценка с чантите, ако беше мъж? Дълбоко се съмняваше в това.

— А Майк наясно ли е, че ще бъде даден под съд? — попита той, след като секретарката бе взела чантите и бе напуснала кабинета му.

— Все още не.

— Хмммм — промърмори Виктор и потри брадичка. — И защо аз не знам нищо по този въпрос?

— Защото вестниците все още не са усетили скандала.

— А ще го усетят ли?

— И още как! — отбеляза мрачно Нико.

— Чрез кого?

— Чрез Глини Рурк. Тя възнамерява да съди Майк Харнес и „Сплач-Върнър“ за неизпълнение на договора си.

— О, да! — кимна Виктор. — Глини Рурк, познавам я. Америка я обожава. Така си е!

— Напълно вярно — кимна Нико. — И вероятно ще спечели „Оскар“ за „Най-добра поддържаща роля“ във филма на Уенди Хийли „Петнистото прасе“!

— Уенди Хийли, а? — погледна я весело Виктор. — Чух, че се развежда.

Нико се скова. Това бе един от проблемите с Виктор — човек никога не знаеше накъде ще поеме мисълта му.

— И аз дочух същото — изрече сега тя, но не пожела да навлиза в подробности.

— Дочула ли си? — вдигна леко агресивно глава шефът. — По-скоро би трябвало да знаеш!

— Е, информацията не може да се нарече точно публично достояние — отвърна предпазливо тя.

— А ще стане ли? — попита Виктор и вдигна от бюрото си стъклено преспание — туристически боклук, съдържащ изглед от Ню Йорк. Разклати го, обърна го и върху сградите се посипаха сребърни снежинки.

— Не мисля — отговори Нико. Налагаше се да върне Виктор на темата за Майк, но ако подходи прекалено настойчиво, той можеше и да я отреже.

— Какво иска съпругът? — попита Виктор. Остави преспанието и се приведе напред, втренчен в лицето ѝ. Бялото в очите му също беше пожълтяло от старостта, като древен пергамент. Но ирисите му бяха тъмни — тъмнокафяво, почти черно. — Доколкото ми е известно, съпругът не работи, нали? И ще иска пари! При това много!

— Наистина не знам нищо по този въпрос, Виктор — промърмори тя и неочаквано се запита дали не е допуснала огромна

грешка.

— Не знаеш значи — изрече замислено той и се облегна назад в стола си.

Нико се почувства така, все едно доброволно бе влязла в клетката на лъва. Никога до този момент не бе ставала свидетел на тази страна от характера на Виктор. Налудничавите отклонения си му бяха присъщи, но тази подмолна жестокост бе напълно нова за нея. От друга страна обаче, беше напълно логично да е такъв.

И сега Нико направи нещо, на което се бе научила още преди много години и към което прибегваше всеки път, когато ѝ се налагаше да се справя с бизнесмен на ръба на яростта. Тя просто се вторачи в него, без да казва нищо, и отвори очите си максимално широко.

Повечето хора не издържат на подобен поглед. Виктор Матрик не се оказа изключение. Започна да говори.

— Ако наистина държиш да се изкачиш на върха на тази компания, трябва да знаеш всичко за всекиго тук!

— В такъв случай държа да изтъкна — отбеляза Нико, колкото ѝ бе възможно по-безизразно, — че знам всичко по този въпрос. Просто не желая да говоря по него.

— Но нямаш нищо против да злословиш против Майк — отбеляза невъзмутимо Виктор.

Усети, че се изчервява. Значи това е. Бе избрала погрешен подход — както по отношение на Уенди, така и по отношение на Майк, и сега ще я уволнят. Може би трябваше да му каже за Уенди и за това как Шейн иска апартамента и попечителството над децата. Но не можеше да причини подобно нещо на Уенди — Виктор като нищо би могъл да го използва срещу нея. Не трябва да позволява Виктор да я притиска.

— Просто реших, че ще искаш да знаеш — заяви тя.

— Защото Уенди ти е приятелка, а Майк — не е.

— Само за миналата година компанията на Уенди е донесла печалби на „Сплач-Върнър“ на стойност двеста милиона долара. А издателският отдел — само седемдесет и три милиона. А двадесет и три от тези седемдесет и три милиона идват от „Бонфайър“! — Добре че знаеше тези цифри! Не че Виктор също не ги знаеше. И какво, за бога, смята да прави?!

— Значи искаш поста на Майк — заяви спокойно той.

— Да, така е. Обсъждаме този въпрос вече месеци наред — отвърна хладнокръвно тя. Ако успее да продължи да използва обичайната си тактика, може би ще успее да излезе жива оттук.

— Така ли? — вдигна очи Виктор. — Не си спомням да сме говорили подобни работи.

Тя се скова и отвърна очи от него. Не очакваше подобна реакция, а би трябвало. Хората често я предупреждаваха, че той е способен на подобно нещо — напълно да отрече, че е сторил или казал нещо в миналото, което автоматично принуждава другия срещу него да се пита дали той не е откачил. От друга страна, той си беше човек на години. Може би наистина не помни. „С мен е свършено! — помисли си Нико. — Сеймор ще бъде много разочарован! Как ще живея със себе си отсега нататък? Значи хората се оказаха прави. Виктор Матрик е шибано копеле! Той е луд!“

И неочаквано я осени мисълта, че може би Виктор нарочно я е вкарал в този капан, за да изхвърли нея. Но как е възможно? Тази информация ѝ бе дадена от самата Глини чрез Виктори! Та Виктори изобщо не се познаваше с Виктор Матрик, макар че на него безсъмнено му бе известно, че двете са приятелки. Ами ако Глини Рурк е била подставено лице на Виктор? Ако е така, значи той оперира на ниво предателство, което е далеч извън нейния обсег на действие. Той бе способен на всичко. От друга страна, може пък големият шеф просто да е правил същото, което тя правеше с Майк — наблюдавал я е и е чакал, чакал я е да се издъни.

— Е? — подкани я сега той.

Тя му отвърна на погледа. Бузите му бяха покрити с мрежа от спукани миниатюрни кръвоносни съдове, покриващи кожата му като паяжина. Толкова бе стар! Би трябвало отдавна да е мъртъв. А вероятно наистина бе мъртъв, само дето никой още не го е разбрал. „Двадесет и пет години! — мислеше си Нико. — Двадесет и пет години по седемдесет часови работни седмици на упорит труд, саможертви и победи и всичко това да бъде хвърлено на боклука, благодарение на този призрачен старец, който вече бе дотолкова разделен с реалния свят, че искаше да даде на съпругите на своите служители фалшиви дизайнерски чанти за Коледа! Той е живото възплъщение на всичко гнило и погрешно в света на бизнеса. Но някой ден аз ще те изместя, да знаеш!“

Нико се отпусна назад във фотьойла си и кръстоса крака, печелейки време. В наръчника за добрия служител нямаше нищо, което да ѝ подсказва как да се държи в подобна ситуация, но каквото и да се случи, не трябва нито да моли, нито да показва страх! Налагаше се да обърне тази конфузна ситуация в своя полза. Ако успее да го направи, значи ще постигне всичко! Сви рамене и заяви:

— Виктор, не се опитвай да ме пързеляш! И двамата много добре знаем, че Майк просто трябва да си замине.

Това като че ли беше най-доброто, на което беше способна. Звучеше твърдо, но без нито капка агресия.

— Но Майк не мисли така — отбеляза Виктор и се усмихна. Усмивката му беше като елемент от анимационно филмче — преувеличена и нереална. Нико предположи, че подобна реакция би трябвало да означава, че Виктор вече е разговарял с Майк по този въпрос. Това беше най-големият ѝ страх — Майк да привлече Виктор на своя страна.

— Подобна реакция е напълно нормална — отговори тя. Внезапно си спомни са рохко свареното си яйце и за ножа, с който му бе клъцнала главата. Само преди три часа беше напълно убедена в своя успех. Как можа да допусне подобна фатална грешка?!

Неочаквано за себе си чу дишането си. Беше прекалено силно. Виктор сигурно също го чуваше от десетте крачки, които ги деляха, и разбираше, че тя е уплашена. Задържа за момент дъха си и тихо изпусна излишния въздух през носа си.

— Така е, да. Друго не можем да очакваме.

Виктор вдигна ръка и докосна един от предните си зъби, а после го разклати. Бе използвал множествено число. Нико го загледа едновременно с ужас и облекчение. Това може би означаваше, че тя е все още в играта. Ако е така, налагаше се да довърши този ход бързо, преди Виктор отново да се е разсеял или преди сам да си е извадил зъба.

— Скоро съдебният иск ще бъде по всички вестници — каза тя. — Глини е публична личност, при това умее да говори. Всички медии ще лапнат новината като топъл хляб, а и тя няма да се поколебае да им предложи своята версия.

— Сама да си бие тъпана — отбеляза Виктор, като продължаваше да си клати зъба. — Нали така правят знаменитостите?

Това при тях е като болест. Пристрастяват се към общественото внимание. Същото се забелязва и при децата, ако се вярва на доктор Фил. Би трябвало да измислят стая за отпускане на звезди, както правят и при децата.

Нико се усмихна и поразклати крак. Значи в крайна сметка всичко ще бъде наред. Имаше чувството, че светът постепенно бе възвърнал цвета си. Всички знаеха, че когато Виктор започне да говори за любимите си телевизионни програми, всичко е наред.

— Кога да го направим — преди или след завеждането на делото? — попита той.

— Трябва да го направим веднага — отсече Нико. — Тъй като Майк ще бъде основният ответник по делото, ако се окаже, че вече не е служител на „Сплач-Върнър“, искът им ще стане безпредметен. Освен това вероятно ще можем да спасим отношенията си с Глини, без да изглеждаме така, сякаш се прекланяме пред исканията ѝ. Ако действаме бързо, всички ще останат доволни.

Тази малка реч Нико си бе подготвяла от няколко дена насам.

— В такъв случай решихме! — отсече Виктор и се изправи, с което подсказа, че срещата е приключила. Подпря се върху кривите кокалчета на лявата си ръка и добави: — Ще го направим днес следобед. В четири часа!

— Благодаря, Виктор! — кимна тя и се изправи.

— Надявам се да се навърташ наоколо — отбеляза Виктор с обичайното си злорадо задоволство. — Държа да бъдеш вътре в нещата. Всъщност държа именно ти да съобщиш добрата новина!

Нико седеше сковано на задната седалка на лимузината, която се движеше бавно по източната алея на Сентрал парк. Все още нямаше пет часа, но паркът беше пълен с хора. Хора, дърпащи каишките на кучетата си, хора с велосипеди, хора на ролкови кънки (кой все още караше ролкови кънки?!), хора бягащи, разхождащи се, дори возещи се в карети с коне, които, по нейно мнение, отдавна трябваше да бъдат забранени. „Горките коне!“ — каза си тя и се загледа в коня, покрай който колата току-що беше завила. Прииска ѝ се да разбере дали животното се чувства щастливо. Не можа да прецени, защото от двете страни на очите му имаше капаци. Обаче конят клатеше глава нагоре-надолу като онези играчки, дето хората залепяха по задните стъкла на колите си.

Телефонът ѝ иззвъня.

— Успя ли? — попита нетърпеливо Сеймор.

— Господи, Сеймор! — възкликна тя с много повече чувство, отколкото възнамеряваше. Погледна към тила на шофьора, за да провери дали я слуша. — Беше доста трудно — заяви и се намръщи, сякаш вината беше на съпруга ѝ.

— Но все пак успя ли? — повтори той.

— А имах ли друг избор?

— Значи успя?

— Аха!

— И?

Неочаквано се ядоса и изстреля:

— Както го планирахме, Сеймор! Точно както ти казах, че ще стане! Това е!

И му затвори телефона. После натисна бутона за смъкване на стъклото на прозореца. В колата нахлу успокояващ топъл въздух. Защо шофьорите бързат да изключат климатиците на колите си, веднага щом зимата свърши? Поредната мъжка глупост!

Но това не беше всичко.

Набра домашния си телефонен номер. Сеймор вдигна.

— Сеймор, той... — Канеше се да каже „разплака се“, но размисли и довърши: — Той се разстрои.

— Е, и? — възкликна Сеймор. — А ти каква реакция очакваше?

— Да бъде разстроен.

— Точно така.

Тя му затвори отчаяно. Искаше ѝ се да може да обясни на съпруга си, да го накара да проумее неочакваното емоционално насилие на този ден. Както и объркването, и страха, и вината.

Емоционалното насилие... Нико потрепери. Онова, което никой като че ли не разбираше, бе, че случилото се беше като истинско физическо насилие, което обаче нямаше нищо общо с фалшивото насилие, което хората виждат по телевизията или кината. Спомни си как веднъж двамата със Сеймор бяха в малък бар в Уест Вилидж и стана бой. Първата реакция на съпруга ѝ беше да се скрие под масата, но тя беше прекалено изненадана, за да предприеме каквото и да било. Беше шокирана колко жестоки могат да станат хората, когато се пресече границата на личното им пространство. Въпреки че сам по себе си боят не беше нищо особено — двама мъже, замахвайки няколко пъти един към друг, няколко съборени стола и една бутилка с вода. Но това беше напълно достатъчно.

— Скрый се! — извика Сеймор, грабна я за ръката и я издърпа отдолу.

За момент тя си помисли, че мъжът ѝ е страхливец, че би трябвало сега да се бие, а не да се крие, но после си даде сметка, че подобно поведение е ненормално и че те са изключително уязвими и крехки същества. Щом някой пресече личната ти граница и осъществи контакт с теб, дали оставаш същият? Дали после забравяш? После Сеймор я бе хванал и я бе издърпал навън, на малкия тротоар пред бара, където двамата се бяха изгледали и бяха започнали да се хият и не спряха още половин час.

Но Сеймор надали би бил в състояние да разбере случилото се с нея днес. Триумфът беше велик, да, но на каква цена?! Всеки плаща някаква цена за успехите си. Но това бе едно от нещата, което съпрузите по-добре да не знаят — едно от нещата, които можеш да споделиш само с приятелките си.

— Той се разплака, Уенди! — бе прошепнала в телефона тя порано, докато чакаше колата си. — Изобщо не очаквах подобна реакция!

— Да, знам — отговори Уенди. — Направо не е за вярване колко бързо се разпадат мъжете, когато напрежението върху тях стане прекалено силно! Всички ги считат за силния пол, но това изобщо не е вярно. Мъжете са просто слаби, подплашени, дребни същества, към които някой случайно е прикрепил пениси. Когато Шейн се разплака, беше ужасно. Все едно изведнъж той вече не беше мъжът, а аз не бях жената. И тогава си дадох сметка, че се налага да се науча как да се превърна в нов тип жена, как да живея без старите клишета какви точно трябва да бъдат мъжете и какви — жените.

Нико кимна и отбеляза:

— И аз се почувствах ужасно! А после той ме нападна. Каза, че съм слугиня на Виктор, че съм кучка. Не че имам нещо против това за кучката, но да ме нарече слугиня!

— Никога през живота си не си била слугиня на никого! — изсумтя Уенди. — Ние с теб сме от онези жени, които си имат слугини! И те се наричат „мъже“!

— Но отсега нататък всички ще започнат да ме наричат така! Ще говорят зад гърба ми, че съм слугинята на Виктор Матрик!

— Нека си говорят! — извика Уенди. — Просто за тях това ще бъде начин да те принизят, защото си жена, заела важен властови пост, и така ще им бъде по-лесно да продължат да си живеят жалкия живот! Крайно време е да престанем да се тревожим какво си мислят другите за нас! Каквото и да направим, винаги ще има някой, който да ни одумва! Винаги ще има хорица, които ще казват: „Да, но дали е добра майка, добра бизнес дама, добра съпруга?“ Нико, на кого му пука какво си мислят другите, а?! Те не са вътре в теб! Те не са на твоето място! Ние даваме най-доброто от себе си, представяме се много по-добре от повечето хора, особено предвид обстоятелствата! Защото така сме свикнали — да бъдем най-добри!

Например аз реших да се простя с чувството за вина. Не мога да огрея навсякъде, пък и не искам. И никой не би трябвало да очаква това от мен! — Пое си дъх и продължи: — Господи, Нико! Ние наистина правим всичко! И го правим добре! Ти си изключителна личност! И си длъжна да го покажеш! А ако на някои хора не им харесва, проблемът си е изцяло техни! Ти вече си президент и

изпълнителен директор на „Върнър пббликейшънс“ и господ ми е свидетел, че тази проклета компания извади голям късмет да те има на този пост!

Да, точно такава реч можеш да чуеш единствено от приятелката си.

Колата зави около едно зелено петно и спря при светофара на Седемдесет и втора улица и Пето авеню. Колко е красиво — зелената трева и напъпилите дървета на фона на елегантните сиви сгради на Пето авеню! Всичко ще се нареди, да! И защо да не се нареди?! В известен смисъл този ден наподобяваше на раждане на дете — труден, потен, страховит, радостен, — изискващ всеки грам от силите ти, но накрая осъзнаващ, че никога няма да го забравиш. Всички лоши моменти се блокират от подсъзнанието ти и когато погледнеш детето си, разбираш колко си е струвало!

И точно както и при раждането никой не си е направил труда да ти обясни колко много болка придружава подобно постижение. То бе едно от онези неща, които просто трябва да преживееш лично, за да го разбереш. Въпреки че, ако трябваше да бъде честна, раждането като че ли бе доста по-трудно. Но когато всичко свърши, се сдобиваш с красиво беше. Докато в този случай, когато всичко свърши и Майк бе ескортиран навън от охраната, а Виктор се ръкуваше с нея, тя внезапно осъзна, че се е сдобила с Виктор Матрик и че вероятно ще бъде принудена да го търпи до края на живота му.

Който може би нямаше да продължи още дълго.

Сутринта, след онази смущаваща сцена, когато се бе притеснила, че уволнената ще бъде тя, Нико бе влязла в асансьора и бе установила, че сърцето ѝ бие като лудо и че под мишниците ѝ е избила пот. Не беше съвсем наясно как точно е станало, но бе убедена, че никога няма да забрави онази страна на Виктор, която бе зърнала днес и която я бе разтърсила толкова много. Непредсказуемостта, пълната липса на логика в поведението на този човек — всичко това напомняше по-скоро на контакт с огромно животно, което действа, водено единствено от инстинктите си. И за момент се уплаши за себе си — ами ако накрая и тя заприлича на Виктор Матрик? Никой не бе в състояние да предвиди какво ще направи той с нея, нито пък да се досети за моралните предизвикателства, които ще ѝ сервира в бъдеще — та днес почти се бе опитал да я насили да говори за развода на Уенди! Затова

сега я очакваха не само нови служебни предизвикателства, но също така емоционални и психологически. Но докато асансьорът се бе приземил с лекота на нейния етаж, тя бе стигнала до извода, че не само ще се справи с всичките, но и иска да ги поеме. А после бе тръгнала по коридора и бе заварила Майк Харнес в офиса си. Чакаше я.

„Значи всичко си е така, както винаги е било! — помисли си мрачно тя. — Майк знае.“ Дори не се направи на изненадана, че го вижда.

— Здравей, Майк! — поздрави хладно, мина покрай него и зае мястото си зад бюрото. После натисна един бутон на компютъра си и мониторът оживя.

— Помислих си, че днес бихме могли да обядваме заедно — заяви Майк. Държеше химикал, който непрекъснато щракаше.

Практически той все още ѝ беше шеф и също така практически тя не можеше да му откаже.

— Само момент да проверя дали ще мога да пренаредя графика си — каза Нико и натисна бутона на интеркома си. — Сали? Би ли ми донесла дневника, ако обичаш?

Майк остана в офиса ѝ по време на цялата процедура, като че ли за да се увери, че тя няма да се опита да се измъкне с някой номер.

Обядваха в едно от онези ярко боядисани местенца, предпочитани от туристите, където хората от издателския бранш ходеха тогава, когато не желаеха да бъдат видени от другите си колеги.

— Много съм притеснен от слуховете, които се носят напоследък, Нико — отбеляза Майк, докато пяха в устата си няколко тортелини.

Кожата му беше с цвят на старо дърво — каза, че току-що се бил върнал от Сейнт Бартс. Тя кимна. Беше си поръчала телешко с лютив сос и не възнамеряваше да изяде повече от няколко хапки.

— Аз също — каза тя. Направи знак на сервитьора да ѝ донесе още вода. — Но това са само слухове, Майк. Как бих могла да оставя „Бонфайър“?!

— Веднъж някой ми беше казал, че „Ню Йорк поуст“ знаел повече неща и от ЦРУ! — отбеляза Майк.

— Ако се имат предвид последните световни събития, това вероятно е точно така — отговори Нико. — Но пък на ЦРУ не му пука

дали вестниците се продават или не, а на „Ню Йорк поуст“ му пука. Не го забравяй!

— Да — кимна не особено уверено Майк. — Няма. — Направи кратка пауза, а после добави: — Само не забравяй едно нещо. Аз те открих! И именно аз те доведох в „Сплач-Върнър“! Без мен ти практически нямаше да съществуваши! — Сви рамене и продължи: — Аз съм си въвел едно правило — да бъда откровен със служителите си. На теб ти липсва творчески замах. Да, вярно е, че съблюдаваш детайлите до последната подточка. Това никой не може да ти го отрече. Но за управлението на цял един отдел е необходимо нещо много повече от това!

Тя се усмихна. Той да не би да я заплашва? На този свят има един особен вид хора, които винаги се стремят да си присвоят заслугите за успеха на другите, като същевременно правят всичко възможно да ги омаловажат. И това са егоистите, хората, които държат винаги да бъдат в светлината на прожекторите, ако ще и пиесата изобщо да не разказва за тях. Не бъди такъв, Майк! Не прави края си излишно грозен! И тъй като знаеше, че вече няма никакво значение какво казва, тя само отвърна:

— Напълно си прав, Майк!

И веднага след това смени темата.

Майк имаше син в тийнейджърска възраст — от първия си брак — който съвсем скоро щял да завърши гимназия. Та двамата поговориха за плюсовете и минусите на различните университети. Всеки път, когато Майк се опитваше да смени темата, тя отново връщаше разговора към колежа. Знаеше, че подходът ѝ е мръснишки, но нямаше друг начин. И така накрая, когато се разделиха пред асансьора, Майк знаеше, но не знаеше нищо конкретно.

„Мъртъв си!“ — помисли си тя в мига, в който вратите на асансьора се затвориха зад него.

Точно в четири часа ѝ се обади секретарката на Виктор Матрик Морийн. Единственото изречение, което каза, бе:

— Виктор иска да те види в офиса си!

Тя влезе в офиса на Виктор само минута преди Майк.

— Готова ли си, Нико? — обърна се към нея големият шеф. — Сцената ще бъде точно като при доктор Фил.

Нико никога не бе гледала шоуто на доктор Фил, но някак си не можеше да си представи, че е толкова брутално.

Няколко секунди по-късно се появи и самият Майк Харнес. Когато прекрачи прага, той спря за момент, по лицето му се изписаха изненада и шок, а после очите му се стрелнаха наляво-надясно като на животно, внезапно осъзнало, че е попаднало в капан. Нико стоеше край бюрото на Виктор, та Майк сигурно се бе зачудил дали двамата са в някакъв таен заговор или големият шеф е привикал него и нея, за да ги мъмри за нещо общо. А после очевидно реши, че независимо какъв е случаят, той трябва да се разграничи от Нико, като я игнорира. Насочи се напред, като съзнателно избягваше погледа ѝ, и седна точно пред бюрото на Виктор.

— Е, Виктор! — подвижна с престорена веселост. — За какво е всичко това?

Виктор бутна опърпаната си грива назад и изрече:

— Нико казва, че срещу теб ще бъде заведено дело.

— Нико ли?! — изглежда я Майк с престорена изненада, но под нея се виждаше жилото на омразата. — Тя пък какво може да знае?!

— Очевидно доста повече от теб — отбеляза спокойно Виктор.

— И за какво? — попита небрежно Майк.

— За нарушение на договор. Глини Рурк — отговори Нико.

— Глини Рурк е напълно лишена от талант психарка, която дори не може да дойде навреме за уговорена среща!

— Видях имейлите. От теб до нея. Нарекъл си я глупава... — започна Нико.

— Че тя си е такава!

— Помисли си обаче как ще изглежда всичко това във вестниците!

— Че на кого му пука?! — срязва я нехайно Майк.

Нико сви рамене и отбеляза:

— Защо трябва да стигаме до публичен скандал, когато можем да го избегнем, а?!

Майк погледна към Виктор за помощ, но не получи такава. После се обърка отново към Нико.

— Ти какво си? Шибан предател, а? Ровиш зад гърба ми, за да се добереш до информация...

— Получих я съвсем случайно. И смятам, че извадихме късмет. Защото много лесно можеше да стигне и до някой друг. Някой отвън!

— А бе, ти си била голяма кучка! — извика Майк.

— Майк! — намеси се предупредително Виктор.

— Аха, схванах! Вече си слугинята на Виктор! Малката девственица, която върши мръсната работа на шефа! Ледената прислужница!

— Уволнен си, Майк! — отсече Нико.

— Какво?!

Нико въздъхна. Кръстоса ръце пред гърди и се подпря на ръба на бюрото на Виктор. Веднага си каза, че Майк изобщо не трябваше да сядат. Така, без да си дава сметка, автоматично се бе лишил от позицията на силата и я бе предоставил на нея.

— Правилно ме чу — изрече тя. — Уволнен си. И твоето място заемам аз.

Майк се разсмя неконтролируемо. А между два пристъпа изрече:

— Но ти не можеш да ме уволниш!

Виктор разклати предния си зъб и отбеляза:

— Може! И току-що го направи!

А после големият шеф направи нещо ужасяващо. Изправи се, приведе се напред, зина и изрева.

Хиляди дяволи! — помисли си Нико. Отстъпи уплашено назад и без да иска, събори стъкленото преспание, но за неин късмет успя да го хване, преди да бе паднало на пода. Смехът на Майк се превърна в безмълвен шок. Той се отдръпна назад и се заоглежда объркано. От мястото, където седеше, вторачен в черната и на пръв поглед бездънна паст, каквато представляваше устата на Виктор, сигурно му се струваше, че гледа в устата на лъва. После като че ли се овладя, скочи от стола си и изкрещя:

— Мамка му, Виктор! Какво, по дяволите, мислиш, че правиш? Защо ми причиняваш всичко това?

Но Виктор вече се бе върнал към стола си и благото си поведение на добрия Дядо Коледа.

— Защото мога, Майк — отговори му той. — Това ми е работата.

— Нищо не разбирам! — отрони Майк и вдигна ръце. Очите му се бяха насълзили, а носът му почервения. — Работил съм за теб двадесет и пет години и...

Виктор плесна весело с ръце и отбеляза:

— И точка. — После натисна бутона на интеркома и заповяда на секретарката си: — Извикай охраната!

Майк се обърна към Нико. По бузите му се бяха образували бели жилчици — там, където сълзите бяха започнали да изтриват бронзиращия му крем. „Някои мъже така и никога няма да схванат как точно се използват козметичните средства!“ — помисли си тъжно Нико.

— Защо го направи? — попита я той. — Та аз те създадох!

Тя просто поклати глава. Чувстваше се окаляна. Бяха изиграли една изключително мръсна, отвратителна сцена — за радост и наслада единствено на Виктор Матрик. Но от тази игра вече нямаше измъкване.

— Съжалявам — каза само тя.

— Може — кимна Майк. — Дори и да не е сега, все някой ден ще съжалиш!

Какво още смяташе да каже този човек? Нико усети как дебелото въже на страха се плъзна отдолу нагоре във вътрешностите ѝ и се уви около сърцето ѝ като отровна змия.

Двама човека от охраната чакаха Майк при вратата. Единият се опита да го хване за лакътя, но Майк се дръпна ядосано и изрече:

— Ако не възразявате, мога и сам да се изпратя!

— Е — обърна се към нея Виктор, като протегна ръка, — поздравления!

Нико постави преспапието върху бюрото му и се ръкува с него. Беше студена, като ръка на мъртвец.

— Благодаря ти! — кимна тя.

— Според мен мина добре, нали? — после се приведе и заговори в интеркома: — Морийн, можеш ли да ми запазиш час при онзи зъболекар? Мисля, че предният ми зъб пак се кани да падне!

И сега, докато седеше на задната седалка на лимузината си и си припомняше тази сцена с Виктор Матрик, Нико отново потръпна.

Погледна през прозореца. Колата се намираше на Седемдесет и девета улица, съвсем близо до блока на Кърби. Вече беше твърде късно да промени решението си и да помоли шофьора да подмине блока и да поеме към дома ѝ. Знаеше, че точно това трябва и да направи, но все още не беше готова да се изправи лице в лице със Сеймор. Не може да

му се покаже толкова уязвима. Но Кърби я бе виждал и уязвима, и гола — както в емоционален, така и във физически план, — а освен това и леко унижена, както когато я бе вързал и я бе накарал да го моли да ѝ прави разни неща...

Какво ли би било да е омъжена за Кърби вместо за Сеймор? Това си мислеше Нико, докато колата завиваше по алеята пред блока на Кърби. Спусна се бързо покрай пазача, натисна бутона на асансьора и си каза: „Може отговорът да е точно в Кърби. Ами ако в крайна сметка съм влюбена в него?!“

Втурна се бързо по коридора, внезапно изпълнена с ирационалния страх, че той няма да си е вкъщи и че в крайна сметка няма да може да го види. Натисна звънеца, а когато той не отвори веднага, сърцето ѝ се разтуптя. Трябва на всяка цена да го види! Натисна звънеца втори път. Чувахе го как отеква в апартамента. Задържа дъха си, за да чуе така очакваните му стъпки. Ала не долови нищо и започвайки да изпада в паника, удари вратата с юмрук.

„Не си е вкъщи! — помисли си отчаяно. — Точно този единствен път, когато наистина имам нужда от него!“ Погледна си часовника. Беше пет и петнадесет, а той ѝ бе казал, че до пет ще се прибере. Може да го почака. Ще му даде пет минути. Застана пред вратата и започна да поглежда часовника си през няколко секунди. След като минаха четири от предвидените, тя реши, че може да го почака още пет. Как е възможно да ѝ причини подобно нещо?! И през главата ѝ запрепускаха кошмарни мисли. Може би го е направил нарочно. За да я накаже, за да ѝ докаже, че не е зависим от нейния график. Или може би просто вече не я харесва и не желае да я вижда повече и това е неговият начин да се отърве от нея...

От дъното на коридора долетя извъняването на асансьора, а след него и звука от отварянето на вратите му. Това сигурно е той. И наистина, само след секунда отдолу се показа Кърби, носещ плетена скиорска шапка и кафяво кожено яке, стиснал в едната си ръка мобилния телефон, а в другата — торба с хранителни продукти.

— Здравсти! — подвикна ѝ той, като че ли тя беше някаква случайна позната, която е срещнал на улицата.

Не точно такова посрещане бе очаквала. И за момент се почувства съсипана. Но после си каза, че няма никакво значение; че най-важното в случая е, че той вече е тук.

— Тъкмо мислех да си тръгвам — каза само.

Той премести торбата с продуктите в другата си ръка и бръкна в джоба си за ключа. После, докато отключваше, я целуна бързо по устните и обясни:

— Трябваше да репетирам една сцена за класа по актьорско майсторство и малко се поувляхох. — Пристъпи в апартамента. — Нали знаеш как става — потъваш в нещо и губиш представа за времето. А после си спомних, че трябва да купя прясно мляко. Всеки ден си напомням, че трябва да си купя мляко, и забравям.

Тя го последва към кухнята и се загледа в него как вади от торбата кутия прясно мляко и я поставя на най-горната лавица на почти празния си хладилник. Значи за мляко си мислел! И защо не си е мислел за нея?!

— А ти как си? — попита, когато се обърна към нея. — Не съм те виждал от... колко стана? Седмица?

— Просто така се случи — отвърна тя, успокоена, че леката му надменност очевидно се дължи на факта, че тя му е липсвала. — Днес имах ужасен ден...

— Аз също — натърти той, мина покрай нея и влезе в дневната. — Затова съм малко нервен и превъзбуден. Трябва да направя тази сцена за часа си довечера и държа да бъде много добър!

— Сигурна съм, че ще бъдеш!

— Работата е емоционална, схващаш ли? — въздъхна, седна на дивана и плъзна пръсти през косата си. После вдигна поглед към нея и каза: — Но какво правиш там? Ела тук!

— О, Кърби! — промърмори тя. Внезапно се почувства като цвете, нуждаещо се от слънце. „Никога досега не съм се чувствала така!“ — каза си наум и се запита дали пък сега няма да се разплаче.

— Хей, какво става? — попита Кърби.

Приседна до него и той я прегърна, а тя сложи глава на рамото му и се отпусна, наслаждавайки се на самото усещане някой да те държи. Кърби не бе най-интелигентният човек на света, но винаги усещаше от какво се нуждае тя в емоционален план. Сега тя вдигна лицето си към него с намерение да му разкаже деня си. Но той очевидно изтълкува погрешно сигналите ѝ и започна да я целува.

В знак на протест устните ѝ се сковаха. Тя продължи да го търпи още няколко секунди, но после се отдръпна и извика:

— Кърби, днес имах особено странен ден! Аз трябваше...
трябваше да уволня един човек...

— А аз си мислех, че го правиш всеки ден! — изрече усмихнато той.

Усмихна му се търпеливо, раздразнена, че той се опитва да се шегува в момент, когато тя държи да бъде сериозна.

— Този човек съвсем случайно е мой шеф. Или по-точно, беше ми шеф! От днес неговият пост поемам аз!

— Значи би трябвало да се радваш! — отбеляза Кърби и я задърпа към себе си. Целуна я точно зад ухото и прошепна: — Имаш нова работа, радвай се! Аз винаги се радвам, когато получа нова работа! Защото това означава, че ще печеля повече пари!

— Нещата не стоят точно така — изрече тя и извърна глава.

— Значи няма да получаващ повече пари, така ли? Тогава ходът ти не ми изглежда особено умен.

При тези думи той се отпусна назад и я изгледа триумфално, като че ли току-що бе достигнал до голямо прозрение. Тя погледна красивото му, спокойно лице. Приличаше ѝ на лице на златен ритрийвър — красиво, но тъпо.

Натъжи се. Не би трябвало да си мисли такива неща за Кърби. Не бе негова грешката, че не разбира. Просто не бе достатъчно образован — ходил е само две години в общински колеж, докато се е опитвал да пробие като модел.

— Хайде, скъпи! — подкани го тя, изправи се и го хвана за ръка. — Нека отидем в спалнята!

Щом веднъж започнат да правят секс, нещата отново ще застанат по местата си и тя ще си върне доброто отношение към него.

— Тъкмо се чудех дали изобщо ти се прави секс — усмихна се Кърби, докато се оставяше тя да го води. — Днес си малко странна.

— Само заради деня, който преживях — оправда се тя, съблече се бързо, подреди дрехите си върху бюрото му и скри бикините под блузата си. После легна на леглото, а той легна гол върху нея. „Това вече е друго нещо!“ — помисли си Нико и обгърна с ръце гърба му, наслаждавайки се на тежестта му. Нищо не можеше да се сравни с един красив млад мъж с мускулесто тяло. Кожата му беше толкова мека... Сигурно по-мека и от нейната...

— Да извадя ли връзките? — попита той.

— Не знам.

Понякога той завързваше китките ѝ за двата края на леглото (табла нямаше, затова я завързваше за ръбовете на пружината), а това задължително повишаваше възбудата ѝ. Но днес като че ли не желаше да се чувства ограничена. Искаше да я освободи от преживения следобед, да я накара да се почувства друг човек, така, както винаги го бе правил преди. Може би като някоя лека жена от порнографски филм. Жена, която го прави с мъж, докато другите мъже ги гледат...

— Изчукай ме! — прошепна тя.

Той пъхна ръка между краката ѝ и прошепна:

— Както кажеш, красавице!

О, не! Защо трябва непрекъснато да повтаря тази глупост?! Особено след като точно сега желанието ѝ е изключително крехко!

Красавица, да бе! По-добре да не мисли сега за това! Трябва да го забрави и да се отпусне. Но не бе в състояние да го забрави. А дали изобщо иска да прави секс?

— Не си много влажна — констатира той.

— Съжалявам — усмихна се предпазливо тя, надявайки се да скрие чувствата си. — Сигурно е от напрежението...

— Аз ще го премахна! — отсече той.

Свлече се в долния край на леглото, разтвори краката ѝ, после постави ръце върху вагината ѝ и я разтвори. После започна да я ближе, а тя постави ръка върху главата му и си наложи да се отпусне, да почувства нещо. Но нещо не се получаваше. И не само това — като че ли я дразнеше, неприятно.

Но какво ѝ става днес?

— Кърби — изрече тихо, — нека просто правим секс, а?

— Разбира се — кимна той. — Всичко, което пожелаеш, скъпа! Много добре го знаеш! Бих направил всичко за...

Тя сложи пръст върху устните му, за да го накара да млъкне. Ако продължи да говори в този дух, тя със сигурност няма да може да направи нищо повече. Изви глава назад и прокара ръка по мускулестите му рамене. Пръстите ѝ усетиха малка, изненадваща издутинка. Пъпка ли беше това? Кърби Атууд има пъпка... на рамото?!

„Престани!“ — заповяда си тя. Няма да прави като другите жени — да се концентрира върху дребните недостатъци на мъжа, докато постепенно той загуби в очите ѝ всякакъв сексапил. Напомни си, че

има голям късмет. Напомни си, че е на четиридесет и три и че трябва да бъде доволна, че все още някой иска да спи с нея, особено мъж като Кърби. Наложил си да се наслади на преживяването. Налагаше се да се наслади! Трябваше да избяга от всичко! И сега, фокусирайки мисълта си върху твърдия му пенис и върху усещането на същия този пенис вътре в нея и върху чисто физическата наслада да бъде с възбуден млад мъж, тя повдигна бедра, постави ръце върху задните му части и го придърпа по-навътре в себе си.

За няколко секунди почти успя да забрави за всичко, като даже си позволи да изпищи от удоволствие. А после продължи да го държи, да гали гърба и задните му части, да се наслаждава на гладката му кожа и да го натиска навътре в себе си, макар да си даваше сметка, че е започнал да омеква.

— Олеле! — прошепна той и я погледна. — Това си беше като фойерверк!

Тя кимна, все още не желаеща да го пусне. Добре че лекарството „Кърби“ все още действа! Но докато се обличаше, реалността на ситуацията я удари като с чук. Нико се натъжи. Нямаше начин да пренебрегне факта, че днес изобщо не беше толкова хубаво, колкото стотици пъти преди. И че някой ден, вероятно в най-скоро време, лекарството окончателно ще спре да действа.

Телефонът в апартамента ицдаде две кратки позвънявания, подсказвайки пристигането на вътрешен посетител. Уенди грабна слушалката и сложи ръка на другото си ухо. Магда беше надула звука на телевизора почти докрай, за да заглуши прахосмукачката, която камериерката влачеше отегчено по килима наоколо, като от време на време хвърляше неодобрителни погледи към хаоса около себе си.

— Ало? — извика в телефона Уенди.

— При мен е Неса Хоуп. Да я изпратя ли горе? — попита жената от рецепцията.

— Разбира се — отговори Уенди.

Погледна си часовника. Беше два и половина — Шейн закъсняваше вече с петнадесет минути, факт, върху който със сигурност ще обърне внимание пред госпожица Хоуп като поредното доказателство за родителска небрежност от страна на бащата. Запъти се към малкото фоайе и мина през вратата, която водеше към помещенията на децата. Те се състояха от две малки стаи плюс отделна баня и бяха разположени точно срещу нейната спалня и дневната от другата страна. Тайлър и малката Клоуи оцветяваха картинки. Тайлър грабна молива на Клоуи и извика:

— Не се прави така, глупачке!

— Тайлър, не говори така! — изрече търпеливо Уенди, измъкна молива от ръката на сина си и го връчи на дъщеря си.

— Ама тя излиза от очертанията! — запротестира Тайлър.

— Тя е само на две годинки! — изтъкна майка му. — И ѝ е позволено да излиза от очертанията.

— Тогава и аз ще излизам! — извика сърдито Тайлър.

— Щом толкова настояваш — отбеляза Уенди и го погледна тъжно. Горкото дете! Разбираше го перфектно! Чувстваше се като в клетка в това тясно пространство! Но това беше само временно. Приведе се към него и прошепна: — Съвсем скоро ще се сдобием с нов апартамент! Надявам се, че ще останеш доволен, нали?

— Ами... не знам — сви рамене детето. — Нали вече си имаме един?!

— Мамо, ще видим ли Гуинет? — попита Клоуи.

— Ще я видите в понеделник сутринта, когато се върнете тук. Сега ще постоите малко с татко, а после, в неделя вечерта, ще се върнете тук.

— И защо трябва да се връщаме тук? — попита Тайлър и изгледа вбесено моливите си. — Защо да не си стоим у дома?

— А не искаш ли да стоиш при мама?

— Ти защо не се върнеш у дома? — попита синът ѝ.

Уенди се усмихна и сигурно за хиляден път отговори:

— Защото мама и татко вече не живеят заедно. Мама скоро ще намери нов апартамент и тогава всички ще се съберем да живеем там!

— А татко ще дойде ли? — попита Клоуи.

— Не, татко ще си остане в неговия апартамент.

— Имаш предвид нашия апартамент, нали, мамо? — извърна се към нея Тайлър. — Там, където живеем ние! А ти живееш в този хотел!

— Ти също живееш тук — отговори търпеливо Уенди.

— Искам у дома! — извика Клоуи и се разплака.

На вратата се позвъни. Уенди вдигна Клоуи, постави я на леглото и извика:

— Магда, би ли отворила?

— Защо? — изкрещя в отговор Магда.

— Защото се звъни... — започна майка и, но после въздъхна, взе на ръце Клоуи и тръгна към антрето.

Точно в този момент Магда внезапно реши да се прояви и се втурна да отвори. После само изрече: — О!

— Татко ли е? — извика Тайлър и се втурна след тях.

Неса Хоуп, адвокатката, стоеше несигурно на прага и оглеждаше картината пред себе си с неприкрит ужас. Тя беше на тридесет и пет години, неомъжена и доста привлекателна — поне по стандартите на Горен Истсайд. Беше облечена с щампирана блузка на Роберто Кавали, дънки и високи обувки на Мери Джейн от черна кожа. Освен това бе прочута като най-добрият бракоразводен адвокат в кантората „Бърчел & Дингли“ и заемаше четиридесет и трето място в списъка на петдесетте най-влиятелни жени в града.

— Много съжалявам — усмихна се Уенди. — Шейн трябваше да вземе децата в два и половина, но закъснява. Заповядай, седни! — Наоколо нямаше никакво свободно място за сядане, разбира се, защото всички налични повърхности бяха заети с листи, книги, сценарии, дивидита, една гъба, четка за коса, дистанционно управляемо самолетче и всякакви дрехи.

— Няма нищо. Ако искаш, мога да сляза долу и да изчакам — изрече предпазливо Неса.

— О, не, заповядай! — покани я Уенди. — Камериерките тъкмо си тръгнаха. — Освободи малко пространство от дивана и адвокатката приседна. — Обикновено не е чак толкова зле — добави като извинение Уенди.

— Няма нищо — усмихна се сковано Неса. — Децата ти са прекрасни.

— Благодаря! — усмихна се гордо майката. Точно в този момент забеляза косата на Магда и попита: — Магда, скъпа, не каза ли, че възнамеряваш да си измиеш косата?

— Вече го направих, мамо.

— Не си!

— Тази баня тук не ми харесва! — изтъкна наежено Магда.

— Ти коя си? — обърна се Тайлър към Неса.

— Това е адвокатката на мама — обясни му Уенди.

— Не обичам адвокати — заяви Тайлър.

Уенди сложи ръка върху главичката му и побърза да го защити:

— Той просто е малко срамежлив. Нали така, приятелче?

— Изобщо не ми прилича на срамежлив — заяви игриво Неса и кръстоса крака.

— Не обичам адвокати — повтори момчето, притиснало се в крака на майка си.

— Неса е много добра — обясни Уенди. — Тя ще направи всичко възможно да можете да останете при мама завинаги!

— Но сега се прибираме вкъщи! — обяви Клоуи.

На вратата пак се позвъни.

— Татко! — извика Магда и скочи.

След малко при тях се появи Шейн. С не малко задоволство Уенди установи, че той изглежда доста излиян. Вдигна глава към него и заяви:

— Закъсня.

— Трябваше да се отбия в аптеката. Не се чувствам много добре.

— В такъв случай не вземай децата.

Той я изгледа с омраза и отсече:

— Не съм чак толкова зле. Само едно главоболие. Ще се оправя.

— А после погледна доста притеснено към Неса.

— Надявам се си спомняш адвокатката ми, Неса Хоуп — кимна Уенди към гостенката си.

— Аха — отговори неопределено Шейн.

— Как си, Шейн? — попита Неса, като стана.

— Страхотно — промърмори Шейн и вдигна Клоуи. — Да не би да работиш и в събота, а?

— Аз работя всеки ден от седмицата!

— Значи двете с Уенди ще си паснете великолепно — изсъска Шейн. После се обърна към Магда и Тайлър и попита: — Готови ли сте, хора?

— Утре вечер ще бъдете тук, нали? — поиска да уточни Уенди. — В пет!

— Разбира се! — промърмори ядосано той. И за да не остане назад, попита: — Кога ще заминаваш пак за Кан?

— В понеделник вечер — отговори Уенди. Той отлично знаеше кога заминава, а тя пък отлично знаеше какво следва.

— Не мога да разбера защо просто не ги оставиш при мен, докато се върнеш. Това местене напред-назад е много глупаво!

— Имаш късмет, че изобщо можеш да ги виждаш, Шейн! — изтъкна тя.

— Е, ще видим — изрече през стиснати зъби той, като погледна зверски Неса и Уенди.

После подбра децата и излезе.

Уенди подаде глава на прага и подвикна след тях:

— И само органична храна, ясно ли е?! И стриктно спазване на времето за лягане!

Шейн кимна, но не си направи труда да се обърне. Тя се загледа след малката си циркова трупa, докато вървяха по бежовия коридор, наподобяващ вътрешността на кашон. Накрая всички се заковаха пред асансьора.

— Чао, мамо! — извика весело Тайлър, като се обърна и ѝ помахна.

— Чао! — махна му и тя. — До утре!

И остана да ги наблюдава, докато не се качиха в асансьора, изпълнена със смесица от гняв и безсилие, но най-вече — тревога. Ставаше ѝ все по-ясно, че децата ѝ нямат нужда от нея. Даже не изгаряха от желание да останат при нея!

Но това е само защото все още живее в хотел. Да, така трябва да е! Когато си купи нов апартамент, всичко ще се промени и животът им отново може да стане нормален. Веднага щом се бе върнала от Палм Бийч, тя бе наела Неса, а Неса пък веднага бе уредила децата да прекарват еднакво време с майка си и баща си. Но това беше само временно. Уенди се надяваше да успее да изтрие Шейн от картината веднъж завинаги.

Затвори вратата и се обърна към Неса.

— Никога не можех да си представя, че двама души могат да се мразят толкова много! А ти? — Въпросът беше по-скоро риторичен и тя не очакваше отговор.

Но адвокатката все пак отговори:

— Да, той определено те мрази. И, както го гледам, няма да се предаде много лесно!

Най-големият ни проблем е адвокатът на Шейн — изтъкна Неса петнадесет минути по-късно, докато двете седяха на масичка в лоби бара на хотела. Дантеленото перде близо до тях се издуваше от вятъра. Уенди се загледа през прозореца към минувачите навън — беше краят на април и Сохо беше пълен с туристи.

— Не се страхувам от адвоката му — отбеляза тя и разбърка еспресото си с металната лъжичка. — Той би трябвало да е наясно, че Шейн не разполага с никакви права!

— Да, от традиционна гледна точка е точно така — кимна Неса. — Обаче Хуан Перек е мъж, който е прекарал по-голямата част от кариерата си в измъкване на огромни издръжки от богати мъже за техните бивши съпруги и деца. От години чака случай като нашия. За него това е прекрасна възможност да докаже, че законът действително

е сляп, тоест нито расистки, нито сексистки. С други думи — добави, отпивайки от черното си кафе, — той иска да те използва за назидание!

— Но нали вече си постигна своето! — изтъкна Уенди, като кръстоса ръце пред гърди. — Отстъпвам апартамента на Шейн. Само той струва два милиона долара! Това са много пари за мъж, който десет години не си е помръдвал пръста!

— Да, знам — кимна съчувствено адвокатката. — Но това също е проблем. Ако Шейн беше работил поне малко, това значително щеше да улесни нещата. Защото щеше да означава, че е в състояние да се издържа сам. Съдът обикновено гледа на подобен тип ситуации като подсказващи, че от другия съпруг не може да се очаква да работи, след като е отсъствал от пазара на работната сила в продължение на десет години.

— Но това е абсурдно! — възкликна Уенди. — Шейн е напълно здрав четиридесетгодишен мъж! Може да си намери работа като всеки нормален мъж на този свят! Ако трябва, може да бъде дори сервитьор!

— Не бих се изразила така пред съдията — отбеляза предпазливо Неса. — Няма да се приеме добре.

— И защо? Та това е самата истина! Какво му пречи за разнообразие да си поразмърда малко задника, а?!

— Налага се да се опиташ да погледнеш на този въпрос от друг ъгъл — изрече с успокояващ тон адвокатката. — Шейн твърди, че вече си има работа — същата работа, която е работил през последните десет години! И тя е да бъде баща на децата ти!

— О, я стига! — махна презрително с ръка Уенди.

— Не мога да знам колко точно се е грижил за децата, но важното е, че в случая това няма никакво значение. В очите на съда грижата за децата се счита за нормална работа. И ако ролите бяха разменени, ако Шейн беше жената, а ти — мъжът, да заявиш на съдията, че той трябва да излезе навън и да си потърси работа като сервитьор е равнозначно на преуспяващ мъж да каже на жена си, която цял живот е била домакиня, че трябва да излезе навън и да се хване на работа в местната автомивка!

Уенди присви очи и просъска:

— Сигурно ще иска още пари, нали?

— Не точно пари — отбеляза Неса. — Той иска редовна издръжка! Както и издръжка за децата! Той настоява да вземе децата,

Уенди!

Уенди се изсмя и отсече:

— Никакъв шанс! Това са си моите деца! Аз ги обичам и те искат да бъдат с мен! Децата трябва да живеят с майките си и точка! А Шейн може да получи онова, което всеки разведен мъж получава — тоест, да ги вижда през седмица!

— Да, точно това и можеше да се очаква, ако ситуацията беше от нормалните. Ала тя не е! — изтъкна адвокатката и пак отпи от кафето си. — Ти си една от най-преуспелите жени в тази страна, така че нормалните правила не важат за теб!

Уенди остави чашата си и каза:

— Неса, напоследък преживях какво ли не! Бях в самия ад! Ако трябва да бъда честна, изобщо не съм искала да се развеждам. Идеята е изцяло на Шейн. Той е този, който иска да напусне семейството си! Значи той е този, който трябва да бъде наказан! Ако мразиш съпругата си толкова много, че не можеш да изтърпиш дори да стоиш в една стая с нея, знаеш ли какво трябва да направиш? Да се простиш и с децата си!

— Какво ще кажеш да си представим обратната ситуация, а? — отбеляза дипломатично Неса. Тази жена никога не си позволяваше да демонстрира каквато и да било емоция — черта, която Уенди като че ли започваше да ненавижда. — Да си представим, че една жена с не толкова успешна кариера се омъжва за преуспяващ banker и тъй като той и без това изкарва предостатъчно пари, тя спира да работи. После започват да се раждат децата. Жената си стои вкъщи и се грижи за тях. Мъжът се издига все повече и повече и поради характера на работата си прекарва все по-малко време вкъщи. Жената започва да се чувства изоставена, в душата ѝ се надига негодувание. Тя си седи вкъщи, с децата, докато съпругът ѝ обикаля света и се кичи с награди. Един прекрасен ден тя се събужда и решава, че заслужава нещо по-добро — и иска развод!

— Но аз не съм искала да изоставям Шейн! — запротестира Уенди. — Даже ходих с него на някакъв проклет брачен консултант!

— Аха! — изтъкна Неса, сякаш всичко се разбираше от само себе си. — Но вече е било твърде късно! Негодуванието е станало прекалено силно, двойката се е отдалечила прекалено много! И какво става тогава? Жената получава къщата. Получава също така издръжка

за себе си и за децата си. И ако настоява, вероятно ще може да получи и пълно попечителство върху децата! И никой дори и не си помисля да ѝ оспори това право! Можеш ли да си представиш възмущението на всички онези жени, които се развеждат, ако им заявим, че не могат да получат децата си и че трябва да си потърсят работа?!

— Но аз си искам децата! — запротестира Уенди. Колкото по-спокойна ставаше Неса, толкова повече се ядосваше тя. — По дяволите! — извика и стовари със звън чашата си върху масичката. — Няма да позволя да ме наказват само защото съм преуспяваща жена!

Неса предпочете да замълчи, като че ли изчакваше Уенди да овладее емоциите си. После започна:

— Ако искаме да минем през всичко това с минимални наранявания, ще се наложи да погледнеш на ситуацията от по-широка перспектива. Знам, че за теб това е изключително лично, но на някакъв етап, за да постигнем правилното решение, ще трябва да оставиш гнева си за малко настрана. Защото неоспоримият факт е, че както от логическа, така и от емоционална точка мъжете непрекъснато биват наказвани затова, че са преуспели в живота. Почти всеки втори разведен преуспяващ мъж не получава достъп до децата си. На децата се разрешава изключително рядко да прекарват известно време при него, и то само ако майката няма нищо против.

— Но подобни мъже просто не искат децата си!

— Вероятно ще бъдеш изненадана в колко много от случаите не е точно така! — изрече Неса и направи знак на сервитьора да ѝ донесе още една чаша кафе. Всъщност, това ѝ беше третата. Уенди си каза, че тази жена сигурно има нерви от желязо, за да пие толкова много кафе. — Практиката ми показва, че повечето мъже всъщност искат да живеят с децата си! Сърцата им се късат при мисълта, че няма да могат да ги виждат всеки ден. Но си знаят, че почти никога няма да успеят в съда, затова просто решават, че не си струва да се борят.

— Да, но аз ще се боря! — не се предаваше Уенди. — Настоявам за пълно попечителство върху децата. И искам ти да ми го спечелиш!

За първи път, откакто бяха седнали на масичката, Неса се притесни. Попи угълчетата на устата си със салфетката, постави я обратно на масичката и извърна поглед. После каза:

— Като твой адвокат имам моралното задължение да ти кажа истината. Бих могла и да те излъжа и да се влачим още две години по

съдилищата и така да ти измъкна толкова много пари, че после да си отворя собствена адвокатска кантора. И ако бях от онзи тип адвокати, каквито са повечето мъже в моя бизнес, вероятно не бих се поколебала да постъпя с теб точно така! Това е един от случаите, за които всеки адвокат се облизва — преуспяващ клиент с много пари, който иска да си отмъсти! Но трябва да знаеш, че отмъщението е скъпо удоволствие! И както сочи моят опит, дори и накрая да спечелиш, впоследствие ще установиш, че удовлетворението изобщо не е чак толкова голямо, колкото си се надявала. Ще прекараш с мен много повече време, отколкото би желала — време, което спокойно би могла да посветиш например на децата си или на работата си. И в крайна сметка, Уенди... — Тук тя замълча и я изглежда съчувствено. — Никога няма да можеш да получиш пълно попечителство върху децата! Не и на фона на настоящия ти начин на живот!

— Защото работя, да, знам — изсмя се сухо Уенди. — Чудничко! Страхотно послание към младите жени на Америка! Ако се трудиш като вол и накрая успееш, обществото задължително ще те накаже — по един или друг начин!

— Обществото открай време наказва жените. По всякакви начини — изрече с равен тон Неса. — Независимо какво правиш, няма никаква гаранция, че ще успееш. Можеш да посветиш двадесет години от живота си в грижи за дома, семейството и децата, а когато те пораснат и отидат в колеж, мъжът ти да те напусне заради по-млада жена и накрая ти да останеш без нищо!

Уенди се втренчи ядосано в кафето си и просъска:

— Остава ти къщата.

— Голяма работа, къщата! — отбеляза адвокатката и поклати глава. — Хуан Перек пое този случай единствено заради публичността, която може да получи! Това е идеалният пример за размяна на ролите. И когато една жена поеме мъжката роля, нищо не ѝ гарантира, че няма да ѝ извъртят същите номера, които въртят и на мъжете! Шейн му е връчил документи, в които се указва всяка минута, която си прекарала с децата за последната година, и всяка минута от твоите командировки! И ако решиш да искаш пълно попечителство, те също ще поискат пълно попечителство! А после, зависи откъде ще задуха вятърът, нищо чудно и да спечелят!

Уенди усети как пребледнява. Да не спечели... Това изобщо не беше алтернатива.

— Никой не би допуснал децата да бъдат отнети от майките си!

— Да, в обичайния случай е точно така. Само в обичайния — повтори и въздъхна.

— Но аз не съм лоша майка! — извика Уенди отчаяно. — Нали ме видя с децата ми...

— Никой не твърди, че си лоша майка! — отбеляза успокоително Неса. — Според буквата на закона съдът позволява децата да бъдат отделени от майка им само в случаите, когато тя ги малтретира, когато е доказано, че е нестабилна психически, когато е наркоманка или алкохоличка. Но тази алинея става валидна само тогава, когато майката е основният човек, който полага грижи за децата. Докато във вашия случай с Шейн Хуан Перек ще се опита да докаже, че Шейн е основният човек, който полага грижи за децата. Откъдето следва, че освен ако не можем да докажем, че Шейн ги малтретира, че е доказано нестабилен психически, че е наркоман или алкохолик, съдът няма да види никаква причина да не отсъди най-малкото равни попечителски права.

— Най-малкото ли? — изуми се Уенди.

— Той малтретира ли децата, доказано нестабилен ли е психически, наркоман ли е или алкохолик? — попита делово Неса.

— Днес закъсня с петнадесет минути! Ти сама видя! — контрира я Уенди.

— Да, веднъж е закъснял — сви рамене адвокатката. — Но пък води децата на училище.

— И аз ги водя! — извика Уенди. — Е, понякога.

— Освен това ги чака и след училище, и ги води на лекар — продължи Неса. — Бъди убедена, че няма да има нищо по-лесно от това да докажат, че именно Шейн е човекът, който основно полага грижи за децата! А историята сочи, че съдът не обича да отделя децата от човека, който до момента се е грижил основно за тях! Ответната страна веднага ще изтъкне, че ако децата останат при теб за постоянно, ще бъдат отгледани от бавачки! Ситуация, която не е чак толкова добра, колкото тази да бъдеш отгледан от биологичния си родител. Съжалявам, Уенди, но законът стои точно така — завърши Неса.

— Няма нужда! — извика Уенди. — Разрешението е лесно. Ще напусна работата си! И аз ще стана човекът, основно полагащ грижи за децата!

Неса се усмихна търпеливо и отбеляза:

— Да, по филмите обикновено става така. Преуспяващата жена се прощава с кариерата си заради децата и всички са щастливи. Но в реалния живот решението не е особено практично, не мислиш ли? Особено в твоя случай, освен ако Шейн внезапно не реши да си помръдне задника и да започне някъде работа — нещо, което той упорито отказва да направи, защото изтъква, че вече си имал работа и тя е отглеждането на децата.

— Значи както и да го погледнеш, аз съм прецакана! Отвсякъде! — отбеляза тихо Уенди.

— Аз не бих се изразила точно така — каза също тихо Неса. — Убедена съм, че ще можем да постигнем някакво споразумение с Шейн. Моето усещане е, че той веднага ще стане разбран, когато усети, че ти също подхождаш разбрано.

— Не можеш да бъдеш просто разбран, когато става въпрос за децата ти! — отбеляза Уенди и направи знак на сервитьора.

— Да, знам, че е много трудно — отбеляза адвокатката и взе чантата си. — Но ти предлагам да помислиш малко. Повярвай ми, виждала съм и далеч по-неприятни ситуации!

— Така ли? Някой ден с радост ще те изслушам! — опита се да се усмихне Уенди, докато изпращаше Неса към въртящите се врати на хотела. Но внезапно спря и заяви: — Каж ми само едно — била ли си някога влюбена?

— Не вярвам в подобно чувство — отговори Неса.

— Сериозно? Значи си късметлийка!

— Ако работиш в моя бизнес, и ти никога не би повярвала в истинската любов — усмихна се адвокатката. — Всеки ден се сблъсквам с какви ли не доказателства в полза на противното. Любовта не съществува, това е повече от ясно! Но иначе планирам в най-скоро време да родя дете. От банката за сперма. Това е единственият разумен начин за всяка жена!

— Късметлийка си, да! — кимна замислено Уенди.

Но подобна реакция изобщо не беше в неин стил! Нямахше нищо по-лошо от това да се отнасяш към живота толкова черногледо.

Черният мерцедес се движеше бавно по отсечката от пътя, известна като „Кроазет“, в крайморския град Кан. Вляво се виждаше равна и не чак толкова интересна ивица море, с тясна лента пясък вместо плаж, върху който на равни интервали се извисяваха палми. От другата страна се възправяха величествени хотели. Движението по булеварда замря и Виктори се раздвижи нервно на мястото си. Нюйоркчани непрекъснато се оплакваха от трафика в Хамптънс, но това е само защото не са се сблъскали с този в Южна Франция. Тук в най-буквалния смисъл на думата пътят беше само един и всички минаваха по него, а вече беше десет вечерта. Беше първият ден от филмовия фестивал в Кан, което ще рече, че коктейлите щяха да продължат през цялата нощ.

— Почти стигнахме, мадам! — обади се шофьорът, като се обърна назад. — Остават ни още три светофара и стигаме до пристанището.

— Благодаря! — кимна Виктори, подразнена за пореден път от тази дума — „мадам“.

Сякаш един ден се бе събудила и най-неочаквано всички продавачи и шофьори бяха започнали да се обръщат към нея с „мадам“ вместо с „госпожице“, като че ли изведнъж целият свят беше забелязал, че е на средна възраст. Отначало се бе ядосвала, особено като се има предвид, че не е омъжена. И все пак, да бъдеш неомъжена и да си прехвърлила четиридесет е състояние, което светът още не бе готов да възприеме, особено в Европа и Англия, където жените едва на тридесет започнаха да се притесняват, че биологичният им часовник цъка. Но, от друга страна, ако си преуспяла жена, можеш да си въведеш собствени правила за това, как би желала да си живееш живота.

„А каква радост е да живееш така!“ — помисли си тя, загледана в прожекторите, изпращащи лъчите си към черното нощно небе. Да бъдеш съвсем сама на този свят, да бъдеш свободна! Защо светът никога не казва на жените за този вид щастие? Чувството може и да не продължи много дълго, но това няма никакво значение. Най-важното бе да изпиташ всичко в този живот, борбите и тъгата и замайващия триумф. И ако работиш наистина упорито, и ако вярваш в себе си, и

ако нямаш нищо против да преживееш и болка, и страх (клишета, разбира се, но иначе напълно верни), накрая наистина може да ти излезе късметът и да преживееш нощ като тази сега. На този свят всичко бе възможно! А понякога онова, което ти се случва, е много хубаво. Просто трябва да вярваш, че хубавото ще се случи точно на теб!

Колата напредна още няколко метра и пак спря, защото точно в този момент една тълпа реши да пресече улицата. Движението не я притесняваше — партито беше в нейна чест, така че можеше да си позволи да закъснее. Вдиша дълбоко, наслаждавайки се на аромата на чисто новата кожена тапицерия на мерцедеса. Нищо не можеше да се сравни с аромата на нова кола и ако имаш късмет да го преживееш, няма начин да не му се насладиш. Колко мило от страна на Пиер Бертъй да ѝ изпрати чисто нов мерцедес (модел, който все още не можеше да се намери в Съединените щати), който да я разкарва напред-назад през целия уикенд!

— Това е господин Юло, твоят шофьор — бе изтъкнал Пиер тази сутрин, когато на терасата, където Виктори закусваше, се бе появил мъж с шофьорска шапка и сива униформа. — Господин Юло е също и бодигард, така че можеш да бъдеш напълно спокойна за себе си!

— Защо, тук да не би да е опасно? — озърна се Виктори, предвквайки втория си кроасан, намазан с онова неповторимо, кремovidно краве масло с леко солен вкус, каквото можеш да вкусиш единствено във Франция.

— Фестивалът е привлекателно място и за някои особняци — отбеляза Пиер. — Не че е особено опасно, но човек трябва да внимава. А ние не искаме да те изгубим! — добави с леко похотлива усмивка.

И така сега, в допълнение към апартамента в „Отел дю Кап“ (един от най-хубавите на хотела, с изглед към градините, басейна и морето и с малко, приятно балконче), тя разполагаше с кола и собствен шофьор и бодигард.

Кръстоса крака и приглади гънките на синята си копринена вечерна рокля. Тази рокля бе една от любимите ѝ. Възнамеряваше да я пусне по пътеката още на следващото си модно ревю. Но дали това ревю ще бъде в Париж или в Ню Йорк? Не трябва да забравя да пита Пиер. Той държеше тя да прекарва по две седмици месечно в Париж, но пък компанията държеше да я разработи като американски дизайнер

на висша мода с някоя не толкова скъпа линия. И именно тази възможност да се прояви в областта на висшата мода се бе оказала решаваща за съгласието ѝ относно тяхната оферта — просто беше прекалено изкушаващо, за да го откаже.

Знаеше, че поема огромен риск, разбира се. Но животът е пълен с рискове. Отначало се притесняваше, че „Би & Си“ тайно планират да ѝ отнемат марката и личното ѝ участие. Подобни неща се случваха непрекъснато в модната индустрия — десетки легенди разказваха за дизайнери, изгубили компаниите си, когато се осмелили да продадат марката си на някой конгломерат. Сделката беше потенциално фаустовска — накрая се оказваш с торба, пълна със злато, обаче губиш правата над собствената си марка, както и способността си да изкарваш нови пари. Едно от условията в договора ѝ с „Би & Си“ гласеше, че щом се подпише и стане една от тях, няма право да основава друга компания. От друга страна, само от мисълта, че ще прави висша мода, очите ѝ засветиха като коледни лампички. Висшата мода беше мечтата на всеки дизайнер, но само шепа от тях получаваха шанса да опитат, а какво остава — да се развият в нея. Висшата мода беше върховната точка, мястото, където модата се срещаше с изкуството и се разделяше с търговията. И така, след седмици наред срещи и разговори с Уенди и Нико, Виктори реши, че си струва да поеме този риск. Логиката ѝ на разсъждение гласеше, че щом от „Би & Си“ искат от нея да работи висша мода, значи се нуждаят от нея.

Засега все още не бе подписала официално договора, но се готвеше да го направи — в края на седмицата, когато се върне в Париж. В сряда сутринта трябваше да лети за Флоренция, където щеше да посети три семейни текстилни фабрики, които бяха толкова ексклузивни, че само за да влезеш, ти бяха необходими много специални връзки. А в петък сутринта трябваше да се върне в Париж.

Междувременно Пиер бе настоял да отскочат до Кан за уикенда на откриването на филмовия фестивал. Бе организиран парти в нейна чест на своята тристафутова яхта, към която в момента тя пътуваше, и където се надяваше в крайна сметка да пристигне — стига да успеят да се измъкнат от проклетото задръстване.

Булевард „Кроазет“ беше пълен с петнадесетметрови билбордове, възхваляващи различните филми, участници във фестивала. Точно над главата си Виктори зърна билборда на летния

блокбастър на Уенди — някакъв футуристичен трилър на име „Умирай трудно“. Веднага се изпълни с чувство на гордост за приятелката си — Уенди се справяше страхотно. Или поне в кариерата. „Петнистото прасе“ току-що бе получил два „Оскара“, а после Уенди ѝ бе споделила, че всичко щяло да бъде страхотно, ако мензисът ѝ не бил тръгнал точно в момента, в който стъпила на червения килим, та после трябвало да прекара цялата вечер в натъпкване на тоалетна хартия в бикините си. На Нико и Виктори тази картинка се стори доста смешна и сигурно и самата Уенди щеше да я възприеме като такава, ако не бяха проблемите ѝ с Шейн. Стореното от него беше отвъд всякаква човешка логика, но хубавото бе, че Уенди се справяше удивително добре. Беше натъпкала цялото си котило в хотел „Мърсър“, а след като зърна с очите си какво става там, Виктори реши, че приятелката ѝ няма начин да не полудее. Но тя така и не се оплака. Нито веднъж. Не се разкрещя дори когато Тайлър изля сока си на килима, при това нарочно — защото искал боровинков сок, а не портокалов.

— Хей, какъв е проблемът, миличък? — бе извикала Уенди и го бе прегърнала. — Уплашен ли си?

Тайлър беше кимнал, а майка му му беше казала, че всеки човек се плаши от време на време, и че това било напълно нормално. После лично бе попила петното от килима и се бе обадила на рум сървис за чаша боровинков сок.

— Извинявай, Уенди — ѝ бе прошепнала тогава Виктори, — но ако бях на твое място, сигурно щях да се разкрещя!

— Дълбоко се съмнявам — бе отговорила Уенди. — Когато става въпрос за собствените ти деца, нещата стоят съвсем различно, повярвай ми!

Всички ѝ го повтаряха и Виктори понякога си казваше, че може би е точно така. Но все още не държеше да го изпита на собствен гръб.

Отново вдигна очи към билборда на Уенди. Приятелката ѝ трябваше да пристигне в Кан във вторник сутринта за премиерата на филма си, която щеше да бъде същата вечер. Тя също щеше да отседне в „Отел дю Кап“ и си бе запазила апартамента точно до този на Виктори. Двете смятаха да отворят свързващата врата и да си изкарат два дена почивка заедно. Скъпичка почивка, вярно, но както самата Уенди бе изтъкнала, тези дни били единственото хубаво нещо, което ѝ предстояло за седмици напред.

Да, ще се забавляват добре, бе се съгласила Виктори. Сега тя извади мобилния си телефон и изпрати на Уенди текстово съобщение:

„Отивам на парти. В момента минавам покрай твоя билборд в Кан. Фантастичен е! Поздравления! Нямам търпение да те видя!“

Натисна бутона за изпращане и точно в този момент бе стресната от потропване по прозореца на колата ѝ. Опърпано момиче — малко дете е руса коса, която висеше от двете страни на лицето му като слама — удряше прозореца ѝ с букет от червени рози. Виктори я изглежда тъжно. Тези жалки деца бяха навсякъде — по улиците, в ресторантите и магазините, опитващи се да продават рози на туристите. Някои от тях бяха на не повече от пет-шест години. Ужасно! Откакто дойде тук, Виктори не престана да се пита каква ще да е тази страна, която позволява на толкова малки деца да продават разни неща по улиците — особено такава, чиито жители непрекъснато твърдяха, че обичат децата. „Типичното френско лицемерие!“ — помисли си тя и отвори прозореца. Отвън я заля силната музика от някакво парти, което очевидно се провеждаше отсреща.

— Искате ли да си купите една роза? — попита детето, а после се втрени с благоговение във вътрешността на колата, премествайки погледа си върху разкошната рокля и огърлицата на Виктори — петнадесеткаратова диамантена огърлица, която Пиер бе уредил да ѝ дадат назаем за вечерта.

— Разбира се! Благодаря! — кимна Виктори. После отвори миниатюрната си вечерта чанта, в която имаше петстотин евро, черната ѝ карта „Американ експрес“, червило и компактна пудра, и подаде на детето една банкнота от сто евро.

— О, мадам! Вие сте много любезна! — възкликна момиченцето. — И сте много хубава! Вие филмова звезда?

— Не, моден дизайнер — отговори с усмивка Виктори. Колата дръпна напред и момиченцето, което се бе хванало за прозореца, хукна след нея. — Внимавай с колите! — подвижна ужасена Виктори.

Момиченцето ѝ се усмихна — повечето от предните му зъби липсваха. А на следващия светофар вече бе изчезнало сред колите зад

тях.

— Мадам — обади се господин Юло, клатейки неодобрително глава, — не трябва да правите така! Това им вдъхва кураж! Сега всички ще обкръжат колата като гълъби!

— Но те са само деца! — възкликна Виктори.

— Те са едни... как казвате вие... малки пирати? Започнат да опипват колата с мръсните си ръце, а на господин Бертъй това никак не му харесва!

Някакви петна?

— Глупости! — махна с ръка Виктори.

Ако на Пиер Бертъй не му допада, че е помогнала на едно малко момиченце, толкова по-зле за него! Тя не е негова собственост, а фактът, че е богат, не означава, че винаги трябва да става на неговото. Веднага щом си помисли това, Виктори се усмихна мрачно, спомняйки си, че точно тези думи бе използвала преди две седмици, когато скъса с Лин Бенет. „Ех, Лин... — помисли си Виктори и се загледа смръщено през прозореца. — Не беше чак толкова лош!“

И за момент ѝ се прииска той да е тук, с нея. Да отиват заедно на голямото парти в нейна чест. Щеше да бъде приятно...

Откъде-накъде сега пък се сети за него?! Отвори чантичката си и започна да я пренарежда. Оттогава насам почти не се беше сещала за Лин. В мига, в който скъса с него, той бе изчезнал от съзнанието ѝ, което би трябвало да бъде знак, че е постъпила правилно. И все пак защо винаги ставаше така между нея и мъжете, с които ходеше? В началото на връзката винаги ѝ беше много приятно, интересът ѝ беше много голям и дори на моменти си мислеше, че най-сетне е срещнала подходящия — докато един прекрасен ден не се събудеше с усещането, че се отегчава с него. Дали тя е единствената жена, която намира връзките с мъже за чиста загуба на време? Или пък причината е в това, че когато се стигне до взаимоотношения с другия пол, тя се държи по-скоро като типичен мъж, а не като жена? Загриза ядосана ноктите си. Истината бе, че точно този, последният мъж, ѝ се бе сторил накрая малко... притеснителен.

Но кой би допуснал, че Лин Бенет може да се превърне в лепка? Та той беше един от най-преуспелите мъже на тази планета! А ето че към края бе започнала да се пита защо той не може да заприлича малко повече на Нико или Уенди, които също бяха невероятно преуспяващи,

но които знаеха как да оставят другите около тях да си поемат въздух и да си гледат работата. Откакто бе напуснала най-неочаквано къщата му на Бахамите, за да отиде на срещата в Париж, Лин не я бе оставил на мира — непрекъснато ѝ звънеше по телефона и се появяваше изневиделица в демонстрационната ѝ зала, а после се настаняваше в офиса ѝ, където четеше вестници и ръководеше бизнеса си по мобилния си телефон.

— Лин — бе принудена да възроптае накрая тя, когато веднъж се бе появил към четири следобед, — няма ли къде да отидеш? Нямах ли срещи? Нямах ли какво друго да правиш?

— Аз си го правя, скъпа! — отбеляза той, като вдигна мобилния си телефон. — Мобилен офис, забрави ли? Последна дума на техниката! Вече никой не е принуден да стои по цял ден на бюрото си!

— Модерната технология не е чак толкова полезна, колкото я превъзнасят — заяви Виктори и му отправи поглед, с който му подсказваше, че би предпочела в момента той да е на собственото си бюро.

— Здравсти, Лин! — извика весело асистентката ѝ Клеър, влизайки в офиса.

— Здравсти, хлапе! — поздрави я и той. — Как вървят нещата с онзи новия?

Ама че работа!

— Вие с Лин май си говорите доста неща — обърна се тя покъсно към Клеър.

— Ами, той обича да бърбри — сви рамене момичето. — Понякога се обажда да те търси и теб те няма, и ние...

— Обажда се лично, така ли?

— Разбира се! Че как иначе?! Много е мил! Или поне се старее да бъде мил!

— Думата „мил“ някак ми се връзва малко трудничко с човек като Лин Бенет! — отбеляза Виктори.

— Добре де, забавен е! Поне това не можеш да не му го признаеш! Даже на моменти е много смешен! И изглежда буквално луд по теб! Непрекъснато те наблюдава, а когато не си тук, все пита какво правиш.

Странна работа, определено!

А после дойде и инцидентът с хип-хоп изпълнителката Венеша, която играеше главната роля в новата козметична кампания на Лин. Един следобед Лин, Венеша и още четирима души от нейния антураж цъфнаха най-неочаквано в офиса на Виктори. При обичайни обстоятелства тя не би имала нищо против, тъй като предпочиташе политиката на отворените врати, което ще рече, че клиентите и приятелите са винаги добре дошли. При обикновени обстоятелства даже щеше да бъде доволна, че може лично да покаже на Венеша своята колекция, както и да ѝ заеме всичко, което момичето пожелае. Но точно този следобед в офиса ѝ бе пристигнала Мъфи Уилямс, от „Би & Си“ — направо нечувано благоволение! — и двете се намираха в разгорещена дискусия относно бъдещата линия на пролетната ѝ колекция. Виктори не можеше да накара Мъфи да отстъпи мястото си на една хип-хоп звезда — знак на уважение, който Лин очевидно не схвана.

— Скъпа, покажи на Венеша онази зелена рокля! — настояваше Лин. — Нали се сещаш — онази, дето много я харесвам!

Мъфи впи очи в Лин с такова изражение, сякаш току-що бе сгазил котката ѝ, и когато той не схвана посланието, тя просто се изправи и започна бързо да си прибира нещата. А на Виктори каза:

— Ще продължим някой друг път, скъпа!

— Мъфи, много съжалявам! — прошепна безпомощно Виктори и изгледа свирепо Лин.

— Какво? — извика веднага той. — Къде сбърках?! Защото харесвам роклята ли, какво?!

— Как можа да ми причиниш това?! — разкрещя му се по-късно Виктори. Намираха се на задната седалка на неговата лимузина, облечени официално, и отиваха на благотворителна галавечеря в музея „Метрополитън“. — Имах важна делова среща с Мъфи Уилямс, която съвсем случайно е една от най-важните личности в областта на модата!

— Хей, ама аз просто се опитвах да помогна! Помислих си, че няма да имаш нищо против да обличаш Венеша! Та тя е буквално навсякъде! Може да облече някои от твоите рокли и за раздаването на „Грами“!

— О, Лин! — въздъхна отчаяно Виктори. — Нямам предвид това! Имам предвид очевидния факт, че ти не уважавах работата ми!

— Не я уважавам ли? — възкликна с негодувание Лин. — Че аз буквално обожавам работата ти, скъпа! Ти си най-добрата!

— Ами ако аз започна да се появявам най-неочаквано в офиса ти? — извика тя и извърна поглед. — Много съжалявам, Лин, но от този момент нататък ти забранявам да идваш в моя офис!

— Аха, ясно! Всичко е заради парите, нали?

— Парите ли?!

— Ами, да! Сега, когато ще изкараш двадесет и пет милиона долара, вече не съм ти нужен, нали?

— Никога не си ми бил нужен! Имам предвид, заради парите ти! Честно да ти кажа. Лин, парите ти изобщо не са интересни!

— Така ли? А твоите са? — не се предаваше Лин, като отказваше да я приеме на сериозно. — Да не би да искаш да кажеш, че твоите пари са по-интересни от моите?

— За мен — да! — нацупи се Виктори и се помести на мястото си. — Добре де, прав си. Всичко е заради парите. Не желая да бъда с мъж, който има толкова много пари като теб! Защото ти винаги си на първо място! Непрекъснато се опитваш да ме завлечеш в твоя свят, когато аз съм си напълно доволна и в света, който сама съм си създала!

— Честно да ти кажа, нямам представа как да ти отговоря на това!

— Ето как стоят нещата — опита се да му обясни тя. — Твоят живот е като голямо шоу на Бродуей. А моят живот е като по-малко шоу, извън Бродуей. Може да не е чак толкова голямо, но то си е моето шоу и е не по-малко интересно от твоето! И опитът ни да бъдем заедно е равнозначен на опит да съберем голямото и малкото шоу. Резултатът може да бъде само един — малкото шоу ще бъде погълнато и унищожено от голямото. И голямото може и да остане доволно, но малкото ще бъде нещастно. Малкото шоу няма да бъде в състояние да живее със самото себе си...

— А аз те мислех за моден дизайнер! — ухили се Лин.

Тя се усмихна саркастично. Този човек очевидно не се предаваше лесно.

— Знам, че отлично разбираш какво искам да ти кажа!

— Онова, което чувам, е, че ти като че ли ме мислиш за шоу на Бродуей. Ако искаш да ми кажеш нещо, трябва да ми говориш по-

простичко, скъпа! Знаеш, че не разбирам много от намеци и деликатни подмятания!

И с тези думи той потупа победоносно ръката ѝ. Упоритият му отказ да си даде сметка за чувствата на останалите хора бе нещо, за което тя му беше мърморила едва миналата седмица, а ето че сега се опитваше да се прави на умник и да ѝ го върне.

— Добре де, проблемът е следният: как бих могла да бъда преуспяваща жена, когато съм с още по-преуспял от мен мъж?! Ясно е, че не мога! На твоя фон моят успех определено не се брои.

— За това ли било всичко? — подсмихна се Лин. — А аз си мислех, че всички жени искат да бъдат с милиардер! Да бъдат с мъж, който е много по-успял от тях. Нали за това са всичките ви вопли през последните двадесет години? Че преуспелите жени не можели да си намерят мъже, тъй като нямало достатъчно такива, които да са по-успели от тях, а малцината, които все пак са, не желаели да бъдат с тях? Нали голямата ви болка е, че всички преуспели мъже искат да бъдат само с куклички Барби? Та значи, на фона на всичко това, ти би трябвало да се чувстваш доволна, хлапе! Ти просто успя да грабнеш голямата печалба, а голямата ти печалба се казва Лин Бенет!

„Ама че наглост!“ — помисли си тя и го изгледа възмутено.

— Този начин на мислене е отдавна остарял, Лин! Мирише на деветдесетте години! Не познавам нито една преуспяла жена, която разсъждава по този начин! Повечето от преуспелите жени искат да бъдат с мъже, които не са чак толкова успели...

— Та да могат да си ги командват, нали?

— Нищо подобно! Защото те самите не желаят да бъдат командвани! — изтъкна тя и се облегна назад. — Неоспорим факт е, че в една връзка контролът се упражнява от онзи, който печели повече пари!

— Може и да си права — кимна Лин. — Но ако си свестен човек, никога няма да позволиш на човека, който печели по-малко, да се почувства принизен!

Тя го погледна изумено. Въпреки цялата му помпозност Лин си имаше моменти, когато буквално я удивляваше със своята порядъчност. Може би го е осъдила прибързано. В крайна сметка какво е виновен човекът, че е толкова богат?! Това не е недостатък на характера, нали така?

— Много добре те чух какво ми казваш — продължи той. — Искаш от мен да дойда в твоя свят. Тогава защо не ме отведеш в онази къщичка в провинцията, за която непрекъснато ми говориш?

— Няма проблеми! — кимна тя. — Но цялата къща е с размерите на твоята дневна. А може би и по-малка.

— Да не би да твърдиш, че аз съм сноб? — извика Лин с престорен ужас.

— Твърдя, че сигурно ще се отегчиш много бързо. Там няма нищо свястно — нямат дори нормално сирене.

— Смешна работа — поклати глава той. — Аз изобщо не мислех за сиренето.

Виктори открай време се опитваше да избегне този сценарий — да заведе Лин в своята вила в провинцията. Малката ѝ къщурка, с размери не повече от 1 500 квадратни фута, бе нейното убежище.

Намираще се в малка паланка в северните части на щата Кънектикът, където имаше само хлебопекарна, поща, смесен магазин и бензиностанция. Въобще не беше бляскаво — не можеше да отидеш на никакви купони, нито пък на ресторант. Такива наоколо нямаше. Но именно в това беше и чарът на местенцето — по нейно мнение. Когато ходеше там, носеше стари дрехи и очила, а понякога не си миеше косата дни наред. Разглеждаше буболечките и птиците с бинокъла си и изучаваше различните видове кълвачи в околността. Къщичката се намираше в средата на имот с размери девет акра, а освен това си имаше малък басейн и езерце. Нощите се озвучаваха от квакането на жабите. За повечето хора преживяването би било адски отегчително, но не и за нея. И как да се отегчи с толкова много природа наоколо?! Но дали Лин Бенет би го разбрал? Надали. Ще пристигне, натруфен с някой от своите кашмирени пуловери за по хиляда долара, и ще развали всичко.

Но може пък точно в това да е разковничето — да види истинската Виктори и да прецени, че тя изобщо не е за него. И да я остави на мира.

Лин държеше Бъмпи да ги откара там още в петък вечер, но Виктори се възпротиви.

— Ще отидем с моята кола и освен това ще карам аз!

Лин я изгледа с едва сдържано изумление, когато тя паркира пред неговата къща своя „Пи Ти“ крузьр, но не каза нищо. Иначе направи

цяло шоу, докато си слагаше колана и дърпаше назад седалката си, като че ли събирайки кураж за предстоящото. А после изрече:

— Е, сигурно сега, като продадеш компанията си, ще можеш да си купиш нова кола, нали?

— Мислила съм по този въпрос — отбеляза тя и навлезе в колоната по булеварда. — Но дълбоко в себе си съм доста практичен човек. Искам да кажа, че колата е храна по-скоро за суетата, не мислиш ли? Не е никаква инвестиция, даже точно обратното — покараш я малко, и тя губи стойността си. Никога не можеш да продадеш една кола за парите, за които си я купил, за разлика например от бижутата или килимите.

— О, моят малък магнат! — ухили се Лин и се хвана за таблото пред себе си, докато тя лавираше между другите коли.

— Обичам да бъда в крачка с важните неща!

— Това е присъщо на всички жени, не мислиш ли? Едно от онези досадни правила на битието ви на жени! Защо, за разнообразие, не бъдеш в крачка с лекомислените неща?

— Нали затова се хванах с теб?! — не му остана дължна тя.

Лин протегна ръка и започна да върти копчетата върху средната конзола.

— Какво правиш? — намеси се по едно време тя.

— Просто се питах дали има климатик в тази кола.

— Да, има, но го ненавиждам! Ако ще навън да е тридесет и пет градуса, аз си карам на отворени прозорци!

И за да докаже тезата си, тя смъкна прозорците и заля Лин с мощна вълна топъл въздух.

Уикендът не премина чак толкова лошо. До събота вечер. Дотогава Лин полагаше максимални усилия да докаже, че той също може да се отпуска, но това отчасти се дължеше на факта, че мобилните телефони нямаха никакъв обхват не само тук, но и в радиус от петдесет километра. В събота сутринта отидоха на местния земеделски панаир, но вместо да разглежда зайци и петли, Лин непрекъснато поглеждаше дисплея на телефона си.

— Как е възможно да няма никакъв обхват?! — не преставаше да се вайка той. — Използвал съм този телефон и на островче отвъд

бреговете на Турция, а в Кънектикът да няма обхват!

— Скъпи, ставаш отегчителен! Престани да се оплакваш от липсата на връзка! Забрави за телефона!

— Окей — кимна той и за да покаже интерес, пъхна пръст в клетката на един петел. Петелът автоматично го клъвна. — Господи! — извика Лин и дръпна пръста си. — Какво е това място?! Не стига, че нямат обхват, ами и разнасят пилета — убийци!

— Хайде да погледаме как дърпат трактори! — предложи Виктори.

— С тези обувки?! — изуми се той и вдигна единия си крак. Носеше скъпи италиански мокасини.

— Хей, пазете се! — извика някаква жена с дълга рокля, седнала странично на кон. Лин отскочи встрани и стъпи в купчина животински изпражнения, които Виктори веднага позна, че са от крава. Лин обаче се усмихна и остана загледан в обувката си само за петнадесет секунди.

— А сега нека приветстваме Джон, който ще направи първия си опит да издърпа двеста килограма! — обяви водещият на панаира по високоговорителя.

— Това ми е любимата част, а на теб? — попита Виктори и се обърна за потвърждение към Лин, но той като че ли най-внезапно беше изчезнал.

По дяволите! Този човек беше като дете, което непрекъснато бяга и се губи. Кръстоса ръце пред гърди. Няма да ходи да го търси! Той е вече голям човек, а тя не му е майка!

Загледа се в играта, но раздразнението и паниката й какво може да се е случило с Лин нарастваше с всяка следваща минута. А после чу следното по високоговорителя:

— А ето го сега Лайн, или Лин, не знам как да му произнеса името, който ще направи първия си опит да издърпа двеста килограма!

Не може да бъде истина! Ама беше! Ето го Лин, обкراчил трактора и форсиращ двигателя му, опитвайки се да издърпа тежестта по калната писта. Успя да стигне до финиша и тя започна да крещи радостно, като си мислеше, че този човек има толкова силен състезателен дух, че не може да не се включи в каквото и да било съревнование.

Лин успя да стигне до полуфиналите, но накрая беше елиминиран, когато при опита с четиристотин килограма от двигателя на трактора му започна да излиза пушек.

— Хей, видя ли това, скъпа?! — извика той, останал без дъх, но предоволен от себе си. — Определено успях да покажа на местните фермери едно-две нещица!

— Откъде взе трактора? — попита тя.

— Купих го от някакъв фермер за десет хиляди долара.

— И какво, за бога, ще правиш сега с него?

— А ти какво мислиш? — ухили й се той. — Върнах му го! Той е моят нов най-добър приятел! Казах му, че когато дойда пак тук, ще се отбия във фермата му да го покарам!

Тази вечер тя приготви за вечеря печено пиле. Лин не можеше да спре да говори за състезанието с тракторите и как е поотупал прахта на няколко местни величия. Виктори намираше разговора за забавен, докато не започна да приготвя соса. Лин, все още превъзбуден от изпълнението си, настояваше да се включи, като твърдеше, че знаел някаква страхотна рецепта от майка си. Наля червено вино, а после и сос „Уорчестър“. Накрая на Виктори й писна.

Развика му се, а той просто зяпна, нищо неразбиращ. После хвърли лъжицата в мивката.

— Как смееш?! — изкрещя тя и вдигна виновния прибор. Размаха лъжицата под носа му и продължи: — Нямах право да се държиш така в моята къща!

— Хубаво — отвърна накрая той. — И без това предпочиташ да бъдеш сама, така че май е по-добре да си тръгна. Ще звънна на Бъмпи и ще го помоля да дойде да ме вземе.

— Няма да направиш зло — отсече тя.

На Бъмпи му трябваха два часа и половина, докато стигне при тях — време, през което двамата почти не си говореха. Тя се опита да яде от пилето, но то се оказа сухо и се закачи на гърлото й. Точно това беше моментът, когато трябваше да се сдобрят и един от тях трябваше да се извини на другия, но като че ли и двамата решиха, че това е под достойнството им.

— Вероятно така е по-добре — обади се накрая тя, когато той излизаше.

— Както кажеш — изрече хладно Лин. Беше се скрил обратно в своята милиардерска черупка, където го бе поставила точно тя.

— Скарахте се заради някакъв сос?! — бе възкликнала Уенди по-късно по телефона.

— Винаги е заради нещо дребно, нали така? — рече Виктори. Огледа малката си къщичка — след като най-сетне си върна стария ред, би трябвало да чувства блажен покой, но вместо това всичко наоколо ѝ се струваше депресиращо. — О, Уенди, аз съм непоправима! Държах се като пълна идиотка! Нямам представа какво ми стана! Просто изключих! Изведнъж осъзнах, че повече не мога да понасям да нарушава личното ми пространство!

— Тогава защо просто не му се обадиш?

— Не мисля, че си струва. Пък и вече е твърде късно. Сигурна съм, че той ме е намразил. Или ме смята за пълна откачалка. И ако трябва да бъда честна, напълно основателно!

И въпреки това се бе надявала, че Лин ще ѝ се обади. Винаги го бе правил досега. Но този път не се обади. Минаха два дена, после четири. А дотогава тя вече бе взела твърдото решение да го забрави. Бе стигнала до извода, че няма никакво значение.

И все пак я плашеше — плашеше я тази нейна нечовешка способност автоматично да се отдръпва от даден мъж и от чувствата си към него. Далеч от очите, далеч от сърцето — нали така казваха хората? Най-лесното нещо на света за нея!

Дали и другите жени са такива? Уенди например не е, както и Нико. Ето, Нико си имаше извънбрачна връзка, но продължаваше да обича и Сеймор. И все пак, когато си имала множество връзки, а следователно и множество раздели, нещо у теб се прекъръшва. Отначало боли, при това много, и си мислиш, че никога няма да можеш да го преживееш. Но после се научаваш да подхождаш поповърхностно. Казваш си, че те е боляло само защото онзи тип ти е отнел мечтата за трайна човешка връзка. Започваш да проумяваш, че болката се дължи най-вече на твоето его, на тоталната ти самовлюбеност, която настоява, че всеки, с когото си, е длъжен да те обича — защото вселената ти го дължи, нали така?! Но става ясно, че любовта не е неотменимо човешко право. И някои жени проживяват целия си път без нито веднъж да срещнат мъж, който да ги обича истински. Същото важи и за някои мъже. И тя вероятно е сред тази

група хора. Това е истина, която трябваше да приеме, независимо колко я боли. Никой никога не е твърдял, че животът е лесна работа. Тя е в състояние да поеме всичко, в състояние е да го преживее. А освен това си има и кариерата!

Отново погледна през прозореца на мерцедеса. Колата като че ли беше напреднала с още една пресечка — най-малко. И ето че накрая господин Юло вече включваше левия си мигач, за да завие наляво към пристанището. Това е! Партито беше най-яркото признание на нея и нейния талант, на всичко, за което се бе трудила толкова дълго и упорито!

Колата се спусна бавно по тясната циментова алея, като накрая спря пред бляскава бяла яхта, осветена в ярки светлини. В двата края на трапа стояха двама яки мъже с папки и се оглеждаха заплашително. Малко по-встрани се виждаше цяла тълпа охранители с уоки-токита, а отпред — задължителните папараци, но зад оранжевото полицейско заграждение. Светкавиците им бяха заслепяващи, но все пак през ярката светлина Виктори успя да зърне прочута двойка филмови звезди, които се държаха за ръце и махаха професионално.

Виктори се измъкна грациозно от колата и се приведе, за да прихване роклята си. Внезапно всички папараци насочиха вниманието си към нея. Тя се усмихна и се спря, за да позира пред няколко, които познаваше още от Ню Йорк.

— Хей, Виктори! — подвикна един от тях. — Къде е Лин?

Тя просто сви рамене.

— Чух, че бил в Кан! — подвикна втори папарак.

— Яхтата му е тук! — добави трети.

Лин, тук? В Кан?! Сърцето ѝ претупа. О, не, невъзможно! А дори и да е тук, вероятно е с някой друг... Всъщност вече няма никакво значение. „Де да можех да стана още съвсем мъничко по-преуспяла!“ — помисли си тя, докато вървеше по трапа. Когато стигна горе, се обърна, за да позира за последен път на папараците, които не преставаха да я молят да го направи. Може би ако работи още упорито и направи още повече пари, и компанията ѝ стане още по-голяма... Може би тогава най-сетне ще се появи мъжът, който ще я обича истински!

— Уенди! — възкликна Селдън Роуз. — Уенди, ти ли си?!

„Че кой друг да е?“ — помисли си леко раздразнена тя. Бе забелязала Селдън още когато слезе, за да помоли управителя да ѝ осигури още една стая до нейната — за бавачката Гуинет. Надяваше се да успее да се измъкне от него, но той най-неочаквано бе вдигнал очи от вестника си и лицето му се бе озарило от приятна изненада. Е, вече нямаше как да го подмине. Налагаше се да го поздрави. Ако не го направи, той вероятно ще тръгне да говори пред хората, че тя се големее.

— Здравей, Селдън! — извика Уенди и се приближи към масата му. Но какво, за бога, прави той в лоби бара на хотел „Мърсър“, при това в девет сутринта в неделя и пие... какво? Загледа се в чашата пред него. Стори ѝ се „Блъди Мери“. При това със стрък целина, резенче лимон, три маслинки и сламка, моля ви се!

Селдън Роуз пие „Блъди Мери“ със сламка?! Аха, хванах го!

Той се изправи. Въпреки сламката, която го оприличаваше по-скоро на дванадесетгодишен хлапак, той изглеждаше стряскащо секси — с дългата си кестенява коса и очилата за четене. Очила с костни рамки. Възхитително!

— Ще се присъединиш ли към мен за по едно питие? Или може би мляко? — попита той и я огледа. — Като те гледам, няма да ти се отрази зле.

Тя автоматично се изпъчи и вирна нос.

— Защо, да не би да изглеждам зле?

— Не, Уенди, в никакъв случай, просто аз...

— Нека ти обясня нещо, Селдън! — изрече заплашително тя. — Ако искаш да знаеш нещо много важно за жените, и особено за жените като мен, никога не ни казвай, че едно питие няма да ни се отрази зле! Същото се отнася и за импланти в гърдите, и за проклетото мляко!

— Божичко, Уенди! — дръпна се сащисано той. — Не исках да кажа... Ти си изглеждаш страхотно, както винаги...

— Страхотно ли? — изгледа го подозрително тя.

— Определено нямаш нужда от импланти. Така де... — Сведе сконфузено очи под унищожителния ѝ поглед. — Само ти предложих да пийнеш нещо, за да ти кажа, че ще ми е приятно да поседиш при мен!

И ѝ дръпна един стол на своята маса.

Уенди изгледа стола подозрително. „Какво пък!“ — каза си тя и отметна назад косата си. Не че имаше какво друго да прави. Седна.

— Е, какво става с теб, Селдън?

— Всичко при мен върви страхотно!

— Не си ли забелязал, че на всички в Ню Йорк и Лос Анжелис, и особено на хората от нашия бизнес винаги им върви страхотно?

— Ами аз...

— Това не те ли притеснява, Селдън? Не го ли намираш за... подозрително?

— Погледнато от този ъгъл...

— Да, точно от този!

Селдън започна да върти сламката си. Накрая изрече:

— При теб поне всичко би трябвало да е страхотно, Уенди! Та твоето „Петнисто прасе“ спечели два „Оскара“!

— Но не и за „Най-хубав филм“!

— Все пак беше комедия! — изтъкна търпеливо той. — Последната комедия, която спечели „Оскар“ за „Най-хубав филм“, беше „Да возиш мис Дейзи“. И то още в края на осемдесетте. Знаеш как стават тези неща.

— Да, много добре знам как! — тросна се тя.

После се овладя. Защо се държи така гадно със Селдън? Виж го само! С нежното си лице и дългата си коса прилича по-скоро на колежански професор, отколкото на безмилостен филмов продуцент, което може би е съзнателна поза от негова страна, целяща да заблуди партньорите му относно истинския му характер. От друга страна, би могло и да означава, че Селдън Роуз е просто като всички останали и също иска да изглежда по-млад. Уенди не можеше да повярва, че само преди година го бе считала за много страшен. Но когато най-лошите ти страхове станат реалност, всичко останало придобива съвсем друг смисъл.

„Трябва да звънна на Нико и да ѝ съобща за тази среща със Селдън!“ — помисли си тя.

— А ти какво правиш тук? — попита, опитвайки се да се усмихне.

— Живея точно зад ъгъла. И идвам тук всяка неделя, за да закуся — отговори той. — По принцип нямам нищо против да бъда сам, с изключение на неделя сутрин. Няма нищо по-депресиращо от това да си приготвяш сам яйцата с бекон!

После ѝ се усмихна мило. Уенди пак се вторачи в косата му. Но как е успял да я изправи толкова? Надали я глади всяка сутрин!

— Сигурна съм, че безпроблемно ще си намериш приятелка, Селдън — отсече твърдо тя, като му даде да разбере, че не възнамерява да се поддава на тази негова история за самотния ерген. — Ти си преуспял мъж, нямаш деца, освен това си... — тук направи пауза, — привлекателен.

— Така ли смяташ? — възкликна той, очевидно искрено зарадван от комплимента. После ѝ подаде менюто си и предложи: — Трябва да опиташ суфлето със сирене! Много е добро! Както и да е. Иначе не е толкова лесно — заяви небрежно и се отпусна назад в стола си.

Уенди кимна и се вторачи в менюто. По едно време попита:

— Кое не е лесно — суфлето или връзката? — Надяваше се да е суфлето. — Не смяташ ли, че е твърде рано сутринта, за да говорим за връзки? — добави и му върна менюто.

— Права си. Да поговорим за теб! Ти какво правиш тук, между другото? — попита невинно той. — Не живееше ли някъде по-нагоре?

— Сега вече определено говорим за връзки.

— Така ли?

— Да. Е, сега живея тук. Това е всичко — отговори и извърна поглед.

Огледа се притеснено, усетила у себе си надигането на сексуалната възбуда. По някаква много странна причина Селдън Роуз я привличаше — и тя просто не бе в състояние да го превъзмогне. Кръстоса крака, а после разклати горния, като че ли с този жест ѝ се искаше да му предаде неприличното си желание.

— Сериозно? — възкликна Селдън. Радост ли долови в тона му или просто си въобразяваше? Като че ли опитвайки се да овладее

чувствата си, той се смръщи и отбеляза: — Значи все пак със съпруга ти не се получи нищо.

— Точно така — кимна тя. — Мисля, че в крайна сметка ти се оказа прав. Помниш ли как ми каза, че ако някой те предаде веднъж трябва да бъдеш готов да те предаде и втори път?

— Много съжалявам за теб, Уенди, ако това те прави нещастна — Замълча, а после изрече най-неочакваното нещо на света: — Но пък се радвам за себе си!

Тя го изгледа шокирано. Наистина ли бе казал това? Изчерви се и усети, че главата ѝ се замайва. Надали мисли онова, което току-що каза. Най-добре е да не му обръща внимание...

Като че ли разчел мислите ѝ, той добави:

— Говоря ти съвсем сериозно! Сега вероятно ще ми откажеш, но ми се иска някоя вечер да излезем заедно.

— Искаш да кажеш...

— Искам да кажа като на среща! — изрече храбро Селдън. — Доколкото ми е известно, и до днес продължават да го наричат така. Макар да изглежда малко смешно хора на нашата възраст да ходят на среща.

— Ние двамата?! — извика ужасено тя.

Не го мислеше точно по този начин, но изненадата ѝ беше толкова голяма, че изобщо не бе в състояние да се овладее. Кога за последен път мъж я беше канил на среща? Случвало ли ѝ се е въобще някога?

— Ще те разбера, ако ми откажеш — изтъкна Селдън. — Така де... нали работим заедно...

Ако излязат на среща, дали това означава, че и ще спят заедно? От тази мисъл ѝ се зави свят. Но не, това идваше по-късно. Точно така. Нормалните хора не спят заедно още на първата си среща.

Замайването ѝ се усили.

— О, не, Селдън! — възкликна тя. — Искам да кажа, разбира се, съгласна съм! За мен ще бъде удоволствие да вечеряме заедно! Смятам, че вече не би имало никакви пречки. В крайна сметка децата не са при мен всеки ден!

— Така ли? — изненада се той.

Тя сви рамене, като ѝ се прииска да смени темата. Едно е да приеме поканата му за среща, но съвсем друго — да му разказва

отчайващото си положение. И сега го попита:

— Имаш ли деца?

— Бих искал, но... — започна той и я погледна сконфузено, — но не мога.

— Не можеш ли? — изгледа го невярващо тя.

— С първата ми жена опитвахме. Направихме си всички необходими тестове и накрая се оказа, че проблемът е в мен. Тя не го прие много добре. Изневери ми, а после аз разбрах и реших също да ѝ изневеря.

— Но това е ужасно! — ахна Уенди.

— Да, беше истински хаос — съгласи се Селдън. — А после втората ми съпруга... Е, нека просто кажем, че се ожених за жена, която беше пълна противоположност на първата ми съпруга. Не бяхме женени достатъчно дълго, за да разбере дали тя иска деца, но нещо ми подсказваше, че не иска. И без това тогава не бях достатъчно богат за нея.

— Все още ли съществуват подобни жени? — почти извика Уенди, неспособна да повярва.

— И още как! — кимна Селдън и отметна назад косата си. — Но с втората ми съпруга грешката си беше изцяло моя. Тя беше супермодел, а аз позволих на егото си да потуши гласа на здравия ми разум.

— Е, поне си стигнал до определени изводи за себе си — отбеляза окуражително Уенди, много доволна, че говорят за неговите проблеми, а не за нейните, нито пък за евентуалната им среща. — Повечето мъже продължават да се заблуждават, че ако успеят да си хванат някоя манекенка или супермодел, ще си решат всичките проблеми.

— О, нищо подобно! Точно тогава започват проблемите! — отбеляза загадъчно Селдън.

Уенди кимна и се отпусна назад в стола си. Беше много впечатлена. Няма нищо по-добро за самочувствието на една жена от мъж, който е бил с манекенка и я е изхвърлил! В тази мисъл имаше нещо особено успокояващо. Означаваше, че мъжът срещу теб има здрави, устойчиви ценности. Загледа се в него за момент. Наистина ли Селдън е толкова свестен? Или тя отново допуска грешка и всичките тези... глупости са просто... номер, целящ какво? Ако той

действително се опитва да я вкара в леглото си, какво толкова лошо има в това?

— Какво мислиш да правиш сега? — попита внезапно той. — Тъкмо се канех да се поразходя из Сохо. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Защо не?! — възкликна усмихнато Уенди. Най-неочаквано и за нея самата идеята да прекара сутринта в разходка със Селдън ѝ се понрави. Така поне няма да бъде сама.

Селдън плати сметката и двамата се изправиха.

— Хей, забравих да те питам! Защо ти си тук в „Мърсър“, а не съпругът ти?

Уенди отново се почувства като пълен боклук, припомняйки си разговора с Неса Хоуп от предишния ден.

— Да, би трябвало да е така, обаче... положението е твърде необичайно. Наложил се да отстъпя апартамента на съпруга си.

— Господи, Уенди! — възкликна Селдън. — Очевидно напоследък ти се е събрало много! — Отвори ѝ вратата, даде ѝ път и добави: — Ако имаш нужда от апартамент, може би ще успея да ти помогна! Познавам един страхотен агент по недвижимите имоти!

— Благодаря! — кимна тя. — Може би този път ще се възползвам от предложението ти!

И докато излизаше на тротоара, тя си каза, че Селдън е много мил човек. „Колко приятно е за разнообразие да бъдеш с приятен и мил човек! — помисли си тя. — Приятен и мил!“

Кой би могъл да допусне, че накрая това ще се окаже най-ценното качество у един мъж, което човек би могъл да си пожелае?!

Три часа по-късно двамата със Селдън пътуваха с товарния асансьор към неговия таван, след като се бяха разходили до река Хъдсън и обратно. За първи път от седмици наред тя бе успяла да се поотпусне мъничко и да забрави за Шейн и неговите страховити искания. Толкова бе странно и вълнуващо да се разхождаш в неделя сутрин с мъж, който не ти е съпруг, и да се държите като двойка — да се отбивате по магазините и да спирате за още една чашка кафе! Уенди бе купила рокличка за Клоуи, плюшен динозавър за Тайлър (който, между другото, бе избран от Селдън) и ново яке за Магда. И през цялото това време те не престанаха да разговарят, като че ли и двамата

си давах сметка, че когато млъкнат, ще трябва да се разделят. И когато пак стигнаха Западен Бродуей, тя сведе поглед, защото не ѝ се искаше да си тръгва, но не знаеше какво да направи, а той беше казал: „Искаш ли да разгледаш моя таван? Тъкмо ще ти дам номера на моя агент по недвижимите имоти!“

— Прекрасна идея! — кимна тя облекчено и настроението ѝ отново се върна.

— Трябва обаче да те предупредя, че не ме бива много по вътрешното обзавеждане...

— Мен също — отговори тя и го погледна крадешком.

Той също я гледаше и двамата побързаха да отвърнат погледи, крайно притеснени. Всичко, което искаха да знаят, беше в тези разменени погледи. И то гласеше: „Искам да правя секс с теб, веднага! И се надявам, че ти също го желаеш!“ Не ѝ се беше случвало да преживее подобна размяна на погледи години наред — откакто все още не беше омъжена, което ще рече, преди повече от дванадесет години. Странно как всичко се връщаше отново — пресъхването на устните, топката в стомаха, омекналите колене... Страхът и възбудата от перспективата да попаднеш в непозната територия... Ново тяло, нов пенис, както и надеждата, че актът няма да се превърне в разочарование...

Направи гримаса.

— Нещо не е наред ли? — попита Селдън.

— О, не! — побърза да го успокои тя. — Всичко си е наред!

— Да не би да се притесняваш за децата си?

Боже, това изкачване с асансьора нямаше край! Беше забравила старите асансьори.

— За тях винаги се притеснявам — отвърна тя. — Но знам, че са добре. Шейн ще ги доведе чак в пет следобед.

Ето че го бе направила! Практически го бе уведомила, че разполага с още четири часа, за да му се отдаде.

— Какво прави Шейн с тях по цял ден? — попита Селдън.

— Води ги до конюшните — голямата ми дъщеря си има пони... Понякога ги води в парка или на рожден ден на някое хлапе.

— И може да се грижи съвсем сам за тях? — възкликна удивено Селдън.

Уенди кимна и отбеляза:

— Като човек е голям гадняр, но като баща е ненадминат. За съжаление!

Вратите на асансьора най-сетне се отвориха и двамата излязоха в голямо фойе със стъклена стена, изградена от зелени блокчета. На пода имаше бежов ориенталски килим.

— Много е приятно — заяви предпазливо Уенди.

— Още не си видяла нищо — каза той и бутна една врата, скрита в стената, зад която се откри огромно празно пространство. Таванът на Селдън беше доста по-голям от нейния, но иначе не я беше излъгал — не го биваше много по вътрешното обзавеждане. В средата на голямата стая имаше дълга дървена маса с осем стола. До остъклената стена се виждаше самотен диван, пред който бе поставена стъклена масичка за кафе. И това бе всичко. Уенди не знаеше какво да каже.

— Доста е...

— Самотно, нали? — отбеляза Селдън, като се запъти към кухнята. — Непрекъснато си казвам, че трябва да си купя някои мебели или най-малкото да си наема вътрешен дизайнер. Но нали знаеш как става? Непрекъснато си зает с нещо по-важно и все отлагаш и без да се усетиш, са минали две години!

— А легло имаш ли? — попита Уенди.

— Виж легло имам. Както и широкоекранен телевизор. Всичко е в спалнята. Гледам всичките си програми в леглото.

Тя го последва в кухнята. Стъпките ѝ отекваха по голия дървен под. Никога не си беше представяла, че Селдън Роуз — агресивният, преуспяващ директор от развлекателния бизнес — живее по този начин. Но човек никога не може да бъде сигурен, че познава някого, докато не го опознае наистина. Вероятно сега той смята, че е поел огромен риск, като ѝ показва апартамента си. И сигурно ѝ вярва достатъчно, че няма още утре да започне да разнася клюки из целия „Сплач-Върнър“ за необзаведения му апартамент. Представи си го как лежи в леглото си съвсем сам, облечен само по халат, стиснал дистанционното в ръка, и гледа новите кадри от своите ежедневни телевизионни програми. В тази мисъл имаше нещо много тъжно и мило. Но странното е, че тя го разбираше перфектно.

— Тук имам една бутилка шампанско — подвикна той, докато отваряше вратата на хладилника. — „Кристал“. Виктор ми го подари миналата година.

— И още не си го изпил? — попита тя, като се приближи зад него.

— Вероятно съм чакал някой специален случай — отговори той и се обърна с бутилката в ръка, но толкова рязко, че двамата се сблъскаха.

— Съжалявам — изчерви се тя.

— А аз — не! — отсече той и най-неочаквано се приведе и започна да я целува страстно.

Беше един от онези моменти, когато бентът на дълго сдържаните емоции най-сетне се пропуква и всичко започва да се излива на талази. Двата не бяха в състояние да се откъснат един от друг. Селдън спря само толкова, колкото да остави бутилката. Като продължаваха да се целуват, те започнаха да се събличат, а Селдън я избутваше през стаята към дивана.

— Гърдите ми... — прошепна тя. — Коремът ми... Родила съм три деца...

— Гърдите ми... — прошепна тя. — Коремът ми... Родила съм три!

— Изобщо не ми пука — прошепна възбудено той.

Час по-късно все още правеха любов, когато тя чу, че телефонът ѝ звъни. Неочакваният звук отекна като камбана в празното пространство.

— Телефонът ми... — прошепна тя.

— Трябва ли да го вдигаш?

— Не знам...

Телефонът спря да звъни, а след няколко секунди се появи знакът за текстово съобщение.

— Може би е добре да го провериш — отбеляза Селдън и се претърколи настрани. — Няма смисъл да се изнервяш излишно.

Тя стана от леглото му, където в крайна сметка се бяха оказали, и тръгна гола към дневната, където бе оставила чантата си на масата. Извади го и го включи.

— Мамо, къде си?! — чу тя дрезгавият, обвинителен шепот на Магда, който я накара да изтръпне от ужас. — Къде си, за бога?! Всички имаме пъпки! Всички сме болни!

Проклет лъч ярка слънчева светлина заструи през огромните френски прозорци, преплува леглото на Виктори и се озова точно върху лицето ѝ, като я накара да отвори стреснато очи.

Тя седна изплашена, а после автоматично се отпусна назад и простена. Чувстваше главата си като циментен блок, пресован в менгеме.

Толкова ли е пияна наистина?

И защо щорите на прозорците са вдигнати?!

Хммм. Вероятно ги е вдигнала тя, когато снощи се е прибрала в стаята си. Сега, като се замисли, си спомни, че наистина излиза на балкона и наблюдава морето, лунната пътека и вълничките, които се разбиваха в брега. Но най-яркият ѝ спомен беше някаква реплика: „Не е чак толкова по-хубаво от Хамптънс, ако питаш мен! Обаче французите, като типични сноби, си го превъзнасят!“ Кой бе изрекъл това? Не и Пиер... Може би Лин Бенет? Снощи наистина ли видя Лин? Лицето му изплува в съзнанието ѝ, наред с много други лица, като албум от гимназията. Представи си го с официален смокинг, ухилен до уши.

Пак се изправи рязко в леглото си. Не беше Лин. Беше онзи актьор, френската филмова звезда, с която се беше запознала... В хотела... Късно през нощта... Странно, че и французите си имат своите филмови звезди... Този конкретно имаше доста голям нос, въпреки че ѝ се стори млада филмова звезда. Надяваше се да не би по някакъв странен начин да е преспал в стаята ѝ. Подобни неща ѝ се бяха случвали и преди — събужда се и открива разни хора, заспали по фотьойлите или на пода, а веднъж дори бе открила един тип във ваната си. Но това се бе случило в Лос Анжелис — а там такива изпълнения си бяха нещо нормално.

Изпълзя до ръба на леглото и огледа стаята. Доколкото можеше да прецени, не се забелязваше ничие нежелано присъствие. Виктори приседна обратно, като въздъхна облекчено. И все пак около спомена

за онзи млад французин имаше нещо неприятно. Да не би да е спала с него? Или пък да го е обидила? Като че ли си спомняше как обсъждаше носа му, че е много по-голям от нормалното, и как, ако бил американски актьор, досега хиляда пъти е трябвало да мине през пластичен хирург, за да го подкъси. Това ли е причината за необичайното й чувство за вина? От друга страна, не беше възможно един французин да се почувства обиден от коментари по повод носа си. Французите като че ли се гордееха с подобните си на хоботи израстъци, като изтъкваха, че те имали много и разнообразни приложения, които американците просто били прекалено задръстени, за да проумеят.

Хмммм. Най-добре да пийне кафе. Кафето може би ще й избистри ума.

Вдигна телефона и поръча на френски:

— Кафе с мляко, ако обичате!

— Добро утро, мадам! Много съжалявам, но рум сервисът ще се забави с около час!

— Един час?! — възкликна ужасено тя. — За чаша кафе?!

— Точно така, мадам. Тази сутрин сме много заети.

— Но какъв е този хотел?! — извика отчаяно тя. — Нямате чак толкова много стаи...

— Ресторантът ни е много хубав за закуска, мадам! Много приятен! С изглед към морето!

— Всичко е с изглед към морето — отбеляза тя и въздъхна раздразнено. — И бихте ли предали на всички, ако обичате, да престанат да ме наричат „мадам“?! Аз не съм омъжена!

И с тези думи тя тресна слушалката и приседна бясна на леглото. За две хиляди долара на нощ човек би предположил, че на сутринта ще може да получи чаша кафе в стаята си!

Господи, главата й! Наистина не се чувстваше добре! И за това си имаше основателна причина. Първо беше партито на яхтата на Пиер, където шампанското със сигурност е било повече от достатъчно (но пък какво от това — имаше достатъчно поводи за празнуване!), а после, когато се бе върнала в хотела, тя бе продължила да си пие, защото... защото внезапно се бе оказало, че няма какво повече да празнува.

Олеле! Онази сцена на яхтата! Внезапно бе залята от твърде обезкуражителен спомен за изразението на Пиер Бертъой — разкривено от гняв, нали? Какво ли е казала, че го е ядосала толкова много? Може пък да не е бил ядосан на нея. Може да се е ядосал на някого друго. Едва сега започваше да осъзнава, че Пиер е от онези богаташи, които понякога изпадат в доста гадни състояния. Но пък бе много възможно той също да не си спомня нищо от снощи.

Звънецът на вратата иззвъня и тя подскочи стреснато. Стана и отиде да отвори. Вероятно рум сервисът в крайна сметка се е раздвижил. Отвори вратата с надежда, но се оказа, че е само някаква камериерка, държаща вестниците и купчина хавлиени кърпи и гледаща я доста неодобрително.

— Мадам! — изрече тя, вирна надменно нос и подаде вестника на Виктори.

„Какъв ѝ е проблемът на тази?! — помисли си Виктори. — Тези френски старици са много странни!“ Камериерката се запъти към банята и веднага пусна водата. Виктори се върна на леглото си и започна да преглежда вестниците. Във Франция към модните дизайнери се отнасяха така, както към филмовите звезди, така че вестниците бяха отразили достойно партито в чест на Виктори, провело се на яхтата на Пиер, омесвайки детайлите в бляскав декадентски стил. Роби Уилямс бил пял (но само две песни, които не бяха хитове), гостите били пили „Дом Периньон“ и консумирали хайвер от белуга (това беше вярно), Джени Кадин също присъствала (но си тръгнала само след половин час, като заявила, че била уморена), както и принцовете Уилям и Хари (които би трябвало да са на училище според Виктори). „Да живее Виктори!“ — гърмеше водещото заглавие на един от вестниците, точно над снимката ѝ как танцува на една маса.

„О, господи!“ — помисли си тя и се вторачи в снимката. Беше вирнала единия си крак във въздуха и като че ли бе изгубила обувката си. Нищо чудно, че камериерката я гледаше толкова неодобрително. Да, не е особено професионално да танцуваш без една обувка, особено върху маса. Но нали все пак някой трябваше да го направи! И от онова, което успя да схване с лошия си френски, Виктори разбра, че партито е било феноменален успех. Може би в крайна сметка няма за какво да се притеснява.

Но после в съзнанието ѝ отново изплува Пиер и неговото бясно изражение. Задната част на яхтата бе превърната в дискотека, включително с бляскавите диско лампи, и на някакъв етап тя си спомни, че зърна Пиер да се измъква тайно върху мека възглавничка, но попада под обстрела на фотографите. Пиер беше хубав мъж, но не и когато е бесен. Лицето му се бе свило като преварен картоф. Може би някой ще трябва да му обърне внимание на този факт.

Главата ѝ започна да пулсира. Нямаше никакъв друг избор, освен да слезе в ресторанта, където цените бяха ужасно надути — нищо чудно да ѝ искат двадесет долара за чаша кафе. Приблужи се нестабилно към гардероба, откъдето измъкна бельо и панталони. После отиде в банята да си измие зъбите и започна да се усмихва многозначително на камериерката, която най-сетне схвана посланието и излезе. После Виктори се погледна в огледалото. Маската ѝ за сън бе пропъзляла върху главата ѝ като гъсеница и сега косата ѝ стърчеше като грозна перука.

Намокри я, но тя отново щръкна. Върна се в спалнята и върху един стол зърна захвърлено дълго бяло копринено шалче. На кого пък е това нещо? Очевидно бе мъжко — от онези, които някои мъже обичат да носят със смокинга си. Вдигна го и ѝ се стори, че долови аромата на френски одеколон. Погледна се в огледалото и се смръщи, докато завързваше шала около главата си. Най-важното в случая бе, че този мистериозен мъж бе имал приличието да се измъкне много преди тя да се събуди, като по този начин е спестил и на двама им сутрешното неудобство.

Огледа стаята. Върху бюрото забеляза чифт огромни черни слънчеви очила. И те не бяха нейните. Сложи ги, обърна се към прозореца и погледна слънцето, а после излезе. „Добре де, каквото ще да се е случило снощи, поне днес денят е прекрасен!“ — помисли си тя. Беше неделя и тя нямаше никакви планове. Може пък просто да поседи край басейна. Там със сигурност ще срещне някой познат, така че накрая може и да се окаже с покана за обяд. Сложи ръце на ушите си. Тези мраморни стълби бяха прекалено шумни! Защо не вземат да ги застелят с килими?! Звукът от съприкосновението на обувките ѝ с мрамора отекваше като изстрели от пистолет. И ето че портиерът вече я гледа намръщено. Излезе иззад бюрото си и се приближи.

— Мадам, имам нещо за вас! — каза той и ѝ подаде часовника. Тя го погледна объркано, питайки се как е възможно ръчният ѝ часовник да се окаже при портиера. Той се приведе и заговори тихо: — Доколкото знам, изгубили сте го снощи. На покер! Джентълменът, който го спечели, държеше да се увери, че часовникът ще ви бъде върнат!

Покер ли?!

— Благодаря — отвърна тя. Сложи си часовника и се усмихна накриво.

— Добре ли сте, мадам?

— О, да! Напълно! Не бих могла да бъда по-добре — отговори Виктори и след кратка пауза добави: — А мъжът...

— Остави го тази сутрин, преди около половин час. Каза, че се връщал на яхтата си и не бил сигурен кога ще може да ви види пак.

Това като че ли не звучеше особено ласкаво, но Виктори реши да не задълбава. Затова само повтори:

— Благодаря!

После тръгна през фоайето. Навсякъде имаше канапета с копринена тапицерия и малки мраморни масички и фотьойли. Истинско минно поле според нея! Накъдето се обърнеш, все се сблъскваш с нещо!

Излезе през вратите в другия край на фоайето. Те водеха към поредната порция мраморни стъпала, по които трябваше да се върви особено внимателно, а оттам се стигаше в градината. Виктори застана в горната им част и вдигна нагоре слънчевите си очила. Покер! За съжаление това вече се връзваше. Никога досега не е била в състояние да устои на предложение за покер. И по някакви неясни причини покерът задължително биваше придружен с огромни количества уиски. Тръгна предпазливо надолу, сграбчила перилата на стълбите, движейки се така, сякаш бе направена от стъкло и всеки момент можеше да се потроши.

Към ресторанта се стигаше по тухлена пътечка, оградена от двете страни с висок жив плет. Иззад един от храстите внезапно изскочи бебешка количка и едва не я сгази. Виктори отскочи в последната секунда и буквално се строполи върху плета.

— Много съжалявам! — изрече приятен английски женски глас, последван от: — О, божичко! Но това си ти! Не можах да те позная с

тези слънчеви очила! Рано си станала, както виждам!

— Така ли? — обади се Виктори, докато се измъкваше от захвата на плета.

Жената бе едно от онези приятни английски момичета, с които се бе запознала на снощното парти. Но как ѝ беше името? Нещо необичайно, може би Грани? Не, Грейни! Струваше ѝ се, че бе прекарала часове наред с тези английски момичета. Те бяха доста забавни, но и с изключително лоши обноски. Съпрузите им бяха бизнес съдружници на Пиер и затова жените прекарваха цялото си време в пазаруване, ходене по купони и обикаляне на света с частни самолети. Най-важното им занимание обаче беше, по техните собствени думи, „да бъдат непослушни“. Доколкото успя да схване, те като че ли се бяха представили като непослушни във всяка точка на света.

— Просто защото снощи беше мъничко пиана, скъпа — добави тази персона, наречена Грейни, с многозначително намигване. — Не че ние не бяхме. Но за едно си абсолютно права — добави, като кимна по посока на малкото дете, прикрепено с колан за количката — бебетата са адски тъпо занимание!

— Така ли съм казала? — ахна Виктори. — Определено не съм го мислила! Нямах представа, че ти имаш...

— Ти беше адски забавна, скъпа! Всички те харесаха! А съпругът ми казва, че изобщо не трябва да се притесняваш за Пиер. Той си е дърт смръдльо! Майка му е швейцарка, така че той, естествено, е адски праволинеен...

— Пиер... — изграчи Виктори.

— Независимо какво ще стане отсега нататък, на всяка цена трябва да ни дойдеш на гости в Гщаад през февруари! — изчурулика весело Грейни, като я потупа по ръката. — Ще ти оставя номера на мобилния си телефон при портиера. Чао, скъпа! Обаждай се! — подвикна през рамо и бързо се изстреля напред с количката.

Виктори се втурна напред. Веднага трябва да пийне малко кафе! Обзе я крайно неприятното чувство, че се е случило нещо непростимо. При това с Пиер.

До терасата на ресторанта водеха няколко дървени стъпала. Тя оправи шалчето си така, че да закрива горната част на ушите ѝ, и тръгна решително по стълбите, за да се покаже колкото бе възможно

по-нормална и безгрижна. Ако снощи наистина се е случило нещо гадно с Пиер, тя бе длъжна да се държи естествено, като че ли всичко е наред. Все още бе възможно много малко хора да бяха запознати с въпросния инцидент. Ако изобщо е имало такъв.

— Добро утро, мадам! — посрещна я управителят на ресторанта с лек поклон.

Виктори кимна и го последва през целия ресторант към малка масичка до парапета. Почти цялата част на ресторанта под тентата на зелени и бели ивици беше пълна. Тя си погледна часовника — нищо чудно, беше девет сутринта.

Да, наистина е раничко, особено като се има предвид, че сигурно си е легнала доста късно снощи. Нищо чудно, че светът ѝ се струва леко нереален, като че ли все още сънува. Вдигна поглед и ѝ се стори, че на друга масичка до парапета вижда Лин Бенет, който чете вестник и държи върху носа си кърпа с лед. Когато се приближи, разбра, че това наистина е Лин и че не изглежда никак в добро настроение. „Но какво, за бога, прави той тук?“ — помисли си раздражено тя. Не бе готова да се среща с него, особено в сегашното си състояние...

За неин ужас управителят я отведе на масичката точно до тази на Лин. Издърпа противоположния на неговия стол, така че двамата да седят с гръб един към друг. Лин вдигна глава, изрече едно неутрално „Добро утро!“ и се върна към вестника си. Това определено си беше странен поздрав за човек, с когото си излизал шест месеца. Но Лин по принцип си беше доста странен. Е, и тя я може тази игра! И с най-безгрижния тон, на който беше способна, му отвърна: „Добро утро“, след което седна.

Разгъна розовата платнена салфетка и я разстла в скута си. Чу как зад гърба ѝ Лин обръща страниците на вестника. Първо гадно пукане, последвано от дразнещо изглаждане на страниците.

Виктори отпи от водата си и промърмори:

— Толкова ли се налага да го правиш?

— Кое? — попита той.

— Да изглаждаш страниците на вестника си. Все едно някой стърже с нокти по черна дъска!

— Много съжалявам! — отбеляза той с надменна учтивост. — Но в случай, че не си забелязала, тази сутрин съм малко контузен!

— Че аз каква вина имам за това?! — изписка превзето тя и направи знак на сервитьора. — Какво е станало с носа ти, между другото?

— Моля?! — извиси изумено глас той.

— С носа ти. Какво си му направил?

— Лично аз нищо — отвърна той възмутено. — Както вероятно си спомняш, беше твойт приятел, френският актьор с дългия хобот, който реши, че иска да увеличи моя нос до размерите на своя!

Божичко, сутринта ставаше все по-лоша и по-лоша! Очевидно снощи се бе случило нещо гадно не само с Пиер Бертъй, ами и Лин бе пострадал от крошето на френския актьор! И в съзнанието ѝ изплува смътна картина как Лин се бие с французина в коридора.

— Значи снощи сме се срещнали — заяви тя, но по-скоро като въпрос.

— Да, срещнахме се — отвърна търпеливо той.

— Хмммм — кимна Виктори. — Разбирам. — Към масата ѝ се приближи сервитьорът с кана кафе. — И ти също си в този хотел, така ли?

— Нали аз те доведох тук?!. След партито. Ти обаче настоя да играеш покер, френският актьор се опита да избяга с часовника ти, а когато аз възнегодувах, той реши да ме цапардоса с юмрук!

— Колко... необичайно — промърмори Виктори.

— Аз се появих на партито доста късно — поясни Лин. — Точно навреме обаче, за да чуя как казваш на Пиер Бертъй, че някой ден ще имаш яхта, по-голяма от неговата.

Виктори изпусна лъжичката си и тя се приземи със звън под стола на Лин. Как е могла да каже подобно нещо на Пиер Бертъй?! Да, от друга страна, това бе напълно в неин стил. Наведе се да си вземе лъжичката в същия момент, в който се наведе и Лин. Той ѝ я подаде и тя промърмори:

— Съжалявам!

— Няма проблеми. — Да, наистина не изглеждаше особено добре. Особено с тази издутина на носа си. — Радвам се да видя, че си намерила шалчето и очилата ми.

— О, твои ли са? — изненада се тя. — Открих ги тази сутрин в стаята си. — Ставаше още по-лошо! Внезапно си спомни как Лин влиза в стаята ѝ, открива французина при нея и го измъква в коридора.

Прочисти гърлото си и попита тихо: — Ти... хммм, в хотела ли прекара нощта?

Чу как Лин разбърква кафето си, после отпива, а накрая отговаря:

— Технически погледнато, да. Събудих се на пода в твоята стая. Напълно облечен.

— Да, усетих, че в стаята ми има някакъв мъж — заяви с престорено нехайство тя.

После вдигна менюто. Изтече цяла минута.

— Лин? Наистина ли казах на Пиер, че някой ден ще имам яхта, по-голяма от неговата?

— Дори няколко пъти! — отговори Лин.

Виктори кимна. Нищо чудно, че непрекъснато вижда пред очите си сбръчканото като преварен картоф лице на Пиер.

— Толкова ли беше... грозно? — продължи предпазливо.

— Точно тази част, не — обясни Лин. — Да, Пиер беше изненадан, вярно. Но не беше ядосан. Все още.

— Господи! — изписка тя и се облегна назад в стола си.

— Доколкото успях да преценя, ти бе решила да му сервираш „Специалитетът на Виктори Форд“! — продължи Лин, като сгъна вестника си.

— Ясно. И коя част по-точно го ядоса?

— Не съм много сигурен — отговори Лин и точно в този момент сервитьорът му донесе чиния с пържени яйца. — Може би онази част, когато му заяви, че жените ще завладеят света на модата и че само след десетина години той вече ще бъде архаизъм!

— Но това не е чак толкова лошо...

— Права си, не е. И, както изтъкнах по-късно, ти имаше основателна причина да се защитиш!

— Няма начин! — прошепна тя и започна да разтрива слепоочията си. — Сигурно съм имала.

— Защото онзи тип ти заяви, че щом вземеш парите му, би трябвало да спреш да работиш, да си намериш свестен мъж и да започнеш да раждаш деца!

— Божичко, колко гадно!

— Именно! Та аз се опитах да му обясня, че жените от Ню Йорк никак не обичат да им се говори по този начин!

— Обаче той не го прие добре, нали?

— Никак — отсече Лин. — Заяви, че му било писнало от бизнес дами и че целият свят бил вдигнал ръце от жени, преструващи се на мъже, и жени, носещи дипломатически куфарчета, и че жените всъщност трябва да си стоят вкъщи и да се оставят мъжете да се грижат за тях! — След тази тирада Лин направи кратка пауза и допълни: — Тези галски типове се държат понякога като истински селяни! Независимо какво твърди светът, французите са си такива!

— Е, много мило от твоя страна, че си ме защитил толкова всеотдайно! — обади се тихо Виктори.

— Не че ти имаше нужда от моята защита! Ти се представи доста добре и сама!

— Като тигрица ли? — попита тя, като пусна три бучки захар в чашата си.

— Направо го разкъса! И когато приключи с него, от този французин не беше останало нищо друго, освен локвичка шампанско!

— Но не съм го искала. Наистина!

— Не и според него. Стана и напусна празненството. Нацупен!

— Господи! — изрече пак Виктори. Довърши кафето си и си наля втора чаша. — Смяташ ли, че е бил... непоправимо ядосан? Така де, би трябвало да е бил наясно, че просто си спорим и че сме много пияни! Дали е чувствителен тип?

— Какво имаш предвид?

— Ами, само един много чувствителен мъж, все още не простил се с детството си, би напуснал демонстративно нормален, разгорещен спор! Обикновено подобно поведение значи само едно — че е разглезено дете и че изобщо не му харесва онова, което чува за себе си!

— Мисля, че точно това му каза и ти, долу-горе дума по дума — отбеляза кисело Лин.

Виктори простена. Идваше ѝ да се скрие под масичката. Лин е прав. Да каже подобно нещо бе напълно в неин стил.

— Според мен той изобщо не остана доволен от чутото. Аз обаче се разсмях от сърце. Пиер Бертъй наистина е разглезено дете, та беше крайно време някой да му го каже в очите!

— Значи просто съм била права — отбеляза Виктори. — И мисля, че вече съм напълно готова да хапна и малко пържени яйца.

Мина още една минута. А после тя се извъртя рязко към него и с паника в гласа прошепна:

— Лин, той нали не беше... чак толкова ядосан? Така де, не чак толкова, че да откаже сделката?

— Мисля, че трябва да го попиташ лично — отвърна Лин и ѝ се усмихна съчувствено.

Виктори стана от масичката, грабна телефона си и се втурна надолу по стълбите. Върна се само след няколко минути, но влачеща краката си едва-едва. Приседна на стола си. Лицето ѝ изразяваше истински шок.

— Е? — обади се по едно време Лин.

— Каза ми, че било много добре, дето още не съм подписала договора, защото тази сделка била нещо, за което и двамата трябвало да си помислим повече.

— Много съжалявам — промърмори Лин.

Виктори се втренчи в морето. Усети, че очите ѝ се насълзяват.

— Няма нищо — изрече с дрезгав глас. Сълзите закапаха под слънчевите ѝ очила. Тя ги избърса със салфетката и промърмори: — Аз провалям всичко! Това е! И сега вероятно провалих и бизнеса си!

— О, я стига! — обади се Лин. — Изобщо не си провалила бизнеса си! Нали все още го имаш, а?

— Не е само това — промърмори тя, като въртеше салфетката в ръката си. — Току-що осъзнах нещо адски гадно за себе си. Че с Пиер Бертъй съм се държала точно толкова отвратително, колкото и с всеки друг мъж, с когото се запозная! Независимо дали отношенията ни са делови или романтични. На някакъв етап аз просто се побърквам. И не се чувам какво приказвам. И после... както ти би се изразил... им правя нова дупка на задника. И те побягват, разбира се.

„И с пълно право! Нали сторих същото и с теб, и с Пиер?! А с него дори не бях спала!“

— Е, нали знаеш какво казват хората — деловото партньорство е нещо като брак! — отбеляза дълбокомислено Лин. — А ако нещо се развали, се разваля още по-бързо, отколкото в брака. Но в тази ситуация има и нещо положително, защото ти помогна да идентифицираш проблема. Както ти самата обичаш да казваш, не можеш да разрешиш проблема, докато първо не го идентифицираш!

— Така ли казвам наистина? — вдигна глава тя. — Господи! Понякога говоря големи глупости!

— Е, но понякога си напълно права — заяви Лин и се изправи.

— Къде отиваш? — вдигна глава към него тя.

— С теб отиваме по магазините — отсече той и ѝ подаде ръка.

Тя поклати глава.

— Не мога да си позволя да пазарувам! Разорена съм!

— Аз черпя, хлапе! — настоя той, хвана я и я изправи на крака.

— Приеми го като заем. Когато следващия път пропадне моя сделка, ти пък ще ме заведеш на пазар!

— Доста скъпичко предложение!

— Е, убеден съм, че дотогава ти ще можеш да си го позволиш! — усмихна се той и я прегърна. Измъкна нехайно очилата ѝ и ги сложи върху собствения си нос. — Ако бях на твое място, щях да погледна на нещата от тази страна: не всеки ден човек губи двадесет и пет милиона долара! Така де, колко хора могат да се похвалят с подобно нещо, а?!

Нико О'Нийли се приведе напред и се вторачи с присвити очи в приближаващото огледало. Разделила косата си точно по средата, тя започна да търси издайнически следи от побеляване. Корените ѝ бяха пораснали с около четвърт сантиметър, но ето че точно до скалпа ѝ, примесени с малко по-тъмните и неопределени на цвят косми, които символизираха естествения ѝ цвят, стърчаха предизвикателно ярките, сребристи косъмчета, блестящи като коледна елха. Те бяха различни по форма и характер от естествената ѝ коса — стърчаха като иглички, създавайки ореол, който вече не можеше да бъде обуздан от сешоара. И най-лошото бе, че дори и в момента на растежа си не се поддаваха на опитомяването на боята. Нико продължи да разглежда косата си и откри все повече косми, приличащи на потъмняло сребро. Майка ѝ бе надала вой до небесата, когато на тридесет и осем години бе открила първия си бял косъм. Нико никога нямаше да забрави онзи следобед, когато се бе прибрала след училище и бе заварила майка си, обляна в сълзи, вторачена в белия косъм, който бе изтръгнала от главата си.

— Аз съм старааааа! — ревеше тя. — Остаряях!

— Какво означава това, мамо?

— Означава, че татко ти повече няма да ме обича!

Дори и тогава, едва на петнадесет, Нико бе възприела подобно негативно твърдение за абсурдно. И си каза: „Никога няма да допусна да стана такава! Никога няма да бъда като нея!“

Отстъпи назад от огледалото и въздъхна. Започна да си мие ръцете. Въпреки всичките ѝ усилия през последните шест месеца бе остаряла. Или поне така се чувстваше. Знаеше, че не е в състояние да стори нищо, за да спре този процес, и че някой ден ще побелее напълно и ще влезе в менопауза. Но напоследък се улавяше, че се пита как ли ще изглежда всъщност без козметиката, инжекциите, лифтинга и боята за коса. От време на време си даваше сметка, че някъде дълбоко под всичките тези подобрения на съвременната медицина тя

се е превърнала в старица, която не се разпада само благодарение на малко лепило и боички.

Дърта овца, облечена като агне.

От друга страна, ако човек се замисли, овцете са далеч по-интересни от агнетата — ако ще дори само заради самия факт, че са оцелели достатъчно дълго, за да се превърнат в овце. Агнетата обикновено ги изяждат, а на дъртите овце никой не им обръща внимание.

И въоръжена с тази весела мисъл, тя слезе долу.

Сеймор се намираше в трапезарията и разглеждаше скъпи брошури за недвижими имоти в Уест Вилидж.

— Наистина ли искаш по-голяма къща? — попита го тя.

— Да, наистина — кимна той и ограда нещо в една от брошурите. — Недвижимият имот в Манхатън е най-доброто капиталовложение в наши дни! Ако купим къща за пет милиона и ѝ направим пълен ремонт, след десет години ще струва най-малко петнадесет милиона! — Вдигна очи към нея и попита: — Ти закуси ли вече?

— Да.

— Лъжкиня! — отсече той.

— Напротив, изядох си яйцето! Честна дума! Ако не ми вярваш, върви да провериш чиниите в съдомиялната машина!

— Няма смисъл — отбеляза той, облегна се назад и я загледа с обич. — Дори и да си яла, пак ще оставиш чинията си без нито едно петънце от яйце!

— Хапнах, скъпи, повярвай ми! — повтори тя, приведе се над него и погледна към брошурата. — Нещо интересно?

— Има една къща на Западна Единадесета улица в доста западнало състояние. Била е собственост на някакъв музикант — водещ китарист в хеви метъл банда. На пет етажа е и обхваща доста голяма площ.

— За какво ни е толкова пространство? — попита Нико.

— Смятам, че освен нея трябва да си купим и още една къща — продължи невъзмутимо Сеймор. — Например в Аспен.

Боже, за какво е целият този шум около новите къщи? Да не би да е отегчен?

— Все пак не си закусвала, нали? — изрече многозначително той.

Тя поклати глава. Той се изправи и каза:

— Тогава ще ти приготвя едно яйце.

Тя го докосна по ръката и прошепна:

— Само не рохко, моля те! Писнало ми е от тях!

— Затова ли от няколко дена не закусваш? — обърна се изненадано към нея той. — Не можеш да измислиш какво друго да хапваш, така ли?

— Да — кимна тя. Сега вече наистина го лъжеше.

— В такъв случай да ти приготвя бъркани. И препечена филийка! — предложи Сеймор. — Или и от филийките ти е писнало?

— Мъничко — призна си тя. А после с напълно неочакван за нея плам добави: — Просто напоследък животът ни е... толкова регламентиран...

— Сериозно? Аз не мисля така. Непрекъснато ни се случват нови неща. Ти си имаш нова работа, а скоро ще си имаме и нова градска къща! Ще организираме по-големи партита! Не бих се изненадал, ако някой ден ни посети и самият президент! Или най-малкото предишният!

Запъти се към кухнята, но внезапно спря и отсече:

— Трябваше да ми кажеш, ако толкова много си искала да видиш бившия президент у дома! Мога да ти го доведа само с едно обаждане!

Да, би трябвало да му каже. Бившият президент на някой от техните коктейли. Идеята не е чак толкова невъзможна. Тогава из целия „Сплач-Върнър“, та и из Ню Йорк ще плъзне мълвата: „Бившият президент е бил на вечеря у Нико О’Нийли!“ Но необяснимо защо от тази мисъл не й стана по-добре. Ала как да каже на съпруга си, че въобще не й пука дали бившият президент ще дойде, или няма да дойде у тях? Не можеше. Затова изрече на глас:

— Сеймор, ти си чудесен!

— Да, чувал съм го и от други хора — кимна той. — Какво ще кажеш за кифличка вместо препечена филийка? Готвачката донесе едни дребни, с боровинково сладко. Катрина ги обожава!

— Много мило от твоя страна — промърмори тя и погледът ѝ се плъзна към брошурите.

Всъщност изобщо не беше гладна. Напоследък се чувстваше необичайно изнервена. Вероятно бе от напрежението на новата ѝ работа. Някои сутрини се събуждаше, изпълнена със страхотни идеи, а други се надигаше със звънене в главата си, сякаш към мозъка ѝ са прикрепили електрически жици. Напоследък наистина избягваше да закусва и Сеймор очевидно го беше забелязал. Само след няколко минути той се върна с едно бъркано яйце, малка кифличка, парченце краве масло и чаена лъжичка сладко, поставени в порцеланова чинийка. Тя вдигна очи към него и си помисли: „О, Сеймор!

Аз ти изневерих. Дали ти пука? Очевидно забелязваш всичко друго, само не и това!“ Защото тя все още продължаваше връзката си с Кърби, макар че честотата на срещите им беше спаднала. Но ако сложи точка, надали повече ще помирише секс.

Сеймор се загледа в нея и след няколко секунди промърмори:

— Изглеждаш страхотно с този тоалет!

— На Виктори е. Довечера е премиерата на Уенди, нали не си забравил? Къде ще ме чакате с Катрина — в офиса или направо в киното?

— Може би в киното — отговори той.

— Ще облечеш ли костюм?

— Налага ли се?

— Препоръчително е. Събитието е много важно! Особено за нашата Уенди. Работи по този филм вече десет години! — Направи пауза, за да постави в устата си малко от бърканото яйце, след което се концентрира върху процеса на дъвченето и гълтането. Накрая допълни: — Ако „Парцаливите пилигрими“ бъде номиниран за „Най-добър филм“ и спечели, на Уенди няма да ѝ се налага да се притеснява за пари най-малко няколко години!

— А какво става със Селдън Роуз? — попита Сеймор, който отново бе седнал и разтворил любимите си брошури.

— Неутрализиран е — отсече Нико. Погледна към темето на съпруга си и внезапно долови у себе си някакво топло чувство, наподобяващо любов. — Днес ще ти купя нова вратовръзка. Да си я сложиш довечера!

— Благодаря, но си имам предостатъчно. Не е необходимо.

— Но аз искам да ти купя! — изтъкна тя, като си мислеше: „Сеймор, много те обичам, но не съм влюбена в теб!“ За момент се

опита да си представи, че е влюбена в съпруга си, но картината някак си ѝ се разми. Нещо липсваше. Внезапно изрече: — Днес аз ще заведа Катрина на училище! И тъй като след премиерата може да ми се наложи да се върна в офиса, ще ти изпратя кола, която можеш да задържиш за цялата вечер! — Изправи се и си взе чинията.

Сеймор вдигна очи и ѝ се усмихна разсеяно.

— Приятен ден! А аз трябва да се обадя на няколко места, за да разгледаме част от тези къщи още този уикенд! Ще можеш ли да вмъкнеш тази задача за събота следобед?

— Разбира се — кимна тя.

И когато излезе от стаята, осъзна, че ако действително беше влюбена в Сеймор, животът им щеше да бъде далеч по-хаотичен и неясен.

Навън беше доста студено — минус пет градуса, а бе едва първи декември! Във въздуха се носеше някакво бяло очакване, като че ли всеки момент ще се случи нещо прекрасно. В подножието на стълбите, до тротоара я очакваха новата ѝ кола и шофьорът. Когато беше главен редактор на „Бонфайър“, използваше общи коли с другите директори от нейния ранг. Но сега, когато беше изпълнителен директор и президент на „Върнър пббликейшънс“, компанията бе закупила кола специално за нея (по неин избор, стига да е чисто нова — заради застраховката) и ѝ бе осигурила личен шофьор, който бе на нейно разположение двадесет и четири часа в денонощието. Когато остарее, когато стане на седемдесет-осемдесет години — след десетилетия, макар че напоследък десетилетията имаха гадния навик да летят доста бързо, — тя ще се върне назад към спомените и ще си каже: „Някога ми подариха собствена кола с шофьор! Сребристо беемве «760Б1 седан», с гълъбовосива тапицерия. Шофьорът се казваше Димитри и имаше блестяща черна коса, която приличаше на лъскава кожа.“ Или може би на седемдесет-осемдесет години тя ще бъде знаменитата дама от хайлайфа, все още богата, все още добре изглеждаща и може би ще продължава да работи (като Виктор Матрик) и да се разкарва из града с вече старото си сребристо беемве — като онези приказни жени, които виждаше по галавечерите на балета и все още ще си има много приятелки. Колко прекрасно би било да си казват: „Познаваме се вече от петдесет години!“ Колко прекрасно би било животът да продължава вечно!

Нико слезе по стъпалата и влезе в колата. Вътре беше направо горещо.

— Добро утро, госпожо О'Нийли! — поздрави я сърдечно Димитри със старовремското си кавалерство.

Той беше красив грък, женен, с две деца, които наближаваха възраст за колеж. Живееше от другата страна на реката, в Ню Джърси. В шофьора ѝ имаше нещо (вероятно фактът, че е роден в друга държава), което винаги я бе карало да го възприема като човек на средна възраст и може би по-стар от нея, но не би се учудила, ако той се окажеше по-млад.

— Добро утро, Димитри! — поздрави го топло тя. — Нали нямаш нищо против да изчакаме още минутка? Дъщеря ми също ще дойде с нас. Ще я оставим пред училището ѝ.

— Много добре! — кимна шофьорът. — Винаги ми е много приятно да видя госпожица Катрина!

При тези думи той продължи да кима ентусиазирано и само след няколко секунди се появи и самата Катрина, подскачаща весело по стълбите. Беше облечена с бяло вълнено палто с огромни копчета, които Сеймор ѝ беше избрал специално, а на главата ѝ имаше голяма, пухкава бяла шапка, която Нико виждаше за първи път.

— Здравейте! — възкликна момичето, скочи на задната седалка и изпълни колата с магическата свежест на младостта.

— Тази шапка нова ли е? — попита майка ѝ.

Катрина сви рамене и отговори:

— Виктори я изпрати вчера. Отначало си помислих, че е за теб, но после се сетих, че ти никога не би я сложила, защото ще ти развали прическата. Затова реших да я взема аз. Нали нямаш нищо против, мамо?

— Разбира се, че не! — усмихна се Нико. — Стои ти зашеметяващо!

— Много е готина и в стил хип-хоп, и едновременно с това изискана, не мислиш ли? Нещо като в стил Одри Хепбърн. — При тези думи Катрина започна да се върти наляво-надясно, за да даде на майка си по-добра възможност да огледа новата ѝ придобивка. — Смяташ ли, че днес ще завали сняг?

— Нямам представа.

— Мирише ми на сняг! Надявам се да завали! Надявам се, че днес ще се радваме на първия сняг за сезона! Всички обичат снега, защото прави хората щастливи!

— А впоследствие нещастни — засмя се майка ѝ.

— Няма значение! Важен е първият сняг! Напомня ни, че все още времето си е нормално, щом може да вали сняг!

„Да, така е!“ — помисли си Нико, загледана усмихната в дъщеря си. Благодаря на бога за първия сняг! Той наистина ни напомня, че независимо колко остаряваш и колко много си видял, винаги можеш да се зарадваш на нещо ново, стига да си готов да повярваш, че подобни неща действително имат значение!

Внезапно Катрина се обърна към нея смръщено.

— Мамо, вие, вие с татко сте щастливи, нали?

— Разбира се! Защо да не сме?

— Просто... — сви рамене тя, — просто някой зърнал анонимка... — Тук тя сниши глас и хвърли тревожен поглед към тила на Димитри. — В „Ню Йорк поуст“! Та човек оставал с впечатлението, че ти... ти имаш извънбрачна връзка!

Светът около нея се срина. Оголелите черни дървета по тротоара се стовариха на улицата, красивите тухлени къщи се разпаднаха.

— Анонимка ли? — успя да изрече само тя.

— Нали се сещаш, мамо? Непрекъснато ги пускат, на шеста страница. Не споменават името на човека, обаче по всичко си личало, че става въпрос за теб!

— Ти прочете ли го? — запита с равен глас Нико и със задоволство видя, че светът започна да се оправя.

— Някой ми го показва в училище. Преди два дена.

— Аз лично не съм го виждала — отбеляза успокоително майка ѝ, като че ли само този факт е напълно достатъчен, за да елиминира истинността на написаното. — Тези анонимки биха могли да бъдат за всеки човек! И може би са чиста измислица!

— Там пишеше, че жената имала любовна връзка с „известен модел на мъжко бельо, който нямал нищо против да размени достойнството си срещу статуса на момче за забавление“.

— Но това е абсурдно, Кат! — отбеляза Нико, като се стараеше да не звучи отбранително. Защо ли дъщеря ѝ е запомнила този цитат? И откога децата четат „Ню Йорк поуст“, и особено шеста страница? От

друга страна, напълно естествено за тях — всички бяха обсебени от мечти за статус в обществото и светски клюки.

— Значи нямаш връзка, така ли? — продължи да настоява Катрина, като че ли държеше да бъде освободена от товара на отговорността и от всичко, което би могло да включва това.

И колкото и да не ѝ се искаше да лъже дъщеря си, Нико отговори:

— Разбира се, че не, скъпа! Двамата с татко ти сме много щастливи! Няма нужда да се притесняваш за нас!

„Трябва да сложа точка! Още днес! — помисли си тревожно Нико. — Това е знак! Първи декември, първи сняг!“ Отдавна си бе обещала, че ако чуе дори и намек за връзката си, веднага ще ѝ сложи край. Ала през цялото време се бе притеснявала да не нарани Сеймор. Но Сеймор е голям човек и вероятно би могъл да издържи атака срещу психиката си. Сега ставаше ясно, че Катрина е тази, която не би могла да устои. Катрина няма да бъде в състояние да разбере ситуацията и това бе напълно естествено. Детето нямаше никакъв жизнен опит, който да ѝ предостави инструментите за това — и дано скоро не го получи! А осъзнаването, че майка ѝ има извънбрачна връзка, ще разруши илюзията ѝ за баща ѝ — ще го превърне в слабак в нейните очи, а да не говорим пък за това, какво ще си помисли за майка си! Момичета като Катрина виждат света единствено в черно-бели краски — те са пълни идеалисти относно начина, по който трябва да се държат хората. Не могат да проумеят истината за слабостите на плътта. В невинността на дъщеря ѝ имаше нещо чисто и почти свято.

— Знаех си, че е така, мамо! — извика Катрина победоносно, когато се приведе, за да целуне майка си за довиждане.

Колата бе пристигнала пред училището — приятна тухлена сграда с малко игрище, отделена от улицата с вериги. Вътре децата се бяха събрали вече на малки групички, подредени в някакъв си техен, атавистичен порядък, известен единствено на тях и на инстинктите им.

— Довиждане, миличка! — усмихна ѝ се майка ѝ. — До довечера!

После се облегна облекчено назад. Беше само на косъм! Как можа да допусне този риск?! Неправилна преценка на ситуацията, точно така! Никога не трябва да го допуска! Огромна грешка! Затова веднага трябва да изкорени тази грешка! Да я потъпче!

Колата тръгна бавно по тясната уличка в квартала Уест Вилидж. По десния тротоар Нико зърна Шейн Хийли, крачещ заедно с две от децата на Уенди — Магда и Тайлър. Те бяха и негови деца, естествено, но Нико ги възприемаше единствено като деца на Уенди, особено на фона на всичките мръсотии, които ѝ беше сервирал Шейн. Да ѝ вземе децата! Жалко човече! Слава богу, че Уенди бе измислила как да го смаже! Бе измислила перфектното разрешение!

— Димитри! — извика тя с присвити очи. — Би ли спрял за малко, ако обичаш? Видях един мой познат.

Колата спря и когато Шейн се изравни с нея, Нико свали прозореца.

— Здравей, Шейн! — изрече хладно тя и му се усмихна надменно. И преди той да успее да каже каквото и да било, тя вдигна матираното стъкло и изчезна от погледа му. Да, знаеше, че постъпката ѝ е детинска, но въпреки това си струваше. На Шейн трябваше непрекъснато да бъде напомняно, че вече нищо няма да му се размине. И че всички приятели на Уенди го наблюдават!

След като се погрижи за този дребен, но приятен проблем, колата продължи през Уест Вилидж и навлезе в магистралата Уест Сайд. Река Хъдсън излъчваше същото убито сиво като небето, но иначе беше странно успокояваща. Радваше се, че има възможност всеки ден да минава покрай реката на път за работа, и никога не забравяше да я погледне. Имаше си конкретни точки, които наблюдаваше: асфалтирания парк, където хората караха колела и ролери; грозната синя постройка от ламарина, където градът затваряше конфискуваните коли; кеят Челси, където Катрина яздеше; а после, зад ъгъла, вдясно, поредицата билбордове. Първият беше за компания, предлагаща малки складове — крайно безвкусна реклама. Но сега, когато колата зави, я очакваше изненада. Вместо старата безвкусица зърна гигантско изображение на Виктори Форд — Виктори изглеждаше зашеметяващо с голямата си бяла шапка като тази, която носеше и Катрина, излизаше от лимузина и беше погледнала встрани, към камерата, с тези свои изумителни бадемовидни очи. И какво изражение само! Позираща за фотографите, като че ли току-що бе завладяла целия свят! Отдолу се виждаше надпис: „Виктори Форд — изживейте я!“ А долу вдясно, три точки: пастелно розова, синя и зелена, следвани от логото на „Хъкабийс“. Ето я и нея, извисяваща се над целия свят! Триумфите на

Виктори открай време си бяха вълнуващи, но точно този доставяше особена наслада на Нико, защото именно тя бе подпомогнала сделката между Виктори Форд и „Хъкабийс“, а в мисълта не само да имаш страхотни идеи, но и да притежаваш потенциала да ги осъществяваш, имаше нещо особено приятно!

Преди шест месеца Нико бе организирала срещата между Питър Борш и Виктори — веднага след като приятелката ѝ се бе върнала от Франция след катастрофалния инцидент с Пиер Бертъой на онази яхта. Самата Нико никога не би направила нещо подобно, но стилът на Виктори бе доста различен от нейния. Тя беше творчески, а не делови тип — когато трябваше да демонстрира бизнес лицемерие, тя късаше всички връзки, превръщайки се в тийнейджър, решен да се разбунтува срещу всички морални ценности на възрастните. Виктори категорично отказваше да прави каквото и да било, ако не го прави така, както си е решила тя. Беше си извоювала правото да предприема подобни рисковани ходове и най-странното е, че сега тя щеше да стане много по-богата от всичките си приятелки. Но Нико и Уенди открай време си знаеха, че точно така трябва да бъде.

Вдигна мобилния си телефон и набра Виктори.

— Скъпа! — възкликна възбудено. — Току-що минавам покрай твоя билборд! Толкова се гордея с теб!

— Преди малко и аз минах оттам — отговори Виктори. — Накарах шофьора си нарочно да мине по магистралата Уест Сайд, та да го видя — сложиха го снощи, малко след полунощ. Харесва ли ти?

— Идеален е! — отговори Нико. — Ти къде си сега?

— На Тридесет и трета улица.

— Аз съм на Тридесет и първа. Кажи на шофьора си да намали малко, та да можем да ви настигнем!

След тези думи Нико се усмихна с детинско задоволство. Тази игра определено ѝ харесваше. Все едно си на тротоара и говориш по мобилния си с някого и го питаш къде е, и той се оказва само на няколко крачки от теб! Подобни съвпадения винаги я разсмиваха. Колата на Виктори беше чисто нов златист кадилак „Девил“. Не след дълго Димитри се изравни с нея и двете жени свалиха прозорците си, докато колите им се придвижваха бавно към светофара.

— Откъде взе тази кола? — извика Нико.

— Току-що си я купих! — извика в отговор Виктори, като се приведе навън. — Продала съм вече двадесет хиляди бели шапки, а още няма девет часа!

— Фантастично! Обаче колата ти е ужасна!

— Напротив, фантастична е! Никой няма такава! Освен това струваше само петдесет и три хиляди долара! Лично я спазарих! — изкрещя Виктори. — Когато Лин я види, ще получи инфаркт!

— Чудесно, скъпа! Ще се видим ли на обяд?

Виктори кимна и ѝ помахна, а после извика:

— Дванадесет и половина!

Колата ѝ се откъсна, за да хване зеления светофар, и зави рязко по Тридесет и шеста улица. Нико се отпусна назад в седалката, но не вдигна прозореца — остави студения въздух да охлади лицето ѝ, покривайки го сякаш с леден саван. Какво пък, нали казват, че студеният въздух бил много полезен за кожата?!

— Магда видяла шапката на Катрина и сега също иска такава! — отбеляза Уенди.

— Няма проблеми — усмихна се Виктори. — Довечера ще ѝ донеса една.

— Между другото — обади се Нико, — тази сутрин видях Шейн. Позволих си да бъда малко груба с него, за което се извинявам. Но просто не успях да се въздържа.

Остави менюто си и разстла салфетката в скута си, като едновременно с това плъзна поглед из ресторанта. Вече бяха на маса номер едно — масата, която вече ѝ предоставяха в „Майкълс“. Макар да бе наясно, че, практически погледнато, тя не бе най-преуспялата жена тук (имаше две новобогаташки, които определено правеха повече пари от нея), откакто бе повишена, бе започнала да излъчва почти осезаемо (и, надяваше се, благородно) усещане за власт. От друга страна, може и да се дължеше на простичкия факт, че когато трите бяха дошли тук да отпразнуват повишението ѝ, Нико бе дала на управителя бакшиш в размер на хиляда долара.

— Не се притеснявай! — махна с ръка Уенди. — Шейн и без това се оплаква, че след развода ни доста хора са станали твърде груби към него. Вече почти никой не го канел на купони.

— Колко тъжно! — отбеляза Виктори и Нико веднага усети, че съжалението на приятелката им е искрено.

Виктори съжаляваше всеки, който бе изпаднал в някаква беда. Например, след като Мъфи Уилямс също бе напуснала „Би & Си“ през юни, изтъквайки, че и на нея ѝ било писнало от Пиер Бертъой, Виктори веднага я беше наела на работа (а освен това ѝ плащаше и малък процент от печалбите по сделката си с „Хъкабийс“).

— Ще го преживее! — заяви Уенди, имайки предвид Шейн. — Както и да е. Сега искам да знам каква е работата с тази шапка, за която всички приказват! Шапка, моля ви се! Толкова ли е фантастична?

— Ами, просто шапка — сви рамене Виктори. — Изобщо не може да се сравни с твоя филм! Шейн и Селдън ще дойдат ли?

Уенди кимна и добави:

— Предупредила съм ги, че са длъжни да започнат да се разбират. Особено Шейн. Иначе Селдън е възпитан човек и е напълно готов да се държи разумно. А Магда е буквално влюбена в него. Може би дори повече, отколкото съм аз. Ако щете вярвайте, напоследък е отслабнала с цели пет килограма!

— Защото те вижда щастлива и така и тя става щастлива! — отбеляза мъдро Нико.

— Да бе, знам. Но понякога изпитвам известна вина. Имам предвид, задето в крайна сметка нещата се наредиха толкова лесно — отбеляза Уенди, като имаше предвид уреждането на битовия въпрос. Беше купила последните два етажа на сграда в Сохо, използвана някога за складове, така че сега, макар че с Шейн на практика не живееха заедно, децата бяха максимално близо и до двамата си родители, без родителите им да са вече женени. — Искам да кажа, че е толкова лесно да разрешиш проблемите си, когато си преуспяла жена и разполагаш със свои собствени пари! Често си мисля за всички жени, които не са като нас и нямат никакви пари и си представям през какъв ад трябва да минат, горките! Никога не трябва да забравяме за тях!

— Но нали в това е целият смисъл на успеха! — изтъкна с жар Нико. — Поне да знаеш за какво си се бърхила като вол цял живот! И да си спокойна, че дори и да настъпи някаква криза, семейството ти няма да страда!

Уенди я погледна, а после сведе очи към чинията си. Върху лицето ѝ се разля усмивка.

— Мисля, че трябва да знаете едно нещо. Все още е прекалено рано и никой не знае какво ще стане, но... аз съм бременна!

Виктори ахна. А Нико бе толкова шокирана, че не успя да реагира по какъвто и да било начин.

— Да, знам — продължи Уенди. — Не беше нарочно. Селдън ми беше казал, че не може да има деца, но се оказа, че това не е вярно! — Тук тя се усмихна и сви безпомощно рамене. — Понякога човек просто трябва да се остави на съдбата. Според мен това е божи дар, задето най-сетне успях да пусна на екран „Парцаливите пилигрими“! Смятах да си купя пръстен със сапфир, но този подарък като че ли е по-хубав!

„Божичко, Селдън Роуз!“ — помисли си Нико. А на глас изрече:

— Но, Уенди, това е прекрасно!

— На Виктор може и да не му хареса, но не ми пука! — усмихна се приятелката им. — Аз съм президентът на „Парадор“ и просто ще тропна с крак. Селдън вече се съгласи, че ако някой от двамата ни трябва да напусне „Сплач“, то това ще бъде той. Ще основе своя собствена компания. Доколкото схванах, това му е най-голямата мечта.

— За Виктор изобщо не се притеснявай! — махна с ръка Нико, като че ли Виктор Матрик е някаква незначителна прашинка. — Аз ще оправя нещата с него! Ще извъртя нещата така, сякаш идеята е била изцяло негова — имам предвид, вие със Селдън да се съберете и да си родите беше!

— Ами, не знам... — изрече замечтано Уенди. — Още откакто изкарах онези три дена с Шейн и децата и се грижих за тях, когато се бяха разболели от варицела, и изпуснах фестивала в Кан и срещата си с Виктори... Тогава си казах, че мога да го направя! И наистина го правя! Правя го вече години наред! Това съм аз! Имам си и кариера, имам си и деца! И ги искам и двете! Нуждая се и от двете! Вярно е, че не мога да бъда с децата си всеки миг, но и те не биха ме изтърпели да се въртя край тях непрекъснато! Никое от тях не ме вижда по този начин! И в това няма нищо лошо. И тогава разбрах, че вече не се страхувам. И взех решение, че повече няма да се чувствам виновна за нищо!

— Никога не е трябвало да се чувстваш виновна за каквото и да било! — запротестира Виктори. — Боже, толкова се радвам за теб!

И тя стана и прегърна Уенди.

— Хей, ама това е само едно дете! — промърмори Уенди с престорен сарказъм. — Поредното... Слава богу обаче, този път е истинско дете, а не пораснал мъж!

Нико изгледа Виктори и Уенди и очите ѝ се насълзиха. И щяха да рукнат, ако им беше позволила. „Всички сме толкова щастливи!“ — помисли си тя.

— Да не забравяме Виктори и нейната шапка! — обади се тихо тя. — Брилянтна е! Тази шапка успя да направи щастливи вече двадесет хиляди жени! Без да броим две малки момиченца!

Виктори я изгледа с благодарност. Нико си помисли: „Нещо започвам да се размеквам! Веднага трябва да сложа точка на това!“

Когато излезе на тротоара през ресторанта, Нико се замисли дали веднага да не отиде у Кърби и да сложи край на тази работа, веднага! Мислеше да го направи довечера, след премиерата на филма на Уенди, но после стигна до извода, че колкото по-скоро стане това, толкова по-добре. И без това бе продължило повече от година. Как изобщо се случи?! Но като всичко останало в живота, и тази връзка се бе превърнала в рутина. Отначало имаше страст и вълнение, и превъзбуда от това, че никой не знае, че им се разминава. А сега от тази възбуда не бе останало почти нищо — бе останала единствено мисълта, че трябва да прикрива следите си, че е хубаво да си има нещо, което да е само нейно, за което никой друг не знае. Сигурно начинът на разсъждение на наркоманите не се различаваше много от нейния. И точно както рано или късно наркоманите биваха разкривани, така и сега хората вече бяха започнали да се досещат за нейната връзка. Зави по Петдесет и седма улица и се сви само при мисълта за онази анонимка в „Поуст“. Беше като някакъв огромен предупредителен флаг. Означаваше, че някой вече е надушил нещо, обаче редакторите са преценили, че не разполагат с достатъчно сигурна информация, за да използват истинските имена на виновниците.

Небето бе надвиснало тежко над целия град. Докато вървеше бързо по Западна Петдесет и седма улица, Нико си каза, че ако не беше студът, щеше да се пита дали изобщо е излязла навън. Градът винаги я караше да се чувства така, сякаш е затворена в стъклена капсула и понятието „навън“ си е чиста илюзия. Огледа минувачите около себе

си и си каза, че всички са като дребни същества, приклепени в някое от онези евтини стъклени преспапиета, в които децата се взират, очаровани и ужасени от всичко, което става в миниатюрния свят.

На ъгъла на Петдесет и седма улица и Пето авеню тя спря, възнамерявайки да пресече от другата страна и да вземе такси до апартамента на Кърби. Но точно тогава си спомни за вратовръзката на Сеймор. Не че съпругът ѝ щеше да се ядоса, ако забрави, но със сигурност ще забележи този факт. Сеймор имаше гадния навик да помни абсолютно всичко, което са казали хората, и да им държи сметка за това. Твърдеше, че всеки трябва да носи отговорност за думите си, тоест, трябва да говори онова, което наистина мисли. Защото на какво щял да заприлича светът, ако никой не се чувствал отговорен да изпълнява обещанията си?! Истинска анархия!

— Не забравяй, че във всичко си има степени! — опитваше се да му опонира тя. — Трябва да се научиш да отчиташ различните обстоятелства и различните степени!

— Ха, степени! — махваше с ръка той. — Степените са всъщност началото на хлъзгавия склон към хаоса!

Да, затова трябва да му купи тази вратовръзка!

Пресече Пето авеню. Все едно пресече някаква въображаема линия. Градът от източната страна на Пето авеню беше много по-приятен от този в западната му страна. Възможно ли е някога архитектите да са се събрали и да са решили — нашата страна ще бъде по-хубава от вашата? Нико бутна въртящите се врати на магазина за мъжко облекло на „Бергдорф“ и веднага беше залята от вълна топъл, ароматизиран въздух. Миришеше на бор. Да, Коледа наближаваше. Тази година бяха решили да отидат в Аспен и Сейнт Бартс — Сеймор ще кара ски и ще плува, а тя сигурно ще работи през по-голямата част от времето.

Уенди възнамеряваше да прекара Коледата в Индия с цялото си котило плюс Селдън, като оставят Шейн сам на себе си, но сега, когато е бременна, може и да не заминат. Шейн определено ще побеснее, когато разбере, но не може да ѝ направи нищо. Уенди приличаше на един от онези преуспяващи мъже, които се развеждат и веднага след това откриват наново щастieto, а изоставената съпруга си стои вкъщи и може единствено да беснее. Нико си знаеше, че все още не може да бъде сигурна в Селдън (трябва просто да се оглежда и да чака), но пък

беше на седмото небе, че накрая Уенди бе успяла да натика Шейн в миша дупка. И той нямаше право да се оплаква от нищо — Уенди му бе дала всичко, което той искаше по време на развода: собствен апартамент, равно попечителство над децата, издръжка за него и за тях. Плащаше му по 15 000 на месец, и то без данъците!

— Когато бяхме женени, аз му давах всичко, което поиска, и все не му стигаше! — бе казала Уенди.

А Нико си бе помислила, че тези думи звучат по същия начин, по който богатите разведени мъже говорят за бившите си съпруги. Шейн обаче искаше нещо недостижимо (вероятно себеуважение), нещо емоционално, ала проблемът със запълването на емоционалната празнота за съжаление не беше нещо, което някой друг може да ти даде. Трябва да ти идва отвътре. Очевидно Шейн бе направил същата грешка, която бяха допускали толкова много нещастни, самотни домакини през петдесетте.

— Затова внимавай със Сеймор, бъди по-мила с него! — бе изтъкнала къде на шега, къде на истина Уенди. — Иначе току-иж ти спретнал същия номер, какъвто Шейн ми спретна на мен!

Преди петнадесет години подобен разговор би могъл да се води единствено между мъже. Но сега, докато опипваше материята на една вратовръзка, Нико си каза, че Сеймор никога не би постъпил по този детински начин. Съпругът ѝ беше екипен играч. Той непрекъснато се стараеше да внесе поредните подобрения в живота им и тя му отдаваше необходимото уважение за това. Държеше се благородно към него. Защото, когато по същество се окажеш „мъжът“ в една връзка, си длъжен да се държиш благородно и да внимаваш никога да не натриваш носа на партньора си с факта, че ти плащаш за всичко наоколо и че това шоу по същество си е лично твое. С други думи, трябва да се стараеш да се държиш така, както обикновените жени си мечтаят мъжете им да се държат към тях, само че рядко го получават.

Към нея се плъзна деликатно продавач с тъмен костюм и вратовръзка.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Най-неочаквано тя се почувства като мъж в магазин за дамско бельо.

— Да, моля! Бих искала да купя вратовръзка за моя съпруг! — каза тя. Най-неочаквано осъзна, че харесва звученето на думите „моя

съпруг“. Трябва да ги използва по-често. Освен това трябва да си въведе правило всяка седмица да купува на Сеймор по нещо мъничко — той със сигурност го заслужаваше.

— Някакъв по-специален цвят? Или може би случай? — попита любезно продавачът.

— За премиера на един много важен филм!

— Значи съпругът ви е във филмовия бизнес, така ли?

— О, не, приятелката ми е в този бизнес! Премиерата е нейна! — натърти Нико и макар да си знаеше, че този факт изобщо не влиза в работата на продавача, тя се почувства длъжна да го изтъкне.

— В такъв случай вие сте просто гости? — продължи любезно човекът.

— Точно така.

— Някакъв по-специален цвят...

— Ами, не знам — промърмори тя. Може би зелено? Не, зеленото уж не било щастлив цвят. Жълто? Никога! Сеймор веднага ще свърже жълтото с Уолстрийт от осемдесетте.

— Какво ще кажете за розово? — попита продавачът. — Розовото е изключително актуално напоследък сред деловите мъже.

Сеймор с розова вратовръзка? О, не! Това би било прекалено!

— Никакво розово! — изрече на глас тя.

— Тогава сребро — не се предаваше продавачът. — Отива си на всичко. И буквално завършва всеки костюм. Освен това се счита за строго официален цвят.

— Добре, тогава да бъде сребро — кимна Нико.

— Заповядайте оттук, ако обичате!

Продавачът я поведе към задната част на магазина „Бергдорф“. От двете страни се виждаха пробни стендове — според Нико, по-скоро тристранни огледални ковчези. На стол до един от тези ковчези седеше жена, която Нико разпозна от службата си. Жената работеше в рекламния отдел на едно от списанията. Имаше руса коса, завързана на опашка, и беше хубавичка по онзи неформален начин, характерен обикновено за младите делови жени в края на двадесетте — когато все още се опитват да докажат кои са и къде точно е мястото им в света.

— Здравейте! — кимна учтиво Нико.

Изобщо не възнамеряваше да завързва кой знае какъв контакт с младата жена, но момичето вдигна към нея очи, излъчващи първо шок,

после ужас, а накрая вина — като че ли неочаквано е била изловена да върши нещо нередно. Почти трепереща, тя извърна поглед от Нико и го насочи към мъжа, застанал пред едно от огледалата. Нико веднага позна махагоновата кожа на мъжа и разбра, че ѝ предстои среща с Майк Харнес.

Той се преструваше на много зает в разговор с шивача, приклепнал до него, който скъсяваше панталоните му, но нямаше как да не я е забелязал в огледалата. Господи, Майк! Често се сещаше за него и дори се питаше как ли живее. По едно време дори чу, че бил заминал за Англия. Да мине ли покрай него, преструвайки се, че не го е забелязала — нещо, което самият той полагаше огромни усилия да постигне, та да спести неудобството и на двамата? Но посвети прекалено дълго време на колебание — време, през което той вдигна очи, втренчи се в огледалото пред себе си и я видя отзад. Очевидно и той бе любопитен какво ли се кани да направи и вече бе измислил какво да каже — но сигурно го бе измислил отдавна, знаейки, че рано или късно двамата ще се засекат някъде.

— Здравей, Майк! — каза тя. Не протегна ръката си — знаеше, че той няма да я поеме.

— Виж ти, виж ти! — възкликна той и я погледна от висотата на стенда. — Нико О'Нийли!

— Радвам се да те видя, Майк! — побърза да изрече тя, кимна и се обърна.

Това бе най-правилният подход, точно така. Да покаже, че го е видяла, без да навлиза в никакви подробности. Но докато разглеждаше сребристите вратовръзки, усети, че присъствието на двамата и всичко, случило се между тях, изпълва магазина като два градоносни облака. Не бе в състояние да се концентрира. „Не мога вече! Ще му се извиня!“ — реши накрая.

Обърна се. Майк беше седнал и завързваше обувките си, като че ли изпълнен с нетърпение да се махне по-скоро от магазина.

Така беше по-добре — поне не се опитваше да ѝ виси на главата като чудовищен водоливник.

— Майк — изрече тя, — много съжалявам за станалото!

Майк вдигна изненадано глава. Отдалече личеше, че все още ѝ е ядосан.

— Никога не трябва да се извиняваш на враговете си, Нико! — махна с ръка той. — Ако ти не го знаеш, то тогава кой друг?!

— Ние врагове ли сме, Майк? Не смятам, че се налага да стигаме чак дотам!

— Защо? Защото вече не съм заплаха за теб ли? Е, в такъв случай, може би наистина не сме.

Тя се усмихна тъжно, стиснала устни. Да, Майк никога няма да се промени, никога няма да надрасне егото си. Бе сторила предостатъчно. Най-добре е да си тръгва.

— Надявам се, че си добре, Майк — каза и тръгна да се обръща, но в този момент той се изправи.

— Е, може би всъщност трябва да ти благодаря за едно нещо — изрече внезапно той. — Двата с Наталия ще се женим — добави, като посочи към младата жена, която се усмихна сконфузено на Нико, като че ли се чудеше на чия страна да застане. — Сигурно познаваш Наталия! — отбеляза с обвинителен тон той. — Работи за теб. Вече.

— Разбира се, че я познавам! — кимна Нико. — Поздравления!

— Казвал съм й хиляди пъти, че ако иска да се издигне, трябва да действа точно като теб — продължи Майк, докато вземаше палтото си.

Тези думи очевидно бяха предназначени да прозвучат като обида, но Нико реши да не ги възприема така.

— Много мило! — изрече тя, сякаш се бе почувствала поласкана.

— Във всеки случай — продължаваше Майк, докато пхаше ръце в ръкавите на палтото си, — наистина трябва да ти благодаря! Ти ми отвори очите за важните неща в живота! Нали именно вие, жените, обичате да казвате — важното са връзките, а не кариерата?! Това с кариерата е истинска глупост! Кариерите са за кретените! Когато се замисля как се излагах... какво ли не давах от себе си, за да доставя удоволствие на Виктор Матрик... — Сведе очи към Наталия и сложи собственически ръка върху рамото й. — Нали така, скъпа?

— Може би — прошепна Наталия и погледна първо него, а после Нико. — Но според мен най-добре е човек да се опита да има и двете!

„Да, момичето се опитва да не обижда нито един от шефовете си!“ — констатира веднага Нико.

— Е, добре. Още веднъж приеете моите поздравления! — каза на глас.

Загледа се след тях, докато излизаха от магазина. Горкото момиче! Да бъде принудено да се омъжва за Майк Харнес! Та той е истински грубиян! Ще трябва да се запознае по-добре с тази Наталия. Надяваше се да е добра в работата си. Ако е така, лично ще се заеме да ѝ помогне. След като ще се жени за Майк, хлапето заслужава и нещо добро в живота си!

— Да опаковам ли тази вратовръзка, а после да ви я изпратя? — попита учтиво продавачът, който вече държеше сребриста вратовръзка, сгъната в блестяща кафява кутийка.

— Да, моля! Би било много любезно от ваша страна! — кимна Нико и усети, че денят ѝ отново започва да се подобрява.

„Боже, колко са суетни хората!“ — помисли си Нико. Беше седем вечерта и колата ѝ бе попаднала в плетеница от возила, опитващи се да вземат завоя от Седмо авеню към Петдесет и четвърта улица и кинотеатър „Зигфелд“, където щеше да се състои премиерата на филма на Уенди. Напрежението, излъчващо се от останалите коли, беше буквално осезаемо — стресът да завършиш работния си ден с посещение на филмова премиера, да трябва да се преобличаш в официално облекло, да си търсиш транспорт, а после идваха и тълпите пред кинотеатъра (възпирани единствено от полицейските барикади, поставени от двете страни на улицата), надяващи се да зърнат с очите си истинска филмова звезда (това ли е най-великият спомен, който хората отнасяха в гроба си — че са видели Джени Кадин на живо?!), да не говорим пък за фотографите и пиарките с вечните си папки с машинки, длъжни автоматично да различават онези, които са някой, от другите, които са никой...

Колата спря в малкото празно пространство пред кинотеатъра и Нико бързо излезе. Сведе глава и бързо премина покрай тълпата, вмъквайки се в една странична врата. Беше решила напълно да избегне срещата с червения килим. През последните шест месеца все повече си даваше сметка, че изобщо не държи да бъде публична личност. Не се нуждаеше от това. Президентът и изпълнителен директор на „Върнър пббликейшънс“ би трябвало да бъде леко мистериозна, мъглява фигура, която рядко се появява по вестниците. Пък и това бе вечерта на Уенди. Фотографите си имаха да снимат по-важни личности от нея.

— Нико О'Нийли? — обърна се към нея млада жена в черен костюм и слушалки на главата.

— Да — усмихна се любезно Нико.

— Запазили сме специално място за вас на реда, където е Уенди Хийли. Мисля, че съпругът ви е вече там.

— Благодаря ви! — кимна Нико и тръгна след младата жена по пътеката между редовете.

Точно в средата имаше цяла редица места, на чиито гърбове бяха залепени надписи „Хийли“. В единия край седеше Шейн, точно до Тайлър и Магда, която пък седеше до нейната мила Катрина (страхотна жена ще стане с това лице!), до която пък седеше Сеймор, който се пъчеше с новата си вратовръзка. Магда и Катрина бяха с новите си пухкави шапки. Вече бяха добри приятелки — и двете с понита и еднакви шапки. Нико се радваше за тях. Надяваше се завинаги да си останат приятелки. От дясната страна на Сеймор имаше още три празни места. До него ще седне тя, а до нея Виктори и Лин. Хвърли поглед към другия край на реда. От двете страни на Шейн също имаше по едно празно място, което означаваше, че Селдън ще трябва да седи до Шейн! Глупости! Просто Уенди ще седне между тях! И след като се успокои, че всичко ѝ е ясно, Нико зае мястото си до Сеймор.

— Здравсти! — прошепна му тя.

— Здравсти! — кимна той и веднага погледна часовника си — неговият начин да попита защо е закъсняла толкова.

— Трафик! — отсече кратко тя. — Навън е истинска лудница! Вторачи се през него към другия край на реда. По пътеката вървеше Селдън Роуз. Спира... оглежда се за Шейн... и вече сяда, точно както бе предположила Нико — мястото между тях остава за Уенди. Шейн не обръща никакво внимание на Селдън, гледа право пред себе си. Е, ще му се наложи да свиква. Нико се запита дали Шейн знае за новата бременност на Уенди. И да не знае, скоро ще разбере — Селдън вече бе обявил апартамента си за продажба, за да се премести да живее при Уенди.

— Какво прави Уенди? — попита Сеймор, забелязал Селдън да сяда.

— Сигурно се готви да изнесе реч преди началото на филма — отговори Нико.

— Не бе — просъска Сеймор. — Имам предвид със Селдън и Шейн! Просто не е редно!

— Те са големи хора! — сви рамене Нико.

— Не мисля, че Шейн се чувства особено добре — отбеляза Сеймор, неочаквано вземайки неговата страна.

— Вероятно не. Но си го заслужава. Нали той беше този, който толкова държеше да се разведат! — отсече Нико. — Освен това ти никога не си го харесвал!

— Да де, но не съм особено сигурен, че харесвам и Селдън! — отбеляза Сеймор, свил устни като стара мома.

— Той е... добър човек. Поне така мисля — отбеляза не особено уверено Нико.

Пак хвърли поглед към другия край на реда. Шейн продължаваше да съзерцава нищото пред себе си... Не, сега си измисли работа — оправя якето на Тайлър. А пък самият Тайлър като че ли се канеше да направи сцена... Да, ето че започна да се гърчи на седалката си и да рита тази пред себе си. Селдън наблюдаваше детето с периферното си зрение, очевидно чудейки се дали да се намеси или не. А сега пък Шейн се опитваше да игнорира както Тайлър, така и Селдън.

„Боже, та това е по-интересно и от филм!“ — усмихна се на себе си Нико.

Селдън продължаваше да хвърля крадешком погледи на Шейн... Май наистина се канеше да се намеси. Да, ето че се привежда. И изрича нещо, което й заприлича на: „Хей, приятел!“ — универсален мъжки поздрав. Сега Шейн няма начин да не го погледне. Селдън се опитва да се държи приятелски... Протяга ръка. Шейн трябва да я поеме. А после Селдън се привежда и казва нещо на Тайлър. И, о, чудо! Тайлър автоматично забравя превземките си! Селдън прави някаква смешна гримаса и Тайлър се разсмява. Шейн изглежда съсипан, обаче сега Селдън казва нещо на него, очевидно опитвайки се да го предразположи. „Браво на Селдън!“ — помисли си Нико и се облегна назад в стола си. Радваше се, че той поема контрол над нещата и че се старее да постъпва правилно. Може пък в крайна сметка нещата между Уенди и Селдън да се получат! Във всеки случай Уенди определено заслужава най-сетне малко щастие и в личния си живот!

Светлините в салона постепенно изгаснаха. Хората се умълчаха. А после се включи прожектор и ето я и Уенди, забързана по пътеката към сцената. Някой ѝ подава микрофон и тя тръгна нагоре по стъпалата към подиума.

Хората започват да ръкопляскат. Отначало лекичко, а после с все по-нарастващ ентузиазъм. Но те я обичат! Обичта на публиката към Уенди беше осезаема! Тук бяха не само звезди и хора от върховете на бизнеса, но и екипът ѝ заедно със семействата си. Те я обожаваха — тази жена, която бе помогнала на толкова много хора да реализират мечтите си! В продължение на няколко секунди Уенди остана в центъра на прожекторите, усмихната и кимаща към всички. „Позира перфектно!“ — каза си Нико. А после прочисти гърлото си, всички се засмяха и аплодисментите стихнаха.

— Добър вечер на всички! Аз съм Уенди Хийли и съм президент на „Парадор Пикчърс“. За мен е огромно удоволствие да приветствам всички ви с добре дошли на премиерата на „Парцаливите пилигрими“! Този филм е... най-сетне завършен! — (Думите ѝ предизвикаха смях, изпълнен с много разбиране.) — Той е плод на десетгодишните усилия и на любовта на стотици хора, хора, които никога не се отказаха от мечтата си да видят тази удивителна история някой ден на екрана...

„Колко красива изглежда Уенди!“ — помисли си Нико и плъзна поглед към края на реда. Шейн седеше смръщен като буреносен облак, а Селдън, с тази негова ново изправена дълга коса, съзерцаваше Уенди с неприкрита гордост. После Шейн погледна раздражено към Селдън. Ха, твърде лошо за него! Защото горкичкият Шейн бе започнал да губи привлекателността си! Лицето му беше зачервено и подпухнало, но нищо чудно това да се дължеше на поредната козметична процедура, нещо като лазерен пилинг. Точно в този момент в залата отново избухнаха ръкопляскания и Уенди слезе от сцената и се насочи нагоре по пътеката към мястото си, като на всеки няколко крачки спираше, за да целуне или да се ръкува с някого. После вдигна глава и улови погледа на Нико. Нико ѝ помахаше и вдигна ръка, подсказвайки ѝ, че ѝ стиска палци.

В горната част на пътеката настъпи леко раздвижване и ето ги най-накрая и Виктори с Лин! Виктори се отпусна на мястото точно до Нико. Бузите ѝ бяха почервенели от студ.

— Първият сняг най-сетне дойде! — прошепна тя, докато се привеждаше, за да я целуне по бузата. — Наложил се да вървим пеша половин пресечка! Лин едва не получи инфаркт! — Плъзна поглед покрай Нико и Сеймор, към Уенди и децата и им помахала. А после прошепна на Нико: — Виждам само нашата Уенди! С двама мъже!

— Да, именно! — кимна Нико.

— Знаех си, че някой ден ще се стигне дотук! — промърмори от другата страна на Виктори Лин. — Първо завладяват света, а сега се перчат с по двама мъже! Жени! Като че ли по един не им стига!

Нико и Виктори си размениха съзаклятнически погледи, а после се разсмяха.

— Скъпи, просто всяка жена знае, че за да получи един свестен мъж, трябва да събере заедно най-малко двама! — изрече Виктори, като стисна нежно ръката на Лин.

Точно в този момент светлините отново изгаснаха и в салона се възцари пълен мрак.

„От това ли се нуждае всяка жена — двама мъже?“ — запита се Нико, като се отпусна назад. Интересна гледна точка. Когато бяха на двадесет, изпадаха в ужас, ако не успееш да си намерят поне един... А и до днес имаше много глупави жени над тридесет, които продължаваха да търсят единствения и неповторимия. Но ето че сега тяхната Уенди си имаше двама! А беше прехвърлила четиридесет! Когато всички наоколо се опитваха да внушат на жените, че когато навършат четиридесет, са напълно изчерпани, най-малкото в сексуално отношение! Ха, каква огромна лъжа! Нико знаеше, че работата е тази, която поддържа жените млади, която непрекъснато им вдъхва живот. И доскоро тази тайна бе известна само на мъжете — ако държиш да привлечаш още дълго противоположния пол, единственото, което трябва да направиш, е да се сдобиеш с власт и успех!

Върху екрана се материализира логото на „Парадор“ и всички започнаха да ръкопляскаат. После се появи сцена на купон в Ню Йорк от 1929 година, точно преди краха на борсата, а върху нея надпис: „Продуцент — Уенди Хийли.“ От другия край на техния ред Селдън Роуз се развива щастливо. Нико веднага закима одобрително. Очевидно онова, което бе споделила със Сеймор, щеше да се окаже вярно — сега, когато бе с Уенди, Селдън вече не представляваше никаква заплаха. И не само защото Уенди никога няма да му позволи,

но и защото той надали вече ще иска да върви нагоре. Нико подозираше, че Селдън е като повечето мъже — демонстрира амбиция, защото е наясно, че точно това се очаква от един достоен мъж. Но междувременно си мечтае по-скоро да се пенсионира. И щом веднъж Уенди роди детето му, той определено ще се промени. Ще се влюби в това дете и вероятно ще иска да прекарва цялото си време с него. Е, заради Уенди Нико се надяваше, че Селдън ще продължи да работи — или поне още известно време. Иначе как горката ѝ приятелка ще може да плаща издръжката на двама мъже и четири деца?!

Винаги става така! — мърмореше Кърби, докато вървеше към дневната си. — Жените ме харесват, луди са по мен, а после... не знам. Изведнъж им става нещо и повече не искат да бъдат с мен!

Нико кимна, надявайки се, че изражението ѝ подсказва съчувствие. Но тайно погледна часовника си. Наближаваше десет и половина. Бе напуснала партито в десет часа, когато Сеймор бе отвел въщи Катрина, а на него му беше казала, че ще се отбие за малко в офиса си, където трите с Виктори и Уенди се бяха разбрали да се чакат, за да отпразнуват случая насаме. Сеймор не заподозря нищо, но за да се увери, че нещата ще си останат така, тя реши първо да оправи работата с Кърби, а после, когато се прибере в офиса си, да се обади на съпруга си от служебния си телефон. Сърцето ѝ туптеше от нетърпение. Сега, когато вече беше тук и си даваше сметка, че краят е неизбежен, искаше да приключи по-бързо и да си тръгне. Завинаги.

— Много съжалявам, Кърби — повтори тя. Знаеше, че звучи грубо, но какво друго да му каже? Направи няколко крачки към него. Той бе облечен само с дънки, без риза — сигурно го беше сварила да се преоблича.

— Мислех си, че ние с теб сме различни — промърмори той, застанал пред прозореца с гръб към нея, като че ли не можеше да издържи да я погледне в очите. Нико се замоли да не тръгне сега да ѝ прави някоя сърцераздирателно сцена.

Преглътна и каза:

— Кърби, ти много добре знаеше, че съм омъжена!

— Е, и?! — извика той и се извъртя на пета.

— Просто обичам съпруга си, Кърби! Той е прекрасен човек! И не желая да го нараня!

Всичко това звучеше като предварително подготвена реч и Кърби просто кимна, като че ли я бе чувал десетки пъти преди. Нико кръстоса ръце пред гърди. Вече започваше да се ядосва. Може би изобщо не трябваше да идва — може би трябваше да стори така, както обикновено правят мъжете: просто спират да се обаждат. И ако Кърби я търси, да предупреди асистентките си да казват, че я няма. Но подобно разрешение ѝ се струваше твърде страхливо. Освен това му липсваше финал.

— Значи просто ме използва, за да стигнеш по-лесно до този извод, така ли? — отбеляза Кърби.

— О, Кърби!

Приседна на ръба на канапето и се втренчи в стената. И тя не можеше да го погледне в очите. Изпитваше вина, а вината я вбесяваше. Стисна устни. Наистина ли беше използвала Кърби, за да провери чувствата си към Сеймор? Не го беше замислила точно така. Всъщност, не беше замисляла нищо предварително — когато постави началото на връзката им, просто знаеше, че нещо в живота ѝ липсва. И както обикновено ставаше, оказа се, че липсващото парче не е някой друг човек или нещо, което може да получи от друг. Единственото сигурно сега бе, че всяка част от нея вече е запълнена и че там няма абсолютно никакво място за Кърби.

Насили се да го погледне и каза:

— Много съжалявам, ако ти виждаш нещата така, Кърби! Защото не е нарочно! Мислех, че сме приятели и че просто... се забавляваме. — Господи, вече определено звучи като мъж!

— Забавляваме ли се? — изуми се той.

— Кърби — опита пак тя, — ти си прекрасен човек, а освен това си още много млад! Целият ти живот е пред теб! И в този живот ти нямаш никаква нужда от мен! — Да, а сега вече звучеше като майка му. — Не може да е чак толкова трудно, нали?

— Нещо не мога да схвана — отбеляза той и пак ѝ обърна гръб. — Може би пропускам нещо. Знаеш ли какво ще ти кажа? Този град е отвратителен! — и само след момент възкликна: — Хей, видя ли, че вали сняг?!

„Баво на мен! — помисли си Нико, докато си слагаше ръкавиците. — Току-що дадох на един мъж пет хиляди долара, за да не ми иска секс!“

От тази мисъл ѝ стана едновременно забавно и тъжно.

— У дома ли, госпожо О’Нийли? — попита Димитри, наблюдавайки я в огледалото за обратно виждане.

— Налага се да се отбия за малко в офиса — отговори тя и след моментна пауза допълни: — Извинявай, Димитри! Знам, че денят ти беше много дълъг! Вероятно ти също искаш вече да се прибиращ у дома!

— Обичам да се разхождам из големия град! — отбеляза шофьорът, като измъкваше внимателно колата от алеята пред жилището на Кърби, за да навлезе в Седемдесет и девета улица. — Освен това вие трябва да работите! Трябва да вършите онова, което ви прави толкова уникална в този град, нали така?

— Прав си — кимна Нико и отново усети, че я залива чувство на вина.

Погледна през матираното стъкло на колата. Снегът се сипеше на дребни, блестящи снежинки, като дъжд от диаманти. Добре че всичко приключи! Вече сложи точка и знаеше, че никога повече няма да допусне подобна грешка! Следователно няма никакъв смисъл да продължава да изпитва вина!

Какво облекчение!

Сега единственото, което ѝ оставаше, бе Сеймор никога да не разбере за чека, който бе написала на Кърби. Надяваше се да не стане. Бе посочила своята лична сметка, а знаеше, че Сеймор ненавижда да си пъха носа в чуждите работи. Считаше го под достойнството си. И с лека усмивка тя си спомни мига, в който бе подала чека на Кърби.

— Но защо става така, че никой не ме обича?! — стенеше Кърби, докато обикаляше в кръг дневната си и почесваше голите си гърди. — Та аз съм на двадесет и осем години! Искam да се ожения и да имам деца! Къде е жената за мен?

— Стига вече, Кърби! — отсече накрая тя, стана и взе чантата си. — На света има стотици жени, които нямат търпение да се влюбят в теб! И ако толкова много държиш да се ожениш, значи не трябва повече да си губиш времето с жени, които вече са омъжени!

— Значи наистина е точка, а? — вдигна очи към нея Кърби.

— Да, наистина! — А после бе извадила чека от книжката си. Той, естествено, веднага бе надал вой. — Не е необходимо да го правиш! — протестираше неумело. — Аз не съм нещо, за което трябва да плащаш!

— Не се дръж като глупак, скъпи! Това не е заплащане! Това е просто подарък!

И въпреки протестите си той бе приел чека. А когато го бе погледнал, очите му се бяха разширили при вида на цифрата. После го бе сгънал и преспокойно го бе прибрал в джоба си.

— Сигурна ли си, че не искаш още едно? Заради доброто старо време?

— Не, Кърби, но ти благодаря. Не смятам, че идеята е особено добра!

После бе излязла и бързо бе поела по коридора към асансьора, като си мислеше, че вижда тази обстановка за последен път. Слава богу!

Отпусна се назад в седалката си. И от този момент нататък надали някога щеше да преживее хубав секс! Да си позволи ли грам самосъжаление? Може би. Може би някой ден ще си позволи. Но не сега. Голяма работа, секс! Какво толкова! Да не би да е мъж, подвластен на онази си работа, а?! Та тя е жена, за бога, и е свободна!

Телефонът ѝ зазвъня.

Текстово съобщение от Виктори: „Аз съм с Уенди. Кога възнамеряваш да се появиш?“

Нико се усмихна и написа отговор: „След 2 минути.“

„Вади шампанското! Ние ще дойдем след 20!“

Филмът на Уенди Хийли е истински хит! Така твърдяха всички. И по този въпрос две мнения нямаше. Реакцията на публиката го потвърждаваше. А публиката на премиерите на филмите в Ню Йорк бе най-благодатната в света. И най-показателната. Всички бяха ръкопляскали и викали възторжено през цялото време, докато течаха финалните надписи. А после, на коктейла в хотел „Маритайм“, всички бяха в разкошно настроение, като че ли фактът, че са точно тук, за тях бе най-голямото щастие на света. И това бе поредният знак, че филмът

ще се превърне в хит. По всеобщо мнение, ако лентата не ставала, хората оставали десетина минути, а после се разотивали. Така твърдеше Уенди. Била е в подобни ситуации достатъчно често, за да е наясно.

Трите стояха в офиса на Нико замаяни от щастие, радостни заради успеха на Уенди.

— Важното е да продължиш да играеш играта! — отбеляза мъдро Виктори. — И да не ти пука, ако се опитват да те изхвърлят. Такива хора винаги ще има.

Подаде бутилката с шампанско „Дом Периньон“ на Нико, която го разля в три елегантни чаши. Да, за президента на „Сплач-Върнър“ само най-доброто!

— Да, и винаги ще се опитват! Но нас няма да успеят да изхвърлят! — отбеляза тя.

— Тук си напълно права! — кимна Уенди и вдигна чашата си.

— Селдън се държа просто великолепно! — отбеляза Виктори. — Много ми хареса как на партито стоеше до теб през цялото време, как ти носеше питиетата и как те остави да разговаряш с всички, които минаваха наоколо, без да демонстрира липса на увереност, нито пък да се опитва да се меси с умни приказки! — След тези думи тя се насочи към стъклената врата и я плъзна встрани. — О, Нико! Страхотна тераса си имаш!

— Да, знам — кимна Нико.

Чувстваше се леко неудобно заради терасата. Всъщност чувстваше се неудобно заради целия си офис. Беше огромен, с вграден бар покрай едната стена — наследство от Майк, което тя бе решила да запази. Освен това си имаше и собствена тераса. Малко късче от рая на тридесет и втория етаж, което гледаше към Централ парк и изисканите сгради на Пето авеню, както и към извисяващите се като стрели постройки в центъра на града, подобни на могъща гора. В сградата на консорциума „Сплач-Върнър“ имаше осем офиса с тераси — и тя бе единствената жена сред тях.

Виктори излезе на терасата. Уенди я последва. Нико се забави малко на прага, заглеждайки се в приятелките си. Снегът около главите им блестеше като ореол. Внезапно усети, че се изпълва с щастие. Щастието я обгърна и я понесе на крилете си като птица. После се спря в гърлото ѝ и накрая излетя като радостна въздишка.

Уенди вдигна чашата си и възкликна:

— За нас! — А после, като се загледа в ширналите се пред очите им небостъргачи, допълни: — Нали знаете какво казват хората? Този град е истинска джунгла! Но ние властваме в нея. За наши триумф!

— Да, момичета! — намеси се Нико, присъединявайки се към тях. Разтвори ръце, като че искаше да прегърне целия град, и извика: — Да пием за триумфа на червилата!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.